

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**BEST
FRIENDS**
For Never

**TEAGAN
HUNTER**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BEST FRIENDS *For Never*

TEAGAN HUNTER İSİMLİ YAZARIN DİĞER ESERLERİ

SEATTLE SERPENTS SERİSİ

Çağdaş Spor Romantik Komedileri

Vücut Kontrolü
Face Off
Geciken Ceza

CAROLINA COMETS SERİSİ

Çağdaş Spor Romantik Komedileri

Puck Shy
Blind Pass
Tek
Seferlik
Günah
Kutusu
Skor Şansı
Eldiven
Kurtarma
"Oyun Değiştirici"
Tarafsız Bölge

TEXTING SERİSİ

Çağdaş Yeni Yetişkin Romantik Komediler

Metinsel Olalım
Sana Mesaj Atmak İstiyorum

Bunu Mesaj Atamıyorum
Bana Mesaj At Bebeğim Bir Daha
Kalbime Mesaj At (novella)

SLICE SERİSİ

Çağdaş Romantik Komediler

A Pizza My Heart
Bu Gece Seni Yoğuruyorum
Beni Bırakma
Bir Dilim Aşk (novella)
Peynirli Gözler

ODA ARKADAŞI ROMPS SERİSİ

Çağdaş Romantik Komediler

Komşunuzdan Nefret
Edin Komşunuzu
Sevin Komşunuzu
Arzulayın Komşunuzu
Ayartın

YILDIZLAR SERİSİ

Çağdaş Üst YA Duygusal Romanslar

Siz Öyle
Diyorsanız Biz
Yıldızız

STAND-ALONLAR

Çağdaş Romantik Komdiler

DM Günlükleri

EN İYİ CUMMANS *For Never*

TEAGAN
HUNTER

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metnin telif hakkı© 2025 Teagan Hunter'a
aittir Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından [yayınlanmıştır](http://www.apub.com)
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon.com, Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662519482 (ciltsiz)
ISBN-13: 9781662519499 (dijital)

Kapak tasarımı Letitia Hasser
Kapak fotoğrafı© Wander Aguiar Photography

Tüm favori kurgusal küçük kasabalarım için.
Bana bir yer verdiğin için teşekkür ederim.

İÇİNDEKİLER

<u>BİRİNCİ BÖLÜM: Noel</u>	
<u>İKİNCİ BÖLÜM Parker ÜÇÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM: Noel DÖRDÜNCÜ</u>	
<u>BÖLÜM: Parker BEŞİNCİ BÖLÜM:</u>	
<u>Noel</u>	
<u>ALTINCI BÖLÜM: Parker YEDİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM: Noel</u>	
<u>SEKİZİNCİ BÖLÜM: Parker</u>	
<u>DOKUZUNCU BÖLÜM: Noel</u>	
<u>ONUNCU BÖLÜM: Parker :</u>	
<u>NONBİRİNCİ BÖLÜM Noel</u>	
<u>ON İKİNCİ BÖLÜM: Parker : NON</u>	
<u>ÜÇÜNCÜ BÖLÜM Noel</u>	
<u>ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: Parker</u>	
<u>ON BEŞİNCİ BÖLÜM: Noel</u>	
<u>ALTIYINCI BÖLÜM: Parker</u>	
<u>YEDİNCİ DOKUZUNCU</u>	
<u>BÖLÜM: Noel BÖLÜM:</u>	
<u>ParBÖLÜM: Noel YİRMİNCİ</u>	
<u>BÖLÜM: Parker Noel SEKİZİNCİ</u>	
<u>ker EPILOG:</u>	
<u>YAZAR HAKKINDA</u>	
<u>BİLGİLER</u>	

BİRİNCİ BÖLÜM

Noel

"Seni seviyorum. Bunu görmüyor musun Josette? Seni seviyorum ama sonsuza kadar bekleyemem. O yüzden sen de beni sevdiğini söyle, yoksa bu iş biter."

"I . . ." Dilini alt dudağının üzerinde yuvarlıyor, bebek mavisi gözleri beni delip geçiyor. Başını sallarken bal sarısı saçları bir milim bile kıpırdamıyor. "O kadar basit değil Riley."

"Öyle." Avucumu yanağının üzerinde kaydırıyorum, yüzünü kavriyorum, o da dokunuşuma sokuluyor. "Bu kadar basit, Josette. Sen de beni sev. Lütfen."

Dudakları aralanıyor, söylemesini istediğim kelimeler dilinin ucuna .

Ama hiç gelmiyorlar.

Hayır, çok daha sarsıcı bir şey. "Kes!"

Lastik bir bandın bileğime geçirilmesi gibi, dünya tekrar odak noktasına geliyor ve set etrafımda canlanıyor.

Son on yılımı çeşitli film ve dizi setlerinde geçirdikten sonra buna alışkın olduğumu düşünebilirsiniz, ancak hayal dünyasında kaybolmak bazı insanların düşündüğünden daha kolay.

"Bridget, bu harikaydı!" Yönetmen kulaklığını çıkarıp boynuna doladıktan sonra sandalyesinden kalkıp bana ve rol arkadaşşıma doğru ilerliyor. Yanımdaki kadına bakarken gözleri büyük, parlak ve heyecanlıydı. "Kusursuzdunuz. Duyguların ... Nefes kesiciydi. Yürekten. İç burkucu derecede mükemmeldi. Aradığım her şey vardı. Hiç notum yok. Bir sonraki çekimde de aynı şeyi yap."

Duraklıyor, sonra bana dönmeden önce derin bir nefes alıyor. O heyecan parıltısı? Gitti ve bundan sonra duyacaklarımdan hoşlanmayacağımı biliyorum.

Tıpkı buraya geldiği son on bir seferde benim hoşuma gitmediği gibi. Bu sahneyi defalarca oynadık ve o hala mutsuz. Ama yine de, ben de öyleyim.

"Noel," diye başlıyor, kısa adımın her harfini hayal kırıklığı kaplıyor. Cidden, tek bir hecede sesinin bu kadar hoşnutsuz çıkması nasıl mümkün olabilir? "Dinle, bu iyiydi. Gerçekten güzeldi. Sadece ..."

Ağır bir nefes daha. Parmaklarını birleştirip çenesinin altında birleştirirken bir başka dramatik duraklama, dudakları düz bir çizgiye düşüyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Menajerim şu anda beni görebilseydi, para kazandıran gülümsememi bozduğum için kafama bir tane patlatırdı. Ama yine de, burada durmak zorunda olan ve tüm setin önünde eleştirilen kişi o değil, oysa siz performansınıza her şeyinizi vermişsiniz.

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diye devam ediyor, diktiği ellerini bana doğrultarak. "Hâlâ biraz sert geliyor. O duyguyu, o derinliği hissedemiyorum. Seyirciyi bunun gerçek olduğuna inandırmak için bunlara ihtiyacımız var. Bridget ile aynı seviyede olmanız gerekiyor, yoksa seyirciler ikinizi desteklemez ve bizim de onları desteklememiz gerekiyor. Anladınız mı?"

Benimle çocukmuşum gibi konuşuyor. Sanki yetkili oymuş gibi. Ve sanırım, teknik olarak, burada sorumlu o. Bu onun filmi. Onun boktan şovu. Ben sadece başroldeyim.

İlk içgüdü, bu çöp yazının gerçek olduğuna inanılacağını düşünüyorsa aptal olduğunu söylemek. İzleyicilerin gülmekten ya da ikinci el utançla ellerinin arkasına saklanmaktan başka bir şey yapacağını düşünüyorsa, zürafa memelerinden daha yüksek olmalı

Bu yürek parçalayıcı bir sahne değildi. Göz yaşartıcı bir an değildi. Zorlu bir sahneydi. Ya sev ya terk et türünden bir sahne. Bu noktada, karakterimi desteklemek bile istemiyorum.

Ancak bir yönetmen söz konusu olduğunda ilk içgüdülerimin genellikle huzuru korumak ve işimde kalmak istiyorsam gitmem gereken yön olmadığını bilecek kadar uzun süredir sektördeyim.

Dikkatli ol, Noel. Her zaman dikkatli ol, özellikle de milyonlarca dolar konusu olduğunda.

Ben de öyle yapıyorum.

Başımı sallıyorum, sonra ona en güzel gülümsememi -her zaman kameralar için sakladığım gülümsememi- atıyorum ve ona "Tamamdır David" diyorum.

Rahatlamış görünüyor, omzumu sıkıyor. "Teşekkürler Noel. Sen en iyisisin. Beş dakika içinde tekrar gidiyoruz." Asistanlarının ve ekibinin yanına dönüyor, emir yağdırmaya başlamıştı bile.

Ben rol arkadaşşıma döndüğümde makyaj sanatçılarımız fırçaları hazır bir şekilde sahneye koşuyor ve saç çizgilerimizde oluşan teri örtmek için pudralarımızı sürmeye başlıyorlar.

"İyi misin?" Bridget sağ gözünün yanındaki fırça darbesinden irkilmeden soruyor.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum Bridget'e. Terlemekten parıldamamak için oramı buramı sıvazlarken bunu görmezden geliyorum. Neden yine Georgia'da çekim yapmak zorundaydık ki? Haziran'ın ortasında? Dışarıdaki dayanılmaz sıcaklık sayesinde ses sahnesinde kapalı alanda çekim yapsak bile hava nemli ve sıcak ve gün ilerledikçe giderek daha da tedirgin oluyorum. Ben Kuzeybatı Pasifik'tenim. Güney'in bunaltıcılığına alışık değilim.

Kaşlarını çatıyor. " sen öyle misin? Bu ..." Gözlerini şu anda Darius'a bağırarak müdüre kaydırıyor, muhtemelen yanlış bir şey yapmamış olan bir asistana.

"Utanç verici mi?" Alay ettim. "Evet, biliyorum. Ama o haklıydı. Berbattım."

"Berbat değildin. Bu diyalog öyle. Saçmalık."

Anladı.

Belki sadece bende vardır diye düşündüm ama hayır. Bu iyiye işaret değil. Hiç de iyiye işaret değil. Eğer aktörler

Sahne ile bağı kuran bu film, seyirciyi de etkilemeyecek. Kaçınılmaz olarak başarısız olan bu testten sonra yeniden çekimler bir seçenek değil, çünkü menajerim önümüzdeki altı ay boyunca beni hiç istemediğim bir seyahate çıkaracak.

Bu düşünceyi bir kenara ittim. Şu anda düşünmem gereken bir şey değil. Tamamen bir sonraki çekime odaklanmalıyım ki onu başarabileyim ve buradan daha hızlı çıkabilelim. Bu filmi tamamlamamıza sadece dört sahne kaldı ve tüm ekip erken bitirme umuduyla hafta sonu çalışmayı kabul etti. İhtiyacım olan son şey bunu berbat etmek ve herkesi hayal kırıklığına uğratmak.

Bridget yaklaşıp sesini alçaltmadan önce ekibe bir kez daha göz atıyor. "Senaryonun dışına çık," diyor.

"Oh, yani kovulmamı istiyorsun."

Gülüyor, gözlerini gökyüzüne kaldırıyor. "Lütfen. Sanki David seni kovacakmış gibi. Film öylece kaybeder." Vurgulamak için parmaklarını şıklatıyor. "Filmin ilk bölümünü Paris'te çekebilmemiz için bütçenin artırılmasının tek nedeni sensin. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Sözlerini çürütme zahmetine bile girmiyorum. O haklı. Bütçenin genişletilmesinin sebebi benim. Stüdyonun son filmi umdukları kadar iyi gitmedi, bu yüzden bu filmin finansmanını kestiler. Sonra ben sahneye çıktım ve milyonlarca dolar birden ortaya çıktı.

Sanırım büyük bütçeli filminiz ödül sezonunu kasıp kavurduktan sonra sağda solda roller kapıp iyi bir seri yakaladığınızda böyle bir çekiciliğe sahip oluyorsunuz.

Ancak rafımdaki ödüller bir yana, epik, kapsamlı romanlarıyla ünlü bol ödüllü yönetmen David Richards'ın yönetiminde senaryo dışına çıkmak bir seçenek değil. İki saatten fazla süren destanlarıyla tanındığı kadar, oyuncularının doğaçlama yapmasından nefret etmesiyle daha da ünlüdür. Senaryonun bir amaç için yazıldığını ve bizim de onu harfiyen uygulamamız gerektiğini söylüyor. Bu hafta bizi üç kez sabah 4:00'e kadar tuttu çünkü

Karakterimin erkek kardeşinin yaptığı bir konuşmada çok fazla dolgu kelimeyi atlayıp duruyordu.

One Night'ın bu neslin The Notebook'u olması, seyirciyi kasıp kavurması ve yıllarca alıntılanması bekleniyor. Sırf bazı berbat diyalogları geçip sahneyi olması gerektiği gibi aktaramadığım için bunu mahvedemem.

Bridget sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, "Güven bana Noel, sorun sen değilsin," diyor. Belki de şu anda okuyabiliyordur. Son sekiz haftadır neredeyse hiç durmadan yan yana çalışıyoruz. Birbirimize verdiğimiz tek gerçek ara, çekimler arasında üç saatlik şekerlemeler ya da David'in senaryoyu düzeltmek için aceleyle karavanına gitmesi şeklinde oldu. "Bu konuşma. Çok dalgalı. Üzerinde çalışılması gerekiyor. David bunu kabul etmekten korkuyor."

Makyözlerden biri olan Kris'e bakıyorum ve gözleri benimkilerle birleşiyor. Fırçalarını Bridget'e doğrultuyorlar. "Bu konuda ona katılıyorum. O konuşma bende kızgınlık dışında tek bir tepki uyandırmadı. Eğer bir ortağım bana bu sözleri söyleseydi, hemen giderdim. Ama ben oyun oynamam." Omuz silkiyorlar, sonra da tek kelime etmemiş gibi yüzümde çalışmaya devam ediyorlar.

"Teşekkürler Kris," diye mırıldanıyorum. Bridget muzaffer bir edayla gülümsüyor. "Oh, kapa çenenin. Gururlu görünmeyi bırak. Ben Bunu düşüneceğim."

"Bunu düşünmek ve yapmak iki farklı şeydir. Hadi, Noel. Yapabilirsin. Deneyimlerinden faydalan. Geçmişinde kalp kırıklığı yaşadığını biliyorum." Bridget gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Kendin gibi görünüp de öyle olmamanın imkânı yok."

Bridget bu çekim sırasında benimle ilk kez flört etmiyor. Eğer rol arkadaşı olmasaydık, bunu düşünebilirdim. Ama birlikte çalıştığım herhangi biriyle çıkmaya karşı bir kuralım var ve bunu yakın zamanda esnetmeyi düşünmüyorum.

"Bahse girerim sağda solda senin için ağlayan ve ayılan kızlar vardır. Erkekler de öyle," diye devam ediyor, gözleri hâlâ beni içine çekiyor. "Muhtemelen lisenin kralıydın, balo randevularını saat başı geri çeviriyordun."

Buna gülüyorum. Kesinlikle lisemin kralı değildim. Popüler denebilecek biri değildim ama tamamen dışlanmış da değildim. Okuldaki her oyunun aranan başrol oyuncusuydum ve geldiğim küçük kasabada bunun bir ağırlığı vardı.

"Ben bir tiyatro ineğiydim."

"Yani? Tiyatro inekleriyle tanıştım. Genellikle içlerinde en acayip olanlarıdır. Nereden bildiğimi sor." Kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor.

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Sen çok fazlasın, Bridge."

Omuz silkiyor, sözlerimden rahatsız olmuyor. Neden rahatsız olsun ki? Dokuz yaşından beri bu sektörde, Family Channel'da başladı ve daha sonra neredeyse her çocukluk yıldızının yaptığı şeyi yaptı - halka açık bir sinir krizi geçirdi ve çıldırdı. Hayal bile kadar çok manşette yer aldı, ancak yıllar içinde çoğunlukla kötü oldu. Bu filmin onun büyük geri dönüşü olması ve dünyaya sadece eski bir çocukluk yıldızının kabadayı bir partici olmadığını göstermesi gerekiyordu.

Yani bunu yapmak zorundayım. Senaryonun dışına çıkmalıyım, sadece kendimi o korkunç replikleri söylemekten kurtarmak için değil, aynı zamanda bu filmi Bridget için kurtarmak için.

Beynim aşırı hızlanıyor ve bu sahneyi oynayabileceğim tüm olası yollar bir içimden geçiyor. Nerede ince ayar yapabileceğimi, nerede daha iyi hale getirebileceğimi biliyorum.

David'e böyle bir oyun oynayan son aktörün bir daha onun filmlerinde oynamasının yasaklandığına dair söylentiler duydum. Bu da onun diğer setlerden men edilmesine ve "yönetilemez" olarak damgalanmasına yol açmış. Tamamen kara listeye alındığını söylemiyorum ama o zamandan beri ciddi bir filmde başrol oynamamasının tesadüf olduğuna inanmıyorum.

Bu bir risk. Büyük bir risk. Eğer bunu yaparsam, başarabileceğimden emin olmalıyım yoksa David'in gazabına uğrama riskini göze almalıyım.

Makyaj ekibi işini bitirirken Bridget, "Bir düşünsene," diyor.

Kurgu sırasında dramatik bir gece sahnesine dönüştürülecek olan sahte bir ön çimenlik olan setten aceleyle çıkıyorlar. David sessiz bir oda istiyor, sonra da bizi içeri alıyor.

"Motor!" diye seslendi ve set dondu kaldı. Oyuncular, ekip - herkes- sessiz ve hareketsiz, Bridget ve ben sahneye geri dönerken tüm gözler üzerimizde.

Derin bir nefes alıp yavaşça üflüyorum, içimdeki gerginliği hafifletmek için ellerimi sallıyorum.

David'e gizlice bir göz atıyorum. Beni dikkatle izliyor, kurnaz gözleriyle bu işi berbat etmememi emrediyor.

Hadi, Noel. Bu iş sende. Bridget'in dediğini yap. Deneyimlerinden faydalan. Bunu daha iyi yap. Bunu hak ediyorsun. O hak ediyor. Ekip bunu hak ediyor. Seyirciler bile hak ediyor. Bunu yapabilirsin.

Yönetmen boğazını temizliyor ve devam etmemi istediğini belirtiyor.

Bir nefes daha. Bir nefes daha.

Sonra, yıllardır haksız yere arzuladığım Josette'e dönüşmüş olan rol arkadaşıma doğru bir adım atıyorum ve karakterimin yerine geçiyorum.

"Beni terk ettin Josette. Ben hazırdım. Oradaydım. Bekliyordum. Bekledim. On yıldır, ama hiç gelmedin. Ve şimdi burada olsan bile, gerçekten burada benimle değilsin. Kilometrelerce uzaktasın."

"O benim kocam Riley," diyor Bridget, doğaçlamamı mükemmel bir şekilde taklit ederek.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bunun her gün acı verici bir şekilde farkında olmadığımı mı sanıyorsun? O kadar farkındayım ki mide bulandırıcı. O senin kocan ve benim de kardeşim. Bunun içimi sürekli kemirdiğini düşünmüyor musun?"

"O zaman benden nasıl seçim yapmamı istersin? Nasıl olur da burada durup yemin ettiğim adam yerine seninle birlikte olmamı istersin?"

"Çünkü önce ben seni sevdim, Josette! Önce ben seni sevdim." Kalbimin acısını vurgulamak için göğsümü tutuyorum ve

O kadar yakın ki gözlerimle buluşmak için başını geriye eğmek zorunda kalıyor. "Önce ben seni sevdim," diye tekrarlıyorum, bu sefer daha sessiz. "Ve bu adil değil. Asla ona olmadığı halde seni alması hiç adil değil. Seni ilk gördüğüm andan itibaren senin benim, benim de senin olduğunu biliyordum." Parmak eklemlerimi yanağında gezdiriyorum ve sanki bunu daha önce prova etmiş gibi dokunuşuma bastırıyor.

"Hayatın bizi biraz ters köşeye yatırmış olması, bunun hala doğru olamayacağı anlamına gelmez. Hâlâ birlikte olabiliriz. Sen hâlâ beni seçebilirsin."

"I . . ." Başını iki yana sallıyor. "O kadar basit değil Riley." "O kadar basit. Nedenini bilmek ister misin?"

"Neden?" diye fısıldıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Çünkü sen benimsin. Her zaman benimdin. Her zaman benim olacaksın. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bugün çekip gitsen bile, ona geri dönsen bile, sen yine bana ait olacaksın, ben de yine sana ait olacağım. O yüzden neden daha fazla kalp ağrısı çekmeyelim ki?" Gözlerime ulaşmamasına dikkat ederek, sahnedeki hüznü canlandırmak için yumuşak bir şekilde gülümsüyorum. "Neden teslim olup onların istediğini değil de kendi istediğini yapmıyorsun? Neden beni seçmiyorsun Josette?"

Kalın bir şekilde yutkunuyor, yanağından tek bir damla gözyaşı süzülüyor, bu da senaryoda olmayan bir şey. "I . . . Riley . . ."

Alnımı onunkine yaslıyorum. "Lütfen. Lütfen."

"Zamana ihtiyacım var."

"Zaman mı?" Alaycı bir şekilde gülüyorum. "On yılın vardı Josette. Ya şimdi ya hiç."

"Lütfen..." Ellerini göğsümde birleştiriyor, sonra bana tutunmak istercesine gömleğimi yumrukluyor. "Sadece bir gece, Riley. Sadece bir gece. Tek ihtiyacım olan bu. Ayrıca on yıl bekledin. On iki saat daha ne fark eder?"

Hafifçe gülüyor ve ben başımı sallıyorum.

"On iki saat mi? Günler gibi gelecek." Dudaklarımı alına bastırıyorum, sonra uzaklaşıyorum. "Bir gece. Eğer sen

beni bulmaya gelmezsen, haberim olur ve söz veriyorum hayatından sonsuza dek çıkarım."

Boğuk bir hıçkırık çıkarır. "Öyle söyleme."

"Bunu söylemek zorundayım, bebeğim. Senin yarına sahip olmaya devam edemem."

"Riley, lütfen. I-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Hayır. Ben seçimimi yaptım. Şimdi sen kendininkini yap."

Burnunu çekiyor, yanaklarını silerken başını sallıyor. "Tamam."

Birkaç adım attıktan sonra duruyorum ve ona dönüyorum. "Bir gece, Josette," diye hatırlatıyorum ona.

Kollarını beline sararken yumuşak bir çığlık daha atıyor. "Bir gece," diye yineliyor ve ben de kameranın yanından geçip çekimden çıkıyorum.

Kendimi hazırlıyorum, David'in çözülmesine hazırım ama öyle bir şey olmuyor. Set sessizliğini koruyor ve yönetmenin önünde durduğumda tüm gözlerin üzerimde olduğuna yemin edebilirim.

Bana bakıyor, kara gözleri boş, duygularını ele vermiyor.

Sonra, onu hiç duymadığım kadar yumuşak bir sesle, ekibe "Kestin" dedi.

Ve set tekrar canlanır.

Titrek bir nefes alıyorum, karakterden sıyrılıyorum ve mürettebatın geri kalanı etrafta dolanırken yağmak üzere olan cehennem için kendimi hazırlıyorum. Kaçamak bakışlarından, işlerini yapıyormuş gibi görünüp gizlice dinledikleri ve benimle aynı şeyi bekledikleri anlaşılıyor.

David sandalyesinden kalkıyor, kulaklıkları boynuna dolanmış, bana doğru geliyor. Çenesini ileri geri hareket ettiriyor ve ben bunun kötü olacağını biliyorum. Çok, çok kötü. Aramızdaki gerginlikte hata yok. O kızgın.

Hay sikeyim. Neden kibarca oynayamadın, Noel?

"David, dinle. Bu bendim. Bunu yapan bendim-"

Elini kaldırarak Bridget'in suçu üstlenme girişimini engelliyor. "Kendine sakla, Bridge. Noel kendi kararlarını kendisi verebilir." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Sen yapamaz mısın, Noel?"

Yapmayı reddettiğim tek şey onun tarafından korkutulmak. Ben de "Evet ve onların arkasındayım." diye cevap verdim.

Burun delikleri açıldı.

Sonra bir anda tüm gerginlik dağılıyor ve David bana hayatımda gördüğüm en büyük gülümsemeyi atıyor.

"Yapmalısın. Çünkü lanet olsun Noel, bu inanılmazdı. Muhteşemdi!" Beni omuzlarımdan tutup heyecanla sarsıyor. "Tüm bunların nereden geldiğini bilmiyorum ama bu Vay canına." Bir itiş kakış daha, sonra beni bıraktı. "Kızgınlık. Duygu. Mükemmeldi. Tam da aradığım şey. İzleyiciler buna hayran kalacak. Ben bile ilişkilerinin içine çekildim. Gerçekten harika bir işti."

Şaşırdım. Nutkum tutuldu.

David omzumu alkışlıyor. "Cidden, harika iş çıkardın Noel. Eğer bu tür şeyleri bir anda ortaya çıkarabiliyorsan, bir sonraki senaryomuzu gözden geçirmen için seni çağırmamız gerekebilir." Gülüyor, sonra omzumu sıkıyor. "Akşam yemeği için bir ara verelim, sonra yedide tekrar toplanırız."

Beni orada öylece bırakıp arkasından bakakaldı, aklım hâlâ başımda.

Bridget kollarını boynuma dolayıncaya kadar onun hâlâ yanımda olduğunu fark etmiyorum.

"Noel! Bu inanılmazdı! Bunu başardığına ve işini kaybetmediğine inanamıyorum. Yani, çekime birkaç gün kala seni kovabileceğinden şüpheliyim ama yine de. Bu inanılmazdı!"

Bana sarılıyor ve ancak elleri kıcıma biraz fazla yaklaştığında kendimi sersemliğimden kurtarıyorum, kendimi olabildiğince kibar ve hızlı bir şekilde onun kucağından çekiyorum.

"Teşekkürler Bridge," diyorum ona, aramıza en azından bir ayak koyarak. "Nereden geldiğini bilmiyorum."

"Evet! Sen bir rock yıldızısın! Tamamen gerçek hayattan aldın, değil mi?" Karnımı dürtüyor. "İçinde olduğunu biliyordum. Bir yerlerde kullanabileceğin bir kalp ağrısı olduğunu biliyordum."

Usulca kıkırdıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. Keşke bilseydi. "Evet, belki."

"Ben karavanıma dönüyorum. Sen daha-"

"Ajan!" Sözüünü kesiyorum, bir sonraki kelimeleri söylemesini istemiyorum. Beni karavanına geri davet etmesine gerçekten ihtiyacım yok. Bu iki ay boyunca bizi kamusal alanlarda tutmayı başardım ve bitirene kadar da bunu sürdürmeye niyetliyim. "Menajerimle bir telefon görüşmem var. Özür dilerim. Belki bir dahaki sefere?"

Bu bir yalan. Menajerimle bir görüşmem yok. Aslında, karavanıma dönüp bir sonraki sahnemize kadar uyumaktan başka bir planım yok. Şansım yaver giderse, el sanatları servisinden hızlıca bir şeyler atıştırırım ama o konuda da nefesimi tutmuyorum.

Bridget bana sakarca bir gülümseme veriyor. "Tabii. Bir dahaki sefere."

Bana göz kırıyor, sonra da geçen hafta kimsenin bakmadığını düşündükleri bir anda karavanından çıktığını gördüğümünden emin olduğum ekrandaki kocasına seslenerek kaçıyor.

Rahatlamış bir nefes veriyorum, elimi saçlarımda gezdiriyorum, berbat edip etmediğimi umursamıyorum. Nasıl olsa ekip bir sonraki sahneden önce düzeltmek zorunda kalacak.

"Aferin Noel," diyor Darius yanımdan geçerken, yastığının altında elinde uyuduğundan neredeyse emin olduğum o panoyla.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, karavanıma doğru ilerlerken yorgunluk çöküyor.

Vay anasını. Ne gündü ama.

Sabah 3:00'ten beri ayaktayım, saat 6:00'ya yaklaşıyor ve bugün geçmemiz gereken iki sahne daha var.

en az on bire kadar bitmeyecek. Ve bu, hiçbir şeyi berbat etmemeyi ve hızlı bir şekilde bitirmeyi başarırız.

Setin içinden geçip otoparka doğru yürürken birkaç kişi bana seslenerek bunun ne kadar harika olduğunu ya da sahneyi daha iyi hale getirdiğimi söylüyor.

İçim rahatladı. David'in sigortayı attırıp beni çıldırtacağından emindim -hala da çıldırmadığına inanamıyorum- bu yüzden herkes için işe yaradığını bilmek iyi hissettiriyor, kendi yerleşik test izleyicimiz de dahil.

Karavanımın merdivenlerini tırmanıyorum, kapının arkamdan çarpmasına izin veriyorum, sonra tüm akşam yemeği molamı derin, derin bir uykuda geçirmeyi planladığım kanepeye uzanıyorum.

Bedenim, dünyanın en rahatsız mobilyası olan ama şu anda cennet gibi hissettiren kanepeye doğru sarkıyor ve gözlerim her saniye daha da ağırlaşıyor.

Kahretsin, bu güzel bir his. Çok güzel. Çok güzel.

Tiz bir ses havayı deldiğinde neredeyse uyumak üzereydim.

Gözlerimi açıp tezgahın üzerindeki telefonuma bakıyorum. Çoğu insan sette bile telefonuna bağlıdır ama ben değilim. Sadece çekime odaklanabilmek için onu her zaman karavanımda bırakırım.

Öne doğru oturuyorum, karavan boyuma kıyasla çok küçük olduğu için hareket ederek telefonumu tezgahın altına alabiliyorum, sonra eski yerime yerleşiyorum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, ekranım bildirimlerle dolu. E-postalar, mesajlar, cevapsız çağrılar ve gerçekten umurumda olmayan sosyal medya saçmalıkları.

Her şeyi silip süpürüyorum, sadece istemediğim için değil, uğraşamayacak kadar yorgun olduğum için hepsini görmezden geliyorum, sonra alarm kuruyorum ki beni kaldırmaları için kapıma defalarca vurmaları zorunda kalsınlar.

Lanet şey tekrar çaldığında neredeyse uyumak üzereydim ve kendime ayırdığım kısa süreyi kim ters ters bakarak onu geri aldım.

Asistanım.

Adına tıklıyorum ve mesaj dizimiz ekranımı dolduruyor.

Vince: As requested, the first-class flight to Seattle is booked for Thursday at 12:20 p.m. Car pickup is scheduled.

Vince: Okay, turning off my professionalism for a moment . . .

Vince: Fucking wild you have to fly, then drive three hours to that little town you call home. Small town life is weird.

Birden çok uyandım.

Vince'in profesyonellik eksikliğinden değil, ki bu yönüne hayranım, ama tüm bunlar çok gerçekçi olmaya başladığı için.

Bridget deneyimlerinden yararlanma konusunda yanılıyordu. Zamanında tek bir kalp bile kırmadım.

Az önce söylediğim her şey mi? Seçilmeyi istemekle ilgili tüm o saçmalıklar? Beklemek hakkında? İstemek hakkında?

Keşke karakterimin söz verdiği şeyi yapmadan önce eski en iyi arkadaşıma bunu söyleseydim - onun hayatından sonsuza dek kaybolsaydım.

Şimdiye kadar.

İKİNCİ BÖLÜM

Parker

"Doğru olanı sipariş ettiğinden emin misin?"

"Yeşili işaret ettiğime eminim, Parker." "Ama hangi yeşili?"

"Birden fazla mı var?"

İş ortağıma başımı sallayarak iç geçiriyorum. "Çok yorucusun Ax, bunu biliyor musun?"

Sırıttırıyor, kara kaşları yukarı kalkıyor. "Çünkü bana her gün hatırlatıyorsun." Kalın kızıl sakalını kaşıyor. "Gerçi yeşil sipariş etmiştim. Neden gönderdiklerinden emin değilim. . . Dürüst olacağım. Bebek bokuna benziyor."

Boya kutusunun rahatsız edici rengine bakarak burnumu kırıttırıyorum. Yanlış renk. "Gerçekten öyle." Alt dudağımı çıkardım. "Ben adaçayı istemiştim."

"Sage, kahretsin. Oldukça yakın, değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Yakınından bile geçemezsin Axel."

Kıkırdıyor, hala sakalını karıştırıyor, yıllar içinde edindiğim gergin bir alışkanlık. Bu yalan söylediği anlamına gelmiyor ama her şeyi berbat ettiğinin farkında olduğu anlamına geliyor. Tekrar. "Şey, denedim. Sanırım bununla çalışamazsan yeniden sipariş vermemiz gerekecek. Bize birkaç gün kaybettirecek ama sanırım buna değecek."

Buna değeceğini mi düşünüyor? Son iki ayımı mükemmelleştirmek için harcadığım Rossi Café'nin duvarlarına bu iğrenç yeşili bulaştırmamın imkanı yok. Her şeyi adaçayına göre planladım, bu çirkin renk her neyse ona göre değil. Yeniden sipariş vermekten başka seçeneğimiz yok, bu da müşterilerimize programın gerisinde kaldığımızı söylemek zorunda kalacağımız anlamına geliyor.

. . . yine.

Boya kutusunun kapağını yerine takıyorum, lastik tokmakla normalde kullandığımdan daha fazla güç uygulayarak yerine oturtuyorum.

Axel bunu kaçırmaz.

"Kızdın mı?" diye soruyor arkamdan.

Omuz silkiyorum. "Hayır. Evet. Hayır.

Gerçekten emin değilim." "Her şeyi berbat ettiğim için özür dilerim."

Tokmağı kapağa birkaç kez daha vuruyorum - buna ihtiyacım olduğu için değil, istediğim için - sonra nefes verip arkamı dönüyorum.

"Bu sadece sinir bozucu çünkü haklısın - bu bize birkaç güne mal olacak. Bu da Gianna'yı tekrar hayal kırıklığına uğratacağım anlamına geliyor. Greta'yı da. Herhangi birini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederim ve son zamanlarda yaptığımız tek şey buymuş gibi hissediyorum. Önce Krueger'ların evinde yanlış kereste vardı. Şimdi de yanlış tezgahı çıkarıp değiştirmek zorunda kaldıktan sonra kafe için yanlış boya. Son sekiz ayda bir sürü büyük hata yaptık. Böyle devam edersek yıl sonundan önce işimizi bitirmiş olacağız ve son on yıldır hayalini kurduğum tiyatro projesini asla tamamlayamayacağız."

Ve gerçekten büyük hayalimi mahvetmek istemiyorum. Şimdi mahvolmasına izin veremeyecek kadar uzun süredir bunun için çalışıyorum.

Axel'in kaşları artık neredeyse saç çizgisine geliyor. Kahverengi gözleri kocaman ve dudakları hafifçe yukarı kıvrılıyor. Patlamam onu nasıl eğlendirdi? Ciddi bir şey bu!

"Şu nasıl gülümsüyorsun?" Ona bağıriyorum.

"Oh, bu mu?" Sırtışını işaret ediyor. "Bu sadece bir başa çıkma mekanizması çünkü bana vuracağından biraz korkuyorum."

Başımı geriye attım. "Sana vurmak mı? Ne oldu? Neden vurayım ki?

Sen?"

Gözlerini aşağıya, hâlâ elimde tuttuğum lastik tokmağa dikti. Bunca zamandır ona doğru salladığım tokmak.

"Oh." Ellerimi tulumumun ceplerine sokup tokmağı güvenli bir şekilde yerleştiriyorum. Açıkçası, ona vurmak hiç aklıma gelmemişti ama şimdi o bahsettiğıne göre, belki de kafasına iyi bir şaplak atmak adama iyi gelebilir. Belki de ona her şeyi berbat etmemeyi öğretir.

İç çekiyorum, düşünmeden sıyrılıyorum. Bu hiç adil değıl. Bu bizim işimiz. Başından beri bunu söyledik. Yine de siparişler ve faturalar gibi ince ayrıntılara bakma zahmetine girmedim ve bunun yerine yalnızca işin tasarım yönlerine odaklandım. Ve eğer kafamı kuma gömmeye devam edersem, bir noktada bu benim de hatam olur. İşleri gözden geçirmek ve uygun malzemeleri sipariş ettiğinden emin olmak için tek gereken basit bir talep.

"Özür dilerim," diyorum ona. "Sadece-"

"Biliyorum," diye araya giriyor Axel. "Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve söz veriyorum daha iyisini yapacağım. Mary ve çocuklarla evde işler biraz zorlaştı, anlıyor musun? Gece geç saatlere kadar çalışıyoruz ve çok az uyuyoruz. Her şeye yetişmeye çalışmak zor oluyor."

İçime bir sıcaklık yayılıyor ve Axel ne zaman yarattığı bu sevimli küçük aileden hep aynı şey oluyor. O iyi bir baba. Sevecen bir baba. Benim sahip olduğumdan çok daha iyi bir baba, orası kesin.

Ailesinin onun için ne kadar önemli olduğunu sevsem de, bu hala bizim işimiz ve dışarıdaki gürültüye rağmen gemiyi sıkı bir şekilde yönetmeyi öğrenmemiz gerekiyor.

"Bunu biliyorum. Ben de biliyorum. Ama hepimizin evde dikkatimizi dağıtan şeyler var."

O lanet kaşları yine havaya kalkıyor ve bu sefer "Ciddi misin?" diyor.

Yanaklarım ısınıyor. Güzel. Benim evdeki sorunlarım onunkilerden biraz farklı. Şömine rafımdan indirmeyi reddettiğim Noel süslerini devirmeye bayılan yıkıcı bir kedim var. Axel'in dört yaşında üçüzleri var ve bir bebek daha yolda. Ama biz hâlâ dikkat dağıtıcı şeylerle uğraşıyoruz. Bu da sayılır, değıl mi?

Gölüyor, kafeyi geçiyor ve sabahın büyük bir kısmını camla ilgili bir olaydan sonra yeniden çerçevelemekle geçirdiği ön pencereye geri dönüyor. Aletlerini toplamaya başlıyor, bu da bugünlük işimizin bittiğinin bir işareti. "Bunu bir bahane olarak kullanmaya çalışmıyorum. Evet, son zamanlarda işler biraz zorlaştı ama hâlâ yapmam gereken bir iş var ve bunu doğru yapmayı öğrenmem gerekiyor. Sadece sizin ve işimiz için değil - ki bu arada işimiz çok iyi gidiyor ve yıl sonuna kadar iflas etmeyeceğiz- müşterilerimiz için de doğru olanı yapmam gerekiyor. Onlar bunu hak ediyor."

Rahatlamış bir şekilde tezgâha yaslanıyorum çünkü anlıyor.

Buna şaşırmamalıyım. İlk günden beri iyi bir ortak oldu, beni asla eşitinden başka bir şey gibi hissettirmedi.

Sekiz yaşındayken biri bana bir gün Axel Cooke ile arkadaş olmakla onunla birlikte başarılı bir tadilat şirketi yöneteceğimi söyleseydi, yüzlerine gülerdim.

Kızıl saçlı mamut önümde duruyordu.

-Hafta sonlarını Küçükler Ligi beyzbol veya küçükler futbol koçluğu yaparak ya da yerel huzurevi için kurabiye pişirerek geçirmeyi seven dört çocuklu bu adam, eskiden neredeyse her gün tiyatro meraklısı olduğum için benimle dalga geçen adamlar aynı kişi. Fen dersinde "yanlışlıkla" testlerime bakan ve sonra öğretmene onun kağıdından kopya çektiğimi söyleyen aynı adam. Bir keresinde altıncı sınıfta şişe çevirmece oynadığımızda onu öpüp diş tellerimle kestiğimi ve on birinci sınıfa kadar bir daha öpülmediğimi yüksek sesle anlatarak tüm kafeteryayı eğlendiren de oydu.

Okul boyunca başımın belasıydı, ama en iyi arkadaşım şehri terk ettikten sonra birine ihtiyacım olduğunda, şaşırtıcı bir şekilde parçaları toplamama yardım eden Axel oldu.

Önemsiz bir lise ortamından çıkmanın bir insanın kişiliğine yapabilecekleri oldukça muhteşem.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Sadece tiyatro projesi yaklaşıyor..."

"Seni strese sokan şeyin bu olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Elindeki matkaplardan birini köhne deri alet çantasına atıyor. "O lanet tiyatro hakkında durmadan konuşmanı dinlemek için harcadığım tüm saatleri toptasam, sonra da üçüzlerin yaşlarını eklesem, neredeyse eşit olurduk."

"Bu konuda çok konuştuğumu mu söylüyorsun?"

"Bu senin hayalin. Bunun hakkında çok fazla konuşmak diye bir şey yok."

Sözleri içimi ısıttı. Bu kadar tatlı bir adamın yıllar boyunca onca hakaretin ardına saklandığını kim düşünebilirdi ki?

"Sen gerçekten iyi bir arkadaşsın, bunu biliyor musun?"

Sözlerim onun üzerinde tam tersi bir etki yaratıyor ve inleyerek ayağa kalkıyor. "Bana böyle şeyler söylemeyi kes."

"Neden?" diye soruyorum. Tezgâhı itip kendi çalışma alanımı temizlemeye koyuluyorum, ki bu onunkinden çok daha küçük bir iş çünkü bütün gün buradaydım, kahve istasyonunu kurdum ve arkasındaki backsplash'e balıksırtı fayans döşedim. "Bu doğru. Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaş gibisin."

"Biz yetişkiniz, Parker. En iyi arkadaş terimini kullanmayız."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Arkadaşlığımız boyunca muhtemelen bininci kez, "Lanet olsun de," diyor. "Sen bir yetişkinsin. Yetişkinler küfür eder."

"Tıpkı yetişkinlerin en iyi arkadaşları olmadığı gibi mi?"

"Aynen öyle," diye sesleniyor omzunun üzerinden, diz çöküp işimiz bitmiş bir kereste yığını alıyor, sonra da hiçbir ağırlığı yokmuş gibi omzuna atıyor ve zaten iri olan gövdesine en az yüz kilo daha eklememiş gibi kendini ayağa kaldırıyor. Tüm ağır işleri yapacak 1.80'lik Axel varken kim büyük bir ekip tutmaya ihtiyaç duyar ki? Yemin ederim, adam eğlenmek için otobüs kaldırıyor gibi görünüyor.

"Bunu söylüyorsun çünkü Potty Parker'ın en iyi arkadaşın olmasından utanıyorsun."

Sadece bir kez kaza yaparsınız ve sonsuza dek oyun parkında altına işeyen kız olarak damgalanırsınız.

Bu lakap ilkokul, ortaokul ve lise boyunca peşimi bırakmadı ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu.

Axel bir kahkaha attı. "Bu senin için utanç verici, benim için değil, Potty Parker."

İsmin dilinden bu kadar zahmetsizce döküldüğünü duymak içime bir utanç dalgası gönderiyor ve bana en yakın şeyi, lastik tokmakımı alıp tam sırtına fırlatıyorum.

Dev gibi olduğu için, sanki hiç atmamışım gibi hemen sekiyor.

"Bu seni incitti mi?" Bitmemiş lokantanın ön kapısından içeri girerken arkasından sesleniyorum.

"Gıdıklandım!"

"Lanet olsun!"

Gülüyor, kapı arkasından kapanıyor. Keresteleri kamyonuna taşıırken onu izliyorum, tadilatın büyük gösterisini bozmamak için pencereleri kapattığımız plastiğin arkasındaki gölgesi canavar gibi.

Ön orta cebime sıkıştırdığım telefonum göğsümde vızıldıyor ve ne olduğunu anlamak için ona bakmama bile gerek yok. Altı aydır her gün aldığım bildirimin aynısı, bir geri sayım.

On yılı aşkın bir süredir istediğim tek şey için saatin tik takları kadar ne kadar geride olduğumu da hatırlatıyor.

Hâlâ bir araya getirilmesi gereken tezgâhlar ve kutular dolusu masa ve sandalyeyle dolu, delme ve kesme işlemlerinden kaynaklanan tozla kaplı alana bakıyorum. Bugün Pazartesi akşamı ve bu proje bu hafta tamamlanmalı. Zamanımız ve hala pervazları bitirmemiz, arka taraftaki vurgulu duvarı tamamlamamız gerekiyor.

vitrinleri monte etmek, duvarları boyamak ve en geç Cuma sabahı erken saatlere kadar burayı tepeden tırnağa dekore etmek.

Çünkü Cuma? Büyük gün. Tiyatro tadilatını başlatacağımız gün.

Küçük kasabamız on sekiz yaşımdan beri tiyatrosuz, ki bu benim gözümde gerçek bir rezalet.

Kasabanın kurucu ailelerinden biri tarafından kurulan Goodman Tiyatrosu bir zamanlar toplumun ayrılmaz bir parçasıydı. Gençken, yıllar boyunca orada sergilenen özenli oyunlarla ilgili o kadar çok hikaye duymuştum ki, bunun bir parçası olmam gerektiğini biliyordum.

Ne yazık ki tiyatro eskisi gibi büyümlü bir yer değildi ve ben yaşlandıkça daha da kötüleşti. Giderek daha az insan kimsenin katılmadığı oyunlar sahnelemek istiyordu. Sonunda büyük bir fırtına kasabadan geçip çatıyı çökerttiğinde temelli kapandı.

Nihayet, bu şehirdeki en etkili isimlerden bazılarıyla karşı karşıya geldiğim sayısız toplantı, başa baş geçen oylamalar ve cömert bir bağışçının ardından, çocukluğumun vazgeçilmezi olan tiyatronun büyük çaplı yenilenmesi nihayet onaylandı.

Yıllardır bu gün için mücadele ediyorum, ancak şimdi çok yakın olduğu için, daha az sabırsızlanıyorum. Bu projeyi yönetmek istemediğimden değil, gerçekten istiyorum. Sonuçta, tiyatronun hayatları değıştirme gücüne gerçekten inanıyorum, özellikle de benimkini değıştirdiğı için. Bir zamanlar bu sahnedeki performansları izlemek en sevdiğim şeydi ve şehrin bu canlılığı yeniden yaşamasını istiyorum.

Hayır. Tamamen farklı bir nedenden dolayı bunu dört gözle beklemiyorum.

Bağışçının -hâlâ hakkında hiçbir şey bilmediğim anonim bir bağışçı- tek bir şartı vardı: Tiyatroya, sahneye ilk adımını atan ünlü aktörün adı verilecekti.

Şu aşırı ünlü aktör mü? O benim eski en iyi arkadaşım.

Babamın yaptığı numarayı yapıp beni geride bırakarak şehri terk eden adam. On yıldır görmediğim adam. Bugün olduğum kişiden pek çok yönden sorumlu olan adam.

Tekrar görmekten kesinlikle korktuğum adam.

Onu davet etmek istemedim ama bu tiyatronun inşa edilmesini istiyorsam -ki bunu her şeyden çok istiyorum- bunu yapmak zorundaydım. Bu yüzden görevi diğer komite üyelerinden birine verdim ve daha sonra ilgilenmek üzere aklımdan çıkardım.

Evet, sonrası neredeyse geldi ve o eski kemirici suçluluk duygusu haftalardır giderek artıyor.

"Dünya'dan Parker'a!"

Yüzümün önünde dev bir el sallanıyor ve o kadar güçlü ki beni sersemliğimden çekip çıkarmaya yetiyor.

Axel geri döndü. Ve kaşlarının endişeyle birbirine ne kadar derinden kenetlendiğine bakılırsa, bir süredir geri dönmüş ve ben onu görmezden geliyormuşum. Hatta masanın diğer tarafında duruyordu, bu da demek oluyor ki içeri girdiğindeki devasa, gümbür gümbür ayak seslerini tamamen kaçırmışım. İşte bu kadar aklım başımda değildi.

Keşke bunun ilk kez olduğunu söyleyebilseydim ama hiç de öyle değil.

"İyi misin?" Axel dudaklarını bükerek soruyor.

Başımı sallıyorum, eskizlerimi ve güvenilir iPad'imi alıp çalışma çantama yerleştiriyorum ve omzuma atıyorum. "Evet. Yorgunum. Uzun bir gündü."

Anlayışlı kahverengi gözleri hafifçe kısılıyor, muhtemelen kısa cümlelerle konuştuğum için, sinirlendiğim zamanki eğilimim. Nefesimi tutuyorum, bırakması ve beni burada sorgulamak için tutmaması için sessizce yalvarıyorum, çünkü şu anda bu konuya girmek istediğimden pek emin değilim. Zaten uzun bir gün oldu ve geçmişimi ve eski en iyi arkadaşımı görmek istememe nedenlerimi tekrar anlatacak havada değilim. Onun adını taşıyacak tiyatro projesinin başında olmasaydım bile, bu kadar küçük bir kasabada yollarımızın kesişmesinden başka çaremiz olmazdı.

Sanırım son zamanlarda yaşadığım onca kötü şanstın sonra evren bana bir kemik atmaya karar verdi, çünkü Axel onu bıraktı.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü.

"Bunu hissediyorum. Bu akşam yemeğe geliyor musun? Mary lazanya yapıyor."

"Ve annemin bilmesine gerek olmayan, çünkü onun lazanyasını en çok sevmediğim için beni kıskanacak olan, tüm dünyadaki en sevdiğim yemeği kaçırarak mıyım? Tabii ki orada olacağım. Yedi mi?"

Başını sallıyor. "Biraz şarap getirir misin?"

Öfkelendim. "Sanki beni tanıyorsun bile, en iyi arkadaşım."

İnliyor, bu da beni sadece sırtıtmaya itiyor. Onun damarına basmayı çok seviyorum. "Yanlışlıkla boyacıyı arayıp duvarlar için yine yanlış renk siparişi vermeden önce git buradan."

Nefesim kesildi. "Buna cesaret edemezsin." "Dene beni."

Kaşlarını yukarı kaldırmış ve bunun tek bir anlama geldiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum onu; ciddi.

"Tamam, tamam. Duracağım," diye söz veriyorum, ellerim taviz verircesine havada kapıya doğru geri çekiliyorum. "Ama bu akşam yemekte beyaz şarap getireceğim."

"Beyaz mı?!" diye sesleniyor ben kapıyı açarken. "Lazanyamın yanında kırmızı sevdiğimi biliyorsun!" diye ekliyor ben kapıdan içeri adım atarken.

"Parker! Parker! Kahretsin, Lazımlık Parker, buraya gel!" diye bağılıyor, ben arkamdan kapıyı kapatırken de kıkırdıyor.

Bu noktada beni bir şeyi anlayacak kadar iyi tanıyor olmalı, ben ciddiğim.

Keşke eve döndüğümde sorumlu davranıp duş aldığımı ve Axel'de akşam yemeği için üstümü değiştirdiğimi söyleyebilseydim.

Mary'nin evindeydim, böylece tam bir karmaşa gibi görünmeyecektim. Ama ikisini de yapmadım.

Bunun yerine, turuncu tekirim Pumpkin'in yine şömineden düşürdüğü Noel kartlarını ve cicili bicili süsleri görmezden geldim ve onunla kucaklaşmak için kanepeme uzandım.

Bu benim ilk hatamdı, çünkü bu kanepenin benim kriptonitim olduğunu biliyorum.

Bu hurda yığnında kaç filme başladım?
Yüzlerce.

Bitirdiğim film sayısı? İki buçuk.

Her zaman, her zaman, her yattığımda uykuya dalıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu eski püskü şey gelmiş geçmiş en rahat mobilya parçası haline geliyor ve sanki 32 km'lik bir koşuyu bitirmişim gibi uykuya dalıyorum - ya da koşmaktan gerçekten zevk alan o gariplerin yarıştığı maratonlar her neyse.

Şu anda olduğu gibi tek yatak odalı küçük evimde koşuşturmam ve çok önemli bir şeye geç kalmam kanepemin suçu.

"Axel bir dilim lazanyamı yemeyi bile geçirirse çok sinirleneceğim, Balkabağım," diyorum kedime, itiraf etmeliyim ki onunla çok sık konuşuyorum.

Sanırım bu kadar uzun süre yalnız yaşayınca böyle oluyor. Dinleyen herkese ne kadar yalnız olmadığınızı söylerken evcil hayvanlarınızla gerçek insanlarmış gibi konuşmaya başlıyorsunuz.

Yalnız değilim, pek sayılmaz. Harika arkadaşlarım ve hızla büyüyen bir tadilat işim var ve hayallerimin projesi üzerinde çalışmak üzereyim. Gecelerimi yalnız geçirmem ya da kedimle takılmam kimin umurunda? Bu yalnızlık değil. Sadece . . .

Oh, kahretsin. Kimi kandırıyorum ben? Biraz yalnızım, özellikle de Axel aile babası olduğu için. Elbette, beni hala her şeye dahil ediyor ve her zamanki kadar yakınız, ama kendi alanına ihtiyacı olduğunu biliyorum.

Düşünceleri uzaklaştırıyorum, geç kalmadığım başka bir zamana saklıyorum.

Bağciksız ayakkabımı diğer ayağıma geçirirken bir ayağımın üzerinde zıplıyorum, sonra ikinci el mağazasından üç dolara aldığım en sevdiğim flanel ceketimi alıyorum, çapraz çantamı başımın üzerine atıyorum ve kapıdan çıkıyorum.

O kadar acelem var ki, yaşadığımız bu güzel yaz mevsimine hayran olmaya bile zaman ayıramıyorum. Haziran ayının ortasındayız ve çiçekler tamamen açmış durumda. Küçük Emerald Grove kasabasının içinden geçen ana cadde Borgen Avenue, gezintiye çıkmış mutlu çiftlerle dolu ve neredeyse her işyerinin kapısı, alışveriş ya da akşam yemeği için gelen akşam misafirlerini karşılamak üzere açık duruyor.

Bu kasabayla ilgili en sevdiğim şeylerden biri de bu; her küçük köşe ve bucağın ne kadar misafirperver hissettirdiği. Genellikle aile işletmesi olan sıcak işletmelerden birine girmek, sıcak bir kucağa sarılmak gibi.

Bazen moralinizi düzeltmek için ihtiyacınız olan tek şey o sıcak kucaklamadır. Ya da en azından benim tek ihtiyacım olan bu.

Annemin çömlekçi dükkânının önünden geçiyorum ve duraklıyorum. Tezgâhta bir müşteriye yardım ediyor, yaşlı kadına geçen hafta bitirdiği el yapımı vazoları gösteriyor.

Annem sanki bir işaretmiş gibi pencereye bakıyor ve bana yumuşak bir gülümseme gönderiyor. Bu da sıcak bir sarılma gibi hissettiriyor.

Bu süper güce nasıl sahip olduğunu asla bilemeyeceğim. Sadece bundan asla bıkmayacağımı biliyorum, çünkü annem dünyanın en harika annesi. Annesini erken yaşta kaybetmekten, on dokuz yaşında grubuyla turneye çıkmaya, ardından küçük bir kasabada yaşamaya uygun olmadığı ortaya çıkan ve onu sekiz yaşında bir çocuğa bekar bir anne olarak bırakan bir gitariste aşık olmaya kadar hayat ona çok şey kattı.

Başından çok şey geçti ama güçlü ve vahşi ve tamamen benim.

Akşam yemeği mi? Ağzını açıyor.

Axel's, cevap veriyorum.

Başını sallıyor, sonra baş ve serçe parmağını kulağına götürüyor, sanki eski bir sabit telefonla konuşuyormuş gibi, onu daha sonra aramamı istediğini belirtiyor.

Başımı sallıyorum, sonra ellerimi kalp şeklinde birleştiriyorum ve yoluma devam ediyorum.

Annem aslen Emerald Grove'lu ve buraya olan sevgisi tam da bu yüzden ben sekiz yaşındayken geri taşınmak istedi; kızını kendisi için her zaman çok şey ifade eden aynı küçük kasabada büyütebilmek için. Ben burayı ne kadar seviyorsam, o daha da çok seviyor ve buranın gelişmesini sağlamak için karşısına çıkan her gönüllü fırsatına tüm kalbini ve ruhunu koyuyor. Yaşadığı kalp kırıklığına rağmen her şeyi gülümseyerek yapıyor. Bağlılığı ve dayanıklılığı hakkında en sevdiğim şeyler. O benim hayatımdaki en muhteşem kadın.

En şaşırtıcılarından biri. Noel'in büyükannesi ikinci sırada yer alıyor.

"Hey, Parker!" Francine May's Pies'ten Fran açık dükkanının kapısından sesleniyor. Bu şehirde Fran'in turtalarının ikram edildiği doğum günü partilerine, pasta ikram edilen partilerden daha çok katıldım. Ve gerçekten, bu hiç de şaşırtıcı değil. Durakladığımda burnuma tarçın, elma, taze kiraz ve şeker kokuları geliyor. Burası cennet gibi kokuyor ve bir dilim turta için akşam yemeğimi mahvetmek istiyorum, ama direniyorum ... zar zor.

"Hey, Fran." Ona el sallıyorum. "Uçağım var ama yarın geleceğim."

"Sana bir dilim marionberry ayıracağım!" Ben ilerlemeye devam ederken bana göz kırıyor.

Sadece iki kez daha durduruldum - bir kez Dr. Z tarafından, on dört yaşımdan beri hastası olmasam da bir kontrolden geçmem gerektiğini hatırlattı ve sonra Terry tarafından, tiyatrodaki açılış gecemiz için mükemmel bir parça olduğuna inandığı için senaryosunu okumamı istedi. Bu beni iyi hissettirdi çünkü bu kasabanın yeniden inşa edilen tiyatrodan faydalanabileceğini ve insanların bu konuda heyecan duyacağını biliyordum.

Sırtarak markete giriyorum; ön tezgâhın arkasındaki Peggy'ye el sallıyorum, o da bana başıyla onay veriyor; sonra da doğruca şarap reyonuna yöneliyorum.

O tatlı uykuya dalmamış , şişeleri incelemek ve bize deneyecek eğlenceli ve yeni bir şeyler bulmak için daha fazla zamanım olurdu, ama şimdi güvenli davranacağım ve eski bir favoriyle yetineceğim.

Görünüşe göre Axel değerli kırmızı şarabına kavuşuyor.

Sevdiğini bildiğim markayı aldım, sonra bir şişe beyaz onunla dalga geçmeyi ve ön tarafa dönmeyi seviyorum.

Ancak gidecek hiçbir yer yok ve sert bir şeye çarpıyorum.

Peggy buraya ne zaman duvar ördü?

mü? "Kahretsin."

Tek bir kelime.

Tek, küçücük bir kelime.

Ve bu benim tüm dünyamı sarsmaya yetti.

Başımı arkaya doğru eğiyorum, yukarı, yukarı, yukarı ve bir zamanlar sonsuza dek hayatımda olacağını düşündüğüm birinin gözlerine bakıyorum.

Hakkında yanıldığım birinin gözlerine. On yıldır görmediğim birinin.

Tam da eski en iyi arkadaşım Noel Carter'ın okyanus gözlerine.

Ve kalbimi kıran çocuk.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Noel

Fade In

İç Mekan-Bakkal-Akşam

Jill's Bait & Tackle adlı loş ışıklı yerel bir marketin içki reyonunda duran bir adam ve bir kadın buluruz. Dükkân yem ya da takımı satmıyor ve Jill adında birine ait değil.

Noel Carter, uçaktan yeni inmiş ve üç saatlik bir yolculuktan sonra umutsuzca alkollü bir şeyler içmeye ihtiyaç duyan bir adam, bir şişe kapmak için hazır ve nazır bir şekilde duruyor.

Parker Pruitt, boya lekeli tulum giyen ve kesinlikle daha iyi günler görmüş yeniden kullanılabilir market çantası taşıyan dağınık saçlı bir kadın, Noel Carter'ın eski en iyi arkadaşı. Elindeki iki şişe şarabı göğsüne bastırıyor ve kocaman gözlerle Noel'e bakıyor.

Eğer bir senaryo okuyor olsaydım, şu an içinde bulunduğum durum hakkında tam olarak bunu söylerdi.

Muhteşem doğaçlama performansından sonra David çekimin geri kalanında daha fazlasını yapmam için bana güvendi ve bu da çekimi iki gün erken bitirmemize neden oldu.

Genellikle bu zamanı dinlenmek ve iyileşmek için kullanırdım, belki arkadaşlarımla hasret giderir, güzel bir akşam yemeği yer ya da Los Angeles'ta sadece eski filmleri gösteren favori sinemama giderdim. Memleketime dönmeye hazırlanmak için kesinlikle zamanım olurdu. Ama büyükannemden gelen bir telefon ve muzlu fındıklı ekmek vaadiyle Emerald Grove'a erken döneceğimi anladım.

Buranın küçük bir kasaba olduğunu biliyorum -bana sorarsanız fazlasıyla küçük- ve birbirimizi görmemiz kaçınılmazdı, ama geri döndüğüm ilk gece beklediğim son şey buydu.

Parker ağzı açık bir şekilde geriye sendeliyor ve refleks olarak onu sabitlemek için uzanıyorum. Parmaklarım çıplak kollarının etrafında kıvrılıyor ve o kadar yakın duruyoruz ki, sahibinin her zaman devam ettirdiği taze demlenmiş kahvenin kokusu çoktan kayboldu. Şu anda duyularıma çarpan tek şey onun bal ve kır çiçekleri karışımı parfümü.

Uzun zamandır görmediğim ama yine de çok tanıdık gelen ela gözleri aynı anda hem daha koyu hem de daha parlak görünüyor ve burnunun üzerindeki çizler yıllar öncesine göre daha belirgin. Birkaç yaşlanma izi, orada burada yeni bir çizgi var ve her zaman taşıdığı masumiyetin yerini bir bilgelik havası almış. Yanakları daha az dolgun ve artık hiç o lanet Mickey Mouse küpelerini takmıyor. Kumral saçları her zamanki gibi gelişigüzel, kafasının üstünde karmakarışık bir topuz halinde ve gençliğimizin vazgeçilmezi olduğuna yemin ettiğim aynı tulumu giyiyor.

Tüm bunlara ve aradan geçen yıllara rağmen, hâlâ her zamanki Parker gibi görünüyor.

Sanki zamanda geri çekilmişim ve lisemizin koridorlarında dolaplarımızın yanında duruyoruz ve bana Axel Cooke'un söylediği son kötü şeyi ya da sınıfta her zaman en yüksek notu almasına rağmen matematik sınavından kalacağına nasıl yemin ettiğini anlatıyor.

"Dick."

Sözcük dudaklarından o kadar yumuşak dökülüyor ki, sanki daha önce binlerce kez söylemiş gibi, yetişmem bir anımı alıyor.

Parker, daha önce küfür ettiğini hiç ama hiç duymadığım kadın, bana sik mi dedi?

Dahası, bu durumda ben nasıl hıyar oluyorum? Son hatırladığımda beni oydu, ben değil.

tam tersi.

Ona hatırlatmak için ağzımı açıyorum, yıllardır tuttuğum tüm kelimelerin sonunda serbest kalmasına izin vermek için, üzerimize bir gölge düştüğünde.

"İyi akşamlar Parker. ?"

O gürleyen sesi nerede olsa tanırım.

Döndüm ve eski lise müdürümün gözlerinin içine baktım.

Parker bana pislik demiyordu. Onunla konuşuyordu.

Farkına vardığımda içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Bay Dick. Yani, Dick. Yani, Müdür McMichaels." Sözcüklerimde tökezledim.

Tanırım. Gerçekten dönmüş gibiyim.

Parker yanımda kıs kıs gülüyor ve ben onu görmezden gelerek sırtımı dikleştirip çenemi yukarı kaldırıyorum.

Yaşlı müdür gülerek elini sallar. "Lütfen, Noel. Dick iyi. Artık benim öğrencim değilsin. Ama vay be. İkinizi tekrar böyle bir arada görmek bana kesinlikle geçmiş hatırlatıyor. Bunun üzerinden uzun zaman geçti." Gözlerini aramızdaki boşluğa diyor. "Her zaman yeniden bir araya gelebileceğinizi ummuştum."

Bakışlarını takip ediyorum ve ancak o zaman hâlâ Parker'a tutunduğumu fark ediyorum.

Hala ona dokunduğumu fark etmedim bile ve neden fark etmediğimi düşünmek istemiyorum.

Onun yerine kolunu bırakıyorum, aramıza mümkün olduğunca mesafe koyuyorum, hatta kaçma telaşıyla yandaki rafa çarpıyorum.

Dick fark etse bile bir şey söylemez.

"Bayan McMichaels nasıl?" Parker soruyor, sesi waffle'larını içinde boğmayı sevdiği akçaağaç şurubu kadar şekerli.

"Karımı bilirsin. Onu uzun süre tutamam, diz protezi için bile. Gönderdiğin keklerle ne kadar minnettar olduğumuzu söylemek istedim. İnanılmazlardı. Çok nazıksınız."

"Bah. Önemli bir şey değil. Ve gerçekten, hepsi ortağımın işiydi, benim değil. Ben sadece oturdum ve o altı tane çörek yaparken ben de onları aşırdım."

Dick gülüyor. Ben gülmüyorum.

Bilmiyorum çünkü odaklanabildiğim tek şey iki kelime.

Ortak. O.

Bir ortağı var. Bir erkeği var. Keklerini pişirecek biri var.

Parker Dick'le konuşmaya devam ediyor ama ben tek kelimesini bile duymuyorum. Tek yapabildiğim ona bakmak, dolgun dudaklarının hareketini, içtenlikle gülümsediğinde nasıl gerildiğini, sohbet ederken ellerinin nasıl çılgınca sallandığını, gülerken başını nasıl geriye attığını ve tepedeki kasvetli ışığa rağmen gözlerinin nasıl ıslık ıslık parladığını izlemek.

Bir kez daha, bu kadar farklı olmasına rağmen ne kadar tanıdık geldiğine şaşırdım.

Sanırım birini ergenliğinden beri görmediğinizde ve şimdi otuzuna yaklaştığında olan şey bu. Her şey aynı kalır ve aynı anda değişir.

"En iyisi gevezeliği bırakayım ve karım beni bulmak için buraya gelmeden önce şu sütü eve geri götüreyim."

Yaşlı adam bir gülümsemeyle bana doğru dönüyor, ama bu sıcak bir gülümseme değil. Çekingen, asla gözlerine ulaşmayan ve dudakları neredeyse hiç kıpırdamayan bir gülümseme. Garip, çünkü öğrenciyken asla onun boktan listesinde değildim. Axel'le olan kavgam dışında örnek bir çocuktum.

Bana elini uzattı. "Seni görmek harikaydı Noel. Görünüşe göre Emerald Grove dışında başarılı bir hayat kurmuşsun."

Kulağa iltifat gibi geliyor, ancak korkunç bir şekilde suçlama gibi hissettiriyor.

Gittiğim için üzgün ve bir parçam bunu anlıyor.

Emerald Grove'dan ayrılan insanlar geri döner. Her zaman. Ben de dahil olmak üzere, buradan ayrılıp geri dönmeyenlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Bir keresinde

Diplomamı aldıktan sonra Los Angeles'a gitme planım tam gaz devam ediyordu ve o zamandan beri odaklandığım tek şey kariyerim oldu. Elbette, son on yılda büyükannemi gördüm ama onu hep yanıma çağırdım ve bir daha buraya dönmedim. Burayla olan diğer tüm bağlarım koptu. Bir zamanlar hayatımın önemli bir parçası olan insanlar artık hayatımda yoklar. Eminim kasaba halkına, istemeden de olsa onları terk etmişim gibi geliyordur. Ben sadece aklımda tek bir şey olan bir çocuktum, hayallerini gerçekleştirmek.

Avucumu eski müdürümün avucuna sürüyorum ve anında, onun yaşındaki bir adamdan asla beklemeyeceğiniz bir güçle elimi kavlıyor. "Teşekkür ederim. Seni tekrar görmek harikaydı, Dick."

"Bir dahaki sefere bu kadar uzun süre uzak kalmamaya çalış, olur mu?" Elimi bir kez daha sıkıyor ve ayrılmadan önce Parker'a son bir kez içten gülümsüyor.

Eğer bir yönetmen ya da yapımcı bana bunu yapsaydı, ben de aynı sertlikte karşılık verir ve onlara dik dik bakarak saçmalıklarına katlanmayacağımı belli ederdim. Ama seksen yaşında bir adamla sidik yarışına girmek pek benim tarzım değil.

Parker'ın ayakkabıları gıcırdayarak yere vuruyor ve ben yine yalnız olduğumuzun farkına varıyorum.

O zamandan beri hiç yalnız kalmadık.

Çenemi sıkıyorum, bunu düşünmeme izin vermiyorum. Hiç olmamış gibi davranarak iyi bir iş çıkarmıştım ve şimdi bu çizgiyi bozmak istemiyorum.

"Bu inanılmaz derecede garip."

Durduramadan dudaklarıma bir gülümseme yerleşiyor. Parker her zaman doğrudan konuya girmeyi severdi.

Ve o haklı. Bu çok garip.

Buradayken onu görmeyi planlamadığımdan değil. Cuma günü yeni tiyatronun temel atma törenine katılacağından hiç şüphem yoktu. Ama yolculuk sırasında onunla bu kadar erken karşılaşacağımı tahmin etmemiştim. Ya da bu kadar uzun süre. Ya da ona bu kadar yakın duracağımı.

Ona doğru dönüyorum. Artık bu işi bitirsek iyi olur.

Boğazımı temizliyorum, sırf yapabildiğim için bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Burada bana yapmamam için bağırarak bir saç ve makyaj ekibi yok. "Nasılsın Parker?"

Bana göz kırpmıyor. Bir kere. İki kez. Üç kez hızlıca.

"Nasılım ben?"

Omuz silkiyorum. "Evet. Seninle işler nasıl gidiyor?" Bir göz kırpmaya daha.

Dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, yıl boyunca nane tadı aldığını bildiğim dudak. "I . . ."

Başını sallıyor, kendini durduruyor ve hafifçe gülüyor, sonra tekrar ve tekrar, aniden artık hafif değil. Yüksek sesli, iğrenç ve iğneleyici. Bir kahkaha iğneleyici olabilir mi?

Başını geriye atıyor, kıkırdamaya devam ederken karnını tutuyor.

Küçük dükkânın etrafına bakıyorum, ön tezgâhın arkasındaki Peggy dışında buna tanıklık edecek kimse olmadığı için şükrediyorum. Ama Peggy'nin burnu arkada yanında tuttuğu küçük televizyona yapışmış durumda ve bize hiç dikkat etmiyor.

Bu da Parker'ı durdurmanın bana bağlı olduğu anlamına geliyor.

"Uh, Parker?"

Ya beni duymuyor ya da bir şey söylediğimi umursamıyor. Sadece gülmeye devam ediyor.

Yaklaşıyorum. "Parker?"

Hâlâ gülüyor.

"Park mı?"

Hala. Sikişiyorum. Gülüyorum.

İğneleyici olmaktan çıktı ve çileden çıkarıcı kategorisine girdi. Bu beni uzaklaştırmak için bir numara mı? Gitmemi sağlamak için mi? Çünkü ben de tam olarak bunu yapmak üzereyim.

Yıllar önce aramızdaki ilişkiyi bitirdikten, onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi beni bir kenara attıktan sonra yapmam gereken buydu, özellikle de ona

Onun hakkında gerçekten ne hissettiğimi. Reddedilmesi yeterince acı vericiydi, ama ardından gelen şey -arkadaşlığımızı bir kenara atması- daha da kötüydü.

Uzaklaşıyorum, dönmeye hazırım ama gidemiyorum. Neden gidemiyorum?

Bunun neden bu kadar komik olduğunu düşündüğünü bilmek istediğim için mi? Yoksa Parker olduğu ve on yıldır ona bu kadar yakın olmadığım için mi?

Cevabı bilmiyorum ama bundan bıktığımı biliyorum.

"Kahretsin, Peter, durur musun?"

Bunu neden söylediğimi ya da nereden geldiğini bilmiyorum. Bu kasabadan ayrıldığımdan beri o lakabı söylemedim.

Ama bu önemli değil çünkü işe yarıyor.

Parker sessizleşiyor ve ben onun histerik, biraz da korkutucu kahkahasını anında özlüyorum.

Çünkü onun bu versiyonu? Gülmekten çok daha korkutucu.

Sırtı dimdik ve altın benekli gözleri her zaman sahip oldukları o canlı ışıltıyı kaybederek daralıyor. Bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Bir daha.

Sırtım arkamdaki rafa çarpıyor, içki şişeleri tıkırdıyor. Bu küçük kasabada neden iki koridor dolusu içki var? Doğru ya. Muhtemelen burada hiçbir yerin ortasında yaşadığınız gerçeğiyle başa çıkmak için içmekten başka yapacak bir şey olmadığı içindir.

"Yapma."

Tek bir kelime ama çok şey anlatıyor.

"Artık bu hakka sahip değilsin."

Sonra da beni Jill's Bait & Tackle'ın ortasında, aklım başımdan gitmiş ve kalbim küt küt atarken bırakarak topuklarının üzerinde döndü.

Az önce ne oldu öyle?

"Noel? Sen misin oğlum?"

"Umarım öyledir, yoksa kapını kimin için açık bıraktığın konusunda ciddi bir konuşma yapacağız, Lou Lou."

"Oğlum, yemin ederim" diye mırıldandığını duyuyorum. Ona Lou Lou dememden nefret ediyor, ben de bunu mümkün olduğunca sık yapıyorum.

Parker marketten çıktığından beri ilk kez gülümsüyorum.

Emerald Grove'a asla dönmek istememem için pek çok neden var ama büyükannem Louise Hutton ya da herkesin ona taktığı isimle Gran bunlardan biri olmadı.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum, bütün gün yemek pişirdiğinden hiç şüphem olmayan mutfaktan yavaşça köşeyi dönerken onu dinliyorum. Sıcak, tereyağlı muzlu fındıklı ekmeğini düşününce midem gurulduyor. Ya da belki de sabahtan beri bir şey yemediğim içindir, ki bu noktada sonsuzluk gibi geliyor.

Sonunda görüş alanıma girdiğinde, altı ay sonra ilk kez onu görebiliyorum ve gülümsemem yakalayamadan kayboluyor.

Hep böyle zayıf mı görünürdü? Bu kadar küçük mü? Bu kadar ... kırılabilir mi?

Onunla yaşadığım yıllar boyunca şu anki kadar kırılğan görüldüğü tek bir zaman hatırlamıyorum ve buna yürüyüş yaparken ayağını kırıp haftalarca alçıda kaldığı zaman da dahil. Bu bile onu yavaşlatmadı.

Ama onu şimdi görüyorum. Kırılğan görünüyor. Yani yaşlı. Hepimize olanın bu olduğunu biliyorum ama karşımdaki kadının, sırtı hafifçe kamburlaşmış ve şimdiye kadar hep renkli tuttuğu kış beyazı saçlarıyla büyükannem olduğunu kabul etmek zor.

Biri büyükanne dese, hayal edeceğim şey bu olurdu. Komik, çünkü evet, o her zaman benim büyükannem olmasına rağmen, şimdiye kadar hiç büyükanne gibi görünmemişti.

Topallayarak yaklaşırken hafifçe yüzünü buruşturuyor ama konuyu açmaya cesaret edemiyorum. Bu konularda çok hassas ve buraya daha yeni gelmişken onu kızdırmak istemiyorum.

"Eee? Ne diye bakıyorsun öyle? Buraya gel ve bana sarıl."

Ve anda gülümsemem geri geldi.

Evet, bu kesinlikle o.

Küçük giriş kapısını geçip yetmiş sekiz yaşındaki büyükannemi kollarıma alıyorum, küçük bedenine sıkıca sarılıyorum ve asla bırakmak istemiyorum. Tüm hayatım boyunca olduğu gibi, taze pişmiş tatlılar gibi kokuyor ve her türlü ağrıyı ve acıyı iyileştireceğine yemin ettiği o lanet aloe vera oymasından sadece bir ipucu var. Bu kadar sık sürdüğu için biraz gülünç olduğunu düşünsem de, bu kokudan bıkaçağımı hiç sanmıyorum.

Ona daha uzun süre tutunuyorum, sadece onu çok özlediğim için değil, aynı zamanda bunun henüz bitmesini istediğimden emin olmadığım için. Büyükannemle geçirdiğim zamanın giderek azaldığının farkındayım ve bu sarılmalardan kaç tane kaldığını bilmiyorum.

"Dang, bub, beni özlediğini biliyorum ama Mutfak Lavabosu Kurabiyelerin yanmadan önce gitmeme izin vermek ister misin?"

"Kahretsin. Neden daha önce söylemedin?" Mutfağa doğru başımı sallayarak onu serbest bırakıyorum. "Çabuk. Oraya geri dön."

Talimatlarıma uymadan önce gözlerini devirerek bana vuruyor. En sevdiğim kurabiyeyi elime almak için hevesle peşine takılıyor.

Yedi yaşımda taşındığımdan beri aynı olan mutfağa giriyorum ve çenem düşüyor. "Ne oluyor lan?"

"Noel Benjamin Carter!" diye uyarıyor büyükannem. "Bu kabak ekmeğine henüz çikolata parçacıkları eklemedim ve yemin ederim onları şuradaki bulaşık sabunundan yapacağım."

Bana öyle sert bir bakış atıyor ki ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim. Sadece... Burada ne oldu böyle?"

"Ne?" Elini odanın içinde dolaştırıyor. "Beğenmedin mi?"

"Hayır, ondan değil. Sadece ... Bu farklı."

Bir omzunu kaldırıyor ve bu hareketle gömleğine doğru uzanan kemiklerinin ne kadarını görebildiğini fark etmemeye çalışıyorum. "Bazen değişiklik güzeldir."

Hayatım boyunca bu mutfağın duvarları parlak sarı, dolapları her zaman kestane renginde ve buzdolabı da beyaz retro tarzındaydı. Ama bu sadece bir tarz değildi, gerçek bir retro tarzıydı ve yılda en az bir kez tamir için birini çağırması gerekiyordu.

Ama şimdi bir zamanlar çok canlı olan duvarlar hafif bir açık griye boyandı, dolaplar beyaza boyandı ve eski buzdolabı pırıl pırıl yeni ve modern bir buzdolabıyla değiştirildi. Ocağın üzerinde asılı duran horoz desenli el havluları bile artık yok.

Değişimin olmasını anlıyorum, belki de çoğu kişiden daha fazla, ama sanki çocukluğumun bir parçası makyajla birlikte ölmüş gibi hissediyorum.

"Harika görünüyor, Lou Lou."

Sanki yüzünü buruşturarak koridorda ayaklarını sürüyerek ilerleyişini izlememişim gibi şimşek hızında reflekslerle elindeki havluyu bana doğru savuruyor ve ben de onun attığı gibi zahmetsizce yakalıyorum.

Elini uzattı. "Şimdi onu geri ver."

Gülüp elindekini ona geri veriyorum, sonra neyse ki hâlâ aynı olan mutfak masasına doğru ilerleyip sandalyeye yerleşiyorum. Her zamanki gibi gıcırıyor ve beni daha da rahatlatıyor.

"O masadan kurtulmamın imkanı yoktu, çok fazla anım var" diyor, kabak ekmeği için malzemeleri katlamaya devam ederken neredeyse aklımı okuyor.

Onu gördüğümde hep böyle oluyor. Los Angeles'taki daireme en son geldiğinde, altı saat boyunca durmadan pişirdi ve gittiğinde bir tezgah dolusu tatlım vardı.

Onu Vancouver'daki sete uçurduğumda, ben onu bulana kadar yarım gün boyunca zanaat hizmetleri departmanında çalıştı. Bu filmin jeneriğinde onun da adı var. "Ocak da bizde kaldı," diye devam ediyor. "Tariflerim o eski pabuca göre ayarlandı. İyi bir şeyle uğraşılmayacağını bilecek kadar yaşıyım."

Oh, ama sen yaptın. Mutfak önceden mükemmeldi.

"Uzun yıllar boyunca bana iyi hizmet eden iyi bir mutfaktı ama yeni bir hayat için ona bir şans vermem gerektiğini düşündüm. Bazen hepimizin şansa ihtiyacı olur."

Sözlerinin gerçek anlamını kaçırmadım. Yorumları Emerald Grove'dan ayrılıp Los Angeles'a gitmeme yönelikti. Kendince, tıpkı benim ayrılmamı atlattığı gibi, bana da değişimi atlatmamı söylüyor.

"Harika görünüyor. Gerçekten. Duvarlardaki rengi beğendim." "Teşekkürler. Bunu seçerken çok eğlendik."

Gözlerimin mutfakta gezinmesine izin veriyorum, her ayrıntıya bakıyorum ve neyin farklı olduğunu ve neyin aynı kaldığını ayırt etmeye çalışıyorum. Bir zamanlar uzak duvarı dolduran eklektik tabelalar bir avuç yok olmuş ve artık sığabilecekleri her yere sıkıştırılmak yerine ustaca düzenlenmişler. Eskiden her saat başı dayanılmaz bir şekilde cıvılayan kuş saati artık yok - kesinlikle kızmadığım bir değişiklik - ve yerini daha basit, daha az gürültülü bir tasarım aldı.

"Mısır gevrekli kurabiye de ister misin?" diye birdenbire soruyor ama buna şaşırmamalıyım. Ben burada yaşarken akli hep tek bir şeydeydi ve benim için bir sonraki pişirebileceği şey de buydu. Beni özlediği için şimdi her şeyi yaptığını biliyorum. Sevgisini böyle gösteriyor ve ben de memnuniyetle kabul ediyorum, özellikle de Los Angeles'ta hiç böyle ev yapımı yiyecekler bulamadığım için.

Kıkırdıyorum. "Zaten muzlu ekmek, Kitchen Sink Kurabiyeleri ve kabak ekmeği yaptın."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Yani . . . ?"

"Tabii ki ben de mısır gevrekli kurabiye istiyorum."

Göz kırıyor. "İşte benim oğlum."

"Yardım ister misin?" Sandalyemden kalkarak soruyorum. Çoktan kollarımı sıvadım, dalmaya hazırım.

"Hiç şansın yok, ahbap. Buraya kadar geldin ve hatta benim için erkenden uçtun. Bırak da tek torunumu şımartayım."

Sırıtarak yerime geçiyorum, otuzuma merdiven dayadığım halde bana bebek dediği için onunla kavga etmeye bile zahmet etmiyorum. Burada olduğum için çok mutlu olduğu belliyken, hatta her zamanki o eski, rahatlatıcı melodiyi ıslıkla çalarken nasıl karşı koyabilirim ki? Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama kendimi bildim bileli bunu yapıyor.

Onun çalışmasını izliyorum ve bana çekimlerini yeni tamamladığım filmi soruyor, ben de ona filmin konusunu anlatıyorum.

"Beğendin mi?" diye soruyor ben bitirdikten sonra, elleri kabaklı ekmek hamurunu somun tavasına dökmekle meşgul.

"Bunu bana birkaç gün önce sormuş olsaydınız, büyük bir kısmı hakkında kararsız kalırdım."

"Orada bir ama hissediyorum. ."

"Ama yönetmen diyaloglarla biraz oynamama izin verdikten sonra her dakikasına bayıldım." Dürüst olmak gerekirse, Bridget'in geçmişteki kalp kırıklıklarından yararlanma tavsiyesi biraz fazla iyi gelmiş olabilir. Çünkü o andan sonra sanki yepyeni bir yanım ortaya çıktı ve ağızımdan dökülen kelimeler biraz fazla kolay geldi. Bu da kapalı bırakmayı tercih ettiğim bazı eski yaraları açtı.

Tabii ki, bu akşam erken saatlerde söz konusu eski yarayla karşılaşmak da yardımcı olmadı.

"Seninle gurur duyuyorum, evlat. İyi iş çıkarıyorsun."

"Teşekkürler. Keşke kasabadaki herkes böyle hissetse. Cuma gününü oldukça ilginç kılacaktır."

Kabaklı ekmeği fırına atıyor, sonra bir deri bir kemik kalmış kollarını kavuşturup tezgâha yaslanıyor. Keşke düzgün bir mola verip benimle otursa ama onu çok iyi tanıyorum. Bunu yapmayacak.

"Ne demek istiyorsun?"

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Önemli bir şey değil."

Gülüyor. "Oh, tatlı çocuk. Seni annenin vajinasından çıktığın andan beri tanıyorum-"

"Onun iyiliği için, umarım bu doğru değildir."

"-ve kendimi bildim bileli, rahatsız ya da gergin olduğunuzda ya da birini üzme istemediğinizde, az önce yaptığınız gibi elinizi saçlarınızda gezdirirsiniz. Dökül bakalım. Sanki senin işini kimseye anlatacaktım gibi."

Tekrar yapmamak için kendimi zor tutarak gülüyorum, sonra kollarımı göğsümde kavuşturarak onun duruşunu taklit ediyorum. "İyiyim. Jill'in yerinde Bay McMichaels'a rastladım."

"Dick?"

Garip bir şekilde, büyükannemin sık dediğini duymak Parker'ın söylediğinden daha az sarsıcı. Muhtemelen, küfür konusunda üzerime gelmeyi sevmesine ve beni sık sık ağzımı sabunla yıkamakla tehdit etmesine rağmen, büyükannem de bu konuda aynı derecede kötüdür, özellikle de doğru ortamda.

Parker, gerçi . . . Onun küfür ettiğini hiç duymadım. Asla. Her zaman sinir bozucu olduğu kadar sevimliydi de.

"Evet, Dick. Eski müdürüme Dick demek garip hissettiriyor, değil mi?"

"Eski öğretmenlerimden herhangi biri hala çalışıyor olsaydı, muhtemelen onlara Bayan derdim. İnsanlar tuhaftır."

"Mm-hmm," Katılıyorum.

"Peki Dick seni üzecek ne söyledi?" diye devam ediyor.

"Üzüldüğümü söyleyemem. Sadece bir titreşim vardı. Emerald Grove'dan ayrılmamdan ve geri dönmemenden pek memnun değilmiş gibiydi."

"Çok uzun zamandır yoktunuz ve kasabanın bu tür şeylere karşı nasıl hissettiğini biliyorsunuz."

Omuzlarım çöküyor, büyükannemi geride bıraktığım için her zaman hissettiğim suçluluk duygusu içimi kemiriyor. "Biliyorum."

"Benim için sorun olmadığını biliyorsun, o yüzden üzülme. Gittiğine ve sevdiğin bir şey bulduğuna sevindim. Senin için istediğim tek şey buydu. Ailenin senin için istediği her şey." Çekilmiş gözlerini kaldırıyor

kaşlarını işaret etti. "Ve bunu yaptığın için seninle gurur duyarlardı."

Haklı olduğunu biliyorum. Ailem benimle gurur duyardı. Bunu ruhumun derinliklerine kadar hissedebiliyorum ve keşke hala yanımda olup beni görebilselerdi, ama onlar oyunculuk benim geleceğimle ilgili bir fikir bile olmadan çok önce öldüler.

Onları düşündükçe duygularım boğazıma tırmanıyor. Elbette, son on yıldır aklımdaydılar ve her zaman da öyle olacaklar; ancak buraya geri dönmek bana kaybettiklerimi daha da fazla hatırlatıyor.

Seattle'a basit bir yolculuktu, daha önce birkaç kez yapmışlardı. Eğlenceli bir gece olması gerekiyordu. Bunun yerine, trajediyle sonuçlandı; arabaları şehre giden virajlı yolda bir ağaca takıldı ve ben hayatımdaki en önemli iki insandan yoksun kaldım.

Ondan sonra her şey değişti. Sadece ailemi kaybedip şehrin öbür ucuna, büyükannemin yanına taşınmak zorunda kalmadım, aynı zamanda çocukluğumun bir kısmını da kaybettim. O olaydan sonra hayata ve Emerald Grove'a çok daha farklı bakmaya başladım.

"Yaşlı Dick'in ne dediği kimin umurunda?" diye devam ediyor Gran, beni şimdiki zamana geri çekerek. "Biraz soğuk davranıyor olabilirler ama bu kasabadaki insanlar seni hâlâ seviyor."

"Hepsi değil."

Sessiz bir soruyla başını yana eğiyor ve ben de iç çekiyorum.

"Parker," diye açıklıyorum.

Ve gerçekten, ihtiyacı olan tek açıklama bu. Sokağın aşağısındaki kumral saçlı kızla olan geçmişimden fazlasıyla haberdar. Parker şehre taşındığından beri birbirimize bağlıydık ve Los Angeles'a gittiğim geceye kadar da böyle devam ettik.

Sonra aradan on yıl geçti ve işte buradayız; marketteki garip karşılaşmalardan başka bir şey yok.

"Oh." Bunu çok basit ve kesin bir şekilde söylüyor ve buna minnettarım çünkü bu gece yapmak istediğim son şey

Bir saat önceki korkunç buluşmayı tekrarlamak.

Konuşmam için bana baskı yapmak yerine, topuğunun üzerinde dönerek ve çeşitli dolaplardan eşyalar çekerek gitmesine izin veriyor. Mısır Taneli Kurabiye yapmaya hazırlandığını bilecek kadar çok kez onları yaparken izledim onu.

Bu sefer, ne derse desin, yardım edeceğim. Bu mutfakta onun yanında durup yemek pişirmeyeli çok uzun zaman oldu. Eskiden bunu hep yapardık ve şu ana kadar fark ettiğimden çok daha fazla özlüyorum.

Koltuğumdan kalkıp onun yanına geliyorum ve 1.80'lik küçük bedeninin üzerinde yükseliyorum.

", büyükanne. Beni işe koy."

Ve sonraki birkaç saat boyunca yaptığımız şey de bu - kurabiye yapmak ve akşam yemeğinden sonra yatmak.

Belki de Emerald Grove'a dönüş o kadar da kötü olmayacaktır.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Parker

"Oh, bu kötü. Bu çok kötü."

Son altı saattir üzerinde çalıştığım duvardan bir adım geri çekiliyorum ve kesinlikle emin olduğum bir şey var.

Nefret ediyorum.

Farklı uzunluklardaki koyu ve açık renkli ahşap çitaları dönüşümlü olarak kullanarak farklı ve dikkat çekici bir şey yaratmaya çalışıyordum ama istediğim gibi olmadı. Kesinlikle göze çarpıyor ama istediğim şekilde değil. Bu ... düz. Beni büyüleyecek bir şeye ihtiyacım var. Bu değil.

"Bu çok iğrenç," diyorum kendimden başka kimseye yüksek sesle. "Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?"

"Çünkü öyle."

Zıplıyorum, ıslak boya fırçam elimden fırlıyor ve gri boya yere sıçrıyor, en az iki metre boyunca sıçrıyor. Neyse ki sabahın erken saatlerinde yeni döşenmiş parkeyi kaplayacak kadar aklım başımdaydı, yoksa bugün üstlenmemiz gereken bambaşka bir proje olacaktı.

"Axel! Ne oluyor be?" Rossi Café'nin kapısında duran adama ters ters bakıyorum. Yaptığım pisliğin önünden dikkatlice çekiliyorum ki boyayı başka bir yere bulaştırmayayım. "İçeri girdiğini bile duymadım."

"Belli ki değil, bu da bir şey söylüyor çünkü o zil çok gürültülü."

İfadesini görmezden geliyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Um, çalışıyor musun?" diye cevap veriyor, sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor, ki kesinlikle öyle değil. "Sanırım

Daha iyi bir soru, burada ne yapıyorsun? Hiç bu kadar erken gelmemiştin."

"Hayır, asıl sorulması gereken soru şu: Elinizdeki konteynerde ne var? Yemek artıklarına çok benziyor. Bana yemek artığı mı getirdin?" Topuklarımın üzerinde zıplayarak ellerimi çırpıyorum. Tepkim tamamen dünyanın en iyi lazanyası için duyduğum heyecandan mı yoksa o kadar yorgunum ki şu anda biraz sayıkladığım için mi emin değilim.

Kimi kandırıyorum ki? Tabii ki lazanya yüzünden.

"Evet Parker, bu lazanya."

Ona doğru koşuyorum, ama iri yarı elini kaldırdığında çığlık atarak duruyorum - kelimenin tam anlamıyla, ayakkabılarım parlak yeni zemin üzerinde kayarak delici bir ses çıkarıyor.

"İğrençti," diye mırıldandım.

"Başka neyin korkunç olduğunu bilmek ister misin? Şarabımı getirmemişsin. Buzdolabının derinliklerinde bir şişe bulduğum için şanslısın ama yine de cevap istiyorum." Kaşları birbirine yaklaştı. "Dün gece neredeydin? Hiç ortalıkta görünmüyorsun. Ne oldu?"

Bakışlarındaki endişeyi görmemek mümkün değil, bu da beni kaçtığım için zaten hissettiğimden on kat daha kötü hissettiriyor. Ama Noel'le yaşadığım o korkunç karşılaşmadan sonra Axel'e gidip onun, karısının ve çocuklarının önünde her şey yolundaymış gibi davranmamın imkânı yoktu. Benimki benden koparıldığında Parker Teyze'yi oynayamaz ve sonsuza dek mutlu olan prensesler hakkında hikayeler hayal . Ve en iyi arkadaşımın tek bir bakışı yeterdi ve o da sorardı-

"Kimin kıcını tekmelemem gerekiyor?" Bunu. O da bunu sorardı.

Dün gece bununla uğraşmak istemediğim gibi, şimdi de uğraşmak istemiyorum. Doğrusu, tüm bu üzüldüğüm için bile kendimi gülünç hissediyorum. Noel'e çarpmaktan

Aklımı kaçırmış gibi gülmekten, aptalca bir lakap yüzünden üzülmeye kadar. Gün ışığında hepsi saçma görünüyor.

"Önemli bir şey değil."

"Doğru. Bunu gözlerinden akan yaşlara söyle. Ya bana kime dayak borçlu olduğumu söylersin ya da söz veriyorum bu lazanyayı senin önünde yemekle kalmayıp Mary'ye yemeklerinden nefret ettiğini söylerim ve o da seni bir daha yemeğe davet etmez."

Nefesim kesildi, elim göğsüme gitti. "Buna cesaret edemezsin!" "Oh, buna cesaret edebilirim." Kocaman kollarını kavuşturmaya çalışıyor ama elinde hâlâ yemek artıkları olduğu için birkaç kez beceremiyor

Sonunda pes etmeden önce.

İçimden bir kahkaha fışkırmasına neden olacak kadar komik, ses o kadar ani ve yabancı ki beni şaşırtıyor, bu da beni üzüyor ve sonra aniden gözlerimi yakan yaşlar yüzümden aşağı damlamaya başlıyor ve kendimi yeniden gülünç hissediyorum.

Gülünç hissetmekten nefret ediyorum.

Ama iri yarı en iyi arkadaşımın kafenin karşısına geçip kollarını bana dolamaktan çekinmemesini seviyorum.

"Kahretsin Park," diye mırıldanıyor, sırtımı sıvazlarken çenesi başımın tepesine çarpıyor. "Neler oluyor? Seni çok uzun zamandır böyle görmemiştim."

Neyi kastettiğini biliyorum ve şu anda ağlama sebebimin o zaman ağlama sebebimle aynı olması bana komik geliyor
-Noel.

"Bu-"

"Sakın sen cüret etme. Sakın söyleme bu bir şey değil. Ben gördüm

Bu sabah gazetede."

Ona doğru inliyorum. "Gazete gibi süslü bir isim koyunca neden dedikodu gazetesi olmaktan çıktığını düşünüyorlar anlamıyorum." İç çekiyorum. "Sanırım artık herkes biliyor."

"Eğer Emerald Grove Gazetesi'nde çıkıyorsa, Noel Carter'ın şehre geri döndüğünü herkes biliyor demektir.

planlanandan birkaç gün önce. Sanırım bu yüzden dün gece gelmedin?"

Başımı sallayıp kucağından iniyorum. "Evet. Jill's'te içki reyonunda ona rastladım."

Yüzünü buruşturuyor. "Ama o koridora girip çıkmanın sadece bir yolu var."

"Evet. Kapana kısıldım."

Başını sallıyor. "Ne oldu? Seni üzecek bir şey mi söyledi? Çünkü eğer söylediyse, yemin ederim ki-"

"Onu dövmek mi? Tanrım, bugün çok saldırgansın, bunu biliyor muydun?"

"Uykusuzluktan. Beni agresifleştiriyor." Sonra sanki bir işaretmiş gibi uzun bir esneme sesi çıkarıyor. "Ama aynı zamanda, evet, sana bulaşan herkesin kışına tekmeyi basardım, Park."

"Noel olsa bile mi?"

Tiksintiyle dudağını kıvrıyor. "Özellikle de Noel'se." "O ünlü bir aktör. Onun hayatını mahvettiğin için seni dava edebilir. yüz."

Küçümseme gitti, yerini hızla bir sırıtiş aldı. "Yani dövüşü benim kazanacağımı mı söylüyorsun?"

Gözlerimi devirip onu itiyorum. "Kapa çeneni."

"Beni itmek mi? Vay be, bir de bugün bana şiddet yanlısı dedin." "Böyle devam edersen kafana yine bir şey fırlatırım," dedim.

Söz veriyorum.

"Ve bunu saklayacağım." Neredeyse unuttuğum lazanyayı uzatıyor. Ona doğru hamle yapıyorum ama boşuna. Bu kadar devasa biri için, çok az çabayla hızlı hareket ettiği kesin.

Tupperware kabını benim ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. -Parmak uçlarımda bile olsa hafifçe sallıyorum.

"Ah, ah, ah," diyor. "Bana şarabımı getiremeyecek kadar seni üzen şeyin ne olduğunu söyle, sonra makarnanı yiyebilirsin."

"Zaten biliyorsun."

"Noel'le karşılaştınız diye akşam yemeğine gelemeyecek kadar üzülmediniz. Başka bir şey olmuş olmalı. Unutma Parker, seni çok iyi tanıyorum."

"İstemiyorum. Bu utanç verici." "Utanç verici mi? Ne yaptın, flaş mı ?"

"Axel!" Benim yanaklar ısı sadece düşünmek hakkında Bu kadar tuhaf bir şey yapmak. "Bunu neden yapayım ki?"

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Aklıma gelen ilk utanç verici şey buydu."

"Yani göğüslerimden utanmam gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Şimdi Axel'in yanakları kızarıyor. Hayır, tüm yüzü. "Lütfen, göğüslerini tartışmasak olur mu?"

"Sen başlattın," diye ettim.

"Ve şimdi bunu bitiriyorum, bu yüzden bana hangi korkunç, utanç verici şeyin olduğunu söyleyeceğin yere geçelim."

Öfkelendim. "İyi. Bu ..." Bir nefes çekiyorum, bunu söylemem gerekenden çok daha fazla uzatıyorum çünkü yüksek sesle söylemek, buraya gelmeden önce birkaç saatimi sokaklarda dolaşarak geçirdiğim ve gece boyunca çalıştığım için bu kadar üzüldüğüm için kendimi aptal gibi hissetmeme neden olacak. "O . . . Bana Peter dedi."

"Ne?" diye sordu ve ben de onu suçlayamadım. O dört kelimeyi bir taneymiş gibi aceleyle söyledim.

"Bana Peter dedi," diyorum bu kez daha açık bir şekilde. "Saçma görüldüğünü biliyorum ama-"

"Peter onun sana taktığı lakaptı."

Başımı yana eğiyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" "Um, iyi bir günde, yaklaşık iki bin bir

Bu kasabada yaşayan yüzlerce insan var Parker. Herkes onun sana böyle seslendiğini biliyor. Neden hepimiz Bay Donaldson'ın köpeğine Boy demeye başladık sanıyorsun?"

"Bay Donaldson'ın köpeğinin bununla ne ilgisi var?" "Hadi ama" der gibi bir bakış attı. Bunu bir düşün.

Bay Donaldson'ın eve yeni bir köpek yavrusu getirdiğinde ne kadar heyecanlandığını, kasabanın köpek oyuncakları almak için nasıl çılgına döndüğünü ve ona nasıl isim verdiğini düşünüyorum - aman Tanrım!

Peter. Köpeğe Peter adını verdi.

"Tüm kasaba benim için bir köpeğin adını değiştirdi mi?

Noel bana Peter Parker derdi diye mi?"

Örümcek Adam'a olan takıntım küçükken, saçlarım sayesinde Mary Jane'e benzediğime ikna olduğum zamanlarda başladı. Bu durum Emerald Grove'a taşındıktan sonra da devam etti. Doğal olarak, Noel bunu fark etti ve buraya taşındıktan kısa bir süre sonra, ağ fırlatan kahramana olan sevgim ve ismim nedeniyle bana Peter demeye başladı. Sekiz yaşımdan o gidene kadar bu böyle devam etti.

O zamandan beri beni çağırmadılar.

Axel gerçekten önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Buralarda senden hoşlanıyoruz."

Benim gibi mi? mi?

Bu bana çok fazla aşk gibi geliyor.

Dokunaklı ve tamamen beklenmedik. Ve Emerald Grove'u daha da çok sevmemi sağlıyor.

"Biz tamamen Parker Takımı'yız."

Bu kısmı sevmedim. Parker Takımı mı? Sanki içimizden birini seçmek zorundalarmış gibi? Bu şekilde olmamalı. Beni seçmemeliler çünkü ben kaldım ve Noel gitti. Dick bu yüzden mi dün gece ona bu kadar kaba davrandı? Gittiği için mi? Benim yüzümden mi?

"Yani sana Peter dedi ve bu seni korkuttu, sen de eve gidip orada panikledin öyle mi?" Axel beni düşüncelerimden çekip çıkararak tahmin yürütüyor.

". Önce bana nasıl sordu."

"O ..." Axel yavaşça göz kırpmıyor. "Sana nasıl mu sordu? Sanki eski bir tanıdıkmişsiniz ve bir zamanlar birbirinize takıntılı değilmişsiniz gibi? Sanki onu son gördüğünden bu yana on yıl geçmemiş gibi?" diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Sanki seni terk edip gitmemiş gibi..."

Cümlesini bitirmiyor ama ikimiz de ne söyleyeceğini biliyoruz.

Baban gibi.

Anneme ve bana ne olduğu bu kasabadaki hiç kimse için bir sır değil. Bir gün babam buradaydı, sonra

Sonra, değildi. Herkes onun kahvaltıdan önce bir daha dönmek üzere bizi terk ettiğini biliyor. Hepimiz olmamış gibi davranmayı, derinlere gömmeyi ve bu konuda hiç konuşmamayı seviyoruz.

Ya da en azından ben öyle yapmayı seviyorum.

"Birbirimize takıntılı olduğumuzu söyleyemem ama evet," diyorum, Axel neredeyse terk edilme sorunlarımın katalizörünü gündeme getirmemiş gibi davranarak.

"Bu ..." Sertçe nefes alıyor. "Bu tam bir saçmalık. Onun kışını tekmeleyeceğim."

Ne olduğunu anlayamadan Axel topuklarının üzerinde dönüyor ve ben hareket edene kadar kapının yarısını geçmiş oluyor.

"Bekle, bekle, bekle!" Ona doğru uzanıyorum, iş gömleğinin ucundan tutuyorum ve durması için çekiştiriyorum. "Yapma.

Lütfen." "Neden?" diye soruyor, yüzü kıpkırmızı, etrafında dönüyor ve

Bu sefer utançtan değil. Şimdi kızgın. Hem de çok. "Neden kızmayayım? Seni sevdiğini söyledikten sonra öylece bırakıp gidiyor, sonra da hiçbir şey olmamış gibi kasabaya geri dönüp seni ağlatıyor ve benim bunu sorun etmem mi gerekiyor?"

Sanki bunu yapmak sihirli bir şekilde söylediklerinin doğru olmamasını sağlayacakmış gibi, söylediklerinin gerçekliğine karşı gözlerimi kapamayı çok istiyorum ama yapamıyorum. Axel Noel'i döveceğini söylerken ciddiydi ve şu anda ihtiyacım olan son şey de bu.

"Hayır. Değilsin. Ben de değilim. Ama bu biraz fazla, sence de öyle değil mi?"

İç geçiriyor, sonra onu kafeye geri çekmeme izin veriyor, böylece görevinden vazgeçmiş oluyor. Onun tepkisinin bu olması beni duygulandırır da, sırf Noel'i, beni babam gibi kıracağını hiç düşünmediğim tek kişiyi tekrar görmeyi kaldıramadığım için bir şeylerin karışmasını istemiyorum.

Tanrım, bu konuda yanılmışım.

Axel'in eski en iyi arkadaşımın peşinden tekrar gitmeye çalışmayacağından emin olduğumda, boya sıçramış köşeme dönüyorum, fırçamı alıyorum ve tepsinin içine koyuyorum. Duvar da boya lekeleri var ama önemli değil. Olacak

yeniden boyanması gerekiyor çünkü istediğim gibi olmadı.

"Şehre geri döneceğini biliyor muydum? Tabii ki. Restorasyon komitesini ben yönetiyorum ve bu benim projem. Onu davet etmek zorundaydık. Ama hazırlanmak için birkaç günüm daha olmasını bekliyor muydum? Kesinlikle. Uzun zamandır beklenen buluşmamızın farklı bir şekilde, belki biraz özür dileme, bir buket gül ya da bir midilli ile gerçekleşmesini ister miydim? Bunun büyük bir istek ve belki de biraz gülünç olduğunu biliyorum ama evet. Ama dün gece benim hatamdı, Noel'in değil. Beni etkilemesine ya da basit sorusunun kafamı karıştırmasına izin vermemeliydim. Tıpkı onun yapmaya çalıştığı gibi, olgun bir yetişkinin yapacağı gibi daha iyi idare etmeliydim."

"Üzgünüm ama bu hâlâ saçmalık Parker. Sadece midilli kısmı değil -çünkü ne sikimse- ama aynı zamanda olanlar için bir özrü hak ediyorsun. Seni geçmişinden gelen sıradan biriymişsin gibi başından savmasını hak etmiyorsun. Sen onun için bundan daha fazlasısın ve bundan daha fazlasını hak ediyorsun. Mesela bir daha geri dönmeyeceğine dair bir açıklama gibi."

Derin bir nefes alıyorum. Bazı açılardan haklı ama Noel'in neden o şekilde tepki verdiğini de anlıyorum. Dün geceyi mükemmel bir şekilde idare ettiğim de söylenemez. Hiçbir geceyi mükemmel idare edemedim, özellikle de yıllar önce gittiği zaman.

"İkimiz de şoktaydık, hepsi bu."

"Onun için bahaneler üretmeyi bırak. O gittiğinde de aynı şeyi yapmıştın."

"Bahane uydurmuyorum. Sadece söylüyorum-"

Kafenin kapısının üstündeki zil -Gianna ve Greta'nın yıllar önce büyük büyük Rossi'lerden birine ya da bir başkasına ait olduğu için saklamakta ısrar ettikleri- çalışıyor ve biz de girişe doğru dönüyoruz.

Tabii ki Axel ve onun devasa benliği tam kapının önünde duruyor ve az önce içeri giren kişiyi görmemi engelliyor.

"Kapalıyız!" Göremediğim kişiye . "Tadilat yapıyoruz ve açık olacağız-"

"Sen."

Axel'in söylediği tek bir kelime ama az önce o kapıdan kimin girdiğini bilmem için gereken tek şey bu.

"Axel, selam," diyor Noel. "Uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil Hollywood," diye homurdanıyor iş ortağım, birdenbire çok endişelendiğim Noel'e doğru adım atarak.

"Axel!" Ona doğru tıslıyorum, her ne çılgınlık olacaksa durdurmak için ona doğru hamle yapıyorum. Bir saniye sürdü ama durdu.

Muhtemelen 1.80 boyunda ve ondan çok çok daha küçük olmama rağmen, kavga ederek iş sahama mahvederse yine de kışına tekme basacağımı bildiği içindir.

İri omuzları bir aşağı bir yukarı inip kalkıyor, boştaki elini yumruk yapıyor.

Yanına yaklaşıyorum ve yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Noel'le ikinci kez yüz yüze geliyorum. Birini görmeden on yıl geçirdikten sonra nasıl olur da birdenbire her yerde karşınıza çıkabilir?

Elimi ortağımın omzuna koyuyorum. "Artık gidebilirsiniz."

"Ne? Hiç şansın yok. Hiçbir şekilde-" Ona ters ters bakarak devam etmesi için cesaretlendiriyorum.

Beni şaşırttı ama yapmadı.

Onun yerine çikolata bakışları yüzümde dolaşarak, sanki başımın belada olduğuna ya da ciddi olmadığımı dair bir işaret arıyor, ama ben ciddiğim. Çok, çok ciddiğim. Bunun, kavga etmeleri ya da Axel'in beni savunmaya gelmesi gibi, gerekmeyen bir şeye dönüşmesini istemiyorum.

"Tamam," diye yumuşadı. "Tamam. Ama bana ihtiyacın olursa

herhangi bir şey . . "

"Biliyorum." Başımı salladım. "Biliyorum."

"Tamam," diye tekrarlıyor. Sonra bir zamanlar benim tüm dünyam olan adama bakıyor -hayır, küçümsüyor-. "Bence

"Seni gördüğüme sevindim, ama bu yalan olur."

Durduramadan bir kahkaha patlıyor, Axel'den bir gülümseme ve Noel'den bir kaş çatma alıyorum ama aldırmiyorum.

Dev, "Sonra görüşürüz, değil mi?" diye soruyor ve gerçekten, ayrıntılar için ve onunla dövüşme sözümü yerine getirmem gerekmediğinden emin olmak için geri döneceğimi söylediğini biliyorum.

"Evet," diyorum ona. "Ama

Axel?" "Hmm?"

Elindeki tupperware'e doğru başımı sallıyorum. "Dün geceki yemeğim, lütfen?"

Gözleri kısılıyor ama şu anda beni inkar edecek durumda değil.

Lazanyayı bana uzatıyor ve beni çabucak kucaklıyor. "Otuz dakikan var," diye fısıldadı beni bırakmadan önce.

Ben.

Gülümsüyorum, bu kadar koruyucu olmasına bayılıyorum ve sonra bir tanesiyle

Sürpriz konuğumuza son bir kez baktı ve gitti. Ve ben bir kez daha Noel Carter ile yalnız kaldım.

Birbirleri hakkında çok fazla şey bilen iki insan için çok uzun süre orada garip bir şekilde duruyoruz.

On yedi yaşına kadar süper kahraman iç çamaşırı giydiğini, daha uzun süre gece lambası ile uyuduğunu ve yatmadan önce her zaman büyükannesine sarılmak zorunda olduğunu, aksi takdirde gecenin bir yarısı uyuyamadığı için kalkacağını biliyorum. Daha önce de SpaghettiOs kusarken görmüştüm. Yabancı olmaktan çok uzağız.

Ama şimdi? Şu anda, sanki daha önce hiç tanışmamışız gibi hissediyorum.

"Yani, öyle mi?"

"Ben-"

Aynı anda başlıyor ve aynı anda duruyoruz.

Ancak genellikle bu gibi durumları takip eden o bilinçli kıkırdama yerine, sessizliğe geri dönüyoruz.

Ve bundan kesinlikle nefret ediyorum.

Neden bu kadar zor? Neden sadece konuşamıyoruz? Neden on yıl boyunca gitmesi gerekiyordu?

Doğru ya. Çünkü Hollywood.

Ve şu anda, yüzünü kaplayan hafif kırıklıklar, şekillendirilmiş gece yarısı saçları, mükemmel bir şekilde oturtulmuş koyu yıkamalı kot pantolon, siyah düğmeli gömlek, sık koyu kahverengi deri ceket ve eşleşen botlarla Hollywood'dan gelmiş gibi görünüyor. Sanki bir film setinden yeni çıkmış ya da bu hafta hangi yıldızla bağlantısı varsa onunla öğle yemeğine çıkmış gibi.

Birlikte büyüdüğüm çocuğa çok benziyor ama ondan çok farklı.

"Burası senin yerin mi?" diye soruyor, dağınık restoranın etrafına bakarak.

Söyleyeceğini düşündüğüm onca şey arasında beklediğim bu değildi.

"Burası Rossi Kafe. Eminim bunu unutacak kadar uzun süredir burada değilsinizdir."

Bu bir kazı. O da biliyor, ben de biliyorum.

Bu kadar alçaldığım için pişmanlık içimi kemiriyor, ama bu sadece bir an sürüyor, çünkü sonunda ona çok uzun zamandır ortalıkta olmadığını yüksek sesle söylemek iyi hissettiriyor.

"Hatırlıyorum. Bu yüzden buraya geldim. Canım onlardan birini çekiyordu-"

"İtalyan Rossi kahvaltı sandviçleri, duble jambon ve ekstra peynir," diye bitiriyorum. yemeği daha önce yüzlerce kez sipariş ettiğini duymuştum ve muhtemelen ben de onun için yüzlerce kez daha sipariş etmişimdir.

Burası bizim eski bir uğrak yerimiz, Gianna ve Greta burayı Gianna'nın ailesinden devraldıkları için bu kafeyi mükemmel hale getirmeyi bu kadar çok istememin nedeni de bu olabilir. Bu ve buranın bir Rossi'den diğerine geçen, bu kasabanın vazgeçilmezi olması. Burası toplumumuz için hayati önem taşıyor, tıpkı tiyatronun da öyle olduğuna inandığım gibi.

"Erkencisin."

"Pardon?" diye soruyor. Mavi ve yeşilin mükemmel bir karışımı olan gözleri sabah güneşini tam olarak yakalıyor ve onları olduklarından daha parlak ve berrak hale getiriyor.

"Tören için. Erkencisin." "Sen . . .
bunu biliyor musun?"

Bir kahkaha attım. "Burası Emerald Grove. Bunu herkes bilir."

"Bu kasaba çok konuşmayı seviyor."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin."

"Bu kasaba çok konuşmayı seviyor," diye tekrarlıyor.

Ona ters ters bakıyorum, o da bana gülümsüyor ve bu kadar hoşuma gitmesinden nefret ediyorum. Röportajlarda gördüğüm gülümsemelerinden farklıydı. Noel'e kızgın olsam da, onun başarısız olduğunu görmeyi hiç istemedim ve şimdiye kadar kariyerinde yaptığı her şeyi destekledim, hatta yaptığı o korkunç kurt adam şovuna bile katlandım.

Gözleri bana takılmadan önce kafede dolaşüyor ve ne gördüğünü merak ediyorum. Hâlâ lisedeki o garip kızı mı görüyor? Ona tapan ve her yerde onu takip eden kızı mı? Yoksa artık bağımsız bir kadın olduğumu mu görüyor? Hayatın sertleştirdiği kadını mı? Onun ellerinde yaşadığı kalp kırıklığından kesinlikle tamamen kurtulmuş olan mı?

"Madem burası senin yerin değil, o zaman burada ne işin var?"

Elimi . "Çalışıyorum."

Beklediğim kadar şaşırmış görünmüyor. Onun yerine sırtıttı. "Tadilat mı yapıyorsun?" Başımı salladım. "Bu sana neden bu kadar uyuyor?"

Muhtemelen gençliğimin çoğunu Goodman Tiyatrosu'ndaki her oyun için dekor tasarlayıp inşa ederek geçirdiğim içindir. Hayat çok bunaltıcı olduğunda ya da beni koşulsuz sevmesi gereken kişinin beni terk ettiğini hatırladığımda kaçtığım yerdi. Set tasarımımda kendimi kaybetmeyi o kadar çok seviyordum ki, bir ev satın alma zamanı geldiğinde, bir tamirci aldım ve

Noel'in hayatımda bıraktığı boşlukla başa çıkmak için bir terapi biçimi olarak kullandım.

Sadece ben değildim. Axel'in de yardımı oldu. Harika bir ekip olduğumuzu fark etmemizi sağlayan ve işimizi birlikte kurma bize güven veren şey buydu.

"Burası gerçekten harika görünüyor," diyor. "Bir zamanlar bir oturuşta altı köfte yediğimiz yerle aynı yer olduğuna inanamıyorum."

"Biz mi? O altı tanenin beş buçuk tanesini sen yedin."

"Ben büyüyen bir çocuktum! Ayrıca, bu hala takım çalışması."

Takım çalışması.

Eskiden bir takım olduğumuzu ima ediyor ve öyleydik de.

Artık kendimizi yabancı gibi hissettiğimiz gerçeğini kabullenmek zor.

Bu farkındalıktan rahatsız olarak ondan uzaklaşıyorum ve tüm gece süren projeme geri dönüyorum - kafenin arka tarafındaki vurgu duvarı istediğim gibi çıkmıyor. Tasarım konusunda berbat olan ben miyim yoksa dün gece hiç uyumadığım ve umutsuzca biraz uykuya ihtiyacım olduğu için mi hoşuma gitmiyor karar veremiyorum.

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyor, ben sadece bir köşesi griye boyanmış uyumsuz ahşaplarla dolu duvara bakarken yanıma geliyor.

"Evet."

"Hoşuma gitti."

Kaşlarımı çattım. "İşler istediğim gibi gitmiyor."

"Pekala," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak, "her seferinde bir şeyi ele alalım. İlk aklına gelen ne?"

Birkaç basit kelime ve bir anda, eski tiyatronun sahnesinde durduğumuz ve set parçalarına baktığımız zamana geri döndüm. Az önce söylediklerinin aynısını söylerdi ve beni rahatsız eden her neyse onun üzerinde çalışırdık. Bu genellikle aptallık ettiğimi ve üzerinde uzun süre çalıştığım dekorun harika görüldüğünü fark etmemle sona ererdi.

Bu da onun bir yansıması gibi.

"Çıtalar yüzünden," diyorum, zamanda geriye gitmeme izin vererek. "Sanırım farklı bir açı ya da daha düzgün bir görünüm seçmeliydim, bu yüzden boyamaya başladım."

"Kendini aşıyorsun, Peter. Her seferinde bir şey."

İşte yine o lakap. Peter.

Yıllardır bu ismi duymamıştım ama şimdi yirmi dört saatten kısa bir süre içinde iki kez duyuyorum. Şimdi duymak dün geceye göre daha az sarsıcı ama yine de bir zamanlar olduğu kadar iyi hissettirmiyor, o ağır his tıpkı Jill'in midesinde olduğu gibi benim mideme de yerleşiyor.

Görmezden . "Açı o zaman." "Bu çok ..."

"Sade mi?" Onun için bitiriyorum.

"Birazcık. Burada, duvarın karşısında ne oluyor?"

"Bir kanep. Gianna ve eşi, ayaküstü bir şeyler atıştırmak için gelen insanların rahatlayabileceği bir alan istediler."

"Hmm," diye mırıldanıyor, duruşunu genişletiyor.

Kot pantolonunun bacaklarına nasıl daha sıkı oturduğunu ya da Goodman Tiyatrosu'nda bir set tasarımı doğru yapmaya çalışırken benimle birlikte saatlerce durup düşündüğü daha basit günleri hatırlattığını fark etmemek için elimden geleni yapıyorum.

Bunların hiçbirini fark etmedim.

"O zaman en alta kadar gitmemeye ne dersiniz?" diye öneriyor. "Bir nevi şelale etkisi verir ki bu da Emerald Grove için uygun olur." Bana çarpık bir gülümseme veriyor, muhtemelen neyi kastettiğini çok iyi bildiğim için.

Kasabanın dışına çıkan bir patikada, tüm yerel halkın ve çok az turistin bildiği bir şelale vardır. Kasaba son zamanlarda büyük bir ivme kazanmış ve yeni kiralık tatil evleri sayesinde popülerlik kazanmış olsa da, biz genellikle insanların Olimpik Ulusal Orman'a giderken uğradıkları bir durağız. Çoğu kişi burayı görecektik kadar uzun kalmıyor.

Rockaway Şelalesi gibi buranın gerçek güzelliği, tek yönlü bir saatlik yürüyüşe değecek bir çift şelale.

Noel'le birlikte kaç kez günübirlik oraya gittiğimizi sayamıyorum. Eğer tiyatrodaki değilsek, Şelale'deydik. Kasabada bizi gözetlemeye ve büyükanneme ya da anneme rapor vermeye her zaman hazır olan işgüzarlardan uzakta küçük bir eğlence dilimimizdi.

Eski uğrak yerimize gitme dürtüsü beni şiddetli bir şekilde sarıyor, uzun yıllardır hissetmediğim bir çekim.

"Ve bu, halihazırda yaptığınız birçok işi kurtaracağınız anlamına gelir" diye devam ediyor. "Şelale efektini gerçekten öne çıkarmak için doğal ahşap görünümünü koruyun. Ve eminim ki kaldırdığımız tahtaları yeniden kullanabileceğimiz bir yer bulabilirsin, böylece malzemeleri israf etmezsin. Bunu yapmaktan ne kadar nefret ettiğinizi biliyorum."

Her iki konuda da haklı. Malzeme israfından nefret ediyorum ve sadece birkaç küçük ayarlamayla -buradan birkaç tahta çıkarıp, oradan birkaçını yeniden ayarlayarak- herkesin, özellikle de benim seveceğimi bildiğim çarpıcı bir vurgu duvarı yapmak için bunları kurtarabilirim.

Şelaleler ve bu kafe kalbimde her zaman özel bir yere sahip olmuştur. Bu duvar ikisini de daha çok sevmemi sağlayacak.

". Beni ikna ettiniz."

"Yapabileceğimi biliyordum."

Deri ceketini çıkarıp yakındaki kirli tezgâhın üzerine atıyor, sanki iki aylık ev kredisi taksiti kadar etmemiş gibi, sonra da uzun kollu gömleğini dirseklerine kadar kıvrıyor.

Bunu neden yaptığının odaklanmak yerine her hareketinde damarlarının nasıl sıçradığını izlemekten nefret ediyorum.

Ellerini çırpıp dikkatimi tekrar ona verene kadar gözlerimi ayırmıyorum, çok ama çok sıkı kollarına değil.

"Hadi işe koyulalım."

Sonra ben bir şey söyleyemeden kalçalarının üzerine çöktü ve tahtaları sökmeye başladı.

Ne zaman eline levye aldı ki? Daha da iyisi, neden kalmasına izin veriyorum?

Düşündüğümde daha yorgun olmalıyım, çünkü ondan gitmesini istemek yerine, kendi levyemi kapıp işe koyuluyorum.

Ne kadar süreceğini bilmediğim bir süre boyunca hiç konuşmadan çalışıyoruz. Noel tahta parçalarını soyuyor, süslü kot pantolonu yerdeki ıslak boya sıçramalarına bastırıyor, sanki dünyada umurunda değilmiş gibi, ikimiz de o pantolonların böyle bir işçilik için tamamen çok pahalı olduğunu bilmemize rağmen.

Noel sessizliği bozduğunda çıtaların ilk bölümünü sökmeyi neredeyse bitirmiştik.

"Demek sen ve Axel, ha?"

"Ben ve Axel," diye cevap veriyorum. "Kimin aklına gelirdi ki?" "Kesinlikle benim değil," diye mırıldanıyor, biraz fazla üzerinde çalıştığı tahtayı odanın diğer ucuna fırlattı.

Sonunda ön kapının yanına yerleşen tahtaya bakıyorum.

Axel ile arkadaş olmama kızdı mı? Lisedeyken o kadar da kötü biri değildi. Elbette, bir pislik olabilir, ama bu çok uzun zaman önceydi.

"Lise ve rekabetiniz yüzünden mi?" Noel'e dönerek soruyorum. "Çünkü o zamandan beri çok değişti, biliyorsun. Hepimiz değiştik."

İç geçiriyor ve yine biraz fazla güç kullanarak bir tahta parçası daha koparıyor. "Oh, güven bana, farkındayım."

Ayağa kalkıyor, levyesini dikkatlice boyalı ahşap şeritlerin altına koyuyor, böylece onları doğal olanlarla değiştirebiliyorum.

Onu takip ediyorum ve benden daha yüksek bir adamın yanında çalışmaya alışkın olsam da Noel'in yanında çalışmaya alışkın değilim. Burada onunla birlikte durmak

Axel'de de öyle. Farklı hareket ediyor, sadece bu işi geçimini sağlamak için yapan birinden daha az becerikli olduğu için değil. Bundan daha fazlası var. Belki de sadece daha fazla dikkat ediyordumdur.

Tahtayı her dikkatli çekişinde kollarının nasıl esnediğine bakmak yerine, çubuğumu bir çitanın arkasına geçirip çekiyorum. Kımıldamıyor.

"Sanırım seni ve Axel'i beklemiyordum," diye devam ediyor ve bir parça daha koparıp yanındakini kırıyor. "Al, ben hallederim."

Uzanıyor, çekmeyi devralırken ellerimiz zar zor sürtünüyor.

"Ben ve Axel mi? Ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun ..." Omuz silkerek devam ediyor. "Sadece siz ikiniz hiç anlaşılmadınız, bu yüzden şimdi bir çift olmanıza şaşırdım. Ama haklısın, insanlar değişir, yani ne bilebilirim ki? Belki de harika bir adamdır."

"O harika biri ama birlikte değiliz."

Bana kuşkulu bir bakış attı, ben de güldüm. "O evli."

Yaptığı işi bıraktı ve şok içinde bana baktı. "Evli misin?"

Başımı salladım. "Evet. Üçüzleri var ve bir bebek daha yolda." "Çoğaldı mı?"

Koluna vurdum. "Hey! Kibar ol. Bahsettiğin kişi benim iş ortağım."

"Özür dilerim ama ikinizin birlikte bir işiniz mi var?"

"Evet. Cooke & Pruitt Renovasyonları. Axel inşaat işleriyle ilgileniyor, ben de tasarım işlerini yapıyorum. Karavanlarda yaşayan ve bu şekilde seyahat eden tüm o insanlar sayesinde turist akını yıllar içinde çok arttı, bu nedenle giderek daha fazla insan ek gelir için kiralık mülklere yatırım yapmak istiyordu. Biz de bu ihtiyacı gördük ve hemen işe koyulduk ve şirketimiz doğdu. Şimdi ticari işler de yapıyoruz."

Axel'le olan işim hakkında ona neden bilmiyorum - belki de onunla son derece gurur duyduğum içindir.

İnşa ettiğimiz her şeyi... Ama Noel'in gözlerinin eskiden bana attığı o bakışla parlamasını özlemiyorum.

Gurur.

"Bu . . . Vay canına. Bu inanılmaz bir şey. Gerçekten." Boyalı ahşabın son parçasını da söktükten sonra aletlerini çalışma masasının üzerine koyuyor. Ellerini kalçalarına koymadan önce pantolonunun tozunu alıyor. "Bahsettiğin Axel'in kafeteryada çikolatalı süt içen Axel olduğuna inanamıyorum, ya da ben görünmezmişim gibi davranıp "Ah, pardon, seni görmedim, İnek Noel" diyerek yanımdan geçen Axel olduğuna."

Eskiden yaptığı, eline geçirdiği her vahşi hayvanı serbest bırakarak kasaba çiftçi pazarlarında terör estirmek ya da insanların bahçelerini parçalamak gibi numaraları düşündükçe biraz utanıyorum ama uzun zamandır tanıdığım adam o değil. Şimdi kasabamızın bahçesindeki topluluk sıralarının yarısıyla ilgileniyor, özellikle de oraya sık sık gidemeyen yaşlılar için. Ve her ayın üçüncü Cumartesi günü pazarı ilk o kuruyor.

Dönüşümünün büyük bir kısmı karısına ve onunla tanıştığı anda Mary'nin doğru kişi olduğunu anlamasına ve onun hak ettiği kişi olmak istemesine dayanıyor. Ama onun üzerinde ilk iyi etkiyi bırakanın ben olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor.

Her halükarda, Noel'in hatırladığı gibi biri olmadığını söylemek yanlış olmaz.

"Değiştigiine söz veriyorum. Olgunlaştı. O on yıl önceki adam değil."

"Sana inanacağım," diyor Noel, hiç de inanmış gibi görünmüyor.

"Güzel. Ve açıklığa kavuşturalım, aramızda kesinlikle hiçbir şey yok. Biz arkadaşız. En iyi arkadaşız. O benim kardeşim gibidir."

"Yapma," diye ısılıyor ve sözlerinin ardındaki öfke beni şok ediyor.

Bu da çıktı şimdi? "Ne yapmayayım?"

Çenesi geriliyor ve gözleri her saniye daha da kararıyor.
"Sadece yapma."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, şimdi sinirliyim çünkü ne demek istediği her şey yerine oturuyor - Axel'in en iyi arkadaşım olduğunu söyleme.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu ne cüret? Bunca zaman sonra şehre geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğini, sanki yıllardır konuşmuyormuşuz gibi buraya gelip yanımda çalışabileceğini mi sanıyor?

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor çünkü bu son kısımdan ben de sorumluyum ama yine de. Hayatımı nasıl ya da arkadaş olduğum konusunda söz sahibiymiş gibi davranması için çok fazla zaman geçti. "Seni en çok kızdıran ne? Yeni bir en iyi arkadaşım olması mı? arkadaşın mı? Ya da Axel olduğunu?" Alay ettim. "On yıldır yoktun, Noel. On yıl. Yeni bir en iyi arkadaşım olmasına izin var."

"Biliyorum!" diye bağırıyor. Göğsü sert nefeslerle inip kalkıyor, deniz rengi gözleri şimdi fırtınalı sular gibi simsiyah. "Ne kadar zamandır yok olduğumu biliyorum. Bunun çok farkındayım. I ..."

Bunca zamandır aramıza örülmüş buzdan duvarı daha yeni kırmış olmamıza rağmen, bu konuşmadan çoktan sıkılmış gibi burnunun kenarını çimdikliyor.

Buzdan duvarın suçlusu benim. Aramıza fiziksel mesafe koyan o olabilir ama duygusal kopuştan ben sorumluyum.

O anda en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım ve acı de farklı bir seçim yapacağımdan emin değilim.

İç çekip elini bırakıyor. "En iyi arkadaşları kardeş gibi bağlarla bir tutma. Demek istediğim buydu."

Ne? Bu onu neden rahatsız etsin ki? Axel'in kardeşim gibi olduğunu söyledim. Çok önemli. Noel'in buna üzülmesi için bir sebep yok.

"Neden olmasın?"

İçime giriyor, o kadar yakın ki ahşap, boya ve inşaat kokusu çoktan gitmiş. Yerini sıkıca baharatlı

Sandal ağacı. Nefret ediyorum ama yine de seviyorum, çünkü bunca yıl sonra, kazandığı onca paraya rağmen hala ona gençken aldığım kolonyayı sürüyor.

"Çünkü bir zamanlar senin en iyi arkadaşındım Peter," diyor sessizce. "Ve seni temin ederim, sana karşı beslediğim duygular kardeşlikle aynı seviyede bile değil."

Var.

Olmadı.

Var dedi.

Bu beni en az onun bu kadar yakınımnda olması kadar korkutuyor.

Başka bir şey söylemeden dönüyor, ceketini ve dilimin ucunu yakan çok fazla soruyu bırakarak dükkandan vals yaparak çıkıyor.

Ve artık Noel Carter'ı törenden önce tekrar göreceğime hiç şüphe yok.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Noel

Ceketimi bırakmışım.

Rossi Café'den dışarı adımımı attığım anda fark ettim.

"Çünkü bir zamanlar senin en iyi arkadaşındım Peter. Ve seni temin ederim ki, sana karşı hissettiklerim kardeşlikle aynı seviyede bile değil."

Bunu söylerken ne düşünüyordum ki? Nereden çıktı bu? Neden şimdiki zaman kullandım?

Ve tüm bunlardan sonra bile neden oraya geri dönüp onunla biraz daha kavga etmek istiyorum?

Her zaman didiştik, gençken bile. İsteddiği zaman inatçıdır ve her zaman söyleyecek bir şeyleri vardır. Bunlar beni her zaman çileden çıkarmış olsa da, en çok onları özlemiş olabilirim.

Sanırım onu inandığımdan daha fazla özlemiş olabilirim.

Axel Cooke ile iş yaptığına inanamıyorum.

O benim ilk arkadaşımdı. Sekiz yaşına kadar her şeyi birlikte yaptık. Sonra bir gün Parker kasabaya geldi ve bir baktık ki Axel ve ben bir hiçiz. Bir kabadayıya dönüştü, neredeyse sürekli hakaretler savuruyordu. Tiyatroyu sevdiğim için inek olduğum ya da zamanımı futbol oynamak yerine film izleyerek geçirmeyi tercih ettiğim gibi küçümseyici sözleriyle başa çıkabilirdim. Öfkesini Parker'a yönelttiğinde ondan nefret etmeye başladım.

Peki o kadar insan varken neden onunla ortak oldu? Ve ona yaşattığı onca boktan şeyden sonra? Onunla uğraştığı onca zamandan sonra? Son on yılda gerçekten bu kadar şey değişti mi?

İstenmeyen konuşmalardan, yani tüm konuşmalardan kaçınmak için başımı eğerek Borgen Caddesi'nde yürüyorum. Daha önce hiç mayın tarlasında yürümemiştim ama Emerald Grove'un ana şeridinde herkesin durup sohbet etmek ya da selfie çekmek istemesine benzer bir durum olduğunu hayal ediyorum. Ve inanın bana, her şey hakkında konuşurlar. Büyükannemi sormak için kaç kez durdurulduğumu bilmiyorum, sonra aniden konuşma sola dönüyor ve bağırsak hareketlerimin sık ama çok sık olmamasını sağlamanın önemi ve düzenli kalmak için diyetime lif eklemem konusunda eğitiliyorum.

İki kattan fazla, ki bu iki kat çok fazla.

Eğer beni hayat tavsiyesi ya da fotoğraf ve imza için durdurmuyorlarsa, neden bu kadar uzun süredir ortalarda olmadığımı sormak için durduruyorlar ki bu da yapmak istemediğim bambaşka bir konuşma. Bu garip bir durum ve bir zamanlar bana dostça yaklaşan insanlar şimdi soğuk ve mesafeli.

"Noel!"

Başımı kaldırdığımda Leonard Figgins'in kolunu hevesle sallayarak caddenin karşısına geçtiğini, elinde ne varsa hokkabazlık yapmaya çalıştığını ve lisedeyken taşıdığı postacı çantasının bacaklarına çarptığını görünce şaşırmadım.

"Noel!" diye tekrar sesleniyor, nedenini bilmesem de kaçacağımdan endişeleniyormuş gibi. Tamamen durdum ve ona doğru bakıyorum.

Önümde hızla durdu, ellerini saçlarında gezdirdi ve çocukluğumuzdan beri taktığı gözlüklerini burnuna soktu.

"Noel!" diye tekrarlıyor ve adımı bilmediğimi falan mı düşünüyor diye merak etmeye başlıyorum. "Seni görmek çok güzel. Büyükannem nasıl?"

Bana neden büyükannemin nasıl olduğunu sorduğunu anlamıyorum. Burada yaşıyor ve onu benden daha çok görüyor.

"Hey, Figs," diyorum, yedi yaşından beri kullandığı lakabını kullanarak.

Dudakları hoşnutsuzlukla birbirine yapışıyor. "Leonard, lütfen."

"Doğru. Kusura bakma. Nasılsın Leonard?"

"Oh, biliyorsun. İyi gidiyorum. Artık Gazette'nin baş muhabiriyim." Gururla sırtıyor. "Şehre dönmen çok güzel. Noel Carter Tiyatrosu töreni için buradasınız, değil mi?"

Neden döndüğümden bahsedilince iniltimi zorlukla bastırdım. Neden bu lanet tiyatroya benim adım verilmek zorunda? Bu isimsiz bağışçı her kimse onu bulup ağzının payını vermek istiyorum.

"Evet, sadece hafta sonu için şehirdeyim."

"Sadece hafta sonu mu? Hmm. Bu çok kötü. Sensiz buralar aynı hissettirmiyor."

Leonard'ın böyle hissettiğini hiç sanmıyorum. Dokuzuncu sınıfta Goodman Tiyatrosu'ndaki The Importance of Being Earnest oyununda başrol için onu yendiğimden beri benden nefret ediyor. Kasabadaki herkes oyunculuğun onun tutkusu olduğunu biliyordu - aslında ona spot ışığı veren her şey tutkusuydu - bu yüzden başrolde yer alamayınca çok öfkeli ve kasabanın önde gelen isimlerinden biri olan ve birçok işte parmağı olan babasına okul gazetesinde kendisine yer bulması için yazı yazdırdı. Daha sonra performansımı ve oyunu tamamen çöpe atmaya devam etti. Ve ertesi yıl onu tekrar yendim. Üçüncü yıl denemeye bile katılmadı.

-Eleştirisinde beni küçümsemeye devam etti ve bunu yıllar boyunca sürdürdü. Gran, ben ayrıldığımdan beri filmlerim hakkında yazdığı makaleler hakkında birkaç kez atıp tuttu.

Adamın bana karşı gerçekten bir şeyler hissettiğini söyleyebilirim, bu yüzden burada benimle konuşmasına ve eski dostlarmışız gibi davranmasına şaşırdım.

"Her neyse, yeni tiyatro hakkında ne hissediyorsun?" diye soruyor, gözlüklerini bir kez daha yukarı iterek. "Heyecanlı mısın? Hevesli misin? Belki de o güzel ve şık tiyatroya başka bir şey

geniş bir alan? Belki de toplum için ekonomik açıdan biraz daha olumlu bir şey?"

Bana gülümsüyor, ama bunun arkasında bir neden var ve bileğimdeki Rolex'e bahse girerim ki bilgi arıyor, benden en son manşeti almaya çalışıyor.

Bilmem gerekirdi. Kendimi bildim bileli Emerald Grove Gazetesi bu kasabanın başına bela olmuştur, her zaman dedikodu üretir, kasaba halkının söylediklerini çarpıtarak ortalığı karıştırır. Sonunda orada çalışması onun için uygun. Ve eğer üstü kapalı soruları bir gösterge ise, "tesadüfi" buluşmanın, töreni raydan çıkarabilmek için tiyatrodan nefret ettiğimi itiraf etmemi sağlamak için beni takip etmesinden başka bir şey olmadığından eminim. En mantıklısı bu olurdu.

Küçük bir kasabadan daha kötü olan tek şey sıkılmış küçük bir kasabadır ve Emerald Grove şüphesiz neredeyse her zaman sıkılır.

Ancak Leonard benden dikkat çekici bir manşet almayacak. Her ne kadar bu binaya benim adım verilmesinden nefret etsem de, eski tiyatroyu yeniden canlandırmak isteyenleri sonuna kadar destekliyorum. Orayla ilgili boşa gitmesini istemeyeceğim kadar çok anım var. Ayrıca, o sahne benim başlangıcım. Orası olmasaydı kariyerim olmazdı.

"Heyecanlı ve hevesli ifadeleri hafif kalır," diyorum ona. "Bu kasabanın yeni bir tiyatroya kavuşacak olması beni çok heyecanlandırıyor. Çok uzun zamandır bir tiyatromuz yoktu."

"Ama o zamandan beri kasabaya dönmediniz. Ne kadar oldu? Dokuz, on yıl? Sanırım o olmadan da gayet iyi idare ettik, değil mi?"

Uzun süreli yokluğumla ilgili iğnelemesine tepki vermemek için tüm oyunculuk eğitimimi toparlıyorum. "Bunu sormak için yanlış kişi olabilirim Leonard. Ben bir oyuncuyum, unuttun mu? Her zaman sanatın savunucusu olacağım."

Gülümsemesini hâlâ koruyor ama her geçen saniye sıcaklığını kaybediyor. "Doğru. Elbette. Ama hepimiz bu kasabaya daha fazla gelir getirmenin iyi bir şey olacağı konusunda hemfikiriz, değil mi?"

McDonald's ya da benzin istasyonu gibi mi? Yeni bir bakkal dükkanı? Ya da bir alışveriş merkezi mesela? Burada daha fazla seçeneğimiz olmalı. Paramızı ve kaynaklarımızı daha kazançlı bir şeye yönlendirmeliyiz. Belki Jill's ile rekabet edecek bir yer? Peggy'yi buraya biraz çeki düzen vermesi için teşvik edebiliriz?"

Artık burada yaşamıyor olabilirim ama bildiğim bir şey var ki, bu kasabanın süslenmeye ihtiyacı yok. Elbette tuhaflıkları var ama burayı pek çok turist için eşsiz bir durak haline getiren de bu. Alışveriş merkezleri, süslü benzin istasyonları ya da fast-food mekanları istemiyorlar. Onlar zaten sahip oldukları küçük kasaba rahatlığını istiyorlar. Bunun "düzeltilmesine" gerek yok.

Sanırım kasabaya daha fazla ticari girişim kazandırma arzusu beni şaşırtmadı. Eminim daha fazla işletmenin eklenmesi daha fazla drama yaratacak, bu da Emerald Grove için daha fazla ses getirecek ve bu da onun ve Gazetenin ilgi çekmek için yaşadığı şey.

"Ben kesinlikle tiyatrodan yanayım."

Gülümsemesi bir anda kayboluyor ve burnunu bana çeviriyor. "Yeniden inşa ya kimin dahil olduğunu ve her şeyi göz önünde bulundurarak böyle hissedeceğini düşündüm."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok ve teslim olup ona ne demek istediğini sormak istediğim için kendimden zaten nefret ediyorum, ama elimde değil. Sanırım hepimizin içinde küçük bir Emerald Grove dedikodu aşığı yaşıyor.

"İşin içinde kim var? Ne demek istiyorsun?"

"Oh, bilmiyor muydunuz?" diye soruyor sahte bir masumiyetle. "Neden, kasabanın restorasyon komitesinin başında bizim Parker Pruitt var."

Hayır. Biliyor olurdum. Birisi bir noktada bana bundan bahsederdi. Belediye Başkanı tören için beni aradığında Parker'ın bu projenin bir parçası olduğuna dair tek kelime etmedi. Doğrusu, numaramı Gran'den aldığını ve sapık olmadığını altı kez söylemek dışında pek bir şey söylemedi. Sadece iş konuşuyordu, nerede ve ne zaman olacağını söylüyordu. Hepsi bu kadardı.

Rossi Caf 'ye yaptıklarını gördükten sonra restorasyonun arkasında Parker'ın olduğunu anlamalıydım. Gen li imizde o tiyatroyu en az benim kadar, hatta belki daha fazla severdi. Orası benim olduğu kadar onun da gerçek dünyadan kaçış yeri ydi. Okuldan önce, sonra ve yazları orada çalışarak saatler geçirirdik. Orayı restore etmek istemesi mantıklı.

"Doğru. Hayır, bunu biliyordum," diye yalan söylüyorum, anlamaması için dua ediyorum. "Daha çok erken. Henüz kahvemi içmedim. Kafede duracaktım ama-"

"Tadilat nedeniyle kapalı. Parker onu da yönetiyor, biliyorsun. Kasabadaki her şey onun elinin altında. Yakın zamanda tadilat yapıldıysa muhtemelen Parker yapmıştır. Axel da tabii ki. Bu ikisi birbirleri olmadan hiçbir yere gidemezler." Gözleri kısıldı.

Kesinlikle bir hikâye var ve bunu ona sormak istemedi imi söylersen yalan söylemiş olurum ama şu anda buna girecek enerjim yok. Dün gece zaten zar zor uyudum ve gerçekten bir kahve içebilirim.

"Seni tutmayayım Noel. Eminim t rene hazırlanmak için yapman gereken çok şey vardır."

Sadece  nl  olmak ve teşekkür etmek için orada olduğumu d   n rsen, hayır, pek sayılmaz, ama beni Leonard'dan ve onun sorularından uzakla tıracaksa . . .

"Evet, hâlâ hazırlamam gereken çok şey var, o yüzden gitsem iyi olacak. Seni tekrar görmek çok güzel, Fi- Pardon. Leonard. Belki ben gitmeden önce tekrar g r   r z."

"Evet, evet. Bu harika." Sesi benimle takılmaktansa gözüne  atal batırmayı tercih edeceğini gösteriyor.

Onu atlatıp kaldırımdan a a ıya, Leonard Figgins'ten ve onun bana olan nefretinden çok ama çok uzağa ko uyorum.

Şimdiye kadar ana cadde üzerindeki tüm d kk nlar açıktı. Fran'in pastanesinin önünden geçerken her bakışı hissedebiliyorum, meraklı gözleri beynimi yakıyor. Bir ara u ramayı düşünüyorum çünkü en iyi üçüncü kahve fincanı onda.

ama çok yoğun ve geri dönmekle ilgili milyonlarca soruya cevap vermek istemiyorum.

Benim gözler yakalamak ve Gazete olarak I
Yürümek geçmiş ve ön sayfadaki
manşete bakıp inledim.

Actor Noel Carter Returns to His Roots—Will the Hollywood Heartthrob Stay This Time?

Geri dönmemle ilgili on paragraflık bir makaleyi nasıl yazabildiklerinden emin değilim. Büyükannem bile bu kadar hızlı bir makale çıkarmalarına şaşırdı çünkü kimseye erken geleceğimi söylememişti.

Geriye dönüp baktığımda, erken gelişimle ilgili makalenin bu kadar hızlı yayınlanmasının tek suçlusunun ben olma ihtimalim var. Belki de Vince'in benim için seçtiği Porsche 911'den biraz daha gösterişsiz bir şey tercih etmeliydim, ama buraya üç saatlik yolculuğumdaki o virajlar çok eğlenceliydi.

Jill's Bait & Tackle ve kitapçının önünden geçerek, beni durdurmaya çalışan birkaç kişiden kaçınarak yürümeye devam ediyorum. Ruff 'n' Tough Dog Groomers ve yerel bar Bigfoot's Hideaway'in arasından geçiyorum ve asla uzak durmadığım tek yerin, tiyatronun önünde diğer taraftan çıkıyorum.

Terk edilmiş alana bakıyorum, onu bu halde görünce boğazımın nasıl düğümlendiğine şaşıyorum ve Leonard'ın neden burayı yıkıp yeni bir başlangıç yapmanın en iyisi olduğunu düşündüğünü neredeyse anlayabiliyorum.

Ben gittiğimde kapılar kapatılmış ve GİRİLMEZ levhaları asılmıştı. İçine devrilen ağaç nedeniyle burası kötü durumdaydı ama şimdiki haline yakın bir şey değildi. Zaman ona iyi davranmamış. Pencereleler kırılmış, çatının bir tarafı çökmüş ve baktığınız her yerde bariz bir bozulma var. Ben çocukken zaten eskiydi ama şimdi çok eski görünüyor.

Binanın gösterdiği tek yaşam belirtisi NOEL CARTER TİYATROSUNUN GELECEKTEKİ EVİ yazan pırıl pırıl yeni tabelasıdır.

Açıkçası bu şekilde adlandırıldığını biliyordum ama bizzat görmek? Bu tamamen farklı bir utanç seviyesi.

Gerçekten mi, koca bir tiyatroya benim adım mı verilmiş? Elbette, başarıyı bu kasabanın dışında yakaladım ama ben hâlâ benim. Eskiden sundurma ışıkları yanana kadar bu sokaklarda koşturan, sırf birileri onu çıkarmaya çalışırken gülmek için çeşmeye tuvalet kağıdı asan, her Kasım ayında çelenklerin elektrik direklerine yerleştirilmesine yardım eden aynı çocuğum.

Ben sadece benken ve bu insanlar beni doğduğumdan beri tanırken bir binaya benim adımın verilmesi çok saçma geliyor.

Ama bu şehrin sanat camiasının yeniden canlanacağı anlamına geliyorsa, Parker bana komitenin başında olduğunu söylememiş olsa bile bunu yaparım.

Neden bir şey söylemedi? Daha önce, şu anda inanılmaz görünen kafede yan yana çalışırken şansı vardı. Ya da neden dün gece bundan bahsetmedi? Ya da son on yılda herhangi bir zaman? Büyükannem neden hiç bahsetmedi? Bu projenin yıllardır hazırlanıyor olması gerektiğini biliyorum ama yine de bu konuda tek bir kelime bile duymadım. Bunu ona daha sonra sormam , ama belki günlük kafein dozumu aldıktan sonra.

Ellerimi ceplerime sokarak şeridin güney ucuna doğru ilerliyorum, iş yerlerinden ziyade konutların olduğu tarafa doğru ilerliyorum. Belki bu insanları benden uzak tutar.

Posta kutularının yanına kare şeklinde tabelalar asılmış birkaç evin önünden geçiyorum. Üzerlerinde kalın harflerle **"TİYATRO RESTORASYONUNA HAYIR - ARAZİYİ SATIN!"** yazıyor.

Hah. Sanırım tiyatronun gerçekleşmesini istemeyen tek kişi Leonard değil. Hiç şaşırmadım. Ben gençken o kadar büyük bir hit değildi, ama hiç şüphem yok

Arkasında Parker varken, onu yakında herkesin seveceği bir Şeye d6n6ŐŐt6rmek için bir planı var.

Onu d6ŐŐnd6ke kollarımda t6ylerim diken diken oluyor. Belki de sadece lanet ceketimi arkamda bıraktığım ve Kuzeybatı Pasifik'in sabah soğuğu artık alışık olduğu bir Şey olmadığı içindir.

Tabelaların yanından hızla geçerken yumuşak bir ses "Vay canına!" diye sesleniyor.

Tanıdık. Sıcak. Ve çok uzun zamandır duymadığım bir ses.

Kayarak duruyorum ve y6z6m6 6n6nde durduğu eve çeviriyorum. Verandada oturan kot pantolonlu, atlet 6zerine yere kadar uzanan hırkalı, on parmağında yaklaşık on iki y6z6k olan ve her zamanki gibi ayakkabısız kıızı g6r6nce g6l6msemem otomatikleŐiyor.

"Astrid."

"Nasılsın oğlum?"

Oğlum.

Asla Noel, asla ocuk, asla Kızımı Sokağa ıkma Yasağından Sonra Dışarıda Tutan K66k Bok. Her zaman oğlum.

" gidiyor. Sen?"

"Yolumun sonunda oyalanmayı bırakıp gelip bana sarılırsan çok daha iyi olurum."

Kısa yolu koşarak çıktım, verandanın basamaklarını ikiŐer ikiŐer çıktım ve benim için bir anne gibi olan kadını kollarıma aldım.

Her zamanki gibi t6ts6, kahve ve ev kokuyor.

Burası benim için buydu. Parker'ın burada yaşadığı ilk altı ay boyunca hiç gelmedim. Sonra bir g6n bana babasının gittiğini ve okulda ağlamayı kesmediğini s6yledi, ben de iyi olduğundan emin olmak için onu eve bıraktım. Astrid verandada oturmuş Şu anda olduğu gibi bir fincan kahveyi kucaklıyordu ve beni içeri davet etti ve b6ylece burası benim ikinci evim oldu.

"Hadi, Şimdi. Sana iyice bakmama izin ver," diyor uzaklaşırken. Yüzümü ellerinin arasına alıyor, bana bakarken yanaklarımı sıkıyor. "Hı-hı. Anlıyorum. İyi görünüyorsun. Sağlıklı. Ayakların hala çalışıyor, ellerin iyi görünüyor ve ses kutun da çalışır durumda gibi. Değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

"O zaman neden on yıldır aramaya ya da uğramaya zahmet etmedin?"

Bu kadar uzun süre uzak kaldığım için beni hayal kırıklığına uğratan insanlar arasında en çok Astrid'in üzülmese canımı yakıyor.

"Özür dilerim," diyorum ona. "Olaylarla dolu bir on yıl oldu."

"Bence de," diyor kaşlarını kaldırarak. Beni bırakmadan önce yanaklarımı bir kez daha hafifçe sıkıyor. "Otur bakalım. Ben sana kahve getireyim, sen de bana dergilerde okumadığım her şeyi anlat."

"Evet, hanımefendi."

Avucumun içi gibi bildiğim evin içinde kayboluyor ve ben de uyumsuz sandalyelerden birine yerleşiyorum.

Tütsü kokusu kapıdan dışarı yayılıyor ve beni her şeyin şimdikinden çok daha az karmaşık olduğu zamanlara götürüyor. Hayali dünyalara daldığım, video oyunları ya da sessiz sinema oynadığım ya da kahkaha ve sevgiyle dolu bir yemek masasında oturduğum zamanlara.

İtiraf etmek istediğimden daha fazla bir zaman.

Paravan kapı gıcırtyla açılır ve Astrid elinde iki fincan taze kahveyle dışarı çıkar.

Bana her zaman sahip olmak istediğim, garaj satışında bulunduğu ördek şeklindeki kupayı uzatmasını özlemiyorum.

Kabul ediyorum, bir yudum alıyorum ve cehennem kadar sıcak olmasını umursamıyorum. Yanmaya değer.

Memnuniyetle iç çektim. "Vay be. Harika bir kahve." Astrid kendi kahvesinden bir yudum alarak, "Şehirdeki en iyisi," diyor.

Sıcak bir fincan.

Birkaç dakika sessizce oturuyoruz, sadece kafeinimizin tadını çıkarıyor ve sabahın tadını çıkarıyoruz. Aradan çok zaman geçmesine rağmen bu durum garip ya da rahatsız edici değil. Aslında, sanki her zaman olmam gereken yer burasıymış gibi hissediyorum.

"Peki," diye başlıyor, "bana Hollywood'da hayatın nasıl olduğunu anlat. Her şey olduğu gibi mi?"

"Bu harika. Bayıldım."

"Size bahsettiğim şu kulübe hiç gittiniz mi?" "Gittim."

"Ve?"

"Burası artık bir gey kulübü."

"O zamanlar da bir gey kulübüydü."

Kıkırdıyorum. "Uyardığın için teşekkürler."

"İhtiyacın olduğunu düşünmedim." Omuz silkiyor, bir içki daha alıyor. "Gerçekten nasılsın evlat?"

İşte bu onun süper gücü.

Astrid Pruitt'in birine bakıp da onunla dalga geçtiğini anlamadığını hiç sanmıyorum. Parker ve ben çocukken bunu hep yapardı ve biz de ona karşı dürüst olmaktan başka bir şey yapmaktan asla çekinmezdik. Okuldan ciddi şeylere kadar her konuda onunla konuşmayı kolaylaştırırdı, örneğin Gran'in göğüs kanseri korkusu yaşadığı zaman.

Astrid her zaman ailesinin bir parçasıymışım gibi yanımda oldu ve son on yıldır onun yanında olmadığım için kendimi boktan bir insan gibi hissediyorum.

Son birkaç gündür büyümesine izin verdiğim yüzümdeki tüyleri kaşdım. "Dürüst olmak gerekirse mi? Bazı günler nefret ediyorum. Gürültülü, her şey çok hızlı ilerliyor ve insanlar berbat, ama sonra yaşamak için film yaptığımı hatırlıyorum ve tüm bu kötü şeyler . Yani cevabım biraz karmaşık."

"Hayat karmaşıktır."

Gülüyorum. "Evet, öyle. Emerald Grove sana nasıl davranıyor?" "İyi idi. Son zamanlarda buralar biraz sessiz."

Astrid'i ben yokken buranın sessiz olduğunu kastettiğini bilecek kadar iyi tanıyorum ve bu yüzden onu seviyorum.

"Uzakta olmak istediğin her şeyi bulabildin mi?" diye soruyor.

Emerald Grove'dan ayrılma planımı yaptığımda, bunu ilk söylediğim kişilerden biri Astrid oldu çünkü kalmamı asla istemeyeceğini biliyordum. Parker'ı bu dünyadaki yerini bulması için her zaman teşvik ettiği gibi, beni de bunu yapmam için teşvik etti. Bu yüzden ona gitme nedenimi söylediğimde başını salladı ve o anda verebileceğim en iyi kararı verdiğimi söyledi.

Ayrıldığımda, sevdiğim insanları incitmek anlamına gelse bile, sahip olduğum her şeyle buna tutundum.

Emerald Grove'u çok sevmeme ve burada pek çok güzel anım olmasına rağmen, ailemi ben henüz sekiz yaşındayken kaybetmek gibi pek çok kötü anım da var. Bu kasabayı çok seviyorlardı ama hep daha fazla seyahat etmek istiyorlardı. Buradan ayrılmak onların özledikleri maceralara bir selam gibi geldi, bu yüzden lise mezuniyetim yaklaştığında, onları kaybetmenin geride bıraktığı boşluğu doldurmak isteyerek tam da bunu yaptım.

Bunca yıl uzakta kaldıktan ve ailemin her zaman istediği şeyi yaptıktan sonra -dünyayı keşfetmek

-Hâlâ bir parçam boşmuş ve bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum. Yine de ayrıldığım için pişman değilim.

Öne doğru oturuyorum, dirseklerimi dizlerime dayıyorum, kahvemi üflüyorum. "Hem evet hem hayır. İstedikimi bulabileceğimden emin değilim. Çok uzak geliyor."

"Bunu söylemek için çok gençsin. İstedikğin şeyin sandığın kadar ulaşılmaz olmadığını garanti ederim."

"Belki," diyorum omuz silkerek ve sandalyeye geri yerleşiyorum. "Ya da belki de vazgeçmeli ve elimdekiyle mutlu olmalıyım."

Sırıttırıyor. "Ya da bu da." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Son filmini izledim, biliyorsun."

Gözlerimi sıkarak inliyorum. "Lütfen bana ileri sardığını söyle-"

"Çıplak kıcını tüm dünyaya mı gösteriyorsun?
Merak etmeyin, Parker o kısımları atladığından emin oldu."

Parker filmlerimi mi izliyor?

"Hadi ama. Seni desteklediği için bu kadar şaşırmış görünme," diyor Astrid, aklından geçenleri okuyarak. "Elbette, şu anda aranız biraz gergin olabilir ama onun desteğine her zaman sahip olacaksın."

"Gergin mi?" Gülüyorum. "Bunu söylemenin hafif bir yolu."

Kaşlarını sadece bir annenin yapabileceği o hayal kırıklığı yaratan şekilde kaldırıyor. "Telefon iki yönlü çalışıyor, biliyorsun."

"Ve bunu ona sen mi söyledin?"

"Yaptığımı çok iyi biliyorsun evlat. Siz ikiniz ..." Başını sallıyor. "Bir gün beni öldüreceksiniz. Bunu biliyorum."

"Hayır. Sen asla ölmeyeceksin Astrid."

"Herhangi birimiz gerçekten ölüyor mu? Sadece başka bir düzleme geçiyoruz, ama hala buradayız, sadece boşluktan çılgılık attığımızı duymanızı bekliyoruz."

Ona gülümsüyorum, öbür dünya hakkındaki hisleri beni hiç şaşırtmıyor. Pruitt sofrasına Astrid'in özgür ruhlu inançları karşısında artık şok olamayacak kadar sık oturuyorum.

"Asla değişme," diye yalvarıyorum kahve doldurmak için ayağa kalkarken.

"Artık çok geç. Yaşlandım ve yoluma devam ediyorum." Kapıyı açarken sırtıyor, yüzükleri kulpta şingirdiyor.

Fincanlarımızı yeniden sonra kahve sürahisıyla geri dönüyor, onu aramızdaki masaya koyuyor ve sandalyesine geri yerleşiyor.

Orada oturup, sabahın erken saatlerindeki seslerin sohbetin sükûnetini doldurmasına izin veriyoruz. Verandada böyle oturmayı, kuş cıvıltılarını ve insanların birbirlerini eski dostlar gibi selamlamalarını dinlemeyi özlüyorum, ki sanırım hepsi öyle. Los Angeles'taki çatı katımda bir balkonum olmasına rağmen bunu asla yapamazdım. Şehir bağırış çağırış, korna sesleri ve yüksek sesli müzikle dolu.

Araba hoparlörlerinin tıkırtısı, orada yaşayacağım mahremiyet eksikliğinden bahsetmiyorum bile. Sessizlik güzel.

Bir süre sonra ona "Sanırım büyükanneme dönsem iyi olacak" dedim.

Kupayı ona geri vermeye çalışıyorum ama elinin tersiyle itiyor. "Sende kalsın. Nasıl olsa senin. Al." İçkimi dolduruyor sürahide kalanla. "Yol için," diyor göz kırparak.

"Teşekkürler, Astrid."

"Her zaman. Bunu biliyorsun. Değil mi evlat?" Gözleri gözlerimi arıyor, çünkü gerçekten söylediği şey, ne olursa olsun senin için buradayım.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, bir kez başımı sallıyorum. "Biliyorum." "Güzel. Bu şekilde devam et."

"Evet, hanımefendi," diyorum ona, başının üstünü öperek. "Sonra görüşürüz."

"Öyle olsa iyi olur." Ses tonu hiç de neşeli değil. Gerçekten ciddi, ben de öyle.

Yolun yarısına gelmiştim ki bana seslendi, dönüp verandaya baktım.

"Bugün Salı, biliyorsun," diye bağılıyor Parker'ın annesi.

I Sırit, zaten Bilmek nerede Bu o gidiyor. "Bu Salı günü."

"Ee?" diye soruyor, bakışları kaldırdığı kahve fincanının tepesini delip geçiyor. "Yaşlı bir kuşu asılı bırakma."

"Hala aynı mı?"

" bildim bileli her Salı."

Ben de kendimi bildim bileli. Salı günleri en sevdiğim gündü çünkü bu Pruitts'lerde Tater Tot Salıları için akşam yemeği anlamına geliyordu. En saçma şeyleri yapardık ve her dakikasına bayılırdım. Büyükannem bile birkaç akşam yemeğine katılırdı ve her zaman yanında tatlı getirirdi. Sonra arka bahçede oturur, hikayelerimizi paylaşır ve Astrid'in ara sıra "yetişkin içkisi" içmemize izin vermeye başladığı on altı yaşımıza kadar sıcak çikolata yudumlardık.

O yaz geceleri en sevdiklerimden bazılarıydı, burayla ilgili güzel anılardan biri.

"Ee?" diye tekrar soruyor. "Geliyor musun, musun?"

Kıkırdıyorum. "Burada olacağım, Astrid."

Sandalyesinde kıpırdanıyor. "Şarap soğutucularını getirdiğinizden emin olun."

ALTINCI BÖLÜM

Parker

"Geldim, geldim!" Kapıyı çalmadan hızla ön kapısından içeri dalarken anneme sesleniyorum. değil.

Son günlerde ikinci kez geç kalıyorum.

Genelde iğrenç denecek kadar erken gelen biriyimdir ama bu hafta öyle değilim. Bu hafta -hayatımın en önemli haftalarından biri- onca yıllık vaktinde gelme alışkanlığımı bir kenara bırakıp sürekli geç gelen biri olmaya karar verdiğim hafta.

Dürüst olmak gerekirse, eğer o lanet kanepeler olmasaydı, zamanında yetişebilirdim.

Noel gittikten kısa bir süre sonra Axel geri döndü ve olanlarla ilgili olarak beni otuz dakika boyunca sorguya çekti. Sanırım yirminci kez olan tek şeyin Noel'in duvara yardım etmesi olduğunu söyledikten sonra sonunda bana inandı.

Bu da iyi bir şey, çünkü Noel'in veda sözlerinin beni nasıl sersemlettiğine girmek istediğim son şeydi.

Bütün gün onları görmezden gelmeye, zihnimin gerilerine itmeye çalıştım ama tüm çabalarım sonuçsuz kaldı. Aynı yeri üçüncü kez boyadığımda Axel, bu kez doğru rengi sipariş ettiği için duvarları kendisinin boyayacağına dair söz vererek beni resmen eve gönderdi. Yarın her şeyi temizleyeceğine söz verdi, böylece Perşembe gününü vitrinleri monte ederek, mobilyaları geri taşıyarak ve Cuma günü tiyatro töreninden sonra yapılacak büyük açılış için mekânı gönlümce yeniden düzenleyerek geçirebilecektim, tabii biraz kestirmeyi kabul edersem.

O kadar yorgundum ki evet dedim. Kanepemde sadece üç dakika geçirdim ve beş saat boyunca dışarıdaydım, bu yüzden Tater Tot Salı için kapıdan on beş dakika geç giriyorum.

"Mutfaktayız!" diye sesleniyor annem, çalışma odasındaki pikaptan gelen Carole King'in sesi üzerine.

Biz mi? Başka kim var burada? Muhtemelen büyükannemdir. Yıllardır ara sıra geliyor, tıpkı ben çocukken gibi.

Patatesli Salı meşhurdur. Patates sevdamin nereden geldiğini

bilmiyorum - belki de okul yemeklerinden - ama o kadar sık

isterdim ki annem sonunda ayak diremek zorunda kaldı ve

haftada sadece bir gün yiyebileceğimizi söyledi. Ve böylece

Tater Tot Salıları doğdu. Yıllar boyunca pek çok kişiyi ağırladık

bazen sadece o ve ben oluyoruz. Ben gençken burada her

zaman en az üç kişi olurduk. Ama o zamanlar

uzun zamandır böyle olmamıştı.

Ayakkabılarımı çıkarırken yanımda getirdiğim sos torbasıyla

hokkabazlık yapıyorum. Annemin çocukken çok fazla kuralı

yoktu ama "evde ayakkabı giymek yasak" her zaman aklımda

kalan kurallardan biriydi. Dairelerimden kurtulduktan sonra

koridorda ilerliyorum, duvarları kaplayan fotoğraflarımın ve

yıllardır yaptığım çizimlerin yanından geçip doğruca mutfağa

gidiyorum ve hemen orada duruyorum.

Annemin neden biz dediğini şimdi anlıyorum.

Büyükanne değil ama onunla akraba olduğu

kesin. "Noel."

O ve annem yan yana durmuş, her biri kendi yemeğiyle

uğraşıyor. Tezgâhın üzerinde bir karton şarap soğutucusu

duruyor, bir tanesi eksik, bir tanesi de Noel'in tam önünde

duruyor, yarısı çoktan gitmiş. Peynir, fasulye, et ve çeşitli

sebzeler tezgâhın etrafına yayılmış durumda. Bu her neyse,

planlanmış olduğunu ve benim döngünün dışında bırakıldığımı

söylemek yanlış olmaz.

Noel'in dudaklarının bir tarafı sırtıyor. "Peter."

"Peter?" Annem eski arkadaşına bakarken gözleri açılıyor. "Vay canına. Bu ismi uzun zamandır duymamıştım."

Sözünü kesiyor çünkü Noel'in en son burada olduğu zamandan bu yana ne kadar zaman geçtiğini hepimiz biliyoruz.

"Umarım Noel'i davet ettiğim için kızmazsınız. Ama bu sabah uğradı, ben de bugünün Salı olduğunu fark ettim ve dayanamadım. Ayrıca, değişiklik olsun diye iki çocuğumun da aynı çatı altında olması güzel." Dirseğiyle onu dürtüyor, elleri cam bir tabağın dibine patates yaymakla meşgul. "Daha yeni başladık, sen de fırına gir, hepsini aynı anda fırına verebiliriz."

Bana ıslıl ıslıl gülümsüyor ve gülümsemesi başka birine tamamen masum görünebilir. Ama ben annemi tanıyorum ve şu anda gülümsemesi "Uslu dur ve bana sonra bağır, hayatım" diyor.

Ben de gülümsüyorum, "Kesinlikle sonra bağıracağım, çünkü bu da ne anne?" diyen bir gülümseme. Benim tarafımda olduğunu sanıyordum!

Malzemelerle dolu çantamı adanın üzerine koyduktan sonra ellerimi yıkamak için kollarımı sıvadım.

Annem benim için bir tabak hazırlamıştı, ben de elimi yüzümü yıkadıktan sonra patateslerimi tabağa boşalttım ve istediğim gibi yaymaya başladım.

Müzik keskin bir şekilde sona erdiğinde annemin önceden yaptığı baharatlı ufalanmış bifteği yayıyorum.

"Ah, kahretsin. Plağı çevirmeliyim. Siz ikiniz devam edin. Benimkiler hazır zaten," diye anons ediyor annem, odadan çıkarken ellerini bulaşık havlusuna siliyor. Noel'le beni baş başa bırakma çabası olduğu belli.

Annemi canımdan çok seviyorum ama şu anda onu bir huzurevine yatırmak ve hiç ziyaret etmemek istiyorum.

Hayır, bekle. Bu çok kaba oldu.

Onun değerli fotoğraflarını yan komşusu bahçıvan Clifford'un fotoğraflarıyla değiştireceğim. Menekşelerini ezdiği için yaklaşık on beş yıldır kan davalıydılar. O da

Yapmadığına ve onları öldürenin o olduğuna yemin etti ve o zamandan beri bunun peşini bırakamadılar.

Evet, bu benim intikamım olacak. Bundan nefret edecek.

"Bu çok açıktı," diyorum o kulak kesildikten sonra.

Noel, "Dürüst olmak gerekirse, incelik hiçbir zaman Astrid'in işi olmamıştır," diyor ve haksız da sayılmaz. Astrid hiçbir zaman olduğu gibi söylemekten ya da Clifford'la olan çekişmesi gibi konularda insanların tam olarak ne hissettiğini bilmesini sağlamaktan çekinmemiştir.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde çalıştık, ben muhtemelen etleri bebeklerimin üzerine atmak için biraz fazla güç harcadım ve Noel beni bir şahin gibi izledi.

O neden burada? Yıllardır gelme zahmetinde bulunmadı ve şimdi, şehre döndüğü ikinci günde, ondan kaçamıyorum. Ne oldu?

Peki bu sabah bana neden öyle şeyler söyledi? Axel ve benim birlikte olma fikrimizi neden kıskandı? Neden hala bana karşı hisleri olduğunu ima etti? Neden bana sürekli Peter demek zorunda? Neden-

"Seni rahatsız mı ettiler?" diye soruyor sessizce. Başımı ona doğru çeviriyorum.

"Ne?"

Bu aslında bir soru değil, daha çok bir talep.

Başını tavaya doğru eğiyor. "Yavruların. Seni rahatsız edecek bir şey mi yaptılar? Çünkü benimkiler bütün gece tek kelime etmedi ve eğer sihirli konuşan Tater Tots'u sen aldıysan ve ben almadıysam çok kızacağım."

Söylemesi saçma bir şey ve neredeyse beni gülümsetiyor. Sonra bu gecenin benim gecem olduğunu ve onun davetsiz geldiğini hatırlıyorum.

"Neden buradasın?"

"O istedi." Omuz silkiyor ve zaten aşırı dolu olan patateslerinin üzerine birkaç domates atıyor. Tater Tot Salılarına katıldığı yıllar boyunca hiç mi bir şey öğrenmedi? Kaçınılması gereken bir şey varsa, o da çok fazla sos. Asla onun sevdiği gibi gevrek olmazlar. Birkaç dakika içinde lapa ve iğrenç olurlar. "Özür dilerim. Bilseydim gelmezdim-"

"Burada olacağımı mı?"

"Şey, evet."

"Burası benim evim. O benim annem." "Biliyorum. Ben sadece ..."

"On yıldır ortalıkta yokken birdenbire her yerde karşıma çıkmanı komik buluyorum."

Elleri durdu ve yavrularının iyiliği için buna sevindim. Domates kasesini, bu sabah duvarımdan söktüğü tahtalara göstermediği bir nezaketle yere bırakıyor.

Bana dönüyor, bir bacağını diğerinin üzerine atıyor, kalçasını birçok geceyi geçirdiğimiz adaya dayıyor, geç saatlere kadar konuşuyor, ödev yapıyor ya da şu anda olduğu gibi akşam yemeği hazırlıyor.

"Tiyatro projesinin başında olduğunu bana neden söylemedin?"

Noel'in söyleyeceğini düşündüğüm onca şey arasında bu değildi. Omuz silkme sırası bende. "Önemli olacağını düşünmemiştim." "Düşünmedin..." Başını sallar. "Tabii ki önemli, Parker. Geri dönmemin sebebi sensin."

"Hayır," diyorum rendelenmiş peynire uzanıp bir kaşık dolusu peyniri tostlarımın üzerine yayarken. "Geri dönmenin sebebi bağışçı. İnan bana, bu tiyatroya senin adını vermek benim kararım değildi."

"Neden? Yapılacak çok kötü bir şey olduğu için mi?"

"Çünkü bu rüküş bir şey ve senin de aynı fikirde olduğunu biliyorum, o yüzden tartışmayın."

Bana haklı olduğuma dair bir işaret vermiyor ama onu haklı olduğumu bilecek kadar iyi tanıyorum. Tiyatronun yeni isminden o da en az benim kadar nefret ediyor.

"Neden bana söylemiyorsun?" diye soruyor, bu kez daha buyurgan ve daha az nazik. "O tiyatro ... Benim için ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum."

"Aşkına..." Homurdanıyor -gerçekten ve Tanrım, bu şimdiye kadar duyduğum en ateşli şey. "Ben hiç

yaşayabilecek miyim? Ayrıldığım ve hayatımı yaşadığım için hiç cezalandırılmayacak mıyım?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Öyle hissettirdiği kesin ve bu hiç adil değil. İkimiz de bunun adil olmadığını biliyoruz." Bana doğru eğiliyor, parfümü burnuma çarpıyor ve odağımı kaybetmeme neden oluyor. "Çünkü hatırladığım kadarıyla senden benimle gelmeni istemiştin Peter ve bana hayır diyen sendin."

Ellerim duraklıyor ve boğazımdaki ani yumruyu yutuyorum.

Ayrıldığı için ona kızgın adil olmadığını bildiği gibi, aramızdaki bu ayrılık tamamen onun suçuymuş gibi davranmamın da adil olmadığını biliyorum.

Çünkü öyle değil. Birçoğunun suçlusu benim ve bunun suçluluğunun yıllar boyunca beni yiyip bitirmediğini düşünüyorsa, yanılıyor.

Ama suçlu hissetmekten yoruldum. Eğer bu töreni atlatacaksak, yolumuza devam etmeliyiz.

"Haklısın," diyorum ona, peyniri tezgâha bırakıp ona doğru dönerek. "Haklısın Noel. Bunu arkamızda bırakmalıyız. Ama bunu yaparsak Axel'le ilgili her şeyi de geride bırakmış oluruz. İş ortağıma kötü davranmaya iznin yok."

"Bunu ona söylemelisin. Goliath'ın bu sabah benimle dövüşmeye çalışacağından oldukça eminim."

Bir kahkaha attım ve sırtarak çocuklarıma döndüm. "Oh, kesinlikle yapardı. Ve bu muhteşem olurdu."

"Beni yumruklarken görmek seni azdıırırdı, değil mi?"

Birdenbire, artık gülmüyorum. Ya da gülümsemiyorum. Gülmüyorum.

Tek düşündüğüm Noel'in az önce söylediği çok gerçek sözler ve bu mutfağın aniden ne kadar sıcak olduğu.

Fırın yüzünden, diyorum kendime. Öyle olmalı. Mümkün değil çünkü şu anda Noel'in beni nasıl boşaltabileceğini düşünüyorum.

"Bunun için çok üzgünüm." Annem sanki koridorda konuşmaya ara verilmesini beklemiyormuş gibi mutfağa geri dönüyor. Kendini çok sinsi sanıyor ama ben onun peşindeyim. "Plağı değiştirmem gerekti, sonra Larissa aradı ve gevezeliği ne kadar sevdiğini bilirsin. Sanki bilmiyormuşum gibi Noel'in şehre döndüğünü haber vermek istedi." Sırıtarak gözlerini deviriyor. "Her neyse, ne kaçırdım? Bebeklerimiz hazır mı?"

Noel'in eşit şekilde pişmesi sonsuza dek sürecektir olan yığınla malzemesine, sonra da benim zavallı tepeciğime bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Tabii, hadi fırına verelim. Bir içkiye ihtiyacım var."

"Noel şarap soğutucuları getirmiş," diyerek tezgahın üzerindeki içecek kartonunu işaret ediyor.

Tabii ki yaptı.

"İşte, bana bırak." Noel bir şişe Karpuz Limonu alır.

En sevdiğim içkidir ve gittiği yazdan beri içmedim. Onlarla sarhoş olup anneme aramızda geçen her şeyi, ona ne kadar aşık olduğumu ve onu tekrar öpmeyi ne kadar çok istediğimi anlatıp ağladığımdan beri içmedim.

Bazen hâlâ öyle hissediyorum.

Noel kapağı kolayca kapatıp bana uzattı. Ellerimi için onları açmaktan nefret ettiğimi hatırlıyor. İnşaatta çalışan biri için komik ama hepimizin tuhaflıkları var.

Geri çektiğinde parmaklarım neredeyse şarap soğutucusunun etrafında kıvrılmıştı. "Ah, doğru ya. Neredeyse vergileri unutuyordum."

Şişeyi ağzına götürüyor ve içmek için başını geriye doğru eğerken dudaklarını şişenin etrafına kapatıyor. Yutkunurken adam elması sallanıyor ve bunu izlemekten ne kadar hoşlandığımdan nefret ediyorum, neredeyse kendimden nefret ettiğim kadar, her zaman ilk içkiyi ya da ısırganı "vergi" olarak aldığı ritüelimizi hatırladığı için çok heyecanlandığımdan da nefret ediyorum.

"Vergilerin iyi bir şey olduğu tek zaman," diyor ve elinin tersiyle ağzını sildikten sonra bana

Şarap soğutucum.

Şişeyi sıkıca kavradım, tereddüt ettim. Hatırladığına sevinmişim ama şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. miyim? Silsem garip olur mu? Daha önce hiç yapmazdım. O zamanlar her şeyi paylaşırdık. Sandviçler, dondurmalar, içecekler. . . Fark etmezdi çünkü o Noel'di ve onunla hiçbir şey garip olmazdı.

Şimdi . . . şimdi farklı.

Ve eğer beni yakından izlemesi bir gösterge ise, o da aynı şekilde hissediyor.

Ama ona bu durumu garipleştirerek tatmin olma fırsatı vermeyeceğim. Bunun yerine, şişeyi dudaklarıma götürüyorum ve hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir yudum alıyorum. Sanki o hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Ama önemli. O önemli.

İşin en zor kısmı da bu.

"Tater Tots'u özlediğimi söylemem garip mi?" Noel dolu midesini sıvazlıyor. Bir keresinde onu beş buçuk köfte yerken izlediğimi düşünürsek, aşırı doldurulmuş patates kızartmasını ve benimkinin yarısını bitirmesine şaşırmamalıyım, ama şaşırdım. İşimiz bittiğine göre yakın zamanda Adirondack sandalyesinden kalkmayacağına dair bir his var içimde.

Annem mutfağı temizlerken biz de dışarıda küçük bir ateşin başında oturuyorduk. Ona birçok kez yardım etmeye çalıştık ama ancak evin kilitlerini değiştirmekle ve bizi bir daha davet etmemekle tehdit edince pes ettik ve sözünü yerine getirmeden önce aceleyle dışarı çıktık.

"Kaliforniya'da Tater Tots yok mu?" Ben soruyorum.

"Tabii ki var. Ama ben onları hiç yiyemiyorum. Her zaman bir sonraki rolüm için çalışıyorum ya da bunların olduğu bir yere asla gitmiyoruz. Bu çok bayağı."

Biz.

Bunu kaçırmadım. Bunun ne anlama geldiğini, evde onu bekleyen biri olup olmadığını sormak istiyorum ama artık buna hakkım olduğundan emin değilim.

Tabii, bu sabah Axel'i sordu ama belki Noel'den daha terbiyeliyimdir.

"Asistanım Vince aramızdaki en büyük gurme, bu yüzden rezervasyonları ona bırakıyorum."

Rezervasyon yaptırıyor. Bu randevular için olmalı, değil mi?

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum.

Önemli değil, Parker. Seni .

Ateşin çıtırtısı aramıza yerleşen sessizliği dolduruyor ve bir anlığına, bunu düzenli olarak yaptığımız geçmişe kaçmama izin veriyorum. Pencereleri açar, pikabın bize güzel bir şeyler çalmasına izin verir, ateşi izler ve sadece olurduk. Bazen konuşur, farklı türden hikayeler anlatır, şakalar yapar, bazen de şimdiki gibi sadece otururduk. Ama ne yapıyor olursak olalım, tıpkı şu anda olduğu gibi birbirimizle rahattık.

"Sorabilirsin," diyor sessizce, küçük sessizlik baloncuğumuzu kırarak.

"Hmm?"

"Biriyle görüşüp görüşmediğimi sorabilirsin." Başımı salladım. "Bu beni ilgilendirmez-"

"Bu sabah Axel'i sordum," diye araya giriyor. "Senin de aynı şekilde meraklı olman adil olur."

Haklı olduğu bir nokta var. "İyi. Görüştüğün biri var mı?"

"Hayır." Cevap o kadar hızlı ve otomatik ki kalbim uzun zamandır hissetmediğim bir mutlulukla çarpıyor. "Ama benim var."

Ve işte böyle, mutluluk gitti.

Asla biriyle çıkmayacağını ya da gençken yaşadığı geçici duyguları geride bırakmayacağını düşünmek gerçekten aptalca. Yapacağını biliyordum, hatta ben bile biraz çıktım. Ama yine de hoşuma gitmiyor.

"Ciddi bir şey yok," diye devam ediyor, gözlerinde dans eden ateş ışığı yanmasını izlerken . "Hiçbir şey sürmedi."

Bunun hiçbir anlamı yok ..."

Cümlesini bitirmiyor ama bitirmek zorunda da değil.

Bizi kastediyor. Hiçbir şey bizim sahip olduğumuz gibi bir anlam ifade etmedi.

Bunun beni mutlu mu yoksa üzgün mü ettiğinden emin değilim ve arka kapı çerçeveye çarpmadan ve annem çimenlerin üzerinden koşarak gelmeden önce bunu anlamaya zamanım yok. "Az önce Belediye Binası'ndan haber aldım ve ilk bağış kampanyasını orada düzenleyebileceğimizi söylediler," diyor annem.

boş sandalyeyi alır.

"Bağış toplama etkinliği mi?" Noel soruyor. "Ne için para topluyoruz?"

"Tiyatro." Annem viskiyle karıştırılmış kahve olduğunu bildiğim bir yudum alıyor. Gevşemek istediğinde bu onun vazgeçilmez içeceği. Her zaman "Güzel bir gün için güzel bir gece içkisi" der. "Kasabanın onayladığı bütçeye ve bağışa rağmen, tadilatın geri kalanını karşılamak için hala zorlu bir mücadele veriyoruz. Bunun için bağış toplayacağız."

"Sadece yarım bütçeyle mi tadilat yapıyorsunuz?"

Yarısı mı? Yarısı bile değil.

Noel'in sorusu karşısında omuz silktim. "Önemli bir şey değil. Kasabanın üstesinden geleceğini biliyorum."

Ya da en azından öyle umuyorum. Kasabanın büyük bir kısmı restorasyonu destekliyor, ancak buna karşı güçlü duygular besleyen birkaç kişi var. Herkesin bu konuda ne kadar heyecanlı olduğunu gördüklerinde fikirlerini değiştireceklerini umuyorum.

"Ya ?"

"Eğer bunu yapmazlarsa Parker bir kısmını kendi parasıyla karşılamayı, diğer kısmı için de kredi almayı planlıyor."

Noel öne doğru oturdu ve kaşlarını çatarak bana baktı.

"Şaka yapıyorsun." "Şaka yapmıyor," diye cevap veriyor annem benden önce.

Başparmağımı ona uzattım. "Ne dedi?" "Parker, bunu yapamazsın. Bu ..."

"Farcical? Dikkatsiz? Belki de akli dengesi yerinde değil?"

"Bitirdin mi, Bayan Scrabble'da Hep Kazanır?" Noel'e dönmeden önce anneme ters ters bakıyorum. "Bu benim

Para ve onunla istediğimi yapacağım."

"Ama bu çok para."

"Bunu

biliyorum."

"Yapabilirim-"

"Yapma," diye bağırdım. "Yapma."

Ne demek istediğimi biliyor, tıpkı benim onun ne yapmak üzere olduğunu bildiğim gibi-bağışın karşılamadığı şeyleri ödemeyi teklif ediyor.

Ama ben onun parasını istemiyorum.
onun parasına ihtiyacım var.

"Peki, tamam. Ama birikimlerini başka bir şey için kullanmak istemiyor musun? Bir ev? Bir araba? Bir aile?"

Bir aile mi? Ciddi mi bu? Burada aile kurmak isteyeceğim kimse yok. . . . dışında kimse. Düşüncelerimi silkeliyorum.

"Zaten bir evim var ve arabaya neden ihtiyacım olsun ki? Hiçbir yere gitmiyorum ve Emerald Grove'daki her yer yürünebilir. Bir araba çevre için sadece başka bir engel gibi görünüyor, hepsi bu."

"Ona sen söyle, abla." Annem avucunu yukarı kaldırıyor, ben de tokatlıyorum. "Seni iyi yetiştirdim."

"Ama-"

"Hayır. Aması yok," diye araya girdim. "Ben kararımı çoktan verdim. Bunu dikkatle tarttım ve tüm hesapları yaptım. İstedüğimin bu olduğunu biliyorum."

Noel bana bakıyor, alevler gözlerindeki mavilikte parıldıyor. Sonunda, birkaç dakika gibi gelen bir süreden sonra başını sallıyor. "Tamam."

Bu konuda söylediği tek şey bu ve neden bilmiyorum ama sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi hissediyorum. Bunu yapmak için Noel'in iznine ya da onayına ihtiyacım yok ama bunu yapacak kadar bana güvenmesi hoşuma gidiyor.

Bunun büyük bir girişim olduğunu biliyorum, ancak bu işin üstesinden gelebileceğim konusunda kendime güvendiğim gibi bu kasabaya da güveniyorum. Elbette, konseyin bunu onaylaması ve bana bir yetki vermesi biraz zaman aldı.

Yeterli bir bütçemiz yok ama bağışçımız sayesinde ilgi görüyoruz ve asıl ihtiyacımız olan da buydu.

Kasaba halkının tüm faturayı karşılamasını beklemiyorum ve geri kalanını karşılamak için kredi almaya hazırım. İş o noktaya gelmeden önce alabildiğim kadarını almayı umuyorum.

Sandalyeme geri yerleşiyorum, en başta öne doğru oturduğumu bile fark etmiyorum. "Tamam," diye yankıladım.

"Peki, bu iş hallolduğuna göre," diyor annem, "gecenin bekarlığa veda müzayedesı kısmı için kaç kişi kaydettik?"

"Ne, şimdi mi?"

"Bir randevu gecesi çekilişı!" diyor annem Noel'e neşeyle. "Kasabadaki tüm bekâr erkekleri bir araya ve yerel işletmeler tarafından bağışlanan diğer bazı hizmet ve eşyalarla birlikte onlarla bir randevu gecesi çekilişı yapacağız. Bunu, avukat kadının küçük kasabasına döndüğü ve geride kalıp oduncu ya da her ne idiyse o olan eski lise aşkına yeniden aşık olduğı bir Hallmark filmi izledikten sonra düşündük."

"Bir at eğitmeni," diye cevap verdim. "Hayır, bekle. O avukatın olduğı diğer filmdi. Fırıncı mıydı? Hayır." Çeneme vuruyorum. "Ben biliyorum! O bir balıkçıydı!"

"Bu kokuyu hayal edebiliyor musun?" Annem burnunu kırıstırıyor. "Hayır, teşekkürler. Şehirde yaşamayı tercih ederim."

"Bilmiyorum. Şehir oldukça kötü kokuyor," diye öneriyor Noel. "İyi bir noktaya değindin," diyor annem. "Seattle'a en son gittiğimde,

çiş, balık ve ot gibi kokuyordu. Şimdi, otu umursamadım, ama çiş ve balık bana göre değildi."

"O kadar da kötü değildi anne."

"Seattle'a mı gittin?" Noel şaşkınlığını belli ederek sorar.

Yine de haklısın. Emerald Grove'un dışına kaç kez çıktığımı bir elin parmakları kadar sayabilirim. Bu bazılarına saçma gelebilir, ama ben dünyanın küçük köşesinde kalmaktan son derece memnunum.

Noel bunu herkesten daha iyi bilir.

"Ne? Axel ile bir iş içindi."

Axel'in adını söylediğimde gözlerinin kararmasından hoşlanmam kötü mü? Axel'in en iyi arkadaşım olduğunu her söylediğimde kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluşmasını sevmem mi?

Muhtemelen, ama umurumda değil.

"Ne yani? Kasabayı birlikte onaracak ve eyalette dolaşıp tadilat falan mı yapacaksınız?"

"Ya da başka bir şey," diyorum, sırf onu kızdırmak için detay vermiyorum.

İşe yarıyor ve Karpuz Limon şişesini tutuşu biraz daha sıkılaşıyor.

"Kafede yaptığınız işe benziyorsa, başarınızı fazlasıyla hak etmişsiniz demektir."

Annemin nefesi kesildi. "Kafeyi gördün mü? Bu Bu . . . Bu büyük bir saçmalık!" Ofluyor. "Ben bile görmedim ve ona bu lanet işi ben buldum."

"Yapmadınız! Axel ve ben"-gözlerimi Noel'e dikiyorum ve evet, kırısklık orada-"bu işi kendi başımıza hallettik, çok teşekkür ederim. Rossi kahvaltı sandviçleri yiyorduk"-Bu kırısklık derinleşti mi? "ve bu fikir tam orada Gianna ve Greta'nın önünde çıktı. Onayladılar ve ne zaman başlayabileceğimizi sordular."

"Sonra da gidip kasabanın en sevilen kahvaltı ve öğle yemeği mekanını sekiz haftalığına kapattın." Annem suratını astı.

"Axel doğru malzemeleri sipariş etseydi altı olurdu."

"Uh-oh. Cennette sorun mu var?" Noel soruyor.

"Hayır. İşlerimiz gayet iyi gidiyor. Aslında, tiyatro yenilemesinden sonra liseyi de yenilemeyi düşünüyoruz. Axel ve ben harika ortaklarız."

Noel aniden, "Bir içkiye ihtiyacım var," diyerek sandalyesinden kalktı ve eve doğru yürüdü.

Gidişini izliyorum, yürüyüşü hızlı, sanki olabildiğince hızlı kaçma görevindeymiş gibi.

O evin içine güvenli bir şekilde girdiğinde annem dilini saklatıyor.

Kaşlarımı kaldırarak ona döndüm. "Evet, anne?" "Kaba davranıyorsun."

" "

"Sen de öylesin ve bunu biliyorsun. Axel'in adını kullanarak onunla dalga geçiyorsun. Aralarında bir geçmiş olduğunu biliyorsun."

"Axel ile de bir geçmişim var, biliyorsun."

"Evet, ama aynı zamanda bunu atlatmak ve onun olgunlaşıp iyi bir genç adama dönüştüğünü keşfetmek için on yılınız oldu. Noel'in yok. Bu onun için hala taze."

Sandalyeme çöktüm. Çocukken azarlanmaktan nefret ederdim ama nedense otuzuna merdiven dayadığında çok daha kötü hissettiriyor. "Evet, peki, bu kimin hatası?"

"Parker" diyor annem sert bir şekilde. İç çekiyorum. "Dar kafalılık ediyorum."

"Öylesin. Dönmediği için üzölmeye hakkın olsa da, gittiği için üzülemezsin. O zaman onu desteklediniz. Sırf o gitmeye karar verdi diye bunu geri alamazsınız."

"Frank'in gitmeye karar vermesi gibi, değil mi?"

Bana sert bir bakış attı. "Noel senin baban değil, Parker Bernice Pruitt. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. O adamın yaptıklarını ona yükleme. Bu hiç adil değil."

Yutkunuyorum çünkü bu konuda da haklı olduğunu biliyorum. Bu adil değil. Babamın gitmesi ve Noel'in gitmesi iki farklı şey. Ama her nasılsa, her nasılsa, aynı gibi hissettiriyorlar.

Babam gecenin bir yarısı aniden gitti, ona ulaşmak için bir not ve bir numaradan başka bir şey bırakmadı. Biz onu hiç aramadık, o da bizi hiç aramadı.

Noel'in gidişi o kadar da ani olmadı. Uzun zamandır gitmekten bahsediyordu. Sanırım yol boyunca bir yerlerde, kafamda onun sadece rüya gördüğünü ve asla gerçekten gitmeyeceğini söylediğim bir şey geliştirdim.

Sonra son senemiz bitti ve bana kesin bir dille taşınacağını söyledi. Ona gitmesini söyledim. Neden gitmeyeyim ki? O benim en iyi arkadaşımdı. Evet, onun için çok kötü olacaktı.

ama onun mutlu olmasını istedim. Her zaman eksik gibi görünen o şeyi bulmasını istedim.

Babamın aradığı şeyi bulup bulmadığını merak ederek uyanık kaldığım geceler, Noel'in peşinde olduğu şeyi bulup bulmadığını merak ederek geçirdiğim gecelere rakip oldu.

Babamla asla böyle bir fırsatım olmayacak ama Noel'le böyle bir şansım var. Belki de bunu değerlendirmeliyim.

"Bana şu çekilişten biraz daha bahsetsene," diye sesleniyor Noel verandadan, kapı arkasından kapanırken.

"Ona bir şans ver," diye fısıldıyor annem. "Kim bilir? Belki Axel gibi o da değişmiştir."

"Evet, belki."

Belki de fark etmez. İkimiz de burada kalmayacağını biliyoruz. Törenden sonra gidecek, hayatımdan tekrar çıkacak, böylece o kendi hayatını yaşayabilecek, ben kendi hayatımı yaşayabileceğim ve her şey eski haline dönebilecek.

İstedığimin bu olduğunu düşünmüştüm, peki neden beni bu kadar korkutuyor?

YEDİNCİ BÖLÜM

Noel

"Uyan ve parla, ahbab! Töreniniz bir saat içinde başlıyor!"

İnleyerek kapıya doğru yuvarlanıyorum. "Beş dakika daha!"

Büyükannem gülüyor, muhtemelen benim gibi hissediyor, sanki gençlik yıllarıma geri dönmüşüm ve beni okul için uyandırıyor ya da yaz tatilinde gerçekten yapmak istemediğim bir şey yapıyormuşum gibi. "Hiç şansın yok. , yoksa içeri girer ve seni yataktan kendim çıkarırım. Krep yapıyorum."

Bu beni anında daha uyanık hissettirdi. Örümcek Adam baskılı çarşaflarımın düşmesine izin vererek doğruluyorum. Büyükannemin şimdiye kadar onları başka bir şeyle değiştirmiş olacağını sanıyordum ama değiştirmemiş. Tüm odam ben ayrıldığımda nasılsa şimdi de öyle görünüyor. Bu tamamen saçma yine de biraz takdir etmekten kendimi alamıyorum. Odam her zaman benim sığınağımdı ve benden izin almadan asla içeri girmezdi, her zaman sınırları öğütlerdi. Bunca yıl bunu sürdürdüğünü bilmek. Bu çok tatlı.

Yolda krep olmasaydı yapacağımdan daha az isteksizce kendimi yataktan çekiyorum ve buradaki gençlik yıllarımda çok minnettar olduğum bitişikteki banyoma gidiyorum.

Hızlıca bir duş alıyorum, ardından sade gri bir pantolon ve düğmeli bir gömlek giyiyorum, takım elbise ceketimi daha sonra giymek üzere kolumun üzerine katlıyorum.

Kapımı açtığım anda midem gurulduyor.

"Bacon!" Seslendim. "Bana da pastırma mı yaptın? Beni sevdiğini biliyordum!"

"Ve eğer buraya girmezsen, son parçayı da yerim."

Köşeyi dönüp mutfağa girerken yüzümü kaplayan saçlarımı kaşıyarak sırtıyorum. "Buna cesaret edemezsin büyükanne. Seni bir kilo yaptığını tahmin edecek kadar iyi tanıyorum ve o sıska kışın denesen bile onu yiyemez."

Masadaki yerinden gözlerini bana doğru diyor. "Ben de yapabilirim."

Ceketimi kıkırdarak sandalyemin üzerine asıyorum ve kahve makinesine yöneliyorum. Bu töreni atlatabilmem için kafein şart.

Ama bir yudum aldığım anda pişman oluyorum. Büyükanнем neredeyse istediğim her şeyi yapabilir ama kahve onun uzmanlık alanı değil. Her seferinde berbat etmeyi nasıl başarıyor, aklım almıyor.

"Surat yapmayı kes, seni küçük pislik. O kahve için çok çalıştım."

"Kahve için çok çalışmana gerek yok," diye karşı çıkıyorum. "Ya olur ya da olmaz."

"Hepimiz Astrid gibi kahve büyücüleri olamayız."

"O bir büyücü değil. Sadece kahvenizde telve olmaması gerektiğini anlıyor."

Büyükanne omuz silkiyor. "Hepimizin güçlü ve zayıf yönleri var. Benim zayıflığım kahve. Benim gücüm ise yemek yapmak. O yüzden otur ve senin için özel olarak yaptığım bu krepleri ye." Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor.

Gülüyorum, kahvemi lavaboya bırakıyorum ve söylendiği gibi kışımı sandalyeye park ediyorum.

Mükemmel kabarıklıktaki kreplerime tereyağı sürüyorum, şurupla ıslatıyorum ve sonra ağızma uygun olandan daha büyük bir ısırık atıyorum.

İstemsizce içimden bir inilti yükseliyor, bu da büyükanнемin kıs kıs gülmesine neden oluyor; dünyanın en berbat şeyi değilmiş gibi kahvesini yudumlarken dudaklarında gururlu bir gülümseme beliriyor.

Bu kreplerden çok etkilendiğim için onu azarlayamıyorum. Ağızma bir lokma daha tıktırıyorum.

Dostum, eğer kişisel antrenörüm şu anda beni görseydi, bu şeker yığınını vücuduma kürekle yedirirken, beni öldürürdü. Belki gerçek anlamda değil ama kesinlikle saatlerce burpee yapardım.

Beş adet flapjack'i ve pastırmanın büyük bir kısmını bitirdikten sonra kendimi dışarı atıyorum.

"Benden bu kadar," diyorum peçetemi masaya fırlatarak. "Yapamam. Artık yapamam."

"Emin misin, oğlum? Bir somun muzlu ekmek daha yaptım ..." Gülümsemesi masum görünebilir, ama şu anda kötü yapılmış bir kılık değiştirmiş şeytan gibi görünüyor.

Ona ters ters baktım. "Sen şeytansın, bunu biliyor musun?"

Narin omzunu kaldırıyor. "Beni seviyorsun ve bunu biliyorsun."

"Bildiğinden daha fazla, büyükanne. Bildiğinden daha fazla." Karnımı okşadım. "Güzel. Sadece bir dilim ekmek, ama hepsi bu kadar. Tören için gitmem gerek."

"Ah, doğru. Büyük gününüze geç kalmak istemezsiniz. İşte," diyor masadan kalkarak. Ben uyurken yapmış olması gereken taze pişmiş ekmekten hızlıca bir dilim kesiyor ve tabağa koyuyor. Önüme koydu. "Sen bunu ye, ben de hazırlanmayı bitireyim."

"Gidiyor musun?"

"Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki gideceğim. Torununuzun adını taşıyan bir tiyatro sadece bir kez olur."

"Tabii Rafferty değilsen. Jude ve Jasper'ın dört tane falan olduğundan eminim."

"Şey, evet. O aileyi gördünüz mü? Hollywood kraliyet ailesi, sana söylüyorum." Sanki burada haddini aşan benmişim gibi oflayıp pufluyor. "Ye, rahatla ve konuşman üzerinde çalış. On dakika içinde hazır olacağım ve tiyatroya doğru yola çıkabiliriz."

Durdum, çatalım ağzımın yarısına kadar gelmişti. "Konuşma mı? Ne konuşması?"

Cevap vermiyor.

"Büyükanne!" Ona sesleniyorum. "Kimse konuşmadan bahsetmedi!"

Ne konuşması?!"

Omuzlarının gülmekten titrediğini gördüğüme yemin edebilirim.

Büyükannemi seviyorum, ama bazen ... bazen yaşlı kuşu sarsmak istiyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve yıllardır dokunmadığım bir isme ilerliyorum. Aynı numaraya sahip olmalı, değil mi? Değiştirmesi için bir sebep yok.

Ben: Am I supposed to give a speech?

Noktalar neredeyse anında ekran boyunca dans ediyor.

Parker: Who is this?

Hay sikeyim. Ya da O silindi benim Numara, veya o onunkini değiştirdi, ve ben tamamen yabancı birini rahatsız ediyorum.

Hangi seçenekten daha çok nefret ettiğimi bilmiyorum ama o olma ihtimaline karşı cevap yazıyorum.

Ben: Noel.

Parker: Noel who?

Ben: Carter.

Parker: Hm. That doesn't ring a bell.

Parker: No. Wait.

Parker: Are you that guy who was in that movie where he showed his naked butt to the whole world? Not that I've ever seen it—I just heard about it.

ParkerBecause if so, I'm shocked. I never expected ^{THE} Noel Carter to text little old me, a boring small-town gal from the middle of nowhere Washington, even though she did keep his secret that he did have a highly inappropriate crush on Tinker Bell and used to look her up on adult websites.

Kesinlikle Parker.

Onu özlediğimi söylemem garip mi?

Onu son gördüğümünden bu yana iki gün geçti. Gece için dördüncü şarap soğutucumdan kısa bir süre sonra ayrıldım. Sarhoş olduğum için değil.

-Ama Axel'in ne kadar harika biri olduğunu bir kez daha duymak zorunda kalsaydım, kendimi kaybederdim.

Parker'ın Axel ile sadece arkadaş olduklarını söylerken yüzde yüz dürüst olduğuna inanıyorum. Onun hakkında yeterince şey duydum.

ona ve karısına inanmak için şehir etrafında.

Hayır. Beni rahatsız eden şey "en iyi arkadaş" etiketi. Buna üzülmemin ne kadar saçma, haksız ve hatta çocukça olduğunun tamamen farkındayım, ama kahretsin, yine de bundan nefret ediyorum.

Axel ile arkadaş olabilir ve Axel hayatında benim bıraktığım yeri doldurmuş olabilir ama asla değişmeyecek olan tek şey onun önce bana ait olduğudur.

Bunu ona hatırlatmak istiyorum ama yapamıyorum. Bu bir yudum kötü kahve için çok ağır bir konu. Bunun yerine, bu düşünceleri ve duyguları son on yıldır sakladığım kutuya geri itiyorum ve parmaklarımın telefon ekranımda izin veriyorum.

BenFirst, I have it on good authority that you've watched my movies. Your mother claims you fast-forwarded through those parts, but just like you know things about me, I know things about you, and you're a butt girl. You might have acted innocent when she was around, but you watched those parts. I know it. You know it. We both know it.

Parker: How dare you!

Ben: Second, there is no reason Tinker Bell should have had those proportions for a kid's movie! What did they expect to happen?

Parker: Pig.

Ben: Butt lover.

Parker: What do you want, Noel?

Ben: Was I supposed to write a speech for this thing?

Parker: No? Who said that?

Ben: Gran.

Ben: I knew she was just being mean.

Parker: But you panicked and bothered me while I'm trying to get this ceremony ready anyway?

Yaltaklanıyorum. Bunu düşünmemiştim bile.

Ben: Oops?

Parker: Just be here at 9 and have a few words prepared.

Ben: So it's a speech?!

Parker: No, you big baby. It's just a few words. You'll be fine.

Ben: You know I hate public speaking.

Parker: You're an actor. Fake it.

Ben: That's different.

Parker:Noel . . .

Ben:Peter . . .

Ben: Fine. I'll see you at 9.

Parker: Don't be late.

Sırıtiyorum. Sert ve otoriter olması hoşuma gidiyor. Eskiden bu yönünü göstermezdi ve bu yönünü ortaya çıkarmak için onu kızdırmak en sevdiğim şeylerden biriydi. Sanırım bu pek değişmedi.

Ben: Or what?

Parker: Guess you'll just have to see.

"Fazla giyinmediğime emin misin?" Büyükanne üçüncü kez soruyorum.

Onun konuşma yorumundan ve Parker'ın bir konuşma yapmam gerektiğini pratikte onaylamasından sonra, sarmal olmaya başladım.

Bu etkinlik tam olarak ne kadar büyük? Kaç kişi katılıyor? Bütün kasaba mı? Dışarıda Emerald Grove Gazetesi'nden kameralar olacak mı? Fazla mı giyinmişim? Az mı giyinmişim? Konuşmamın ne kadar uzun olması gerekiyor? Bu şey ne kadar sürecektir? Sonrasında el sıkışmam ve bebekleri öpmem gerekiyor mu? Orada tam olarak ne yapıyorum?

"Bir şeyin yok." Büyükanne kolumun üzerinde dolaştırdığı eliyle kolumu okşuyor. "Harika görünüyorsun, oğlum."

Ona gülümsüyorum. "Hep söylüyorsun."

"Her zaman da ciddiğim." Ona karşı çıkmam için bana meydan okuyarak burnunu yukarı çeviriyor.

Bu kadar küçük biri için kesinlikle çok fazla tavır sergiliyor ve ben bunun her dakikasını seviyorum. O hep böyleydi.

Gerektiğinde patlamaya hazır küçük bir fişek. Yaşlılığında bile biraz olsun yavaşlamamış olmasına sevindim. En azından ruhsal olarak. Fiziksel olarak ise farklı. Eskisinden daha yavaş hareket ediyor ve birkaç kez kalçalarından şikayet etti. Burada tek başına mı idare ediyor yoksa söylediğinden daha fazla mı mücadele ediyor merak ediyorum.

Borgen Caddesi'nde dolaşıyoruz, günün bu saatinde genellikle müşterilerle dolu olan dükkanların önünden geçiyoruz, ancak her vitrinde KAPALI yazısının bir çeşidi var.

Lanet olsun. Sanırım bu, tüm kasabanın bu şeye gelip gelmeyeceği konusundaki sorumu cevaplıyor.

"Gergin misin?" Büyükanнем soruyor, muhtemelen omuzlarıma yerleşen huzursuzluğu hissediyor.

"Buradaki herkesin benden nefret ettiğinden eminken on yıl önce terk ettiğim kasabanın önünde durmak hakkında mı? Hayır. Hiç de değil."

"Sana zaten söyledim-"

"Benden nefret etmiyorlar, biliyorum." İç çekiyorum. "Belki de haklısın. Belki benden nefret etmiyorlar ama gittiğim için bana kızgınlar."

"Çok uzun bir süre uzak kaldınız."

Kaba olmak için söylemiyor. Sadece gerçeği söylüyor.

İlk başta, ayrıldıktan sadece birkaç ay sonra yükselişe geçen kariyerim nedeniyle gitmiştim. Los Angeles'a taşındığımda şanslı olduğumu kabul eden ilk kişi ben olacağım. Oda arkadaşımın amcası, bir sonraki büyük şey olması beklenen bir gençlik draması olan Deadman's Drop'un yapımcısıydı. Bana küçük bir rol buldu ve sadece yarım sezon sonra, sosyal medya ve herkesin kötü adamdan kahramana dönüşen karakterime aşık olması sayesinde daha büyük bir şeye dönüştü. Neredeyse bir gecede patladım ve stüdyolar fark etti. Teklifler yağmaya başladı ve film film aldım. Birdenbire param oldu ve Gran'i bana getirebilecek paraya sahip oldum, bu yüzden Washington'a geri dönmenin bir anlamı yoktu, özellikle de programım bu kadar yoğunken. Bu bir bahaneydi, uzak kalmak için bir neden.

Ama yıllar geçtikçe, nedenim başka bir şeye dönüştü
-Çok uzun zamandır uzaktaydım ve eve dönmek çok garip olacaktı.

Bu kadar uzun süre gittikten sonra kasaba beni kabul eder miydi? Parker kabul eder miydi? Şöhret ve para sahibi olduğum için bana farklı davranırlar mıydı?

O kadar çok keşke vardı ki, mümkün olan en kolay şeyi yaptım: Gittim.

Geçmişimden ve buradaki kalp ağrısından kaçmak, onunla yüzleşmekten daha kolaydı.

Şimdi, sadece birkaç günlüğüne döndükten sonra, keşke daha sık gelmeye vaktim olsaydı diyorum. Sadece büyükannem için değil, eskiden benim için çok şey ifade eden insanlarla bağlantıda kalmak için. Kafelerine her gün gittiğim Rossi'ler gibi. Emekli olduklarından ve kafeyi kızlarına sattıklarından haberim yoktu.

Ya da Astrid, benim için bir ebeveyn gibiydi. Parker gibi, o da Parker'dı.

İletişimde kalmalıydım. Daha çok çabalamalıydım. Artık bunu biliyorum.

Sokağın sonunda eski tiyatro gözüme çarpıyor ve etrafta toplanan kalabalığın büyüklüğü karşısında sinirlerime hakim olamıyorum.

"Vay anasını."

"Kahretsin evlat, sana daha kaç kez diline dikkat etmeni söylemem gerekiyor?"

Arkadaşıma gülümsüyorum. "Üzgünüm, büyükanne."

Göz kırpmıyor. "Sorun yok. Sadece birkaç kişi. Endişelenecek bir şey yok."

"Konuşma yapmak zorunda olmayan kişi söylüyor bunu."

"Konuşma yapmak zorunda mısın?"

Daha önce bu konuda dalga geçtiğini biliyordum.

"Parker bunun bir konuşma olmadığını söylüyor ama birkaç kelime söylemem bekleniyor."

Hayalet gibi beyaz kaşları kalkıyor. "Bu sabah Parker'la konuştun mu?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Neden bundan memnun görünüyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece hiç hoşlanmadığım bir şekilde sırtıyor. Ona daha fazlasını sormak istiyorum ama kalabalığın gürültüsü artmaya başlıyor ve çok geçmeden kasaba halkı tarafından kuşatılıyoruz.

Tiyatronun dışına kurdukları sahneye yaklaşırken el sıkışıyorum, gülümsüyorum, selfie çekiyorum ve yüzlerce kez teşekkür ediyorum.

Bunun için sahneleri mi var? Lanet olsun.

Basamakları çıkmadan önce duruyorum ve sahnenin diğer tarafında duran Parker'ı görüyorum. Kumral saçları bir şekilde aynı anda hem şık hem de sade görünen bir topuzla toplanmış. Dökümlü bir etek, beyaz bir üst ve yeterince yakından bakarsanız yanlarında boya lekeleri olan güvenilir kanvas ayakkabılarını giyiyor.

Konuşuyor, duruşu önünde duran üç kişinin dikkatini çekiyor. O sadece inşaat tarafındaki bu yenilemeyi yönetmekle kalmıyor, aynı zamanda tüm bu projenin gerçek sorumlusu. İnsanlar ona cevap veriyor. Onu dinliyorlar.

Ve bunun için onunla gurur duyuyorum. Onu gerçekten tanımadığınız sürece okulda sessiz ve utangaçtı, sonra çiçek açtı. Güvenli yeri olan tiyatrodaki bile, set tasarımı veya ışıklar gibi en az dikkat gerektiren şeylere bağlı kaldı.

Ama şimdi değişti. Parlak, neşeli ve saygıdeğer biri ve artık dünya sonunda Parker'ımı görebilecek.

Sanki bakışlarımın onu yiyip bitirdiğini hissediyormuş gibi dönüp bana bakıyor. Gözleri vücudumda geziniyor ve anında bir şeylerin yanlış gittiğini anlıyorum; bu etkinlik için fazla giyinmişim.

"Yalan söyledin," diyorum büyükanneme, Parker konuştuğu insanlara birazdan geleceğini işaret edip bize doğru ilerlemeye başlarken.

"Ben öyle bir şey yapmadım."

"Bunun için fazla giyinmediğimi söylemiştin ve bu bir yalan." "Oh." Dudaklarını birbirine doladı, sonra bir nefes verdi hava. "Peki, tamam. Takım elbisenin içinde çok sevimli ve kendinden emin görünüyordun. Hiçbir şeyi mahvetmek istemedim."

İnledim. "Büyükanne. ."

"Ne? Seni önemsiyorum. Beni dava et."

"değerin kadar alırım."

Bana buruşuk bir yumruk sallıyor. "Getir bakalım, ."

Gülüyorum, başımı sallayarak onu ön taraftaki sandalyesine götürüyorum. "Seni burada bırakıyorum. Uslu dur."

Gözlerini deviriyor. "Sanki."

Ona artık kimsenin bunu söylemediğini söylemek istiyorum ama bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Büyükanne ne yapacaksa onu yapacak.

Ağır bir nefes vererek ceketimi düzeltiyorum, sahneye çıkan iki merdiveni tek adımda çıkıyorum ve Parker'la yüz yüze geliyorum.

"Noel!" diyor sanki beni gördüğüne şaşırmış gibi.

"Peter."

Gülümsemeden önce ela gözleri bir anlığına kısılıyor, sanki seyircimiz olduğunu hatırlamış gibi. Seyirci derken, tüm kasabanın katıldığını kastediyorum. Cidden, bunun için tek bir kişinin bile evde kaldığını sanmıyorum. Bütün beyaz katlanır sandalyeler dolu ve sadece arka taraf ayakta. Pansiyonun sahiplerini, Dick ve karısını, araba tamirhanesini işleten Sue'yu ve hatta Peggy'nin bile Jill'i burada olmak için kapattığını görüyorum.

Parker'la birlikte olmak yeterince garip. Ama tüm kasabanın gözlerinin üzerimizde olması? Neredeyse dayanılmaz.

Ellerini önünde birleştirerek bana doğru çekingen bir adım atıyor.

"Görünüyorsun ..."

"Tamamen abartılı mı giyinmiş? Biliyorum. Al." Ceketimi çıkarıp ona uzattım. "Şunu bir dakika tutar mısın?"

Sağ kolumun düğmesini açıyorum ve sarmaya başlıyorum. Gözlerimi kaldırdığımda Parker'ın her hareketimi izlediğini görüyorum. Dudakları hafifçe aralanmış, ela gözleri kocaman ve yaptığım şeye kilitlenmiş. Bir sonrakine geçiyorum ama o hâlâ gözlerini kaçırmıyor.

Ben boğazımı temizleyene kadar nihayet başını kaldırıp bakıyor. Yanakları neredeyse anında pembeleşti ama bir mazeret ya da açıklama sunmadı.

Hayır. Sadece eğlenen bakışlarımı karşılıyor ve yoluna devam ediyor.

"Tören hızlı olacak," diyor soğukkanlılıkla, sanki sadece kollarımı kontrol etmiyormuş gibi. "Belediye başkanımız Todd kısa bir konuşma yapacak."

"Todd'un kim olduğunu biliyorum Parker. Eskiden bize bakıcılık yapardı ve bir keresinde onu sallanan bir sandalyeye bantlamıştık."

Dudakları hafif bir gülümsemeyle seğiriyor. "Doğru. Bunu yaptık." Boğazını temizliyor. "Her neyse, bundan sonra birkaç kelime söyleyeceğim, sonra gideceksiniz."

"Kimsenin destansı bir şey beklemediğine söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum. Kapanıştaki soru-cevap oturumu için hepsi can atıyor olacak."

"Soru-cevap mı yapıyorsunuz? Buradaki gazeteyle mi?"

İç çekiyor. "Ne yazık ki. Çok ısrarcıydılar ve Todd da bunu istiyordu, ne yapabilirim ki?" Omuz silkiyor. "Hazır mısınız?"

"Şimdi mi gidiyoruz?"

"Zemin kendi kendine kırılmayacak. Bu arada, konuşmanızdan sonra bu söz geliyor."

"Neden tekrar temel atıyoruz? Bu sadece bir yenileme değil mi?"

Parker yine omuz silkiyor. "Yapılması gereken bazı kapsamlı çalışmalarla, evet. Ama Todd bu fikrin peşini bırakmadı. 'Daha ilgi çekici' olacağını söyledi, demekse artık. Bu yüzden bunu yapıyoruz çünkü ben tiyatromu istiyorum."

"İyi. En azından baret takabilir miyim?"

Başımı kaldırıyor, ikimiz de öyle olmadığını bildiğimiz halde seçeneklerini tartıyormuş gibi gözlerini kısarak bakıyor. "İyi olacaksın."

"Vay canına. Güvenliğimi böyle riske mi atacaksın?"

"Toprağa bir kürek saplıyorsun. Eğer gerçekten

"Baret istiyorsan Axel'e söylerim sana bir tane alır."

O koca hödükten bahsedilince dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Yaşayacağım."

Bana aldatıcı bir şekilde tatlı bir gülümseme veriyor. "Güzel. Şimdi gel bakalım. Bu tiyatroyu gerçekleştiririm."

Onu kürsünün arkasındaki sandalyelere kadar takip ediyorum ve yanına oturmadan önce oturmasını bekliyorum. Birbirlerine sıkıca bastırılmışlar, ya da en azından bacağımı onunkine dayadığım için bahanem bu. Dokunuşu sıcak, tanıdık ve o kadar dikkat dağıtıcı ki belediye başkanının kürsüye doğru yürüdüğünü tamamen kaçırıyorum ve konuşmasına başladığında irkililiyorum.

"Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim," diyor Todd. "Yeni Noel Carter Tiyatrosunun inşasına başlamaktan heyecan duyuyoruz."

Kalabalık kibarca alkışlıyor ve Todd da bana dönüp sadece politikacıların yapabileceği o coşkulu başparmak işareti veriyor.

Kalabalığa doğru başımı sallıyorum ama asıl istediğim sandalyeme çöküp saklanmak.

Belediye başkanı konuşmaya devam ederken Parker, "Kaçacakmış gibi görünüyorsun," diye fısıldıyor. Eğildi, o kadar yaklaştı ki dudak nemlendiricisinden gelen nane kokusunu alabiliyorum. "Kaçma."

"Kaçmayacağım," diyorum sessizce. "Güzel.

Çünkü bunu yapacağına söz ."

"Bunu biliyorum. Bazı insanların aksine ben verdiğim sözleri tutarım."

Bu alçak bir darbe, alçakların en alçağı. Sözlerimi anında geri almak istiyorum, özellikle de Parker gözleri acı dolu bir şekilde geri çekildiğinde.

Tam anons edileceği sırada dikkatini tekrar belediye başkanına çevirir.

"Herkes, lütfen restorasyon komitesi başkanı, Noel Carter Tiyatrosu proje yöneticisi ve Cooke & Pruitt Renovations'ın yarısı olan Parker Pruitt'e sıcak bir karşılama yapsın!"

Sahnenin ortasına geçip mikrofona doğru ilerlerken kalabalık, benim ismim için yapılan alkıştan çok daha yüksek ve uzun bir alkış koparıyor.

Birisi yakından bakmıyorsa, el sıkışını kaçıracaktır ama ben kaçırmadım. Ben görüyorum. Üzgün ve hepsi benim suçum.

Boğazını temizliyor. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim. On sekiz yaşımdan beri durmadan bahsettiğim için eminim hepiniz biliyorsunuzdur" -kalabalık hafifçe gülüyor- "Bu tiyatroyu seviyorum. Çocukken ve gençlik yıllarım boyunca evimden uzaktaki evimdi. Kaybolduğumu hissettiğimde, üzgün olduğumda, mutlu olduğumda ve eve gidip annemin Stevie Nicks'in akortsuz şarkılarını dinlemek istemediğimde bana kucak açtı."

Herkes yine gülüyor.

"On yıl önce kapıları kapattıklarında yıkılmıştım. Bu bina benim için tanıdığım herkesten daha önemliydi." Bana bakıyor, gözlerini yakalıyor ve hak etmediğim küçük bir gülümseme sunuyor. "Yani, hemen hemen herkes." Kalabalığa geri dönüyor. "Onsuz kayboldum ve bu kasabanın da onsuz kaybolduğuna inanıyorum, bu yüzden bu eski binayı yeniden canlandırmak için hepinizi bu kadar uzun süre rahatsız ettim. Ve şimdi, adının açıklanmasını istemeyen inanılmaz bir bağışçı sayesinde nihayet temel atıyoruz ve tiyatroyu bu kasabada bir kez daha temel bir unsur haline getirme yolunda ilerliyoruz. Böylesine inanılmaz bir günün anısına, yeni tiyatromuza adını veren Noel Carter'a hoş geldin demekten mutluluk duyuyorum."

Bu seferki alkışlar biraz daha coşkulu ama yine de Parker'ı karşılama şekilleri ile kıyaslanamaz ve ben buna pek de şaşırmadım.

Parker bana doğru dönüyor ve mikrofona doğru ilerlerken gözlerini yakalamaya çalışıyorum, ancak arkasında gerçek bir heyecan olmadan alkışlarken tamamen boşlar.

ettiğim için üzgün. Hem de çok.

Neden? Neden bunu ona söyledim, hem de bugün? Ben tam bir pisliğim.

Ama Şimdi bunu telafi edecek zamanım yok.

Alkışlar azalırken kűrsűye ıktım. "Herkese teőekkűrler."

Boğazımı temizliyorum ve

Boyuma gűre mikrofon. "Parker gibi ben de gençliđimi bu tiyatroda geçirdim ve rahatlıkla sűyleyebilirim ki bu tiyatro olmasaydı bugün olduđum yerde olamazdım. Benim için her Őeyi deđiőtirdi ve Emerald Grove'daki baőka bir çocuđun da benim sahip olduđum fırsata sahip olmasından baőka bir Őey istemiyorum. Biz bunu yaptık. Onların da o sahnede ađlama, kalabalıđın kűkremesini duyma ve oyunculuk olmasa bile tutkularını bulma Őansına sahip olmalarını istiyorum." Parker'a dűnűyorum. "Belki de resim ya da set tasarımıdır, bu da onları daha bűyűk ve daha iyi Őeylere gűtűrűr, onlara çarpıcı, tamamen gűsteriőli projeler yaratma becerisi kazandırır." Dudaklarında belli belirsiz bir gűlűmseme beliriyor. "Belki de yűnetmenliktir," diyorum Őimdi kalabalıđa. "Her ne olursa olsun, benim burada bulunduđum mutluluđu onların da bulmasını istiyorum. Tiyatroya benim adımın verilmesi beni çok duygulandırdı ve onurlandırdı. Bana kendimi bulabileceđim bir yer ve kim olduđumu hatırlamak istediđimde dűnebileceđim bir yuva verdiđiniz için teőekkűr ederim."

Toplanan seyirciler alkışa bođuluyor, bűyűkannem sandalyesinden fırlayıp yűksek sesle ısılık alarak baőı çekiyor, tıpki ben çocukken yaptıđı gibi. Őimdi bile aynı derecede utanç verici ve sevimli.

Soluma, her ihtimale karőı hazırda beklediđini tahmin ettiđim Parker'a bakıyorum ama o bile etkilenmiő gűrűnűyor.

Fena değil, .

Omuz silkiyorum, kalabalığın coőkusu azalırken ona bir gűz kırıpıyorum.

"Tűm Dođru." o diyor kiadım atma geri yukarı için mikrofon. "Hadi Őu tiyatroyu baőlatalım!"

İnőaat kısmının baőında olduđu için Axel ve belediye baőkanı bizi sahnenin kenarından bir yere gűtűrűyor.

Böyle bir etkinlik için hiç beklemediğim kadar çok kameranin önünde duruyoruz ve tam ortada Leonard var. Elinde kamera yok, sadece bir ses kayıt cihazı var ve yüzünde sıkılmış bir ifade var.

Biri bana bir kürek uzatıyor ve Parker devam etmemi işaret etmeden önce birkaç fotoğraf için bir araya geliyoruz.

Bunu yapmamı mı istiyor? Siktir et onu. Bu onun anı. Bunun için çok çalışan o. Sadece bu tören için buradayım, sonra da şehri terk edeceğim.

Başımı sallayıp Parker'a doğru ilerliyorum. "Hayır. Sen." Gözleri genişledi. "Ben mi?"

"Evet. Bu senin projen. Bunu sen yapmalısın, ben değil."

"Saçmalama, Noel. Bu-"

"Bana tekrar söyletme." Daha yakına eğildim. "Bu senin anın, benim değil. Git parla, Peter."

Tartışmak ister gibi görünüyor ve bunu neden onun yapmaması gerektiğine dair bir bahane duymama iki saniye kaldığını biliyorum.

"Par-"

"Biliyor musun? Ben gidip parlayacağım," diyor ve küreği alıp yanımdan bir hiçmişim gibi geçerek beni şaşırtıyor.

Yemin ederim, hiç bu kadar gururlanmamıştım.

Ortaya doğru adım atıyor ve sonra ondan gördüğüm en geniş sırıtışla küreği yere vuruyor. Kalabalık tezahüratlara boğuldu. Ama ben onları izlemiyorum. Onu izliyorum.

Parker'ın omuzları uzun zamandır ilk kez rahatlamış gibi görünüyor ve orada durup başardıklarına bakarken uzun bir nefes alıyor. Elbette önünde daha yapacak çok iş var. Ama şu anda? Şu anda, sadece olması gerekiyor.

Heyecanlı

olun. Mutlu

olun.

Gurur duy.

Ondan daha fazla hak eden biriyle tanıştığımı sanmıyorum. Sadece bir anlığına, her şeyin nasıl geliştiğini görmek, hayalinin gerçeğe dönüşmesini izlemek için daha uzun süre kalmak istiyorum.

"İnanılmaz bir kız," diyor derin bir ses yanımdan.

Başımı kaldırdığımda Axel'in de benimle aynı şeyi yaptığını görüyorum; yüzünde gururdan başka bir şey olmadan Parker'ı izliyor.

"Öyle," diye kabul ediyorum.

"Ortadan kaybolduğun süre göz önüne alındığında, seni bunu söyleyecek kadar yetkin bulmuyorum, ama bugün onun günü, bu yüzden bunu görmezden geleceğim."

"Bir süredir ortalarda olmayabilirim ama Parker'ı hâlâ tanıyorum Axel."

Parker medyadan soru almaya başladığında karanlık bir şekilde gülüyor.

"Hayır, . Sen onu tanıyorsun, ama ben onu tanıyorum. Onun nasıl bir insan olduğunu, nasıl bir kadın haline geldiğini, toplumunun temel direği olduğunu biliyorum." Bana dönüyor, insanlara başımı kaldırıp bakmam pek sık gerekmez ama onun karanlık, onaylamayan gözlerine bakmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. "Onu hayal bile edemeyeceğin kadar iyi tanıyorum çünkü onunla birlikte bu bok fırtınasının içinden geçen bendim. Ve buradaki küçük hafta sonu gezintinizden sonra, siz gittikten sonra parçaları toplayan kişinin ben hatırlamanızı istiyorum. Seni uzaklaştırmak için ne yaptığını anlamaya çalışırken geceleri onunla geçiren ben olacağım. Yaslandığı omuz ben olacağım. O yüzden bir şey yapmaya çalışmadan önce bunu unutma Hollywood."

Axel kendini övmüyor. Parker'ın en iyi arkadaşı olduğunu ve benim olmadığımı söylemiyor.

Hayır. Bu bir uyarı. Bir tehdit.

Parker'ı incitirsem, benim de incineceğimi söylüyor.

Ve şu anda eşit derecede öfke ve saygıyla dolu değilsem ne olayım.

Kızgınım, çünkü Parker'ı bu kadar iyi tanıyorsa, tüm hikayemizi bilmeli, tüm bunların benim omuzlarımda olmadığını bilmeli. Ve saygı çünkü ... nasıl duymayayım? Bu kadar değer verdiğim bir kadın için adım atmaya bu kadar istekliyken olmaz.

Ben bir şey söylemeyince "Beni hissediyor musun?" diye soruyor. "Evet Axel, seni hissediyorum. Yüksek sesle ve net."

"Güzel. Çünkü seni dövmeyeceğime dair ona verdiğim sözü tutmamayı hiç istemem."

"Evet, bunu düşünmenin bile içinizi parçaladığını görebiliyorum."

"Hayatımda hiç bu kadar kalbim kırılmamıştı."

Dikkatimizi Parker'ın etrafında toplanan medya çılgınlığına geri çevirdiğimizde, bu düşünceden fazlasıyla keyif almış gibi dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Bunun bu kadar sıcak bir hikâye olacağını kim bilebilirdi? Bazı kameralar ve sorular bekliyordum ama bu kadar uzun sürmesini beklemiyordum.

"Parker, bir dakika?" diye soruyor buraya girmesine izin verilmesi gereken son kişi.

"Leonard!" Gazeteciye parlak bir şekilde gülümsüyor, ama keskin bir göze sahip olan herkes bunun gerçek olmadığını görebilir. "Nasılsınız?"

"Parker," diyor, tüm şakaları bir kenara bırakıp profesyonel moduna . "Bu tiyatronun topluma yeterince gelir getirmeyeceğini ve bunun yerine zaten sınırlı olan kaynaklarımızı nasıl düşündüğünüzü varsayıyorum. Bunun turistlerin ilgisini çekmeyeceğini ve sadece burada yaşayan sakinlerin ilgisini çekeceğini, onların da kaçınılmaz olarak bu yerli tiyatro prodüksiyonlarından sıkılacağını ve böylece birkaç yıl sonra tiyatroyu tekrar kapatmak zorunda kalacağımızı?"

"Şey, ben-ben Tabii ki, ben" diye geveliyor, yanıtı dilinin ucunda can çekişiyor.

Parker'ı kurtarmak için onlara doğru bir adım atıyorum ama Axel beni durdurmak için kolunu uzatıyor.

"Bekle," diyor, hâlâ gelişmeleri izliyor. "Bırak cevap versin."

Parker sakın bir nefes alıyor, sonra omuzlarını hafifçe geriye itiyor.

"Soruların için teşekkür ederim Leonard. Tiyatro ve onun uzun ömürlülüğü konusunda bu kadar endişeli olmanıza bayılıyorum. Araştırmalar, ne kadar büyük ya da küçük olursa olsun bir kasaba ya da şehirde tiyatronun varlığının orada yaşayan insanların hayatlarını zenginleştirdiğini ve ihtiyacı olanlar için güvenli bir alan yarattığını gösteriyor. Emerald Grove'un birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluk olduğunu biliyorum ve elbette ihtiyacı olan herkes için bir sığınak yaratmak istiyorlar, değil mi? Bu kasabanın bir araya gelerek bunu gerçekleştirebileceğine ve bu binanın kapılarını uzun yıllar boyunca herkes için açık tutabileceğine inancım tam."

Leonard'ın çenesi onun cevabı karşısında geriliyor. "Yani burada mutlu bir gençlik geçirdiğiniz için kasaba halkının bağış yapmasını ve burayı umutlar ve hayallerle yeniden canlandırmasını mı istiyorsunuz? Yeterli fonu toplayamazsanız ne olacak? Tiyatro şimdiki gibi boş mu duracak?"

"Kaynak yaratma konusunda herhangi bir sorun yaşayacağımızı sanmıyorum."

"Neden?" Leonard hızlı ve sert bir şekilde karşılık verir. Bu soruşturma giderek kızışıyor.

Tekrar araya girmeye çalışıyorum ama Axel hâlâ beni tutuyor. Onu kolayca üstümden itebilirim ama bunun bir olay yaratacağını biliyorum ve Parker'ın özel gününü mahvetmek istemiyorum.

Ve bundan nefret ediyorum. Arkama yaslanıp onun bu şekilde parçalanmasını izlemekten nefret ediyorum. Yardım etmek istiyorum. Düzeltmek istiyorum. Onun yanında olmak istiyorum.

"Bazı yaratıcı fikirlerimiz var," diyor Parker ona. "Önümüzdeki hafta sonu ilk bağış toplama etkinliğimiz olan Restorasyon Çekilişi'ni düzenliyoruz. Eminim şehrin her yerinde bunun için el ilanları görmüşsünüzdür."

"Ayrıca hepimiz, insanların bu tür şeylere inanmadığını gösteren işaretleri gördük. bu tiyatronun gerçekleşmesini istiyorum." "Evet, doğru. I-"

"Peki tüm bunlar teoride kulağa harika gelse de, kimse bağış yapmazsa ne olur?"

"Kasabanın bir araya geleceğine inanıyorum ve-"

"Görünüşe göre bu proje için çok fazla umudunuz var ama çok fazla soğuk, katı gerçek ya da nakit paranız yok." Leonard zorlamaya devam ediyor. "Kasabaya çok daha iyi şekillerde fayda sağlayabilecek bu cömert bağışı sizin inancınız uğruna gerçekten heba etmek istiyor muyuz?"

"İşte bu," diye mırıldanıyorum ve bu sefer ileri doğru ittiğimde Axel gitmeme izin veriyor.

Leonard'ın saçma sapan sorularına cevap vermekte zorlanan Parker'ın yanına gelene kadar durmadan, gelişmesini izlediğim pusuya doğru ilerliyorum.

Elimi Parker'ın sırtının küçük kısmına koyuyorum ve o da bu temasla sıçrayıp bana bakıyor. İşte o an, artık gergin değil. Hayır. Dokunuşumla rahatlıyor.

"Ah, Noel. Tam da bir sonraki konuşmayı umduğum kişi. Senin adını taşıyan ve başarısız olabilecek bu restorasyon hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gururlu, Figs." Nefret ettiği lakabı bilerek kullanıyorum. O Parker'ı kızdırıyor, ben neden onu kızdıramıyorum? "Çünkü başarısız olmayacağından hiç şüphem yok."

Bana doğru hançer fırlatıyor. "Peki başarısız olmayacağından neden bu kadar eminsin?"

"Çünkü yardım etmeyi planlıyorum."

Öyle mi? Siktir et beni. Ne ben?

Parker başını kaldırıp bana baktı. "Yapacak mısın?"

Ela gözleri öylesine geniş ve öylesine şaşkınlık dolu ki . . . Bu gördüğüm minnettarlık mı?

Şimdi onu hayal kırıklığına uğratamam. Daha önce geri dönmeyerek yaptığım gibi değil.

Başımı salladım. "Önümüzdeki altı hafta için programım temiz." Değil ve menajerim bunun için beni öldürecek, ama yine de kelimeler gelmeye devam ediyor. "Yenilemenin tamamlanması için gereken fonun toplanmasına yardımcı olmak üzere Emerald Grove'da kalıyorum, önümüzdeki hafta sonu yapılacak çekilişle başlayacağım."

"Yani önümüzdeki hafta sonu kendinle bir randevuyu açık artırmaya mı çıkarıyorsun?"

Bekle, ne?

Leonard elindeki küçük kayıt cihazını kaldırdı, cevabımı bekliyordu ama kastettiğim bu değildi. Elbette yardım ederim ama bir randevu için kendimi açık artırmaya mı çıkaracağım? Hayatta olmaz.

"Ben-" demek istemedim.

"Evet!" Parker araya giriyor. "Evet. Gelecek hafta sonu Noel Carter'ın kendisiyle bir randevu kazanabilirsin. Değil mi Noel?"

Kirpiklerini bana doğru savuruyor ve o anda gerçekten ne kadar berbat durumda olduğumu anlıyorum çünkü bunca yıldan sonra bile ona hayır diyemediğimi fark ediyorum.

İç çektim. "Evet."

Leonard'a dönüyorum ve tüm medya ekibi hala mikrofonları ve kameralarıyla toplanmış, bu anı filme almaya hazır, bu yüzden geri dönemiyorum.

"Kendimi açık artırmaya çıkarıyorum. Noel Carter'la bir gece." Leonard sırtıyor ve ben anında bundan nefret ediyorum.

"Muhteşem," diyor.

Evet. Gerçekten muhteşem.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Parker

Sevmediğim pek fazla insan yok. Herkesin bir şansı, hatta bazı durumlarda birden fazla şansı hak ettiğine inanıyorum.

Ancak çok sevmediğim insanların bir listesini yapmak zorunda kalsaydım, Leonard Figgins bu listenin başında yer alırdı.

Kim olduğunu sanıyor bu? Hiç bu kadar saldırgan olduğunu hatırlamıyorum. Bu kadar acımasız. Daha önce de tiyatro projesiyle ilgili sorular sormuştu ve tabii ki beni bu konuda sıkıştırmıştı ama hiç bu kadar ileri gitmemişti.

Tamam, bazı soruları geçerliydi ve onları tamamen anladım ama bir planım var. Yıllardır bunun için para biriktiriyorum. Mutlak ihtiyaçlar için harcamadığım her kuruş bu projeye gitti ki bu hiç de azımsanacak bir miktar değil. Axel'le olan işimiz oldukça iyi gidiyor ve sadece benimle ilgilenmek o kadar da pahalı değil. Güzel bir birikim yaptım. Bağışın karşılayamayacağı masrafları karşılamaya yetmiyor ama yine de devam ettirmek için yeterli.

Bunun için hazırım. Buna hazırım. Ve Leonard gibi birinin daha başlamadan beni yıkmaya çalışmasına izin vermeyeceğim. Sadece işini yaptığını ve kasabada olup bitenleri bildirdiğini anlıyorum ama yine de bir saldırı gibi geldi. Her zaman spot ışıklarını kendisinden çaldığını düşündüğü Noel ile arkadaş olduğum için benden hoşlanmadığı göz önüne alındığında gerçekten şaşırmamalıydım.

Figgins'in hararetli sorgusundan sonra başka kimse öne çıkıp beni yenileme konusunda sorguya çekmek istemedi, bu yüzden kalabalık oldukça hızlı bir şekilde dağıldı.

Şimdi sadece ben, Noel ve Axel de dahil olmak üzere geride kalan birkaç kişi var.

"O ahmaktan ne kadar nefret ettiğimden hiç bahsetmiş miydin?" Muhtemelen ortalığı karıştırdığını bildiği için aceleyle uzaklaşan Leonard'ın ardından ters ters bakıyor.

"Ben de," diye katılıyor Noel.

"Vay canına. Şuna bak. İkiniz konuda hemfikirsiniz."

Birbirlerine hızlıca bakıyorlar - benim çözebileceğimden çok daha fazla anlam taşıdığını bildiğim bir bakış - ve sonra aynı hızla gözlerini kaçırıyorlar.

Sessiz bir soruyla başımı Axel'e doğru eğiyorum ama o başını sallıyor.

"Gitsem iyi olacak," diyor onun yerine. "Mary çocukları parka götürdü, eminim yardımına ihtiyacı vardır."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Daha sonra kutlama yapmak için Rossi'ye gideceğimizi sanıyordum."

"Yağmur kontrolü mü?"

Başımı salladım. "Evet. Sonra görüşürüz."

Axel beni kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor başka kimse duymasın diye. "Bunu yapabileceğini biliyordum."

"Teşekkür ederim ama zor iş daha başlamadı bile," diyorum ayrılırken.

"Şaka mı yapıyorsun? Bu zor bir işti. Geri kalanı?

Çok kolay. Bunu her gün yapıyoruz."

Doğru söylüyor. Haklıyız. Tadilatın geri kalanı? Çok kolay.

"Birazdan görüşürüz."

Hâlâ oyalanmakta olan Noel'i tamamen görmezden gelir ve şehir merkezindeki parka doğru yola çıkar.

Geriye ben ve Noel kalıyor.

"Büyükannem nerede?" Ona sordum.

"Arkadaşlarıyla geri dönüyor. Yorulmaya başlamıştı ve huzur içinde uyuyabilmek için dışarıda kalmamda ısrar etti. Sanırım çok yüksek sesle video oyunları oynadığımız ve onu sonsuza kadar rahatsız ettiğimiz gençlik yıllarımıza geri dönüyor."

"Gürültücü olan sendin."

"Evet, çünkü sen hep hile yaptın."

"Yapmadım," diye ısrar ediyorum.

"Ben de öyle. Yoksa neden sana hep Hilekâr Peter diyecektim?" Ona ters ters bakıyorum ama o sırtıyor.

Aramıza sessizlik yerleşiyor ve bu garip, daha önce hiç başımıza gelmemiş bir şey. Bundan nefret ediyorum.

"Yani" diyorum çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Evet, Peter?" Sırtışı hâlâ yerinde duruyor.

Nefesimi üfledim. "Bunu yapmana gerek yoktu, biliyorsun değil mi? Araya gir ve yardım et. Sen de kalıp yardım edeceğini söylemek zorunda değildin. Eminim Los Angeles'ta yapacağın bir sürü şey vardır. Filmler falan."

İkimiz de önemli olduğunu bildiğimiz halde önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Biliyorum. Ben de istedim."

"Bir randevu gecesi için çekiliş mi yapmak istedin?"

"Şey, hayır. Bunu sen yaptın, unuttun mu?"

Ellerimi birleştirip yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim. Biraz panikledim."

"Yok artık." Gülüyor. "Sanırım söylediklerimden sonra bunu hak ettim."

Mikrofonu elime almadan önce bana söylediği sözleri hatırlayınca kaskatı kesildim.

Bazı insanların aksine, ben sözlerimi tutarım.

Dürüst olmak gerekirse, haklıydı. Sözümü tutmadım ve son on yıldır bunun sonuçlarıyla yaşamak zorunda kaldım.

"Özür dilerim. Hiç gereği yoktu."

"Sorun değil," dedim ona.

"Öyle değil. Tüm bunları geride bırakacağımızı söylemiştik ve bu konuyu açmamalıydım."

"Hayır, belki değil ama yine de doğruydı." Boğazımı temizliyorum. "Her neyse, açık artırmaya katılmak zorunda değilsin. Başka bir şey buluruz."

Ellerini ceplerine sokar. ". " "Yapacak mısın?"

"Evet. Yani, bu konuda şikayet , ama yapacağım o."

Gülümsüyorum. Üzerimde böyle bir etkisi var. Bir dakika önce beni çağırdığı için ona kızginken, bir dakika sonra gülümsüyor ve şakalarına gülüyorum. Aramız hep böyleydi.

"Daha azını beklemiyorum."

Gözlerini kısarak güneşe çeviriyor. "Peki, şimdi ne olacak?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, günün geri kalanında ne yapıyorsun? Başka bağış toplama fikirleri bulmak için bir araya gelmek isteyebileceğimizi düşündüm."

Benimle birlikte olmak istiyor.

Bu çok saçma bir öneri. Tamamen saçma. Tamamen ve tamamen gülünç.

Yine de kendimi "Elbette. Hadi gidip yeni Rossi Café'ye bakalım." derken buluyorum.

Elini dramatik bir şekilde uzatarak belinden kıvrılıyor. "Önden buyurun leydim."

Gözlerimi deviriyorum, yanından geçip bizi kaldırıma götürüyorum. Bizi Borgen Bulvarı'na götürmüyorum. Noel ile şehrin ortasında dolaşmaya hazır olduğumdan emin değilim. Bunun yerine dış yoldan devam edip bizi kafeye uzun yoldan götürüyorum.

Yan yana yürüyoruz, kollarımız birkaç adımda bir birbirine değiyor. Daha önce defalarca yaptığımız şey bu, ama şimdi farklı hissettiriyor. Her adım yüklü hissettiriyor ve her fırça bir şey ifade ediyormuş gibi geliyor.

Keşke zamanı geri alabilsek ve her şeyin basit olduğu günlere geri dönebilsek. Basitliği özlüyorum.

Noel aniden durdu ve ben de bizi bu yola sokmakla hata ettiğimi hemen anladım.

Son on yıldır her ay geldiğim mezarlığın kapısına yaklaşıyor ve mezar taşlarına özlemle bakıyor.

Sonunda bana bakmadan önce birkaç dakika öylece duruyoruz.

"Sakıncası var mı?" diye sorar.

Başımı salladım. "Hiç de bile."

Kapıyı iterek açıyor ve küçük toprak patikadan arkaya doğru ilerliyoruz. Bu benim birçok kez yürüdüğüm bir yol, o yüzden dönmesi gereken yerden geçerken duruyorum.

Fark etti ve bana döndü.

"Kahretsin. Bu şekilde, değil mi?" Yanıma dönerken omuzları hayal kırıklığıyla öne düşüyor. "Unuttuğuma inanamıyorum."

"Şey, uzun oldu."

Sertçe yutkunuyor, başını öne eğiyor ve biz de yolumuza devam ediyoruz.

yarısında bir dönüş daha yapıyoruz, sonra ben durmadan önce beş parselin yanından geçiyoruz. Önden gitmesine izin verdim, bu anı kendine ayırması gerektiğini biliyordum.

Noel derin bir nefes alır, sonra eski mezarlara döner.

"Selam anne. Selam baba." Yumuşakça gülümsüyor. "Bir dakika oldu, ha?"

Çömeliyor, parmaklarını isimlerindeki her harfin üzerinde gezdirmek için öne doğru uzanıyor. Biliyorum çünkü gençliğimizde onu bunu yaparken pek çok kez gördüm.

"Üzgünüm, hiç çiçeğim yok. Ama sanırım sorun değil çünkü birileri benim için bunu zaten halletmiş gibi görünüyor, değil mi?"

Bana şüpheyile bakıyor.

Yanıt olarak omuz silkiyorum, ama o yokken geleneği sürdürdüğümü biliyor.

İlk başta, o istediği için yaptım. Ama konuşmayı bıraktıktan sonra buraya gelmeye devam ettim. Belki Noel'e bağlı kalmanın bir yolu olduğu için, belki de ailesiyle hiç tanışmamış olmama rağmen, hayatımın çok önemli parçaları gibi hissettiğim için. Her iki durumda da, on yıldır devam ediyorum ve yakın zamanda da bırakmayı düşünmüyorum.

Ailesine dönmeden önce bir gülümseme sunuyor. Onları yalnız bırakmak için uzaklaşıyorum. ne ,

Bu onlar için, benim için değil.

Bu olay ben buraya taşınmadan önce gerçekleştiği için bazen Noel'in de benim babamı kaybettiğim gibi ailesini kaybettiğini unutuyorum. Elbette onun ailesi gitmeyi seçmek yerine ondan alındı ama ikimiz de öyle ya da böyle geride kaldık.

Yıllar önce birbirimize bu şekilde bağlanmamızı sağlayan şeylerden biri de buydu. Sadece ayrı düşmemizin nedeninin bu olacağını hiç düşünmemiştim.

Daha önce yüzlerce kez yapmış olmama rağmen mezarlıktaki diğer mezar taşlarını okumakla meşgul oluyorum ve Noel'in o anı yaşamasını sabırla bekliyorum.

Serçe parmağı benimkine sürtünerek nihayet bana katılana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim.

"Hey," diyor sessizce.

"Hey," diye aptal gibi cevap veriyorum. Noel'e dokunmak istemediğim için değil, ona dokunmayı çok fazla istediğim için elimi mümkün olduğunca kurnazca çekiyorum.

Önemsiyorsa ya da fark ettiyse de bundan bahsetmez.

"Teşekkür ederim Peter. Onlarla ilgilendiğin için yani. Bu şu anlama geliyor. . ." Başımın üstünden dışarı bakıyor, dökülmemiş gözyaşlarıyla kızarmış gözleri bir an için kısılıyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Bu çok şey demek. Bunların süslü kelimeler olmadığını biliyorum ama sahip olduğum tek şey onlar. O yüzden evet, teşekkür ederim."

O haklı. Süslü kelimeler degiller ama tam da duymaya ihtiyacım olan şeyler.

"Ne zaman istersen."

Başını sallıyor, sonra boğazını temizliyor. "Ee, öğle yemeği?" Gülümsüyorum. "Öğle yemeği kulağa hoş geliyor."

"Kutsal makarna ve peynir. Buranın bu kadar dolu olmasını beklemiyordum," diyorum sıkışınca - gerçekten sıkışınca diyorum çünkü burası sadece ayakta durulabilen bir yer

Rossi Caf 'nin  n kapısında. "Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu değildi."

"Dalga mı geçiyorsun? O duvarı gördüğüm an, buranın cıvı cıvı olacağını anlamıştım."

"O duvar senin fikrindi."

"Sanırım o kadar iyiyim."

Karnına bir şaplak attım ve gerçekten .

Sert ve engebeli ve Tanrım, altında kaç tane karın kası var? Elbette onu filmlerinde üstsüz görmüştüm -neredeyse her filmi için bir gereklilik- ama gerçek hayatta bu kadar güzel olacaklarını düşünmemiştim.

"Peter?"

"Hmm?"

"ř  anda beni hissediyor musun?"

Elimi geri çekiyorum, evet, onu hissettiğimi fark ediyorum Yanaklarıma bir sıcaklık yayılıyor ve utanç içinde başımı eğiyorum.

Gülüyor ve ona bir kez daha vurmak istiyorum, ama yanlışlıkla onu tekrar ellemeye başlamaktan çok korkuyorum.

"Parker!"

Oh, olsun.

"Gianna!" Tezgâhın arkasından bana el sallayan kadına sesleniyorum. Ona doğru ilerlerken Noel'e "Hadi," diyorum.

 n tezgâhın yanına doğru ilerliyoruz ve Gianna zıplayarak yanıma geliyor, gülümsemesi bir milyon dolar değerinde. Yan tarafa yerleştirdiğimiz kapıdan içeri giriyor ve kollarını boynuma doluyor.

"Bu inanılmaz, Parker!" Beni sıkıca sarıyor. "Buna inanamıyorum. Herkes vurgu duvarındaki şelale hakkında konuşmadan duramıyor. Ya duvar rengi? Ahh. Adaçayı çok mükemmel!"

"Beğenmene çok sevindim ama Gianna?" "Evet?"

"Nefes alamıyorum."

"Oh!" Bir kahkaha atarak beni serbest bırakıyor ve ben de çok ihtiyacım olan havayı içime çekiyorum. "Özür dilerim. Çok heyecanlandım."

" değil. Beğendiğin için gerçekten çok mutluyum."

"Seviyorum. Hem de çok. Bugün daha da çok, şimdi burada müşteriler var. Oh, ve- Greta! Greta!"

Gianna karısını bize doğru el sallıyor ve Greta da çalışanlarının yanından geçerek bize katılıyor.

"Parker." Greta'nın gülümsemesi, kollarını karısının beline dolayıp onu kendine doğru çekerken Gianna'ninkiyile yarışıyor. "Bu inanılmaz. Buna bayıldık. Teşekkür ederiz. Gerçekten."

Övgü dolu sözlerini duymazdan geliyorum. "Önemli değil, gerçekten."

"Hiçbir şey mi? Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu hayat değiştiren bir şey. Bu tozlu eski kafeyi insanların görmek için akın edeceği bir yere dönüştürdünüz. Bu ..." Başını sallıyor. "Bu toplum için yaptıklarını anlatacak kelime bulamıyorum, her zaman işyerlerini onarıyorsun ve şimdi de tiyatroyu onarıyorsun. Bu ..." İç çekiyor. "Gerçekten hayranlık uyandırıcı."

Buraya geldiğimden beri yüzüm ikinci kez ısınmaya başlıyor. Neyse ki bu sefer çok daha az utanç verici bir şey için.

Dikkatlerini ona çekmeyi umarak, "Şelale Noel'in fikriydi," diyorum.

İşe yarıyor, Gianna'nın gözleri onun burada olduğunu yeni fark etmiş gibi parlıyor.

"Vay anasını!" Elini ağzına vuruyor. "Yani, lanet olsun. Hayır. Siktir. Hayır. Bok! anasını! Noel Carter benim restoranımda."

Kıkırdıyor. "Seni bebekliğimizden beri tanıyorum, Gi." "Evet, ama o farklıydı. Sen aptaldın.

O zamanlar tiyatrocucu çocuktun. Şimdi sen ... şey, sen Noel Carter'sın." Greta gözlerini deviriyor. "Karımın kusuruna bakmayın.

O bir hayran." Noel'e elini uzatıyor. "Henüz resmi olarak tanışmadık ama ben Greta. Hakkınızda çok şey duydum."

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor Noel, elini sıkarken. "Gianna'yla aynı evde kalmaya ve onun berbat sesiyle başa çıkmaya gönüllü olan herkes benim için iyidir."

"Hey!" Gianna şikayet ediyor. "O kadar da kötü değildim."

"Bebeğim, seni seviyorum ama hayatını kurtarmak için şarkı söyleyemiyorsun." Greta, Gianna'nın başına bir öpücük konduruyor. "Her neyse, seninle tanışmak harikaydı Noel, ama ön tezgâha dönsem iyi olacak. Fark etmediysen söyleyeyim, biraz yoğunuz."

"Elbette. Sorun değil." Ona el salladım.

"Size bir şey getireyim mi? Bizim ikramımız tabii ki," diye teklif ediyor Gianna.

"Evet, size öğle yemeği ısmarlamak isteriz. İkinize de." Karısı da aynı fikirde.

"Yani, bir denizaltıya hayır demezdim."

"Evet, tabii ki. özel bir şey var mı?" "Çift-"

"Her şey ve ekstra EVOO," Gianna ve ben Noel için bitiriyoruz.

Gülüyor. "Evet, o."

O bir alışkanlık yarattığı. Tüm gençliği boyunca aynı şeyi sipariş ettiğini duydum ve Gianna da neredeyse aynı süre boyunca sandviçin yapılmasına yardım etti.

"Bir duble et, duble peynir, ekstra EVOO Rossi Italian geliyor," diyor Greta. Bana bakıyor. "Her zamankinden mi?"

"Lütfen." ". "

Aceleyle uzaklaşıyor ve Gianna bize dönüyor.

"Gidip yardım etsem iyi olacak," diyor. "Oturacak bir yer bul. Hazır olduğunda her şeyi getireceğiz."

Tezgâhın arkasına geçmeden önce bana bir kez daha sarılıyor. Noel ve ben tıklım tıklım dolu dükkândan arka tarafa doğru ilerliyoruz. Kaç kişinin telefonunu çıkarıp bize doğrulttuğunu kaçırmıyorum. Bu çok garip. Noel her zaman bununla mı uğraşıyor? İnsanlar onun her hareketini böyle mi izliyor? Bununla başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum.

"İnsanlar fotoğraf çekiyor," diye mırıldanıyorum ona, meraklı gözlerden olabildiğince uzakta bir masaya yaklaşırken.

dışarıda oturmadan da olabiliriz.

"Evet, bunu yapıyorlar. Onları görmezden gelin. Çok fazla sorun çıkarırlarsa menajerim ilgilenir."

Benim için sandalyemi çekiyor ve bu bana bunu daha önce yaptığı zamanları hatırlatıyor. Her zaman böyle bir centilmen olmuştur. Bunun değişmediğini gördüğüme sevindim.

"Teşekkür ," diye mırıldanıyorum yere otururken.

Ve birkaç dakika boyunca bu şekilde oturuyoruz - sadece orada.

Biz konuşmayız. Sadece oturuyoruz.

Garip bir durum. Bu kafede daha önce pek çok kez birlikte olduk, ama şimdi farklı ve bunun nedeni sadece duvarlardaki yeni boya ve yeni düzen değil. Noel'le olan her şey artık böyle hissettiriyor - aynı ama farklı. Bunların hiçbirisi hakkında ne hissettiğimden henüz emin değilim, tıpkı kalması hakkında ne hissettiğimden emin olmadığım gibi.

Kendime bu konuda fazla düşünme izni vermedim çünkü ne anlamı var ki? Altı hafta içinde tekrar gidecek. Para toplamaya yardım etmek için burada, hepsi bu. Tüm anlamı bu.

"Dostum, bunu düşünmemiştim bile, ama şimdi şehirde kaldığıma göre kaç tane Rossi kahvaltılık sandviç ve subs alacağımı biliyor musun? Sırf bunun için bile degeceğini düşünüyorum."

"Büyükannem bunu biliyor mu? Burada kalmanın tek sebebinin sandviçler olduğunu? Onunla vakit geçirmek için değil?"

Gözleri büyür. "Hayır, hayır. Demek istediğim bu değildi.

BEN-BEN-BEN

-" diye kekeliyor ve ben de onun hatasını düzeltme çabasına gülüyorum.

Sadece sandviç için kalmadığını biliyorum. Ya da en azından ben

Umarım .

İç çekiyor ve pes ediyor. "Başka sebepler de var."

"Annemin kahvesi gibi mi?"

"Yeni başlayanlar için." Kollarını küçük gri masaya dayayarak sırtıyor. "Peki, bana bundan biraz daha bahset

Tiyatro. Sanırım buralarda kalıp fon toplanmasına yardımcı olacağıma göre, bazı fikirlerinizi duymalıyım."

"Oh."

İlgisinin beni neden şaşırttığını bilmiyorum. Belki de adını nüfuz için kullanacağını ve zor işlerin hiçbirini yapmayacağını ya da neler olup bittiğini umursamayacağını düşündüğüm içindir. Neden umursasın ki? Kaldığı sürenin sonunda bir daha burayı düşünmemek üzere ayrılacak, eminim.

"Şey," diye başladım. "İkili bir tiyatro olacak."

"İnsanlar düello mu yapacak?" Öne doğru oturuyor. "Mızrak dövüşünden mi yoksa kılıçlardan mı bahsediyoruz? Oooh. Yoksa eski moda bir silahlı çatışma olan Western temasını mı ? Ben kılıçtan yanayım. Usta kılıç ustalığının arkasında gerçek bir sanat vardır."

Masanın öbür ucundan ona ters ters bakıyorum. "Dual. D-U-A-L." "Oh." Sandalyesine geri yerleşiyor. "Daha az heyecan verici ama

devam edin."

"Her neyse... ." diyorum dikkatle. "İki bölümümüz olacak: biri oyunlar için, diğeri de gerçek filmler için. Çok iyi ses yalıtımı yapmamız gerekecek ve aynı anda sadece bir film gösterebileceğiz, ama şu anda bir film izlemek için gidiş-dönüş üç saatlik bir yolculuk anlamına gelen alternatiften çok daha iyi."

Noel birkaç kez başını sallar. "Hoşuma gitti. Kulağa yapılabilir geliyor ve alanı Bayan Goodman'ın kullandığından daha işlevsel hale getiriyor."

Eski tiyatro müdürümüz hakkında "O huysuz kadını özlüyorum" diyorum.

Yenileme çalışmalarının başlamasının bu kadar uzun yıllar almasının bir nedeni de binadan ayrılmak istememesiydi. Ağacın devrilmesinden sonra boş kalmasına rağmen, yine de gitmesine izin vermek istemedi. Bu yüzden geçen yıl vefat edene ve vasiyeti üzerine mülk kasabaya geri dönene kadar dokunulmadan kaldı. Daha sonra belediye meclisini buranın yeni bir tiyatro için kullanılması gerektiğine ikna etmek altı ay daha sürdü. Tabii ki bu da beni

restorasyon komitesindeki diğer kişilere bunun değerli bir proje olduğunu ve projeyi yönetmesi için Cooke & Pruitt Renovations'ı tutmaları gerektiğini söyledi.

İsimsiz bağışçım ve Axel ile ben, şehirdeki kiralık mülkleri ve işletmeleri yenileyerek böyle bir projenin üstesinden gelebileceğimizi kanıtlamak için bu kadar çok çalışmasaydık, projeyi hayata geçirmek için yeşil ışık alabileceğime emin değilim.

Umarım kasabanın geri kalanı da bağışçım kadar inançlı olur ve önümüzdeki hafta sonu çekilişe katılır da Leonard'ı ve diğer tüm alaycılarını sonsuza dek haksız çıkarabilirim.

"Benden nefret ederdi."

Nefesim kesildi. "O seni seviyordu! Benden nefret ediyordu." "O zaman neden onu özölüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Nostalji."

Noel güler. "Ne demek istediğini anlıyorum. Son zamanlarda benim de başıma çok geldi."

İkimiz de neyi kastettiğini biliyoruz, onun geri gelmesini.

Biz.

Ama buna değinmiyoruz.

Onun yerine, ona diğer planlarımdan bahsettim.

Standlar, Bayan Goodman'ın her zaman karşı çıktığı bir şey, parkta buluşan sinema kulübünün tiyatroyu aylık olarak kiralamaya nasıl hazır olduğu ve hatta benim oyun fikirlerim.

"Okul yönetimiyle konuştunuz mu? Bir refakatçi sağlamak anlamına gelse bile orada prodüksiyon yapmakta bir sakınca görüyorlar mı? Oraya birini sokmakta hep zorlandığımızı biliyorum."

"Şaka mı yapıyorsunuz? Tabii ki şaka yapıyorlar. Tiyatro bölümlerinin beş yıldır gerçek bir oyun sergileyemediğini biliyor muydunuz? Basketbol maçlarından sonra spor salonunun ortasında taburelerde oturup replik okuyorlar. Şimdiden üç öğretmen gönüllü olmak için kaydoldu. Ayrıca, sanırım Bayan Goodman yüzünden daha önce kimse bunu yapmak istemedi. O çok ..."

"Kaba mı?" diyor gülerek.

"Çok kaba. Tanrım, senaryoyu sana fırlattığı zamanı hatırlıyor musun? Direkt kafana fırlatmış, sonra da alıp ona geri vermeni istemişti."

"Bundan paçayı kurtardığına inanamıyorum." Noel başını sallar. "Bugünlerde böyle bir şey mümkün değil."

"Ve iyi bir nedeni var. Ailelerimiz bundan sonra geri dönmemize asla izin vermemeliydi."

"Lütfen. Sanki bizi uzak tutabilirlermiş gibi. Neredeyse o tiyatroda yaşıyorduk."

Gülümsüyorum. Neredeyse orada yaşıyorduk. Hatta bir keresinde geceyi orada geçirmiştik. Bilerek değil - gece geç saatlere kadar süren bir resim seansından sonra soyunma odasında bir yığın kıyafetin üzerinde uyuyakalmıştık ve bunun için ceza almıştık - ama yine de. Gerçekten ikinci evimiz gibiydi, Bayan Goodman'a katlanmak anlamına gelse bile.

"Geri getirmene sevindim," diyor Noel sessizce, dikkati masanın üzerinde. "Bunu sana daha önce söylediğimden emin değilim ama bu doğru. Tören sırasında söylediğin o sözler Onları ben de hissediyorum." Gözlerini bana doğru kaldırıyor ve ne kadar berrak ama bir o kadar da fırtınalı olduklarının üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum. "Biliyorum..." Yavaşça nefes veriyor. "Etrafta olmadığımı biliyorum, ama nerede olursam olayım, o yerden bir parça hep yanımda oldu."

Beklemediğim duygularla boğazım düğümleniyor, özellikle de kafenin ortasında otururken.

Sadece tiyatro hakkında konuşuyormuş gibi hissettirmiyor. Sanki benim hakkımda konuşuyor.

Neyse ki cevap vermeme gerek kalmıyor çünkü Gianna yemeğimizi getirmek için bu anı seçiyor.

"Tamam," diyor neşeyle. "Bir Rossi sandviçimiz var, double et, double peynir ve ekstra EVOO, yanında da seveceğinizi bildiğim Rossi cipsi." Aşırı kalabalık tabağı Noel'in önüne koyuyor. "Ve senin için de bir köfte, ekstra provolone ve yanında iki turşu." Tabağını koydu. Sandviçim cılız görünüyor

Noel'inkine kıyasla, oraya eklediği tüm ekstralar sayesinde. "Ve son olarak, lavantalı limonatayı getirdim, Parker." Noel'e dönüyor. "Ne istediğinden emin değildim, o yüzden sana bir su getirdim ama başka bir şey istersen haber ver, getireyim."

"Su iyi. Teşekkür ."

"Elbette. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa beni işaretleyin."

"Teşekkürler, Gi. Bu inanılmaz görünüyor. Gerçekten gerek yoktu-"

Övgülerimi elinin tersiyle itti. "Lütfen. Bu bir şey değil. Şimdi ye. Afiyet olsun."

Bir göz kırpmıyor, sonra aceleyle hâlâ en az on kişinin bulunduğu ön tezgâha geri dönüyor. İnsanların gidişini izlemek, sadece saniyeler sonra başka birinin içeri girip yerlerini doldurması için şaşırtıcı. İnsanların makyajı sevmesi beni heyecanlandırdı. Umarım bu, uzun yıllar boyunca iyi işlerin devam edeceği anlamına gelir.

Lavantalı limonatam, tekrar yalnız kaldığımız anda masadan çalındı.

"Hey! O benim!"

Ona uzanıyorum ama anlamsız. Noel'in kolları çok uzun, onu ulaşamayacağım bir yerde tutuyor.

"Üzgünüm. Vergiler."

Ağzını pipetin etrafına kapatırken dünyanın yavaşladığına yemin edebilirim, tıpkı dilinin dışarı çıktığını gördüğüme yemin ettiğim gibi.

Tepki verme. Tepki verme. Tepki verme, Parker!

Sağlıklı bir yudum alıyor, sonra yüksek sesle ve abartılı bir "Ahhh" çekiyor. Dudaklarını yalıyor. "Ferahlatıcı."

İçkimi yerine koydu, ben de ters ters baktım.

"Vergilerden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, tekrar çalamasın diye limonatayı kendime .

"Hepimiz öyle değil miyiz?" Sandviçini eline aldı ve bir ısırık aldı. "Lanet olsun." İnliyor, gözleri kafasının içine doğru dönüyor.

"Bu harika," diyor bir ağız dolusu yemeğin etrafında.

Bu kadar sıcak olmasına gerek yok, özellikle de çenesinden zeytinyağı akarken, ama öyle. Öyle.

Ellerimin titrediğini fark etmeyecek kadar sandviçle meşgul olması için dua ederek içkime uzanıyorum ve bardağın yarısını tek seferde yudumluyorum.

"Yani Greta iş dedi, çoğul olarak. Burası tamir ettiğin ilk yer değil, değil mi?" diye soruyor ikinci ısırıktan sonra. Sandviçimi elime bile almadım. Alamıyorum. Onu izlemekle meşgulüm.

"Hayır. Kitapçıyı, Fran's'i, donmuş yoğurt dükkanını ve şimdi de burayı yeniden yaptım. Fazla şey değil ama son trendlere ayak uydurmalarına yardımcı oluyor."

"Ve o kiralık mülkler de, değil mi?" "Evet."

"Başka bir şey var mı?"

Bu sorgulamanın gidişatından hoşlanmadığım için sandalyemde kıpırdanıyorum. Bugün bu kadar çok sorguya çekileceğim kimin aklına gelirdi? "Orada burada bazı başka projeler. Büyük bir şey değil."

"Hmm." Peçetesini eline alıp ağzını sildi. "Tanıdığım biri mi?"

İç çekiyorum. "Sadece sor, Noel."

"Peki." Peçetesini bir kenara bırakıp sandalyesine geri oturuyor. "Büyükanneimin mutfağını yeniden mi yaptın?"

Bu sorunun eninde sonunda geleceğini biliyordum. Büyükanneimin ona tadilattan bahsetmemesine şaşırmadım. Onu haftada en az bir kez ziyaret ederim ve Noel'e hayır politikamız çok katıdır. Onun hakkında hiç konuşmayız, gıkımız bile çıkmaz. Sadece kendimizden ve yıllar içinde kurduğumuz bağdan bahsediyoruz. Elbette, bu bağ Noel sayesinde var, ama mutfağında birlikte yemek pişirirken, o orada hiç yaşamamış gibi davranıyoruz.

"Ben yaptım."

"Ne kadar?"

Başımı geriye attım. "Ne?"

"Ne kadar harcadı?" diye soruyor cebinden telefonunu çıkararak. "Ona geri ödeme yapmanı istiyorum."

Düşündüğüm şeyi olmasına imkan yok. "Affedersiniz?" diye sordum.

"Parasını böyle şeylere harcamasına gerek yok. Peki, ne kadardı? Ben ödemek istiyorum. Bilgilerinizi biliyorsanız şimdi havale edebilirim ya da öğleden sonra size bir çek yazabilirim, hangisini tercih ederseniz."

"Sence ..." Kendimi sakinleştirmeye çalışarak keskin bir nefes alıyorum. Şu anda bu konuşmayı yaptığımıza bile inanamıyorum. "Tadilat için büyükannenden para alacağımı mı sanıyorsun? Ben o mutfakta büyüdüm sayılır. Çırpılmış yumurta yapmayı bilmemin tek sebebi o. Bunun için büyükannemden tek kuruş almadım."

"Güzel. zaman ne kadar harcadın? Sana geri ödeyeceğim."

"Senin paranı istemiyorum, Noel."

Sözlerimdeki zehri saklamaya bile çalışmıyorum. Ne cüretle buraya gelip parasını bana fırlatabileceğini düşünür.

Ağır bir iç çekişle telefonunu masaya fırlatıyor. "O zaman ne istiyorsun Parker? Ne istiyorsun? Etrafta dolanıp duruyorsun, tiyatroyu diriltmek, büyükannemin eviyle ilgilenmek ve annemle babamın mezarlarına taze çiçekler koymak gibi harika şeyler yapıyorsun. Ne istiyorsun?"

"Sen! istiyorum!"

Donup kalıyorum, sanki Örümcek Adam'dan fırlamış süslü, teknolojik, zamanı donduran bir ışın tabancasıyla vurulmuş gibiyim.

Görünüşe göre Noel'e de bulaşmış, çünkü kıpırdamadan oturuyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece kocaman gözlerle bana bakıyor.

Nefesimi tutuyorum. Belki nefes almazsam, burada olduğumu unutur ve belki burada olduğumu unutursa, az önce söylediklerimi de unutabilir.

Belki bunu söylediğimi unutabilirim.

Bunu neden söyledim ki? Ne düşünüyordum ki?
ne geçiyor bu herifin?

Sonra yavaşça göz kırpmıyor ve ben çaresiz bir nefes alıyorum.

"Parker, ben-"

"Gitmem gerek," diye başırarak sandalyemden kalkıyorum. Gürültülü ve şüphesiz dikkat çekiyor ama öğrenmek için arkama bakmaya cesaret edemiyorum. Ya da etrafta dolaşmaya.

Kalabalı ı yararlanarak  n kapıdan dışarı fırlıyorum, arkamda el değmemiş   le yeme imi ve arkamdan seslenen Noel'i bırakıyorum.

Ama zorundayım. Az önce söylediklerimden sonra onunla y zleşemem. Ve bu kadar çok istedikten sonra olmaz.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Noel

Seni istiyorum! Seni istiyorum!

Bu dört kelime son bir haftadır dönüp duruyor. Ne yaptığımın bir önemi yok, mesela büyükannemle sohbet ediyorum. Takılıp kaldılar.

"-Sonra Jackie Peeps bu yıl Carolina Comets'in kupayı alacağını söyledi, ama ben ona o tuhaf tütünden çok fazla içtiğini ve Seattle Serpents'in kupayı çantada keklik gördüğünü söyledim-"

Seni istiyorum! Seni istiyorum!

"Noel?"

Seni istiyorum! Seni istiyorum!

"Bub?"

Seni istiyorum! Seni istiyorum!

"Noel Benjamin Carter!"

Başımı büyükanneme doğru salladım. "Şimdi ne var, Lou Lou?"

Bana kaşlarını çatıyor ve bunun ona Lou Lou dediğim için mi yoksa az önce ne konuştuğuna zerre kadar dikkat etmediğim için mi olduğundan emin değilim. "Oğlum, yemin ederim ..." Karıştırma kaşığını bana doğru sallıyor, sonra elindeki işe geri dönüyor - bir orduyu doyuracak kadar pişiriyor.

Bu akşamki çekiliş için mutfakta bir şeyler pişiriyor, bu da evin günlerdir harika koktuğu anlamına geliyor ve lezzetli ikramlardan herhangi birini yememe izin verilmedi.

Bana sorarsanız tam bir rezalet.

Parker'ın bu kadar yakınımda olması ve onu bir hafta boyunca görememek kadar büyük bir rezalet. Birbirimizi görmezden gelme alışkanlığımıza geri döndük, ki bu talihsiz bir durum, çünkü menajerimden bu konuda iyi bir fırça yedim.

kalış süremi uzattı. Ama Aaron 'dur, bu halletti. Bazı yerel lise öğrencilerinin Instagram'da paylaştığı fotoğraflarım sayesinde ortaya çıkan soruları yanıtlamaya başladı bile ve kırmızı halı gösterilerini ve yaptığım iki röportajı iptal etti. Karşılığında yapmam gereken tek şey haftalardır elime tutuşturmaya çalıştığı senaryoyu okumak.

Bu yapmak istediğim son şey ama Parker'ı benimle konuşturabilirsem her şeye değecek.

Cumartesi sabahı onu Fran's'te pasta alırken gördüğümde arka kapıdan kaçtı. Salı sabahı onu kasabadaki kermeste gördüğümde, çalıştığı standın altına saklandı. Çarşamba günü, kasabadaki çeşitli işlere yardım etmekten yorgun düşmüştüm - Gran'ın benim için bir listesi vardı- bu yüzden bir şeyler içmek için Kocaayak'ın Sığınağı'na uğradım ve mutfak kapısından kaybolan ve bir daha görülmeyenin Parker olduğuna yemin edebilirdim.

Perşembe günü onu aramayı bıraktım, çünkü bir şey açıktı - ne olursa olsun kaçacaktı.

"-Ben Jackie Peeps'in söylüyorum. Nasıl olur da memleketinin büyük hokey maçını kazanmasını desteklemezsin?"

"Bekle. Hokey mi izliyorsun, büyükanne?"

Karıştırmayı bırakıp omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Evet! Son on dakikadır hangi cehennemdeydin?"

"Özür dilerim," diye mırıldandım. "Ben sadece ... Bu ... I ..."

İç çeker, sonra kaşığını yere bırakır. Dönüp masaya yöneliyor ve ellerini önlüğüne siliyor.

"Pekâlâ," diyor son birkaç saattir kurabiye paketlediğim yerde karşıma otururken. "Neler oluyor? Son bir haftadır suratın asık, küçük bir pislik gibisin. Bana sekizinci sınıfta Jessica ya da Julie ya da adı her neyse seni terk ettiği ve bir hafta boyunca yuhaladığın zamanı hatırlattı."

"Adı Kelsey'di ve bir hafta boyunca hiç ağlamadım. Bir gündü ve bu benim ilk kalp kırıklığımdı."

"Her , ondan nefret ediyorum."

"Çiftçi pazarından ondan çiçek almışsın."

"Ben öyle bir şey yapmadım!"

Gülüyorum. O da güldü. Hatta Kelsey'nin şöhret iddiası hakkında şakalaştık, ki o benim ilk kız arkadaşım. Büyükanmemin onun kim olduğuna dair hiçbir fikri yok çünkü "çıktığımız" üç ay boyunca adını asla doğru söyleyemedi.

"Her neyse," diyor büyükanmem, bu kadar ufak tefek ve korkutucu olmasaydı beni öldürebilecek bir bakış atarak. "Aklında ne var, dostum?"

Poşetlediğim kurabiyeleri bir kenara bırakıp parmaklarımı birbirine kenetliyorum ve kollarımı masaya dayıyorum. "Parker."

Büyükanmenin dudakları çatıldı. "Ne yaptın, Noel Carter?"

"Hey! Ben bir şey yapmadım!"

Bana kaşlarını çattı. "Neden sana inanmıyorum?"

"Çünkü yıllardır Parker'la işbirliği içindeydin ve bana bundan hiç bahsetmedin. Şimdi onu benden daha çok seviyorsun."

Öfkeyle gözlerini deviriyor. "Lütfen. O kızı kendi kızım gibi seviyorum ama o benim kızım değil. Sen benimsin. Seni daha çok seviyorum ama bu onun incindiğini görmek istediğim anlamına gelmiyor. O yüzden tekrar soruyorum, ne yaptın?"

"Ben gerçekten hiçbir şey yapmadım büyükanne. Geçen hafta törenden sonra öğle yemeği yiyorduk ve Parker'ın şehirde yaptığı tüm tadilatlardan bahsetmeye başladık. Mutfağınızı yeniden yaptığını itiraf etti -bunu bana söyleyebilirdin, biliyorsun. Sonra ona projenin parasını geri ödemeyi teklif ettim çünkü parayı bu şekilde harcaman gerektiğine inanmıyorum, özellikle de ben sana bakabilecek durumdayken."

"Öncelikle, sana bir bok söylemek zorunda değilim."

Büyükanmemin söylediği saçmalıklara gülmek için dudaklarımı birbirine doluyorum.

"İkincisi, size söylemedim çünkü mutfağımı kimin yeniden yaptığının önemli olduğunu düşünmedim."

"Ben Parker. Tabii ki bilmek isterim."

Omuz silkiyor. "Üçüncüsü, Parker'ın emeği için para ödemiş olsaydım bile, bu benim istediğim gibi harcayabileceğim param olurdu. Büyük paralar kazanıyor olabilirsin ama bana bakmak zorunda değilsin. Büyükbaban öldüğünden beri -sen daha doğmadan önce- bir ortağım olmadı ve gayet iyi geçiniyorum. Kendimden başka kimsenin yardımına ihtiyacım yok."

Bunun için beni tokatlayacağından bu kadar endişelenmeseydim, güçlendirici konuşması için ona uzanır ve beşlik çakardım.

"Ve dördüncü olarak, yanlış bir şey yaptınız."

"Nasıl?!" Ne yapacağımı şaşırmış bir halde ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Çünkü Parker son derece bağımsız bir insan ve sizin paranıza da ihtiyacı yok. Kurduğu iş çok başarılı ve evleri yenilemek ve turistler için kiralık olarak kullanmak gibi dâhiyane bir fikri olmasaydı bu kasabanın durumu şimdikinin yarısı kadar bile iyi olmazdı. Teklifin onun suratına atılmış bir tokat gibiydi, özellikle de sen bu kadar uzun süre yokken." Her ısırtıcı kelimedede sandalyemde daha da büzülüyorum. "Kasabaya öylece gelebileceğini, son on yılı uzakta geçirmemiş gibi davranabileceğini ve her şeyi düzeltmek için etrafa para saçabileceğini mi sanıyorsun? Bu onca yılı silmez Noel."

Büyükannem her ne kadar ayrılmamı desteklemiş olsa da, içten içe bir parçasının bu durumdan incindiğini biliyordum. Ama ilk defa bu konuda bu kadar kızgın olduğunu duydum.

"Özür dilerim," diyor birkaç gergin dakikadan sonra. "Başarılı olmana sevindiğimi . Gerçekten . Sadece . . ."

"Biliyorum büyükanne. Ben de seni özlüyorum."

"Çok uzun zamandır yoktun, Noel. Çok, çok uzun zamandır. Neden?"

Boğazıma takılan yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "Nedenini biliyorsun."

"Parker yüzünden mi? LA'de sana katılmadığı için mi?"

"Bundan daha fazlası var ve sen de bunu biliyorsun." "Peki. O zaman ikiniz öpüştüğünüz için mi?"

Hatıralar bana saldırırken gözlerimi sıkıyorum. Parker'la öpüşmemiz sadece bir değildi. Bundan çok daha fazlasıydı.

Bu bir sözdü. Parker bunu biliyordu, ben de biliyordum.

Ama sonra gitti ve bu sözünü tutmadı ve şimdi buradayız, on yıl sonra.

"Geçmiş geride bırakmanın zor olduğunu biliyorum," diyor Gran. "Ama bazen bir gelecek inşa etmek istiyorsanız bunu yapmak zorundasınız. Siz çocuklar aranızda ne varsa çözmelisiniz, çünkü hayatınızın uzun yıllarını birbirinizi severek geçirdiniz."

İçten içe haklı olduğunu biliyorum. Parker ve benim, birbirimize aşık olduk diye havlu atamayacak kadar çok geçmişimiz var.

Ama nereden başlayacağız? Sahip olduğumuz şeye nasıl geri döneceğiz? Ya da sadece arkadaşlığımıza? En çok bunu özlüyorum. Onunla hiçbir rahatsızlık duymadan gülmeyi özledim. Onunla hiçbir beklentim olmadan oturmayı özledim. Onun yanında olmayı özlüyorum ve doğrusu Los Angeles'a gittiğim günden beri özlüyorum.

Nasıl sevmem? O komik ve zeki ve beni kimsenin anlamadığı bir seviyede anlıyor. Ve bunca yıldan ve mesafeden sonra bile, o hala benim en iyi arkadaşım.

"Konuş onunla," diye teşvik ediyor büyükannem. "Önümüzdeki altı hafta uçup gitmeden, sen Los Angeles'a dönmeden ve bir on yıl daha konuşmadan geçmeden bir an önce yap bunu."

"Konuşacağım," diye söz veriyorum ona. "Onunla konuşacağım."

Ve bu gece sözümü tutmaya niyetliyim.

Parker bu hafta başında kaçıp saklanabilirdi ama bu gece yapamaz. Birlikte Halk Salonunda kapana kısılacağız. Ayrıca, burada kalmak zorunda. Ne de olsa bu onun etkinliği.

Yine fazla giyinmişim.

Emerald Grove'da kimse davetler için giyinmiyor mu? Burada en azından birkaç kişi elbise ve takım ceket giyiyor ama benim gibi smokin giymiş başka kimse yok.

"Büyükanne, yine fazla giyinmeme izin verdin." Kolumdaki kadına kaşlarımı çatıyorum.

Masum numarası yapma zahmetine bile girmeden gururla sırtıyor. "Biliyorum. Çok yakışıklı görünüyordun ve günlerdir ilk kez adımlarında biraz canlılık vardı. İyi ruh halini bozamazdım."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, ama içimden gelmiyor.

"Oh, böyle yapma. Harika görünüyorsun. Eminim teklif verenler de aynı fikirde olacaktır." Bana göz kırpmıyor ve kendime çektirdiğim bu eziyet için bu kadar heyecanlı olmasından nefret mi ediyorum yoksa ne olursa olsun beni desteklemesini mi seviyorum emin değilim.

"Vay canına, Noel! İnanılmaz görünüyorsun," diyor Fran bana bu gecenin programını uzatırken. "Bir Hollywood film yıldızı gibi." Duraksıyor, az önce ne dediğini fark ediyor, sonra gülüyor. "Ah, doğru." Başını iki yana sallıyor. "Bazen unutuyorum. Sen benim için hâlâ Noel'sin."

Ona kırmızı halı gülümsemelerimden birini veriyorum.

"Teşekkürler, Fran." "Tabii ki," diye kekeliyor, açıkça etkilenmiş

Sırt.

Pazar geceleri herkesin tombala oynamak için toplandığı bir yer olmaktan ziyade, gösterişli bir etkinlik odası gibi görünmesi için elden geçirilen Topluluk Salonu'na girerken gülüyorum. Yarın burası, kazanan pot için kapışmaya hazır insanlarla dolup taşacak. Ancak bu gece, perdeleri, pahalı görünümlü ketenlerle kaplı yüksek masaları ve göz alıcı orta süslemeleriyle neredeyse büyüğü görünüyor.

Bu işe kimin emek verdiğinden hiç şüphem yok.

Sanki evren bana acımasız bir şaka yapıyormuş gibi, kalabalık dağılıyor ve tam karşımda Parker duruyor.

"Vay anasını."

Kadın Axel'in yanında, kucağında dört yaşlarında görünen bir çocuk, yanında da birbirinin aynısı iki çocuk duruyor. Axel'in karısı olduğunu tahmin ettiğim bir başka kadın başını arkaya atmış, Parker'ın söylediklerine gülüyor.

"Evet, öyle diyebilirim," dedi büyükannem ve ben yüksek sesle bir şey söylediğimi fark etmemiştim. "Çok güzel, değil mi?"

Konuşamıyorum. Onaylarcasına başımı bile sallayamıyorum. Tek yapabildiğim bakmak.

Gözleri odada dolaşüyor, sonra bana takılıyor ve kaskatı kesildiğini görüyorum, ama bu bile dikkatimi dağıtamıyor.

Parker'ın genellikle arkadan bağlanmış kumral saçları omuzlarının etrafında ince dalgalar halinde salınıyor, bir tarafı zarifçe kulağının arkasına sıkıştırılmış. Diz hizasında, çam rengi bir elbise, neredeyse her zaman boya lekeli tulumların ya da iki beden büyük tişörtlerin altında sakladığı kıvrımlarına yapışıyor. Bacaklarını bir mil uzunluğunda gösteren siyah yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor - baloda bile giymediğinden beri bir ilk - ve kulaklarından ısıltılı küpeler sarkıyor.

O sadece güzel değil, büyüleyici. Ve şimdi kaçıyor.

"Git." Parker kalabalığın içinde kaybolmaya çalışırken büyükannem kolunu benimkinden çözüyor ve beni ileri doğru itiyor. "Ben iyi olacağım. Konuş onunla."

Kalabalığı yararak ilerliyorum, bana seslenen insanları duymazdan geliyorum. Aklımda tek bir şey var ve şu anda o da Parker.

Bodruma açılan kapı kapanırken yeşil bir elbiseyi zar zor görebiliyorum.

"Noel, sadece olduğum adam-"

Kapıya ulaştığımda Kocaayak'ın Saklanma Yeri'nin sahibine "Yağmur kontrolü, Garth," diyorum.

Çıkardığım sahneyi umursamadan kapıyı açıyorum ve merdiven boşluğuna adım atarak kapının kapanmasına izin veriyorum

Arkamda.

"Parker! Park-"

Sırtımdan şaşkın bir gıcırtı geliyor ve arkamı döndüğümde onu sırtını duvara dayamış halde buluyorum.

Kapının arkasında saklanıyordu -kelimenin tam anlamıyla saklanıyordu-. "Kahretsin," diye fısıldadı ve ben sııttım.

"Evet, Crud haklı. Gerçekten benden kaçmaya mı çalışıyorsun?"

Doğruldu, sonra omzunu kaldırdı. "Sadece biraz temiz hava alıyorum."

"Tombala masalarının depolandığı odadan başka bir yere çıkmadığını bildiğim merdiven boşluğunda mı?"

Çenesini yukarı kaldırıyor. "Evet."

Gözlerimi deviriyorum. "Hadi ama Parker. Sonsuza kadar kaçamazsın." "Neden olmasın? Sen kaçtın."

Çenem titriyor. "Ben" -parmağımı göğsüme sokuyorum- "kaçmadım. Sana nereye gittiğimi söyledim. Nerede olacağımı söyledim. Gelmen için yalvardım ama hiç gelmedin. Aramayı bıraktın. Telefona cevap vermeyi bıraktın. Benim için orada olmayı bıraktın."

"Çünkü korkuyordum!" diye patlıyor. "Korkmuştum. Bildiğim ve sevdiğim her şeyi geride bırakmamı ve kayıp bir köpek yavrusu gibi seni LA'e kadar takip etmemi istedin. Neden? Küçük kasaba hayatındaki kızdan sıkılıp tekrar çekip gidebilesin ve beni kendi başımın çaresine bakmam için yalnız bırakabilesin diye mi?"

"Bunu asla yapmam."

"O kadar emin olma. İnsanlar her zaman tutamayacakları sözler verirler. Babam bunu anneme yaptı. Onu seveceğine ve ona değer vereceğine söz verdi ama bu kasabanın sunduklarından tatmin olmayınca bizi bırakıp gitti ve bir daha da dönmedi. Tıpkı senin gibi. Gittiğin anda asla geri dönmeyeceğini biliyordum, tıpkı onun gibi."

Tanrım. Böyle mi düşünüyor? Bunca yıldır böyle mi gördü? Babası gibi olduğumu ve onu terk ettiğimi mi? Hiç olmaması gerekiyordu. I

onu orada her şeyden çok istedim. Gelmek istemeyen oydu.

Elimi saçlarımda gezdirerek derin bir nefes alıyorum. "Peter, ben ..."

Başını iki yana sallar. " yok. Sorun yok."

"Değil," diyorum ona, bir adım daha yaklaşıarak. "İyi değil. Gitmek istememiştim. Sadece ... Konuşmayı kestik ve düşündüm ki ..."

"Ne sandın? Senin beni unuttuğun gibi benim de seni unuttuğumu mu?"

Kalbim sıkışıyor. Bunu nasıl düşünebilir ki? Onu unutmamın imkanı yok. O Parker. O ... şey, o buradaki hayatımla ilgili güzel olan her şey. O benim tüm mutlu anılarımla tek bir yerde toplanmış hali. O başıma gelen en güzel şey. Ve evet, aradan geçen yıllara rağmen beni en iyi tanıyan kişi hâlâ o.

"Sen . . . seni unuttuğumu mu sanıyorsun? Unutmadım. Seni asla unutmam Parker. Asla."

"Başka ne düşünebilirdim ki?" Küçümseyerek ofladı. "Magazin gazetelerini gördüm. Hollywood'da partilere gidiyordun, aktrislerle yatağa giriyordun ve sabahın ikisinde kulüplerden çıkıyordun ve-"

Onu öperim.

Ona doğru adım atıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Ne olduğunu anlaması yaklaşık üç saniye sürüyor, sonra birden beni öpmeye başlıyor.

Ceketimin yakalarını tutuyor, bırakmaya korkuyormuş gibi beni kendine çekiyor ve anlıyorum çünkü ben de çok korkuyorum. Onu duvara yaslıyorum, dilimle ağzını keşfederken bir elimle ensesini, diğer elimle belini kavriyorum.

Bu öpücük bir öncekinden farklı, sadece ikimiz de artık ne yaptığımızı bildiğimiz için değil.

Bu farklı çünkü bu öpücük yıllarca bastırılmış öfke, hayal kırıklığı ve özlemin doruk noktası.

Birini o kadar çok özlüyorsunuz ki kalbiniz gerçekten ağrıyor.

Bu tür bir öpücük.

Elbisesinin kumaşını yukarı doğru sıyrıyorum çünkü ona şu anda dokunduğumdan daha fazla dokunmaya ihtiyacım var. Onu hissetmeye ihtiyacım var. Parmaklarım çıplak tenine değdiğinde beni daha da yaklaştırıyor ve ben de bunu devam etmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. Elbiseyi kalçalarının etrafına oturana kadar yukarı itiyorum, sonra serçe parmağımın iç kısmını uyluklarının birleştiği yerde gezdiriyorum.

Yumuşak bir dokunuşla ağzımın içine doğru nefes alıyor ve ben de geri çekiliyorum.

Böyle muhteşem görünüyor - saçları duvara yaslanmaktan dağılmış, dudakları öpücüklerimden şişmiş ve gözleri şehvetten cam gibi olmuş.

"Bana durmamı söyle, Parker."

Başını iki yana sallar.

"Yapamam." "O zaman

yapmayacağım."

Elimi ipeksi iç çamaşırının içine sokmadan ve uzun zamandır istediğim şeyi almadan önce ona verdiğim tek uyarı bu.

Parmaklarımı kıvrımlarında ve klitorisinin üzerinde gezdirirken nefesini tutuyor, sonra bir tanesinin ucunu içine soktuğumda sızlanıyor.

Siktir, çok sıkı. Çok sıkı. Çok sıcak. Ve çok mükemmel.

"Noel," diye inliyor boynuma doğru, ben daha fazla sokup tek bir parmakla üzerinde çalışmaya başlayınca. Bacağını belime dolayarak beni daha derine itiyor. Topuklarının kıcıma batması çok hoşuma gidiyor. "Lütfen."

"Lütfen ne, Parker? Bana ne istediğini söyle."

"Seni. Seni istiyorum."

Geçen hafta bana söylediği şeyin aynısı. O zamandan beri aklımdan çıkmayan dört kelime. Ama şimdi

. . . şimdi çok daha fazlası oldular.

Onu parmağımla becerirken dillerimiz ateşli bir öpücükle çarpışıyor ve Tanrım, tadı çok güzel. Nane gibi, ev gibi ve tamamen benim.

Kalçalarını bana doğru savuruyor, elime doyamıyormuş gibi biniyor ve başparmağımı klitorisine bastırdığımda nefesini tutup ağzını benimkinden ayırıyor.

"Ohgodohgodohgod."

Elbette, teknik olarak ayrı kelimeler, ama hepsi birmiş gibi geliyor.

"Ben çok ... çok ..."

"Biliyorum, Parker. Biliyorum."

Biliyorum çünkü ben de hissediyorum. Ben de onun kadar yakınım ama şu anda boşalmak gibi bir lüksüm yok. Sikim pantolonumun fermuarını zorluyor. Hiç bu kadar sert olmamıştım ve bunun tamamen Parker ve şu anda benden istediğini alırken çıkardığı küçük sesler yüzünden olduğunu biliyorum.

Vücudu geriliyor ve ceketimi daha sıkı kavrayıp etrafımda çözülmeden önce sahip olduğum tek uyarı bu.

Onu orgazmı boyunca beceriyorum, son ürperti geçene ve nefesini tutmaya çalışırken titreyen bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar elime binmesine izin veriyorum.

Dudaklarını, çenesini, çene hattını ve boynunu öpüyorum. Onu her yerinden öpüyorum çünkü henüz ona dokunmayı bitirmeye hazır değilim. Bu yeterli değil ve korkarım ki onunla asla yeterli olmayacak.

"Noel . . . " diye fısıldıyor, ben boynunu hafifçe ısırırken. "I _"

"Parker!"

Kapı patlayarak açıldı ve ben onu zar zor yakaladım. bana çarpıyor.

Fran merdiven boşluğuna doğru hızla gelirken kapanmasına izin veriyorum ve elimi Parker'ın bacaklarının arasından çekip onu davetsiz misafirimizden korumak için önüne geçiyorum.

"Parker!" diye . "Park- Oh." Durdu ve bana baktı. "Noel. Gördün mü ..." Parker'ın bana yaslanmış olduğunu fark edince ağzı açık kaldı. "Parker."

Söz konusu kadın kafasını bana doğru uzattı. "Merhaba, Fran."

Turta dükkânı sahibinin yanakları her saniye daha da kızarıyor. "Merhaba Parker. Ben de tam sana ihaleye başladığımızı haber vermeye geliyordum. Açılış konuşmasını sen yapmak istersin diye."

"Tamam. Ben . . . Birazdan çıkacağım."

"Tabii ki. Ben sadece, um ..." Fran partiyi işaret eder. "Orada olacağım. Oyalayacağım."

"Teşekkür ," diyor Parker.

Fran kapıyı sıkışacak kadar açarken bana son bir kez uzun uzun bakıyor ve sonra gözden kayboluyor.

Kapının kapanma sesi, küçük bir odadaki av tüfeği sesi gibi sağır edici ve anlamlı.

Parker beni hafifçe itiyor ve ben de isteksizce onu tutmayı bırakıyorum, geri çekiliyorum, böylece elbisesini tekrar yerine oturtmak için yeterli alana sahip oluyor. Her hareketinde bana sürtünüyor ve ben bundan zevk alıyorum.

Sonunda bitirdiğinde, ilk kez bana baktı.

"Bu ... idi."

"Evet?" Ben soruyorum.

"Beklenmedik."

On yıllık bekleyişe beklenmedik diyebileceğimizi sanmıyorum ama bunu ona söylemiyorum. Uzun kumral saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum, tellerini karıştırmadan önce olduğu gibi kulağının sıkıştırıyorum.

"İyi görünüyor muyum?" diye soruyor usulca. "Rujum ..

." "Tamamen gitmiş ve muhtemelen her yerimde mi?

Evet."

Alt dudağını çiğniyor. "Cüzdanım burada değil."

" değil. Gizlice tuvalete gideceğim."

Başını sallıyor ve kapıyı işaret etmeden önce uzun bir nefes veriyor. "Muhtemelen ..."

"Yapmalısın," diyorum ona.

Ama ben hareket etmiyorum. Hareket edemiyorum. Henüz değil ve sadece sikim hala pantolonuma baskı yaptığı için değil. Daha çok yapamıyorum çünkü onu bırakır bırakmaz bu anın gideceğini biliyorum ve henüz kaybetmek istediğimden emin değilim.

Ona doğru bir adım atıyorum, bedenim bir kez daha onunkine yaslanıyor ve birdenbire dünyada her şey yoluna girmiş gibi hissediyorum.

"Noel" diyor nefes nefese. "Nesin sen . . ."

Sözlerini yutuyorum, ellerimi yanlarımda tutmaya dikkat ediyorum ki saçlarının arasından kaydırmayayım ve tüm bu sürece baştan başlamak zorunda kalmayalım.

Sadece bir öpücüğe daha ihtiyacım var. Bir tat daha. Onun tamamen benim olduğu bir dakika daha.

Daha fazla dayanamayana kadar dudaklarımın onunkilerle oyalanmasına izin veriyorum ve ancak o zaman bu sefer gerçekten uzaklaşıyorum.

Bir adım.

İki adım.

Üç adım.

Dört.

Mesafeye ihtiyacım var yoksa buradan asla çıkamayız.

Tekrar duvara yaslanmış, nefesini yeniden kazanmaya çalışırken gözlerini sıkıca kapatmış.

Titrek bacaklarıyla yanımdan geçmeden önce son bir derin nefes çekiyor.

Eli kapı koluna inerken bileğini tutuyorum.

Bana dönüyor ve sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırıyor.

"Konuşmalıyız."

Sertçe yutkunuyor. "Tamam."

Tek bir kelime, basit bir cevap ve sonra kapıdan geçip gecenin içinde kayboluyor.

Birkaç dakika orada durup az önce terk ettiği yere bakarak kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Buradan nereye gideceğimizi anlamaya çalışıyorum.

Birinin beni aramaya gelme riskini göze almadan daha fazla ortalıkta görünmeyeceğimi anladığımda, nane ve Parker kokan partiye geri dönüyorum.

Restorasyon Çekilişı resmi olarak başarılı oldu ve bekarlığa veda tekliflerine daha yeni başladık.

Son baktığımda 20,000 doların üzerindeydik. Katıldığım diğer yardım etkinliklerinde ve çekilişlerde gördüğüm kadar büyük bir pot değil ama Emerald Grove için bu olabildiğince büyük.

Parker'ın lider olmasına şaşırmadım. Ona kapılmak ve cazibesine kapılmak çok kolay. İnsanların bu gece ceplerini boşaltmak için can atmalarına şaşmamalı.

"Pekâlâ," diyor mikrofona doğru geniş bir sırtışıla. Çoğu kişi için muhtemelen tamamen toparlanmış ve elindeki göreve odaklanmış görünüyor.

Ama bana göre? Ellerimin saçlarında oynadığı yerleri görebiliyorum, elbisesinde yumruklarımın tuttuğu kırıksıklıkları fark edebiliyorum ve boynunda dudaklarımın yapıştığı küçük kırmızı noktayı karıştırmak mümkün değil.

Gözlerinin kalabalığı her tarayışında bir an bile benden ayrılmamasından bahsetmiyorum bile.

"Sırada Clifford Daws var. Çoğunuz Clifford'u yeşillikle ilgili her konuda başvurduğumuz kişi olarak tanıyor olabilirsiniz, ancak bu gece size özel bir akşam teklif ediyor. Günü siz seçeceksiniz ve Clifford sizi teknesiyle Cushman Gölü'ne götürerek suda romantik bir gün geçirmenizi sağlayacak. Açık arttırmayı 50 dolardan başlatıyoruz."

"Elli mi?" Clifford mikrofonun duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyor. "Ben en az yüz değerindeyim, lanet olsun."

Kalabalık gülüyor ve Parker herkese gülümserken sakın kalmak için elinden geleni yapıyor.

"O zaman, millet, sanırım 100'den başlıyoruz." "Aynen öyle," diye homurdandı Clifford.

Tokmağını podyuma vurur ve odada birkaç teklif yükselir. Kısa süre sonra Clifford en az 175 dolar ediyor ve bununla gurur duyuyor.

Parker'ın annesinin elinde bir fincan kahveyle bana doğru vals yaparak yaklaştığını gördüğümde onları duymazdan geliyorum. Bir geceliğine bile vazgeçemiyor.

"Astrid, bu gece çok güzel görünüyorsun."

Parker'ın annesi sırtıyor, sonra elini Coachella'da giyilecekmiş gibi duran yere kadar uzanan elbisesinin üzerinde gezdiriyor. "Bu mu? Bah. Bir şey değil. Yıllar önce satın almıştım. Şimdi, sen ve kızım hakkında konuşalım."

"Pardon?"

Gülüyor. "Lütfen. Beni kandıramazsınız. Ama bil diye söylüyorum, eğer ikiniz birlikte gizlice kaçacak ve hiçbir şey olmamış gibi davranacaksanız, birbirinize silik gözlerle bakmak istemeyebilirsiniz."

Başımı sallıyorum, her şeyi inkâr etmeye hazırım, ama bu anlamsız, özellikle de Astrid'in bilmiş bakışıyla.

"Önemli bir şey değildi."

Her zaman neşeli olan gözleri bir anda yarıklara dönüşür. "Bir şey olmasa iyi olur, Noel. O benim küçük kızım."

Onu tanıdığım onca yıl boyunca Astrid Pruitt'ten hiç böyle bir ciddiyet duymamıştım. Elbette benim için bir anne gibiydi, ama her şeyi yapmanıza ve yanınıza kâr kalmasına izin veren eğlenceli bir anne gibi.

Ama şu anda . . . Bana keskin gözlerle bakarak düpedüz korkutucu görünüyor.

Sesini alçaltarak bana doğru yaklaşıyor. "Eğer bu bir şey değilse

. . ." Başını iki yana sallar. "O zaman, söz vermiş olsan bile burada kalmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bu ne ona ne de sana haksızlık olur."

"Öyle değil. Ben sadece ... demek istedim."

"Ne demek istediğini biliyorum. Sadece konu ona geldiğinde ne yaptığını bilsen iyi edersin diyorum. Parker güçlü ve dayanıklıdır ama en dayanıklı insanların bile bir sınırı vardır."

geldiğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum.

Ama dürüst olmak gerekirse, ilk seferinde Parker'ı incitmek istememiştim. Sadece daha fazlasını arıyordum.

hayat. Oyunculuga olan tutkumu gerçekten takip etmeme izin verecek farklı bir şey.

Sanırım yutması en zor hap, bunca zamandır aradığım şeyin tam burada olabileceği.

Buradaki sürem bittikten sonra Los Angeles'a geri dönmem gerektiğini biliyorum ve bunu yapmak istiyorum, ancak bunu yapmak için acele etmek artık o kadar acil hissettirmiyor ve bundan ne çıkarmam gerektiğinden tam olarak emin değilim.

Ama bu şu anda uğraşmak istediğim bir sorun değil. Parker'ı tekrar ne zaman yalnız bırakabileceğimi düşünmek gibi endişelenmem gereken daha önemli şeyler var.

"Anlaşıldı mı oğlum?" diye soruyor, benden bir yanıt bekliyor.

Başımı salladım. "Anlaşıldı, Astrid."

"Güzel. Bu iyi." Kahvesinden bir yudum alır. "Ben teklif vermeye gidiyorum. Ama son bir şey?"

"Evet?"

"Kızımın ruju yakanda." Sonra elini kaldırıp "Clifford'a beş yüz dolar!" diye bağırdı.

Astrid kalabalığın önüne doğru ilerlerken, kurdukları küçük sahneye adım atarken, Clifford'u gömleğinden tutup sanki ölümcül düşmanı değilmiş gibi kalabalığın içine sürüklerken şaşkınlıkla bakıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Görünüşe göre Parker da aynı şeyi düşünüyor, annesi etrafta duran cesetlerin arasından geçerken ağzı aralık ve gözleri iki katı büyüklükte. İnsanların yarısı gülüyor, yarısı da bizim gibi şok olmuş durumda.

"Peki o zaman." Parker hafifçe gülüyor. "Bu hikâyeye daha sonra kesinlikle ihtiyacım olacak."

O kartlarını karıştırırken kalabalık da onunla birlikte kıkırdar. İsmi okuyor ve duraklıyor, gözleri bana doğru kayıyor.

Hay sikeyim. Sırada ben varım.

Tekrar mikrofona yaklaşıyor, dudaklarında daha önceki sahte gülümsemesi var.

"Sırada, çoğunuzun emin olduğum bir adam var. Bazılarınız onu Hollywood'un kalp çarpıntısı olarak tanıyor olabilir, ancak çoğumuz için o hala on iki yaşına kadar bisikletinde eğitim tekerlekleri olan aynı çocuk."

"Ve bir ! On iki buçuk yaşındaydı!" Axel odanın öbür ucundan bağıyor.

Ona ters ters bakıyorum, o da bana sırtıyor. Karısı başını sallayarak ona vuruyor, onu tanımıyorum bile ama şimdiden hoşlandım.

"Üzgünüm. On iki buçuk." Parker sırtışını gizlemek için dudaklarını birleştiriyor. "Lütfen sahneyi karşılamama yardım edin.

. . . Noel Carter!"

Salon alkışlarla inliyor ve ben de yaslandığım yüksek masayı iterek sahneye doğru ilerliyorum. Kalabalıktaki birkaç kadın ellerinin arkasından konuşuyor, muhtemelen teklif verme planlarını yapıyorlardı. Parker'ın iyiliği için bu tiyatronun başarılı olmasını istemeseydim, hemen ters yöne koşar ve Los Angeles'a geri dönmek için bir uçak bileti alırdım.

Ama kaçamam. Sadece tiyatro yüzünden değil, o merdiven boşluğunda olanlardan sonra kaçmamın imkânı yok. Sadece bir kerelik bir şey miydi yoksa daha fazlası da olabilir miydi bilmek zorundayım.

Sahneye çıkıp kalabalığa el sallarken spot ışıkları göz kamaştırıyor. Bu yüzden daha yüksek sesle tezahürat yaptıklarına yemin edebilirim.

Görmezden geliyorum. Dikkatimi başka bir şeye verdim, Parker'a.

Yanına yaklaşıp yanağına bir öpücük konduruyorum ve nefesinin nasıl kesildiğini kaçırıyorum.

"Bunun bedelini sonra ödeyeceksin."

Bunun bir vaat mi yoksa tehdit mi olduğunu bilmiyorum, ama ondan en ufak bir gıcırtı çıkarıyor ve ben her iki şekilde de tatmin oluyorum.

Parker boğazını temizler. ". Hadi başlayalım. Tekliflere başlayacağız-"

"Yüz!" diye bağıyor kalabalığın içinden bir kadın. Kim olduğunu görmek için elimi gözlerime götürüyorum ama seçemiyorum.

"Bir elli!" diye ekliyor başka bir kadın. "Bir yetmiş beş!"

Teklif 750 dolara ulaşana kadar devam ediyor, Parker'ın gözleri her teklifte daha da açılıyor.

Bütün gece için en büyük teklifimiz bu ama bence daha iyisini yapabilirler.

Parker'ın yanına kayıyorum ve başımı mikrofonun önüne koyuyorum. "Hadi ama. Bundan daha iyisini yapabiliriz, değil mi? Bu tiyatronun çocuklarınızı ne kadar eğlendireceğini düşünün."

"Bir gece için bana ne kadar neşe getirebileceğini bir düşünün," diyor önden biri.

"Abigail!"

Bu sesi tanıyorum. Bu benim onuncu sınıf öğretmenim, yani okulda bizden bir yaş küçük olan kızı az önce bunu söyledi.

Başını eğdi ama ben ona göz kırpmadan önce değil.

Ne? İyi bir amaç için.

"Bin dolar!" Küçük alanda yeni bir ses yükseliyor ve ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor. Leonard Figgins kalabalığın arasından dirsek atarak ilerliyor. "Bin dolar teklif ediyorum."

Bunu neden tekrarladığını bilmiyorum ama kalabalığın içinde sessiz bir mırıltı yayılıyor ve Leonard sadece sırtıyor.

O zaman cırcır böcekleri.

Kimse hareket etmiyor. Kimse bir şey söylemiyor. Ve bunun Leonard Figgins ile bir randevuya gideceğim anlamına geldiğinden oldukça eminim, şüphesiz beni her konuda sorguya çekecek ve ben de manşet olarak çıkacağım.

"Beş bin."

Başım, keskin gözleri ve beni dene diyen yüzüyle Leonard'a bakan Parker'a doğru savruluyor.

"Bunu yapamazsın," der ona, öfkeyle.

"Ne? İyi bir amaç için bağış yapamaz mıyım?" diye meydan okuyor. "Evet, o da bağış yapamaz mı?" diyor birisi.

"Bırak teklif versin!"

Sesler yükselir ve herkes Parker'ın diğerleriyle birlikte oynamasına izin verilmesi gerektiği konusunda hemfikir olur.

"Ama sen . . . sen . . ." Leonard ayağını yere vurur. "Ugh! Ben yokum."

Parker zaferle gülümser. "İşte gördünüz. Noel Carter, en yüksek teklifi verene, yani bana satıldı."

Tokmağı vurarak durumu resmileştiriyor.

Yanılmışım. Leonard'la çıkmayacağım. Parker'la .

Ve lanet olsun ki hayatımda hiçbir şey için bu kadar heyecanlanmamıştım.

ONUNCU BÖLÜM

Parker

Bu gece hiç de düşündüğüm gibi gitmiyor. Buraya geleceğimi, Noel'den kaçarken konuklarla kaynaşacağımı, bekarları açık artırmaya çıkaracağımı, sonra da eve gidip bir şişe şarapla kendimi rahatlatacağımı ve bu hafta altıncı kez kanepemde uyuyakalacağımı düşünmüştüm.

Ama hayır.

Noel'den kaçış yoktu. Partiye gülünç derecede yakışıklı ve tamamen abartılı giyinmiş bir şekilde girdi.

-Vücudunun her santimini saran bir smokin içinde, belli ki üzerinde çalışmak için çok zaman harcıyor. O anda bu gecenin felaketim olacağını anladım.

Beni merdiven boşluğuna kadar takip ettiğinde küçük bir parçam rahatladı. Eğer geçen haftaki küçük patlamam hakkında konuşacaksak, en azından bunu kapalı kapılar ardında yapacaktık.

Sadece bunu kapalı kapılar ardında yapmayı beklemiyordum. çok.

Ama beni öptü. Beni öptü ve ben gidiciydim- Ellerin de macun gibi. On sekiz yaşındayken iyi öpüştüğünü düşünüyorsam yanılmışım. Şu an beni öpüşüyle kıyaslanamaz bile, sanki bana sahipmiş gibi.

Sonra dokunuşu alçaldı ve ona durmasını söyleyebilmemin hiçbir yolu yoktu. İstesem de kelimeleri bir araya Bana öyle bir özenle ve öyle bir ihtiyaçla dokunuyordu ki. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Kendi kendime birçok kez boşalmıştım ama başka hiç kimse boşalmamıştı. Sanırım Noel'in benim ilkim olmasına şaşırmamalıydım. Beni her zaman en iyi o tanırdı.

"Gerçekten mi Parker? Beş bin mi?"

Seyirciler çılgına dönerken Noel'in bana sırtıttığını görmek için Şimdiki zamana geri dönüyorum.

Noel'a teklif
verdim. Ve
kazandım.

"Biraz dik, değil mi?"

"İyi bir amaç içindi." Omuz silkiyorum, sanki başka biriyle, özellikle de Leonard Figgins'le çıkmasına katlanamadığım için değil de sadece tiyatro projesi için teklif vermişim gibi davranmaya çalışıyorum.

Elbette, bunun gerçek bir randevu olmayacağını biliyorum ve Leonard'ın tüm akşamı onu sorularla rahatsız ederek veya ondan bir hikaye almaya çalışarak geçireceğinden hiç Şüphem yok, ama yine de teklif etmemin gerçek nedeni bu değildi.

Noel'i istedim.

Hayır.

Noel'i istiyorum.

Ve hepsi kendime.

Bana doğru eğiliyor, dudakları kulağıma değecek kadar yaklaşıyor. "Biliyor musun Parker, eğer amına tekrar dokunmamı istiyorsan, tek yapman gereken istemektir. Bu ayrıcalık için beş bin dolar ödemek değil."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve sözleri bacaklarımdan arasından tam da bahsettiği noktaya gidiyor.

Bunu istiyor muyum? Evet, lütfen. Her Şeyden ok.

Tekrar olana kadar bunu düŐünmeyi bırakabilecek miyim? Hiç Şansın yok.

Noel Carter konusunda tamamen mahvoldum mu? Kesinlikle.

Yutkunuyorum, sanki sözleri içimde bir ateş yakmamıŐ gibi kalabalığa dönüyorum ve onlara toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi veriyorum.

"Bekârlığa veda mzayedemiz sona erdi. Sırada ekiliŐi baŐlatmak üzere Fran olacak, bu nedenle biletlerinizi hazırladığınızdan emin olun. Bu harika akşam için hepinize teşekkür ederim."

Mekân daha fazla tezahürat, ıslık ve alkışa boğuldu. Sahneden indiğim anda

Millet.

Genelde bunu severim. Böylesine küçük, birbirine sıkı sıkıya bağlı bir kasabanın parçası olmayı seviyorum. Herkes bir araya geldiğinde ortaya çıkan dostluğu ve onların desteğini seviyorum.

Ama şu anda istediğim tek şey sahnede duran, gözlerindeki ateşle bana sırttan 1.80 boyundaki adam.

Oh, evet. Çok ama çok kötü durumdayım.

Son kalanlar da kapiya doğru yürüyene kadar geç saatlere kadar kalıyorum.

Ama hala yeterince geç değil.

Noel odanın içinde dolaşiyor, herkesle sohbet ediyor ve elindeki poşete çöp atıyor.

Bağış toplamaya yardımcı olmak için kalacağını söylediğinde, etkinlikten sonra çöpleri toplamayı kastettiğini kesinlikle düşünmemiştim.

Bana yakın olmak için böyle yaptığını biliyorum. Her on saniyede bir buraya bakarken nasıl olmasın ki?

"Parker, canım," diyor annem beni kollarıyla sararken tatlı tatlı. "Seninle çok gurur duyuyorum. Bu gece inanılmaz bir iş başardın. Restorasyon için ayrılan fona iyi bir katkı yaptın."

"Evet, ama yine de yeterli değil."

"Hayır, ama en az iki hafta daha fon sağladınız.

Olumlu tarafından bakın."

Haklı olduğunu biliyorum ve mutlu olmalıyım. Ama Leonard'ın haklı olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Belki de kasabadan tiyatronun masraflarını karşılamasını istemek çok fazla.

Elbette, benim ve Axel'in ekibinden indirimli işçilik alıyoruz, ancak yine de onlara ödeme yapmak zorundayız ve kullandığımız malzemeler bedava değil. Ekranın maliyetinden bahsetmiyorum bile.

İmtiyaz standı ve sandalyeler için ekipman ve genel olarak bir araya getirilmiş bir karmaşa gibi görünmemesi - için en az 500.000 dolara daha ihtiyacımız olacak. Bu herkesten istenecek bir şey, hele ki sizi yetiştiren kasabadan.

"Nefes al Parker," diyor annem usulca. "Sadece nefes al." Derin bir nefes alıyorum, sonra veriyorum.

"Yarın daha çok konuşuruz." Gitmeme izin veriyor, gözleri son birkaç saattir şüphesiz kahvesine attığı viskiden cam gibi olmuş.

"Yarın kesinlikle konuşacağız." Gözlerimi ondan, yakınlarda bekleyen Clifford'a kaydırıyorum. "O senin araban mı?"

"Kesinlikle öyle." Annem bir ergen gibi kıkırdıyor ve ben de ona el sallayarak veda ediyorum.

Fran ve diğer gönüllülerimle vedalaştıktan sonra geriye sadece bir kişi kaldı.

Noel.

Sonraki otuz dakika boyunca sessizce çalıştık, çöpleri topladık, süsleri indirdik ve arka planda yumuşak bir müzik çalarken masaları ait oldukları yere taşıdık. Nereden geldiğini bilmiyorum ama bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Aklımdan geçen tüm yaramaz düşüncelerden beni uzak tutuyor, mesela Noel'in yanına gidip onu öpsem ne yapardı? Ya da onu sandalyelerden birine itip kucağına sürünsem? Elbisemin askılarını düşürsem ve içinden sıyrılısam? O beni öper miydi? Beni istediğim şekilde tahrik eder miydi?

Arka planda çalan yumuşak müzik doğal bir şekilde durur ve bu bizim temizliği tamamlayıp geceye devam etmemiz için bir işarettir.

Noel yanıma geliyor, bir şekilde çöp poşeti taşımayı kırmızı halıdaymış gibi gösteriyor.

"Evet, Peter."

Sırıtişımı gizlemeye bile çalışmıyorum. "Ee, Noel." "Yarın için bir planın var mı?"

"Kedime banyo yaptıracaktım ama hepsi bu kadar."

"Senin ..." Başını sallıyor. "Özür dilerim. Kedinize banyo yaptıracağınızı mı söylemişsiniz?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Balkabağı tuhaftır. Banyo yapmayı çok sever ve normal kedi şeylerinden nefret eder. Tezgâhımın ya da şöminemin üzerine bıraktığım her şeyi yok etmesi dışında. Bunu çok sık yapmayı seviyor. Garip biri."

"Öyle görünüyor," diyor. "Yani, kedi banyosu ama başka bir şey yok mu?"

"Eğer beni dışarı çıkarmak istiyorsan, sanırım Pumpkin'in banyosunu erteleyebilirim. Bundan pek memnun olmayacaktır ama bunu ona açıklayabilirsiniz."

Noel dudaklarını birbirine bastırarak kahkahasını bastırıyor. "Bakalım ona bu haberi vermek için yeterli cesareti toplayabilecek miyim?"

"Bu bana çıkma teklif ettiğin anlamına mı geliyor?" "Evet, Parker, sana çıkma teklif ediyorum." "Nereye?"

"Pardon?"

"Beni nereye götürmek istiyorsun?" Ona sordum.

Hafifçe gülüyor ve her zamanki gergin alışkanlığıyla elini saçlarında gezdiriyor. "Ben, uh, gerçekten bu kadar ilerisini düşünmemiştim."

"Şehir olmaz, lütfen. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Şehir yok, söz veriyorum. Rockaway Falls'a ne dersin? Oraya gitmeyeli Kahretsin, ne kadar olduğunu bile bilmiyorum."

Ben biliyorum. On sekizinci doğum günüm için gittik ve şelalenin dibinde yüzdük. Mart ayı olduğu için hava soğuktu ama umurumuzda değildi. Çok eğlendik ve bütün günü orada kışımız titreyerek geçirdik, sonra da sokağa çıkma yasağına geç kaldık. Annem haftanın geri kalanında bana endişeli bakışlar fırlattı ve şimdi biliyorum ki bunun nedeni dışarıda aylaklık ettiğimizden .

Öyleydik, ama onun düşündüğü şekilde değil.

Seks yapmıyorduk. Genç ve özgür olmakla meşguldük ve hiçbir şeyi olmayan iki insan için çok fazla eğleniyorduk.

kalp kırıklığının ne olduğunu bilmiyordu.

Oh, tekrar o kadar saf olmak.

"Rockaway Falls kulağa hoş geliyor. Turistler henüz sezon için gelmeye başlamadı, bu yüzden çok kalabalık olmamalı. Bir ... paketleyebilirim." Noel başını sallamaya başlayınca sözlerim bocalıyor.

"Hayır. Hiçbir şey almamışsın. Seni bir randevuya götürüyorum. Her şeyi ben hallederim. Sadece 11'de alınmak için hazır olmanı istiyorum."

"Oh, şükürler olsun. Çünkü gerçekten de dokuzdan önce kalkmayı planlamıyordum. Bu geceden sonra uykuya ihtiyacım var."

"Neden? Biri seni yıprattı mı?"

Ağzının bir tarafı gururlu bir sırtıyla yukarı kalkıyor ve merdiven boşluğundaki görüntülerimiz zihnimde canlanıyor.

Gitmeden önce biri klimayı mı kapattı? Burası neden aniden bu kadar sıcak oldu?

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, giydiğim topuklu ayakkabılar çoktan gitmiş ve şimdi köşede duruyor. "Peki yarın?"

Konuyu değiştirmem üzerine kıkırdadı. "Evet, yarın. Lafı açılmışken, burada işimiz bitti mi?"

"Ah, evet. Temizlemek için kalmamıza bile gerek kalmadı. Gelip yapan bir ekipleri var. Ortalığı darmadağın bıraktığım için kendimi hep kötü hissederim, o yüzden Ne?"

Başını yana eğmiş, yumuşak gözlerle bana bakıyor.

"Yüzümde bir şey mi var?"

Başını sallar. "Hayır. Sen sadece ..." Bir baş sallama daha. "Sen de bir şeysin, hepsi bu." Çoğunlukla boş olan odaya bakıyor. "Buradan çıkmaya hazır mısın o zaman?"

"Evet, lütfen. Ayaklarımın dinlenmeye ihtiyacı var."

Sonra aniden havaya savruluyorum ve kollarımı boynuna atarken her şeyin beklenmedikliği karşısında yüksek sesle bir çığlık atıyorum. Noel beni yeniden ayarlıyor ve filmlerde itfaiyecilerin kadınları kahramanca taşıdıkları gibi bana sarılıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ayaklarınızı dinlendirin," diyor sanki dünyadaki en mantıklı şeymiş gibi.

Beni henüz kaldırmadığımız tek sandalyeye taşıyor, sonra da üzerine bırakıyor.

"Kal," diye talimat veriyor ve odayı geçip köşeden ayakkabılarımı çıkarırken isteğini görmezden gelmeye cesaret edemiyorum.

Onları geri getiriyor, sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve elini sağ baldırıma doluyor.

Dokunuşunun bir önemi olmamalı. Hiçbir şey hissetmemeliyim, özellikle de bacaklarımın arasında. Ama hissediyorum ve yüksek topuğumu ayağıma kaydırırken nefes almayı hatırlamak için her şeyimi harcıyorum.

Aynısını diğer eliyle de yapıyor, başparmağı bacağıma biraz uzun süre okşadıktan sonra elini yere bırakıyor.

Ayağa kalkıyor, sonra tekrar bana uzanıyor, ben de elimi kaldırıyorum.

"Yürüyebilirim."

Kaşlarını çatıyor. "Emin misin?"

Gülüyorum. "Evet, eminim."

Yine de kalkmama yardım etmeyi teklif ediyor ve ben de kabul ediyorum çünkü bencilce ona tekrar dokunmak istiyorum.

Beni ayağa kaldırıyor ve kapıya doğru yönlendiriyor, yol boyunca smokin ceketini kapıyor. Ceket omzuna atıyor ve ben de göz ucuyla ona bakıyorum. Papyonu -ne zamandan beri bu kadar çekici oldu?!- çözülmüş, kolları dirseklerine kadar kıvrılmış ve ceket çok rahat bir şekilde üzerinden sarkıyor. Yakasındaki rujum bile sıcak.

Çok, çok ateşli.

"Ne?" diye sorar.

"Ne ne?"

"Gülümsüyordun. Yüzümde bir şey mi var?" Sorumu papağan gibi tekrarlıyor.

Hayır, ama yakanda bir şey var.

"Tamam, yemin ederim gülümsemen büyüdü. Ne düşünüyorsun?" Sahte gaz çıkarıyor. "Yaramaz şeyler mi düşünüyorsun, Parker Pruitt?"

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen. Sen iste."

Belediye binasının kapısını iterek açıyorum ve ikimizi de içeri sokuyorum. İçeri uzanıp ışığı kapatıyorum, sonra eğilip taşa benzeyen anahtar kapağını alıyorum ve anahtarı yerine geri koymadan önce burayı gece için kilitliyorum. Buranın anahtarının dışarıda öylece durması başkalarına biraz saçma gelebilir ama burası Emerald Grove. Burada asla kötü bir şey olmaz.

"Seni eve bırakabilir miyim?" Noel sordu. "Hayır."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Sorduğumu sandıysan özür dilerim, çünkü sormuyordum."

Tatlı krakerler. Bu neden bu sıcak?!

Sabahtan beri hala çalışıyorum. Ondan olmalı.

Noel'in parmağımın titrediğini görmemesini umarak yolun diğer tarafını işaret ediyorum. "Penceredeki şu tombul kediyi görüyor musun?"

Parmağımı takip ediyor.

"Görüyorum." "Bu Balkabağı."

Bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Sokağın karşısında mı oturuyorsun?"

"Sokağın karşısında oturuyorum." "Oh."

"Oh, gerçekten." Onu ikinci kez yankıladım. "Peki, iyi geceler?"

"Evet. İyi geceler o zaman."

Topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmaya başladı ve ben ... şey, buna inanamıyorum.

Cidden öylece çekip gidiyor mu? Öpüşmemizden sonra mı? Parmaklarını içime soktukten sonra? Her şeyden sonra mı? Cevabı bu mu? Buna inanamıyorum. Böyle bir şey yapabileceğini aklım almıyor. Bundan nefret ediyorum ve keşke o uzaklaşmaya devam ederken kafasının arkasına atacak bir şeyim olsaydı.

Ama yok. Onun yerine ayağımı yere vurmaya karar verdim. O da duydu.

Durdu, bana döndü, bir elini cebine soktu.

"Bir sorun mu var, Peter?" "Hayır.

Şey, hayır. I . . . Evet."

"Peki, hangisi?"

I itmek benim Omuzlar Geri.

"Evet, bir şey konu."

Tekrar yanıma geliyor, mavi-yeşil gözlerinde endişe . "Neyin var?"

"Ben sadece ..." Dilimi alt dudağımda gezdiriyorum. "Şey ..."

"Evet?" diye soruyor.

Öfkelendim. "Bana iyi geceler öpücüğü vermeyecek misin?"

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor, gözleri tüm korkusunu kaybediyor ve her saniye daha da kararıyor.

"Hayır." Tek bir kelime ama çok acı verici.

"Neden olmasın?" Ben de karşılık verdim.

"Çünkü Parker," diyor sessizce, ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalana kadar içime giriyor. Kolonyası içimi kaplıyor ve onu daha da yakınımaya çekip kendimi ona bastırmak istiyorum ki gecenin geri kalanında onun gibi kokabileyim. "Eğer seni şimdi öpersem, durmayacağım. Ve durmazsam seni bu binaya yaslayıp sikeceğim demektir. İlk seferimizin herkesin içinde ya da tüm kasabanın göreceğı şekilde Belediye Binası'nın karşısında olması gerektiğini düşünmüyorum, ayrıca beni evine davet etmeye hazır olduğunu da sanmıyorum, özellikle de sana yapmak istediğim onca şey varken."

Yutkundum, cevap veremeyecek kadar şok olmuştum.

Bu geceden sonra Noel'in bunu isteyeceğinden hiç şüphem yoktu. Ama ortaya çıkıp bu kadar yüzsüzce söylemesi? Bunu beklemiyordum.

Bir adım daha yaklaşıyor, gözleri beni delip geçiyor. "Anlaşıldı mı?"

Başımı salladım. "Anlaşıldı."

"Güzel." Aramıza mesafe koyuyor ve ben onun sıcaklığını anında özlüyorum. "Eve git. Sağ salım gittiğinden emin olmak için burada bekleyeceğim."

"Caddenin karşısına kadar mı?" "Dalga geç benimle. Lütfen."

"Tamam." Geriye doğru yürüyerek ondan uzaklaşıyorum. "

Mutlu musun?" "Mest oldum."

Gülümseyerek arkamı , kalçalarımın fazladan bir salınım ekleyerek evime doğru o çok uzun yürüyüşe çıkıyorum.

Yol boyunca gözlerini üzerimde hissediyorum. Göremediğim bir bakış nasıl bu kadar sarhoş edici olabilir? Bu kadar heyecan verici?

"Hey, Peter?" Noel, Borgen Bulvarı'nın yarısına geldiğimde seslendi.

Duraksadım, omzumun üzerinden baktım.

"Evet?" "Mayonu getir."

Gözlerimi açtığımda gülüyor ve onu içeri davet etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendimi Noel Carter'dan uzak tutarak evime doğru koşuyorum.

Sırtımı kapıya yaslıyorum, bir elimi hızla atan kalbimin üzerinde tutarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Yürürken çıldırmıyor.

Hayır. Noel için çıldırıyor, onun söz konusu olduğu her zaman yaptığı şey.

Yarın bir randevuya çıkacağız.

Ve tam olarak hangi mayoyu giyeceğimi biliyorum.

"Yüzün için gerçekten üzgünüm."

Noel'in mükemmel yontulmuş yanaklarını kesen üç çizgiye bakarak irkildim. Dün gece açık artırma için tıraş olmuştu ve itiraf etmeliyim ki buna biraz üzülmüştüm. Ama şimdi, o kadar da değil. Zaten uzamış olan kirli sakallarıyla değil.

O görünüyor iyi gibi Bu. Daha yaşlı. Daha fazlaseçkin.

Sağlam.

Son on yıldır gördüğüm Hollywood versiyonuna değil, hatırladığım Noel'e daha çok benziyor.

Rockaway Şelalesi'ne doğru ilerlerken patikayı kaplayan bir ağaç dalının altına eğiliyor, sonra uzanıp parmağını kedisindeki taze kesiğin üzerinde gezdiriyor. "Bir şey yok. Balkabağı'nın diğer kediler gibi olmadığını söylediğinde şaka yapıyor olabileceğini düşünmüştüm. Ama hayır. O gerçekten diğer kediler gibi değil. O bir şeytan."

"Aslında bu açıdan o da diğer kediler gibi. Bütün kedilerin içinde biraz kötülük vardır. Bu onların bir çeşit özelliği. Mesela bazen gecenin bir yarısı uyanıyorum çünkü gözlerimin üzerimde olduğunu hissediyorum ve kapımın önünde oturmuş beni izleyen Pumpkin oluyor. Bu ürkütücü."

"Eğer bir evcil hayvanım olursa işte bu yüzden bir köpek alacağım." "Hep bir tane istemiştin."

"Hâlâ öyle."

"O zaman neden sende yok?"

Omuz silkiyor. "Çok fazla seyahat ediyorum. Bunun köpek için adil olacağını sanmıyorum."

"Köpeğini her yere yanında götüren insanlardan biri olabilirsin."

"Hmm. Doğru. Birlikte dünyayı gezebiliriz. Piramitleri görebilir ya da Maya harabelerini gezebiliriz. Bir bebek sırt çantası alabilirim ve küçük bacakları yorulduğunda onu taşıyabilirim. Belki kendi güneş gözlükleri de olur, böylece pawparazzi'ler onu rahatsız etmez."

"Bu konuda şaka yapmadığınızı düşünmem için çok fazla ayrıntı var, özellikle de köpekler için paparazzi olduğunu düşündüğünüz kısım."

"Ne?" diye soruyor dalgınca, sanki kendi küçük hayal dünyasında gerçekten kaybolmuş gibi. "Oh hayır. Tamamen şaka yapıyorum."

O değil ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Tıpkı Pumpkin'e bugün banyo yapamayacağı haberini verirken şaka yapmadığı gibi.

yanagını kaplayan çizikler. Saat tam on birde kapımı hızlıca çalarak geldi. Onu içeri aldım, evimde kısa bir tur attırdıktan sonra Pumpkin'le tanıştırdım, o da hemen ona bir tokat atıp yatağına gitti.

"Onlara bakmayı kesin," diyor bizi ustalıkla yerel halkın yıllar içinde patikadan aşağı yönlendirirken. Sanki bunu düzenli olarak yapıyormuş gibi patikada yürüyor ve buraya gelmeyeli on yıl bile olmamış.

"Yapamam. Korkunç hissediyorum." "Bu senin suçun değil."

"Ama belki de öyledir. Belki de Pumpkin yıllar boyunca senin hakkında konuştuğumu duydu ve bazı şeyleri anladı ve şimdi senden nefret ediyor."

Noel patikanın dar bir yerinde aniden durdu ve neredeyse ona çarpıyordum.

"Ne var? Neler oluyor?" Etrafını görmeye çalışarak soruyorum.

Dönüp bana bakıyor. "Yıllar boyunca benim hakkımda konuştunuz mu?"

"Ah, şu." Keşke şu anda yüzümü saklayabilseydim de yanaklarımdaki pembeliği görmeseydi.

"Evet. O kadar. Ne olmuş yani?"

İçimi çektim. "Tabii ki senin hakkında konuştum. Uzun bir süre hayatımın büyük bir parçasıydın. Sonra olmadın. Çok şikayet ettim. Eminim bu yüzden senden hoşlanmıyordur. Bu konuda hissettiklerim yüzünden."

"Peki sen ne hissediyorsun Parker?" diye soruyor. "Benden hoşlanıyor musun? Gittiğim için beni affediyor musun?"

Bugün yapmayı konuşma bu değildi, ama sanırım bir ara olması gerekiyordu. Sanırım şimdi tam zamanı.

"I . . ." Ağır ağır nefes veriyorum. "Dün gece seninle gelmemi istediğinde korktuğumu söylemiştim ve bu doğru. Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkuttu. Çünkü ne

Ya benden sıkılırsan? Ya işler yolunda gitmezse? Ya güzel bir arkadaşlığı mahvedersek?"

"Ben-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Şunu söylememe izin ver, çünkü eğer söylemezsem, söyleyebileceğimden emin değilim. Bunu daha önce sadece bir kez söyledim..."

Axel'in adını söylemeye cesaret edemediğim için sözümü kesiyorum çünkü randevumuzda ondan bahsetmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum ama bu Noel'in çenesinin seğirmesini engellemiyor çünkü tam olarak kimden bahsettiğimi biliyor.

Omuzlarımı geriye itiyorum. "Bütün o şeyler beni korkuttu. Sen beni korkuttun. Sen benim insanımdın. Annem dışında hayatımın en önemli parçasıydın. Seni herhangi bir şekilde kaybetmek isteyeceğim son şeydi. Ama biliyordum. Emerald Grove'da kalırsan buradan nefret edeceğini ve sonunda benden de nefret edeceğini biliyordum çünkü burada kalma sebebin bendim. yüzden gitmek istediğini söylediğinde seni cesaretlendirdim. Bunu senin için istedim. Ama sonra benden seninle gelmemi istedin ve ben donup kaldım. Tamamen panikledim. Daha yeni ilk kez öpüştük, beni sevdiğini söylemiştin ve gidiyordun. Kafamda çok hızlı gelişen çok fazla şey vardı. Kendimi veremedim, bu yüzden eninde sonunda sana geleceğime söz vererek gitmene izin verdim.

"Ama Los Angeles'a gidip yerleştikten sonra ama artık çok geç olduğunu biliyordum. Gittiğin birkaç ay içinde değiştiğini görebiliyordum. Sonunda kendi ortamındaydın, dersler alıyor, çalışıyor ve tüm bu seçmelere katılıyordun. Mutluydun. Ve seni geride tutan kişi olamayacağımı biliyordum. Olman gereken kişi olmanı engelleyen kişi ben olamazdım. Bu yüzden aramayı bıraktım. Telefona cevap vermeyi bıraktım. Seni geride tutmaya çalışmayı bıraktım çünkü gelişmeni istiyordum. Aradığın her şeyi bulmanı istedim. Mutlu olmanı istedim. Ve mutlu oldun. Bunu dergilerde, ödül programlarında ve yıllar boyunca başardığınız diğer her şeyde gördüm. Aradığını buldun.

çok ama çok sevindim. Ben sadece . . . On yılın tek kelime etmeden geçmesini hiç istememiştim. Ama uzakta kaldığın süre uzadıkça, senin şu anki halinle benim bildiğim halin arasında bağlantı kurmak daha da zorlaştı.

"Evet, belki Pumpkin senin yokluğundan şikâyet ettiğimi duymuştur çünkü bu kısımdan nefret ediyorum ama bir an için bile tüm bunlar için seni suçladığımı düşünme. Suçlamıyorum. Kendimi suçluyorum. Aramızdaki bu uçurum tamamen benim hatam çünkü büyüyemedim. Çünkü Emerald Grove'un güvenliğini arkamda bırakmak istemedim. Çünkü sana aşık olduğumu söyleyemeyecek kadar korkuyordum."

Son kelimeler ağzımdan dökülüyor ve bir an için onları geri almak istiyorum.

Neden yapmayayım ki? Noel'e onu sevdiğimi itiraf ettim.

Ama sonra, on sekiz yaşımdan beri olan ağırlık kalkmaya başlıyor ve artık onu geri almak istemiyorum.

Yıllardır ilk kez kendimi özgür hissediyorum.

Peki neden kaçıp saklanmak istiyorum? Noel hareket etmediği ya da gözünü kırpmadığı ve sanki ikinci bir burnum filizlenmiş gibi bana baktığı için mi? Ya da onu sevdiğimi söylemek belki de o kadar da eski olmayan tüm o eski duyguları geri getirdiği için mi?

"Bak, unut gitsin-"

"Kes şunu," diye tersliyor Noel ve ben de ağzımı kapatıyorum. "Sadece konuşmayı kes."

"Özür dilerim. Seni üzmemiştim. I-"

Noel'in dudakları yirmi dört saatten kısa bir süre içinde ikinci kez dudaklarımda.

Öpüşü emredici, sanki sadece beni öpmüyormuş gibi.

Beni sahipleniyor. Bana sahip oluyor.

Noel başımı arkaya yatırıyor, parmakları saçlarımdan arasından ve kumral buklelerimi topladığım topuzun altından geçerek beni daha da yaklaştırıyor, dili ağzıma giriyor ve benimkiyle karışıyor.

Tadı diş macunu, kahve, pişmanlık ve umudun bir araya gelmesi gibi.

Öpücük sert, hızlı ve çok çabuk bitiyor, sonra ağzını benimkinden ayırıyor, nefesleri sert ve hızlı geliyor.

"Bu ne içindi?" Kendimi toparladıktan sonra dışarı çıkmayı başarıyorum.

"Çünkü. Biz çocuktuk, Parker. Aptaldık. Karşıımızdaki istediğini düşündüğümüz şeyi yaptık ve ne işe yaradı? On yıllık sessizlik mi? Bir zamanlar bizim için dünyalara bedel olan bir dostluğu mahvetmek mi? Tek yaptığımız birbirimizi incitmekti. Bundan kaçınmaya çalışıyorduk ama yine de bunu yaptık. Ve ben bunun için üzgünüm. O kadar üzgünüm ki sana anlatmaya bile başlayamam. Son on yılımı arkadaşlığımız dağıldığı için kendimi hırpalayarak ve onu onarmanın yollarını arayarak geçirdim. Yapabileceğimizden emin değilim ama artık seni incitmek istemediğimden eminim. Tekrar arkadaşın olmak istediğimi. İstiyorum.

...

"Ne var Noel? Ne istiyorsun?" "Seni.

Seni istiyorum."

Dün gece de aynı şeyi söyledim ama yine de nefesimi kesiyor.

"Ben mi?"

Başını sallıyor, dudakları bir sırtışa dönüşüyor. "Evet. Buna inanmak gerçekten çok mu zor?"

"Evet. Sen ... şey, sen Noel Carter'sın. Beni isteyemezsin."

"Ama ben istiyorum Parker Pruitt. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

Dudakları bir kez daha benimkilere düşüyor ve bu sefer öpücüğü daha yumuşak, daha yavaş ve daha tatlı ama yine de çok çok iyi.

İçinde kayboluyorum. Bana nasıl dokunduğunda, vücudunun bana ne kadar sert baskı yaptığında ve ne kadar cennet gibi koktuğunda.

Karnını doyurduktan sonra geri çekiliyor ve burnunu benimkine sürüyor. "Gel hadi. Önümüzde hâlâ uzun bir yürüyüş var."

Başımı sallıyorum, öpücüklerinden sersemlemiş bir halde hiçbir şey söyleyemiyorum.

O haklı. hâlâ uzun bir yol var.
Günün geri kalanında birlikte sıkışıp kaldık.
Ve bu düşünce beni korkuttuğu kadar heyecanlandırıyor da.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Noel

Şelaleye gelmek kötü bir fikirdi.

Burası kalabalık olduğu için değil -aslında burada başka kimse yok ve buraya gelirken patikada başka kimseyi görmedik- ve burası tamamen muhteşem olmadığı için de değil.

Parker'ın giydiği siyah bikini yüzünden.

Bu kadar basit bir şeyin bu kadar seksi olabileceğini kim düşünebilirdi ki? Sayısız kez soyunmuş kadınlar gördüm. Ama bu? Bu her yönden milyon kat daha iyi.

En sevdiğimiz kayalığa vardığımızda, bebek mavisi sade tişörtünü çıkardı, serdiğim battaniyenin üzerine uzandı ve hemen yanımızda getirdiğimiz üzümleri yemeye başladı.

Buraya geldiğimizden beri Şelalelere neredeyse hiç bakmadım. Mavi yeşilin mükemmel bir tonu olan uçsuz bucaksız yüzme çukuruna pek dikkat etmedim. Ve güneş ışınlarının çevredeki ağaçlardan yansıma şeklini bile neredeyse hiç görmedim.

Ona bakmakla meşguldüm, bir şey söyleyemiyordum çünkü bir sonraki sözlerimin tamamen uygunsuz olacağından korkuyordum.

"-dondurulmuş yoğurt dükkanındaki Jules ile kütüphanedeki Hank'in burada nasıl sarmaş dolaş yakalandıklarını anlatayım mı?"

"Ne?"

O kamçı onu Kafa üzerinde için Ben. "Biri sen dinlemiyor musun?"

"Özür dilerim. Dikkatim dağıldı"-Göğüslerine bakma. Göğüslerine bakma. "Manzara."

"Burası çok güzel, değil mi?" Yarıyı yenmiş üzüm poşetini kenara bırakıp ellerini şortuna sildi. "Her neyse, büyükannemin sana Jules ve Hank'in burada pantolonları inik yakalandıklarını anlatıp anlatmadığını sordum. Aslında pantolonlarını indirmemişlerdi. Ya da belki de indirdiler. Bilemiyorum. Emerald Grove'da dedikodular aldı başını gidiyor."

Gülüyorum. "Hayır, büyükannem bundan bahsetmedi ama şaşırmadım. Jules çok yakışıklı."

Parker gözlerini deviriyor. "Ona karşı hep bir şeyler hissediyordun."

"Bir şey değildi."

"Lütfen. Sırf ona bir göz atabilmek için cebinde para olmadan oraya kaç kez gittiğin çok üzücüydü."

"O kadar da kötü değildi." Şans eseri ona baktım. "Öyle miydi?" "Kesinlikle belliydi."

İnledim. "Sence Jules biliyor muydu?"

"Şaka mı yapıyorsun? İlgiye bayılırdı. Eminim şimdi oraya girsen bayılırdı."

"Dün geceki açık artırmada verdiği teklifi duydum." Balkabağı'ndaki savaş yaralarımı hatırlamadan önce yüzümü kaşıyorum. "Belki de onun kazanmasına izin vermeliydin." Parker'ın ela bakışları buz gibi oldu. "Ne? Buranın yolunu senden daha iyi bildiği çok açık."

"Hey! Sana sağa dönmeni söyledim ama hayır, sen sola gitmek istedin."

"Çünkü sola gitmek en doğru yoldu."

"Belli ki öyle değilmiş, yoksa bir saat önce burada olurduk. Gerçekten Kaliforniya'da o kadar çok zaman geçirdin ki buranın yolunu unuttun mu?"

"Sanırım öyle." Omuz silkiyorum, yine de en sevdiğim yerlerden birine giden yolu unuttuğumu bilmek hoşuma gitmiyor. Çok uzun zamandır burada olmadığımın bir başka hatırlatıcısı bu.

"Orayı seviyor musun? Los Angeles'ı yani."

Başımı salladım. "Evet, öyle. Her zaman yapacak bir şeyler var, iyi arkadaşlar edindim ve hava mükemmel."

"Neden söylemediğin daha fazla şey varmış gibi hissediyorum?"

Kıkırdıyorum. "Çünkü var. Mahremiyet eksikliği kesinlikle berbat. Bunun işle birlikte geldiğini biliyorum ama bazen çok fazla oluyor, anlıyor musun? Bütün olay bu olmadan markete bile gidemiyorum. Özel hayatımın sürekli internete yansması da pek ideal değil. Ama film yapmayı seviyorum, o yüzden sanırım bununla başa çıkmam gerekiyor."

Başını iki yana sallıyor. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Hayal bile edemiyorum. Hayal etmek de istemiyorum. Ne kadar para alırsam alayım, yaşamak isteyeceğim türden bir hayat değil."

Neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum. Medya incelemesi kesinlikle kalbi zayıf olanlar için değil. Ama benim dünyamın bir parçası olmayı asla istemediğini açıkça söylemesi. Bu beni tahmin etmediğim bir şekilde üzdü çünkü bu bizim için ne anlama geliyor? Parker'ın asla Los Angeles'a gelmeyeceği anlamına mı geliyor? Ben gittikten sonra arkadaşlığımızı çoktan bitirdiği anlamına mı geliyor?

Bu düşünce midemi bulandırıyor. Astrid'in en güçlü insanların bile bir sınırı olduğunu söylediğini biliyorum ama Parker'ın benimle bir daha konuşmayacağı düşüncesine katlanamıyorum, özellikle de onu geri kazandıktan sonra. Yeniden bir araya geldiğimiz kısa süre içinde kendini ruhuma yeniden kazıdı bile ve ben daha önce hissettiğim, hayati bir şeyi kaçırmışım gibi hissettiğim duygulara geri dönemem.

Parker'sız bir hayata geri dönemem. Bu kadar basit.

Düşünceleri bir kenara itiyorum, daha sonrası için, onunla randevuda olmadığım bir zaman için saklıyorum.

Şu anda burada. Birlikteyiz. Önemli olan tek şey bu.

Ellerinin üzerine yerleşiyor, güneş onu ışıkla yıkıyor. "Bu inanılmaz bir his. Bunu özlemişim."

Uzun süredir Los Angeles'ta olduğum için Washingtonlular gibi güneş ışığını özlemenin nasıl bir şey olduğunu unutmuş gibiyim. Karanlık, bulutlu aylar bazen sonsuza kadar sürecekmış gibi gelebiliyor,

ve buna alışmış ve bunu seven kişiler bile kaçırdıkları D vitamini için can atmaya başlarlar.

"Güzel," diyorum ama onun gibi ışığın tadını çıkarmıyorum. Onun yüzünden dikkatim çok dağınık.

Geldiğimizde açtığı saçları neredeyse battaniyeye sürtünüyor. Başını geriye atmış ve yüzünü gökyüzüne çevirmiş. Gözleri kapalı ve kalbi de sıcaklığa ulaşmaya çalışıyormuş gibi göğsü dışarı doğru itilmiş.

Bir mayo reklamı için poz veren bir süper model gibi görünüyor, ama poz vermemiş ya da sahte değil. Bu gerçek. Çiğ. Tamamen Parker.

Onu unuttuğumu nasıl düşünebildiğine hâlâ aklım ermiyor. Ya da ondan nasıl bıkabildiğimi.

Tüm hayatım bir noktada onun etrafında dönüyordu. İtiraf etmek istemesem de son on yıl da öyle ya da böyle onun etrafında dönüyordu. Yaptığım her seçimde, üstlendiğim her rolde, yaptığım her şeyde Parker'ı düşündüm.

Onu asla unutamam ve ondan asla bıkmayacağıma eminim. Babası onu terk ettiği için bu konuda bazı sorunları olduğunu biliyorum ve noktada Los Angeles'taki hayatıma geri döndüğümde benim de aynısını yapmam gerektiğini biliyorum, ama ben onun gibi değilim. Bunu bilmesini sağlamak niyetindeyim.

"Bana baktığını hissedebiliyorum," diyor gözlerim göğüslerinin hemen altında bulunan ve çok uzun zamandır öpmek istediğim çile .

"Şey, o bluz vücudunda harikalar yaratıyor."

Başını bana doğru çeviriyor ve sırtarak bana bakıyor. "Sapık."

Omuz silkiyorum, bu konuda en ufak bir özür dilemiyorum ve gözlerimi ondan ayırmaya zahmet etmiyorum.

Gençken buraya geldiğimiz zamanlardan çok farklı. O zamanlar her fırsatta Parker'a gizlice bakardım. Ama sadece o kadar. Onları gizlice alırdım. Ona asla bakmazdım.

tıpkı şu an olduğum gibi, onun dokunuşuna ve ilgisine a bir adam gibi.

Parker'ın nefesleri ben ona baktıkça azalıyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

Bakışlarımla onu bu kadar etkilemesini seviyorum. Kelimenin tam anlamıyla nefesini kesiyor.

Ayakkabılarını çıkararak ayağa fırladı.

"Hava çok sıcak," diye anons ediyor. "Ben yüzmeye gidiyorum."

Bana sırtını dönüyor, şortunu ayak bileklerine kadar indiriyor ve kayadan suya atlamadan önce şortunu çıkarıyor.

Yüzeye çıkmadan önce sadece bir anlığına gözden kaybolur, uzun, vahşi kumral saçları su tarafından ehlileştirilmiştir.

Gözlerini bana dikmiş bakarken yüzünden aşağıya damlalar süzülüyor. "Eee? Geliyor musun?" Kirpiklerini kırpiştırıyor, suya basarken dudaklarının bir tarafı sırtıyor. "Yoksa korkak mısın?"

Yüzmek istemediğimde bana da aynı şeyi söylediler.

Hayır. Yüzmek istemediğimden değil. Üzerimde nasıl bir etkisi olduğunu görmesinden korkuyordum.

Ama şimdi? Umurumda değil, özellikle de Parker'ın oynadığı oyunu biliyorken. O eski utangaç ve beceriksiz kız değil.

O daha cesur. Daha cesur. Ve ateşle oynuyor. Ben de oynamak istiyorum.

Ayağa kalkıyorum, gömleğimi başımın üzerine çekerken ayakkabılarımla tekmeliyorum.

Parker bana bakışlarındaki açlık hiç de yanlış anlaşılmıyor. Gözlerini göğsümden aşağıya, antrenrmle üzerinde çok çalıştığım karın kaslarımla üzerinden geçiriyor ve doğruca şortuma baskı yapan belirgin çıkıntıya indiriyor.

Halkın gözü önünde olduğum için, bana bakılmasına yabancı değilim.

at.

Ama Parker'ın bana şu anda baktığı gibi bakması ... Hiçbir şey bunun ne kadar iyi hissettirdiğıyle kıyaslanamaz.

Onu tekrar öpmek istiyorum.

Yanında suya atlıyorum, su yüzeyine çıktığımda ellerimi beline doluyorum. Bacakları sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bir anda etrafımda dolanıyor.

Onu kendime doğru yerleştirdiğimde nefesi kesiliyor - tam da zorlanan sikimin üzerine.

"Merhaba," dedim.

Sırıtıyor. "Merhaba. Beni gördüğüne sevindin mi?" "Her zaman."

Kıkırıyor ve sonra birden beni öpmeye başlıyor. Ne olduğunu anlamam bir anımı aldı. Öpüştüğümüz her seferde ilk hamleyi yapan ben oldum, bu yüzden beklenmedik ama istenmeyen bir şey değil.

Ben de onu öpüyorum, parmaklarım uzun saçlarına dolanıyor, dilimle dudaklarını açmaya ikna ederken onu kendime bağılıyorum.

Bizi kayaya doğru yüzdürüyorum, onu kayaya yaslıyorum ve eminim annesinin yıllar önce yaptığımızı sandığı gibi öpüşüyoruz, Parker suyun içinde her sallanışında sert sikime sürtünüyor.

Çok iyi. Çok iyi.

"Peter," diye hırlıyorum dudaklarına karşı, tekrar yaptığında. "Noel." Sinsice gülümsüyor.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

"Bilmiyorum." Bana tekrar sürtünüyor ve ben temastan tıslıyorum. "Bana tehlikeli gelmiyor. İyi hissettiriyor." Kalçalarını bir kez daha sallıyor. "Çok, çok iyi."

"Devam ," diye mırıldandım.

"Bu bir tehdit mi?" Tırnakları kafa derime hafifçe sürtünüyor. "Çünkü kulağa daha çok bir söz gibi geliyor." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Ben de senin sözlerini tuttuğunu söylediğini sanıyordum."

Onun sözleri benim felaketim.

Kendimi daha fazla tutamayarak, sanki ona doyamıyormuşum gibi onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum, çünkü ona doyamıyorum.

Bana karşı sallanıyor, ben takım elbisesinin üstünü açarken o anda ihtiyacı olan şeyi benden alıyor.

Düşmesine izin verdiğimde şikayet etmiyor ya da şaşırmış gibi davranmıyor. Ya da dudaklarımı çenesinden boynuna ve göğüslerinin tepesine doğru sürüklediğimde.

Hayır, onun yerine geriye yaslanıyor ve ben onu daha yukarı kaldırıp boncuklu meme ucunu ağzıma alırken istediğim yerlerine erişmeme izin veriyor.

"Kutsal dumanlar," diye sesleniyor ve ben de ona sırtıyorum. Dudaklarım göğüs ucuna yapışmışken o anın sıcaklığıyla küfür bile edemez.

Sakallarımın tırmalamasından dolayı ıslanıp kızarana kadar her bir göğsüne hak ettiği ilgiyi göstererek onu ısıtıyor ve emiyorum. Sonra tekrar dudaklarına doğru öpücükler konduruyorum, takım elbisemin altından çekiştirirken dilimi onunkine değdiriyorum.

"Sana dokunmak istiyorum, Parker. Sana dokunabilir miyim?" "Evet, lütfen. İhtiyacım var ..."

Cümlesini bitirmiyor. Bir anlamı yok. İkimiz de onun neye ihtiyacı olduğunu biliyoruz, çünkü benim de ihtiyacım var.

Elbisesini bir arada tutan ipi çekiyorum ve o da elbisenin suyun içine doğru süzülmesine yetecek kadar çekiyor.

Parker çıplak.

Kollarımda.

Kollarımda çıplak bir Parker var.

Şu anda ölüp doğruca cennete gitsem yine de bununla kıyaslanamaz.

Elimi bacaklarının arasına sokup parmaklarımı kaygan kıvrımlarında gezdiriyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, su o kadar berrak ki aşağı baktığımda iki parmağımı içine sokarken her şeyi görebiliyorum. "Benim için çok ıslaksın."

Başını sallıyor, başı geriye düşüyor ve başparmağını klitorisine sürttüğümde inliyor. "Senin için."

Parmaklarımı aşağı doğru itiyor, daha fazlasını istiyor ve ben de isteğini yerine getiriyorum.

Onun amıyla oynuyorum, elimde kendini becerirken çıkardığı yumuşak seslerin tadını çıkarıyorum. Her tatlı inilti, daha fazlası için her çığlık kulaklarıma müzik gibi geliyor. Dün gece yumuşak sesler çıkardı, parti misafirlerinin şüphelenmesini önlemek için sessiz kalmaya çalışıyordu. Ama artık buna gerek yok. İsteddiği kadar gürültü yapabilir. Çıkardığı sesler hayatımda duyduğum en güzel melodiler değilse ne olayım.

"Noel. Lütfen . . . ," diye yalvarıyor. "İhtiyacım var..."

"Söyle bana, Parker." Klitorisini tekrar okşadım. Bir nefes daha. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var. ." Bu bir istek değil. Bu bir talep.

Ve daha önce hiç bu kadar parçalanmamıştım.

Alnını benimkine bastırıyor, tırnakları başımı kazıyor. "Lütfen, Noel. Sikişinin üzerine boşalmak istiyorum."

Bu, onun söylediğini duyduğum en ileri ve kışkırtıcı şey ve ona istediğini vermemek zalimlik olur.

Ama . . .

"Burada hiçbir şeyimiz yok."

Başını iki yana sallar. " değil. Doğum kontrol hapı kullanıyorum." "Evet, ama-"

"Hiç prezervatifsiz kalmadım. Asla." "Emin misin?"

"Evet. Öyle mi?"

"Ben iyiyim. Ben hiç yalnız kalmadım. Dikkatliyimdir. Bana güveniyor musun?"

"Herkesten daha fazla."

Lanet olsun.

"Şortlarım," diye . "çöz."

Elini aramızdaki suya daldırıyor, şortumu çözüp yeterince aşağı indiriyor ve sonra Parker'ın eli sikimin üzerinde.

Parker'ın eli sikimin üzerinde.

Vay anasını. Umduğum her şey bu. İstedğim her şey. Tekrar tekrar hayal ettiğim her şey. Ve hayal ettim. Hem de çok. Muhtemelen itiraf etmem gerekenden daha fazla. Ama bunun nedeni on yedi yaşımdan beri bu kadına sırlıklam aşık olmam. Kendi fantezilerimi kurmak için çok uzun bir zaman.

Beni okşarken çıkardığım karışık seslerden gurur duymuyorum, tutuşu sevdiğim mükemmel basınç. İhtiyacım olan mükemmel basınç.

Bu çok fazla. Böyle devam ederse, daha başlamadan her şey bitecek.

"Parker . . ." Boğazımda oluşan yumruyu yutmadan önce soluk soluğa onun adını söylüyorum. "Durmak zorundasın."

"Neden?" diye soruyor, beni tekrar okşuyor, başparmağı sikimin başını okşuyor.

Tıslıyorum. "Çünkü ben . . . Siktir." Tekrar yaptığında ben inlerken o kıkırdıyor. "Boşalacağım."

"Amaç da bu değil mi?"

Bileğini tutup hareketlerini durduruyorum. "Evet, ama senin içinde olmasını istiyorum."

Yutkunuyor, sonra gözlerimin içine bakıyor. "O zaman ne bekliyorsun?"

Ağzını hararetli bir öpücükle alıyorum, onu çocukken yazları üzerinde geçirdiğimiz kayaya daha sıkı bastırıyorum, sonra sikimin başıyla amını okşuyorum.

Topuklarıyla beni daha yakına çekmeye çalışıyor ve ben gülüyorum. Kaba davrandığımın farkındayım ama bu kadar heyecanlı olmasaydı ellerimin titrediğini fark edebilirdi.

Gergin olmam çok saçma. Bu benim ilk seferim değil ama birçok açıdan ilk seferimmiş gibi hissediyorum.

Parker beklediğim her şey ve bu anın doğru olmasını istiyorum. Acele etmek istemiyorum. İstiyorum ki

Tadını çıkar. Onun tadını çıkarmak istiyorum.

"Lütfen," diye tekrar soruyor ve benim savunmam zayıflıyor.

Onu çok kötü hissetmek istiyorum. Vücudunun altımda nasıl titrediğini görmek istiyorum. İçine boşaldığımda adımın dudaklarından dökülüştünü duymak istiyorum.

"Sana ihtiyacım var."

Tek gereken buydu ve içine girdim.

"Aman Tanrım," diye inliyor, ben ona işkence edercesine santim santim girerken gözleri kapanıyor. "Yapamıyorum. Bu çok fazla."

"Yapabilirsin," diyorum, çenesini öperken onu bir santim daha besliyorum. "Yapacaksın."

Başını sallıyor, ben tamamen oturana kadar nefesleri her saniye daha da keskinleşiyor.

Duraklıyorum, bedenime alışması için ona bir an veriyorum. Sanki benim için yaratılmış gibi etrafıma mükemmel bir şekilde oturuyor ve dalgalar bizi birbirimize yaklaştırıp beni ona karşı nazikçe sallanmaya zorlarken çıkardığı küçük sesleri seviyorum.

Topukları kışıma batıyor, sessiz bir şekilde hareket etmemi istiyor ve ben de isteğini yerine getirmekten mutluluk duyuyorum.

, sonra usulca geri itiyorum. Telaşsızca.

Özenle yavaşça.

"Noel . . ."

Sadece adımı söylemiyor. Bir istekte bulunuyor ve ne istediğini biliyorum, çünkü benim de buna ihtiyacım var - daha fazlasına.

Bu sefer, , daha sert ve daha hızlı geri itiyorum, onun nerede bittiğinden ve benim nerede başladığımdan emin olamayana kadar hızımı artırıyorum.

Aşağı bakıyorum, birlikte nasıl göründüğümüzü seviyorum ve bu beni daha da teşvik ediyor.

"Aşağı bak," diyorum ona. "Bize bak." Alnını benimkine yaslıyor ve birleştiğimiz yeri görmek için aşağıya bakıyor. "Birlikte ne kadar güzel göründüğümüze bak. Sikiimin etrafına sarılmış amının ne kadar güzel olduğuna bak."

İnliyor, ben tekrar içine girerken tüm vücudu zevkle titriyor.
"Böyle şeyler söyleyemezsin, Noel."

"Neden olmasın?" Ben soruyorum.

"Çünkü bu ... kirli."

"O zaman sana tarif etmemi mi tercih edersin?" Daha sert soktum içine. "Sikimi kavrarken amının ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu söylememi ister misin?" Bir kez daha soktum. "Benim için ne kadar istekli olduğunu?" Bir tane daha. "Ya da ben seni becerirken memelerinin suda ne kadar güzel zıpladığını mı? Seni benim için terletirken? Seni titretirken?"

"Lütfen" diye inliyor. "I . . ."

Elimi bir kez daha aramızda kaydırıyorum ve başparmağımı klitorisine bastırıyorum.

"Yoksa ben olduğum için mi, Parker, en iyi arkadaşın? Yıllardır sahip olduğun düşüncelerin aynısını dile getirdiğim için mi bu kadar kirli?"

"Noel!" diye inliyor, tam da istediği şeyi elde ederken gözlerini sıkarak kapatıyor - sikimin etrafına gelmek için.

Onu orgazmı boyunca beceriyorum, benimki sadece birkaç itme ile omurgamda yarışıyor, sonra patlıyorum, kendimi onun içine döktüğümde gözlerimin arkasında parlak beyaz bir ışık patlaması.

Muhteşem. Cennet gibi. Ruhani diyebilirim.

İsteyebileceğim her şey vardı.

Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ama henüz değil. Şimdi olmaz. Kollarımda gevşerken, gözleri zar zor açık kalırken olmaz.

Hareketlerimi yavaşlatıyorum, orgazmlarımız azalırken ona karşı hafifçe sallanıyorum, sonra tekrar başlamadan önce onu ulaşabildiğim her yerinden öpüyorum.

Bana karşı titremeye başladığında, ikimizi de sudan çıkarıp onu battaniye kaplı kayanın üzerine yatırıyorum.

Yanına kıvrılıyorum, onu kollarımla sarıyorum ve o da isteyerek bana geliyor.

Birkaç sessiz dakikanın ardından, "İlk kez insan içine çıkmayışımız buraya kadarmış," diye mırıldandı.

Gölüyorum. "Evet, bu kadarı da fazla."

Sonra horlamaya başladı. Yavaşça ve sessizce. Sonsuza kadar burada kalabilirim.

Düşünce zihnimden o kadar hızlı geçiyor ki kaydetmeye bile fırsat bulamıyorum.

Tek bildiğim, burada sonsuza kadar yaşamamanın kulağa eskisi kadar kötü gelmediği.

Ve bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Parker

Noel Carter'la sevişmeyi hayal ettiğim onca zaman içinde bir kez bile Rockaway Şelalesi'ni hayal etmedim.

Ama aynen öyle oldu. Noel Carter ile seks yaptım.

En iyi arkadaşım ile seks yaptım.

Aynı hem farklı hem de aynı hissediyorum.

Farklıydı çünkü lanet olsun, az önce Noel ile seks yaptım ve aynıydı çünkü çok doğal hissettirdi. Doğru. Mükemmeldi.

"Biliyorsun," diyor parmakları çıplak sırtımda dans ederken. Takım elbisemin üstünün nereye gittiği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Kısa bir uykudan uyandıktan sonra otuz dakika boyunca takım elbisemi aradık ama sadece altımı bulabildik. Sanırım sadece tişörtümle yürüyüşe devam edeceğim. "Buraya ilk kez ailemle birlikte gelmiştim. Beni buraya bir günlüğüne getirdiler."

"Ne yaptın sen?" Hikayeyi zaten biliyor olmama rağmen soruyorum. Yıllar boyunca bana pek çok kez anlattı, ama ben hala dinlemeyi seviyorum. Sesindeki neşe tekrar tekrar dinlemeye değer.

"Piknik yaptık. Büyükannem bizi buraya ton salata sandviçleri ve ev yapımı yaban mersinli turta ile gönderdi. Yedik ve güldük, sonra sırayla uçurumun tepesinden atladık ve her şeyi tekrar yaptık. O kadar geç saate kadar dışarıda kaldık ki karanlıkta geri dönmek zorunda kaldık, annem yol boyunca babama 'Sana söylemiştim Jeffrey' dedi. Babam da "Evet ama çok eğlendik, değil mi Tiff?" diye cevap verirdi. Gözlerini devirirdi ama yine de sırtmaya devam ederdi. Hep böyle yaparlardı.

-Birbirlerine gülerlerdi. Kızgın olduklarında bile

hala gülüyor." Sertçe yutkunuyor. "Uzun, çok uzun zamandır burada geçirdiğim en güzel gündü."

"Onu birincilikten neydi?" "Sen."

Ona karşı gülümsüyorum. "Benim ilk seferim seninleydi."

"Hatırlıyorum. Patikanın yarısında düştün ve dizini o kadar kötü yaraladın ki kan ayakkabının içine akıyordu ama Şelaleleri görene kadar pes etmeyi reddettin."

"Çok kararlıydım, değil mi?"

"Öyleydin. Ama senin bu yönünü hep sevmişimdir. Sessiz olsan da öyle kalmayacaktın. Ne olursa olsun iz bırakacaktın."

"Tasarımı bu kadar çok sevmemin bir nedeni de bu. Elbette başkaları için tasarım yapıyorum ama kendim için de tasarım yapıyorum ve her zaman kendimden bir parça bırakıyorum."

"Bunu görebiliyorum. Rossi Café'deki şelale gibi. Bu onlar değil. Bu sizsiniz ve burası sizin için ne ifade ediyor."

"O da sensin. Bunu yapmama sen yardım ettin."

Parmaklarını tekrar sırtımda gezdiriyor, dokunuşu o kadar hafif ki tüylerim diken diken oluyor. "Ben sadece farklı bir açıdan görmene yardımcı oldum, hepsi bu."

"Bunu her zaman yapabildin, biliyorsun. Farklı bir yanımı ortaya çıkardın. Beni cesur yap."

"Hayır. O taraf hep oradaydı. Sadece bazen biraz güvenceye ihtiyacı oluyor."

Benim hakkımda konuşma şeklini seviyorum. Her zamanki gibi. Noel bana hiç kendimi değersiz hissettirmedi. Hiçbir zaman kendimi yetersiz, yavaş ya da onun ilgisine değmezmişim gibi hissettirmedi. Ne zaman moralim beni ayağa kaldırdı ve onun gibi değerli olduğumu görmem için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Başka neye ihtiyacı var biliyor musun?" diye sorar.

"Neymiş o?"

"Öpücükler."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni üzerine doğru savuruyor, beni öpmek için aşağı çekerken eli başımın arkasına gidiyor.

Sert ve yakıcı ve spor yaptığı bariz ereksiyonun üstünde kıvrınmam uzun sürmüyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Bana ne yaptın, Parker?"

Gerçekten bir cevap beklediğini sanmıyorum, bu yüzden ona bir cevap vermiyorum. Bunun yerine kalçalarımı ona doğru yuvarlıyorum ve o da bu temas karşısında tıslıyor.

"Yemin ederim, kendimi yeniden ergen gibi hissettiriyorsun. Yüzme şortumla boşalmaya çok yaklaştım."

Kıkırdıyorum. "Özür dilerim," diyorum ama hiç de ciddi değildim. "Değilsin." Kalçalarımı sıkıyor. "Ve bu çok kaba." Kaşlarını kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Hmm. Öyle." Beni öpüyor. "Düşünüyordum ve sanırım bunu nasıl telafi etmeni istediğimi biliyorum. Nasıl özür dileyebileceğini."

"Oh, düşünüyordun, ha? Son ne kadar zamandır? Üç saniye mi?"

"Ne diyebilirim ki? Ayaklarımı çabuk kullanırım."

Gülüyorum, kalçalarımı bir kez daha ona doğru yuvarlıyorum. İnliyor, beni kavrayışı sıkılaşıyor. "Benim kefaretim ne?"

"Yukarı."

Ona karşı hareket etmeyi bırakıyorum, ona bakmak için geri çekiliyorum. "Ne?"

"Sürünerek yukarı çık."

Hâlâ anlamadığım için başımı eğiyorum.

"Yüzüme yaslan, Parker. Dizlerini başımın iki yanında istiyorum, böylece sikimin etrafında çok iyi hissettiren amının tadına bakabilirim."

"Oh." Nefesim kesiliyor çünkü nefesim kesiliyor.

Ve ben ateşliyim. Çok, çok ateşliyim. Noel'in yüzüne oturmak bu kadar çekici olmamalı, ama öyle. Bunu istiyorum.

"Eee?" diye soruyor.

Ona isteğini yerine getirerek cevap veriyorum, dizlerim onu hapsedene kadar üzerine tırmanıyorum.

"İşte benim kızım." Tek parmağını uzatıp takım elbisemin altına sokuyor ve yana doğru çekiyor. "Şimdi otur."

"Ne?"

Boştaki eliyle yanağımı sıkıyor. "Otur." "I . . .
Oturamam."

"Yapabilirsin." Beni daha sıkı kavradı. "Otur."

"Ama ben ..."

"Yemin ederim, şu anda beni nasıl ezeceğinle ilgili aptalca bir şey söylersen, amını yalamam ve ikimiz de şu anda tam olarak istediğinin bu olduğunu biliyoruz. Otur Parker ve bana bunu bir daha söyletme."

Sesinde bir şey var... dinlemekten kendimi alamadığım bir hırıltı ve ağzı göbeğimle birleştiğinde yere çöküyorum. Dili bana doğru yılan gibi kıvrılırken rahatlayarak haykırıyorum.

Daha önce bir kez bir adam bana asılmıştı ve o kadar korkunçtu ki bir daha olmasına asla izin vermedim.

Ama bu? Bu mümkün olan her şekilde farklı.

Benimle alay ediyor, klitorisimi ağzına alıyor ve beni tekrar serbest bırakmadan önce bana işkence edecek kadar emiyor. Bunu tekrar tekrar yapıyor, beni sınıra götürüyor, sonra geri çekiliyor, ta ki içimde olduğunu fark etmediğim bir vahşilikle ona sürtünene kadar.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, bu kadar vahşi ve yüzsüz. Daha bir saat önce içime boşaldı ve şimdi asla doyamayacakmış gibi beni yalıyor.

Ben de doyamıyorum.

Başımı arkaya atıyorum, göğüslerim Şelaleler'e gelen herkesin görebileceği şekilde açıkta, ama umurumda değil. Umursayamam. Bana böyle dokunurken olmaz. Bu kadar iyi hissettirirken olmaz.

Klitorisimi bir kez daha ağzına çekerken tek bir parmağını içimde kaydırıyor, ama bu sefer durmuyor ve

Orgazmım birdenbire, sinsice ve daha önce hiç hissetmediğim bir güçle içime çarpıyor.

Noel'in benimle oynamaya ne kadar devam ettiğinden emin değilim, ama sonunda bacaklarım yoruluyor ve kendimi daha fazla tutamıyorum ve o da vazgeçiyor.

Aşağı inmeme yardım ediyor, sonra beni sırt üstü yatırıyor. Yüzme şortunu aşağı itiyor, sonra bir kez daha içime kayıyor.

Benimle tekrar sevişiyor, yavaşça ve nazikçe ve kendi hızında, ben ona doğru eğilene kadar ve o içime boşalırken boynuma doğru iç çekiyor.

olabileceğini bilmiyordum. Bu kadar iyi bilmiyordum.

Ama bilmeliydim. Noel ile farklı olacağını bilmeliydim. Her zaman öyledir.

İşin en korkutucu kısmı da bu.

Şelaleden geri döndüğümüzde kasaba ölü gibiydi ve buna hiç şaşırmadım. Genelde gün batımına doğru, özellikle de Pazar günleri. Tüm dükkanlar üç ya da dört gibi kapanıyor ve gün işle ilgili olmaktan çıkıp sevdiklerimizle vakit geçirmeye dönüşüyor. Toplumun zorladığı iş-yaşam dengesini her zaman takdir etmişimdir.

Noel ıslak havlularımız ve battaniyemizle dolu sırt çantamızı taşıyor. Bir elinde artık boş olan soğutucumuz, diğerinde de benimki var.

Borgen'de yürürken Noel ile el ele tutuşmak garip olmalı ama değil. Nefes almak kadar doğal hissettiren bir başka şey.

"Ee, randevun iyi geçti mi?" Noel bana sırtarak soruyor.

Bu öğleden sonra yaptığımız her şeyi hatırladığımda yanaklarım anında ısınıyor. "İyi randevu."

"Bitmesini mi istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Bilmem ki. Akşam yemeğini senin evinde yeriz diye düşünüyordum?"

Fran'in pastanesinin önünden geçerken kaşlarım havaya kalktı, o da akşam için kapalıydı. "Yemek mi yapıyorsun? Çünkü kızarmış peynirli sandviç yüzünden duman dedektörlerini iki kez çalıştırdığını çok net hatırlıyorum."

"Öncelikle, dikkatimi dağıtmasaydınız hiçbir şeyi yakmazdım."

"Sadece ödevimi yapıyordum."

"Kesinlikle ve inanılmaz derecede dikkat dağıtıcıydı." Sırıttıyor. "İkincisi, o zamandan beri çok yol kat ettim. Artık birçok şey pişirebiliyorum, çok teşekkür ederim."

"Gibi mi?"

"Başlangıç olarak kahvaltı."

"Herkes kahvaltı yapabilir. Buna mısır gevreği deniyor."

"Gerçek kahvaltıdan bahsediyorum. Yumurta, domuz pastırması, mücver, waffle. Bu tür şeyler."

"Tamam. Bunu sana vereceğim. Elinde başka ne var Şef?" En iyi hamburgerleri yapan yerel kasap dükkânının önünden geçerken onun sade hardal sarısı gömleğini çekiştiriyorum. Ona yakışan bir renk olmamalı ama bir şekilde yakışıyor.

"Makarna yapabilirim. Bunun sadece erişte kaynatıp bir kavanoz açmak olduğunu söylemeden önce, sıfırdan yapabileceğimi söylemek istiyorum."

"Eriştenizi kendiniz mi yapıyorsunuz?"

"Şey, hayır. Ama sosumu kendim yapıyorum" diyor gururla, sola dönüp caddeyi geçip evimin olduğu tarafa doğru ilerlerken.

Başımı salladım. "Beni her geçen gün daha fazla etkiliyorsun. Başka ne var?"

"Bir bakalım. Biftek var."

"Nefis."

"Fransız soğan çorbası."

Komşumun sarı evinin önünden geçerken burnumu kırıstırıyorum, ön bahçeleri Clifford'un geçen yıl diktiği çiçeklerle dolu. "Geç."

"Reubens," diye ekliyor.

"Ve sen beni tekrar çekiyorsun."

"Somon, tavuk, çoban pastası," diye devam ediyor, daha çok bir park yeri olan kısa araba yoluma döndüğümüzde yiyecekleri sıralıyor. "Oh, ve tabii ki en sevdiğin yemek, la-"

"Anne!"

Noel'in elini hızla bırakıyorum ve yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmışım gibi ondan bir adım uzaklaşıyorum.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Noel'le aramda bir şey olsa annem üzülecek değil ya. Noel'i seviyor. Çok heyecanlıydı.

Ama yine de . . . Bunu biraz daha kendime saklamak istiyorum. En azından gerçekten anlatacak bir şey olduğunu bilene kadar.

Eğer el ele tutuştuğumuzu fark ederse, belli etmez.

o.

"Vay, vay, ," diyor, oturduğum sandalyeden kalkarak ön verandaya çıktı ve merdivenlerden inerek bizi karşıladı. "Bu az önce Sahil Güvenliği araması için göndermek üzere olduğum kızım değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Park Hizmetleri'ni gönderirdin, Sahil Güvenlik'i değil anne."

"Kim olursa olsun. Ama ben de tam onları aramak üzereydim." Gözleri vücudumda geziniyor. "Tek parça halinde döndüğünü görmek güzel."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, sütyen giymediğimi, yani bikini üstü giymediğimi belli etmemeye çalışıyorum. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık."

Dudaklarında sinsî bir sırıtış beliriyor. "Eminim siz çocuklar eğlenmişsinizdir. Eğlendiniz mi?"

"Yaptık." Noel bir kahkaha atıyor, sonra omzunu benimkine çarpıyor. "Peter, annene ne kadar eğlendiğimizi söyle."

sahiptik."

Beni zor durumda bıraktığı için ona kaşlarımı çatıyorum, sonra da beni her zaman çok kolay okuyabilen anneme belli belirsiz bir gülümseme gönderiyorum. "Çok eğlenceli."

Annem kıkırdıyor. "Dün gece hakkında konuşmak için geldim. Ben gideyim de siz ikiniz-"

"Hayır!" Onu durdurmak için ellerimi havaya kaldırarak bağıriyorum. "Hayır," diye tekrarladım, bu sefer daha sakindim. "Kal. Dinlemek istiyorum."

Gözleri Noel ve benim aramda gidip geliyor ama sonunda başını sallıyor. "Pekâlâ. Madem ısrar ediyorsun."

". Gerçekten istiyorum." Noel'e bakıyorum. "Sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. Zaten büyükannemi kontrol etmek için eve gitsem iyi olacak. Eminim bensiz canı çok sıkılıyordur."

Gitmesini istememiştim ama şimdi bunu önerdiğine göre, bu fikirden nefret etmediğimi fark ettim.

Onu etrafımda istemediğimden değil, istiyorum. Ama bugün olanları sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Büyük bir adım attık ve bunun sonuçlarını henüz tam olarak kavrayabilmiş değilim.

"Teşekkür ederim," diyorum ona.

Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor. Normalin tamamen dışında değil ama annemin gözlerinin bu jest karşısında şaşkınlıkla açılmasına neden olacak kadar sıra dışı.

"Sana sonra mesaj atarım," dedikten sonra kollarını anneme dolayarak uzaklaşıyor.

Yol boyunca onu izliyorum, köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda bile yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

"Yani" diyor davetsiz misafirim ve ben de ona dönüyorum. "Günün gerçekten nasıldı canım?"

Gözlerimi deviriyorum, onun yanından geçip evime giriyorum. Muhtemelen kapıyı kilitlemeliyim ama buralarda kimse kapısını kilitlemez. "Kes şunu. Gir içeri."

"Ne? Sadece merak ediyorum. Bir anne kızını merak edemez mi? Neden sutyen takmadan eve yürüdüğünü merak edemez mi?"

"Anne!" Tıslıyorum, kapıyı iterek açıyorum ve içeriyi işaret ediyorum. "Git."

Yanımda vals yaparken kıkırdıyor.

Kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum ve annem durup balkabağımın çenesini kaşırken doğruca yatak odama yürüyorum. Gömleğimi çıkardım, üst çekmecemden bir sutyen aldım ve askıdan yeni bir gömlek çıkarıp annemle mutfakta buluşmadan önce onu giydim.

Çoktan kahve istasyonunda bize bir demlik hazırlamaya başlamıştı. Telveyi filtreye boşaltıyor, sonra kapağı kapatıyor ve ben kremamı almak için buzdolabına giderken o da yukarı uzanıp yukarıdaki dolaptan iki fincan alıyor.

Kupama biraz dolduruyorum, sonra yenilediğim küçük, iki kişilik ceviz masadaki sandalyeye oturuyorum, o ise sırtını tezgâha dayamış, bilmiş bir sırıtışla beni izliyor.

"Ne?" Dakikalarca bana baktıktan sonra nihayet sesimi çıkardım.

"Yok bir şey." Bir omzunu kaldırdı ama onu tanıyorum. Hiçbir şey değil. Onun için asla hiçbir şey değildir.

Her zaman bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyor ve bu çoğu zaman hoşuma gitse de bazen -şu anda olduğu gibi- istediğim son şey oluyor.

Kahve fincanı son demini de fokurdatıyor ve annem karşımdaki yere oturmadan önce ikimize birer fincan dolduruyor.

"Dün geceyi dinlemek ister misin?"

Oh, şükürler olsun. Konu değişikliği.

"Evet, lütfen. Bana tüm detayları ver. Her birini."

Hüzünle iç geçiriyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi, Cliff

."

", . Cliff mi? Kimseye izin vermiyor

Yaşlı Bayan Chan dışında ona Cliff derler ama o da kimsenin ona patronluk taslamasına izin vermez."

"Evet, ona Cliff dememe izin veriyor," diye mırıldandı sırtarak. "Her neyse, Cliff ona teklif vermeme şaşırdı. Olay şu ki,

Son zamanlarda birbirimize karşı dostça davranıyoruz."

"Arkadaşça mı? Bugünlerde çocuklar buna böyle mi diyor?"

Gözlerini bana diyor. "Noel'le bugün Şelale'de ne yaptınız Parker Bernice?"

Göbek adımın kullanılması ve bugün tam olarak neler yaşandığının hatırlatılmasıyla sandalyemde daha da alçalıyorum. "Bana Cliff'le ne kadar samimi olduğunuzdan biraz daha bahsedin."

"Peşinde olduğun şey buysa birlikte yatmıyoruz." "Evet, çünkü annemin ne yaptığını öğrenmek için ölüyorum. seks hayatı," diye kestirip atıyorum.

"Biz sadece ... arkadaşız," diye devam ediyor. "Artık birkaç yıldır tek başımayım ve sessizlikten ne kadar hoşlanmadığımı fark ettim. Cliff hayatı boyunca yalnız yaşadı ve biraz arkadaş ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Bir gece geç kalktığını fark ettim ve bir sürahi kahve alıp yanına gittim. Konuşmaya başladık ve bir şey diğerine yol açtı ve ..." Bir omzunu kaldırdı. "Sanırım birlikte olmaya başladık."

Düzenli gidiyorum.

Çok eski bir terim ama neler olup bittiğini net bir şekilde ortaya koyuyor. Onun erkek arkadaşı.

Çok tatlı. Ve tamamen beklenmedik.

Babam gittiğinden beri annemin biriyle çıkmaya ilgi duyduğunu ifade ettiği bir zamanı hatırlamıyorum. Bekar olmaktan her zaman mutlu görünüyordu. Hatta birkaç kez bekar olmanın ne kadar özgürleştirici olduğuna dair marşlar söylediğini hatırlıyorum.

Belki de hepsi paravandı. Belki de her zaman söylediği kadar mutlu değildi. Belki o da benim hissettiğim kadar yalnızdır.

"Kes şunu canım. Yüzüne öyle bakma." Ona bakıyorum. "Ne bakışı?"

"Hani şu üzgün görüldüğün. Özgürlük yıllarımdan mutluydum. Gerçekten mutluydum. O yüzden bir an bile pişman olduğumu düşünmeyin. Eğlendim ve yetenekli, zeki ve güzel kızımı yetiştirmeye odaklanmakla yetindim. Ama sen artık büyüdün, ben de büyüdüm ve belki de ..." Bir omuz silkme daha. "Belki de artık

biraz gevšememi sağladı, biliyor musun? Eğlenmek için. Belki gardımı düşürürüm ve birinin bana neler sunabileceğini görürüm."

Erkeklere tekrar güvenme konusunda bu kadar temkinli olduğu için babama teşekkür etmeli. Ben de aynı şekilde olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum - sadece babamın terk etmesi yüzünden değil, Noel'inki yüzünden de.

Elbette, yıllar içinde gardımı biraz daha indirdim, ancak hala insanları, özellikle de beni incitmiş olanları içeri alma konusunda çekincelerim var.

Bu düşünceleri bir kenara itiyorum, annemin bir erkek arkadaşı olması gibi mutlu bir şeye odaklanmak istiyorum.

"Ne kadar?"

"Hmm?" diye soruyor bardağının kenarından.

"Cliff'le ne zamandır çıkıyorsun?"

Yanakları kızarıyor. "Fazla uzun sürmez," diyor umursamazca.

Buna inanmıyorum.

"Anne . . ."

Öfkelendi. "İyiyim. Yaklaşık altı ay oldu."

"Altı ay mı?!" Patladım. "Altı aydır Clifford Daws'la çıkıyorsun ve bana söylemedin mi?!"

"Şey, evet. Kiminle çıktığım kimseyi ilgilendirmez."

"Ben senin kızınım."

"Öylesin, yani ben hâlâ senin annenim ve mahremiyet hakkım var. Ama artık tüm ilginç detaylarımı biliyorsun, o yüzden Noel hakkında konuşalım."

Başımı kaldırıyorum. "Kiminle çıktığım kimseyi ilgilendirmez," diye karşılık veriyorum ona.

Cevap olarak kaşlarını kaldırıyor, benim çocukça davranışlarımdan etkilenmiyor.

Başımı masaya yaslayarak inliyorum. ". "Parker . . ."

"Önemli bir şey değildi," diyorum masaya karşı.

"O zaman neden az önce onunla çıktığını söyledin?"

Başımı kaldırdım. "Dürüst olmak gerekirse, tek bir randevuydu ve açık artırma içindi."

"Doğru ya. Ve eminim ki bunun on dört yaşından beri bu çocuğa aşık olmanla bir ilgisi yoktur."

Nefes nefese kaldım. "Hayır! O zamanlar erkeklerden hoşlanmıyordum bile."

Bu bir yalan ve ikimiz de bunu biliyoruz. O zamanlar kesinlikle erkeklerden hoşlanıyordum, ama çoğunlukla aktörlerden ya da müzisyenlerden hoşlanıyordum. Noel'den hoşlanmadım.

En azından Noel'i sevdiğimi sanmıyorum.

Elbette, fark ettim, ama fark etmedim. Pek fark etmedim.

. . . Öyle mi yaptım?

Bu düşünceyi kafamdan silip atıyorum çünkü bu çok saçma. "Son senemize kadar ona karşı bir şey hissetmedim. Bunu biliyorsun."

"Öpücükten bahsediyorsun."

Yutkunuyorum, ardından gelen acıyı hatırlıyorum. Noel'in özüne rağmen hâlâ acıyor. Sözleri samimiydi ve her birinde ciddi olduğunu biliyorum. İlerlemek istiyorum ama nazik sözler ve bir öğleden sonra mutluluğu yılların acısını sihirli bir yara bandı gibi silip atmıyor. "Evet, o."

"Siz ikiniz bu konu hakkında hiç konuştunuz mu? Yoksa başka şeylerle mi meşguldünüz?"

İkinci sorusunu duymazdan gelerek kahve fincanımı ilk kez dudaklarıma götürüyorum. Bir yudum alıyorum, sonra içmek için hâlâ çok sıcak olduğu için üflüyorum.

"Konuştuk," diyorum ona.

"Ve? İkiniz aranızdaki sorunları çözdünüz mü?"

"Henüz yüzde yüz değil ama ilerleme kaydettik."

Sağlam bir cevap değil, ama yine de sırtıyor ve bu, Clifford'u sahneden sürüklediği dün geceden beri ondan gördüğüm en büyük gülümseme.

Ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Hâlâ üzerinde çalışmamız gereken şeyler olsa da Noel ile geldiğimiz noktadan memnunum. Ve bunu söyleyemeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Daha önce sahip olduklarınıza sahip olabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Ona nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum çünkü emin değilim. Yapabilir miyiz bilmiyorum ama bunun kötü bir şey olup olmadığını da bilmiyorum. O zamanlar gençtik. Hayattan ne istediğimizi bilmiyorduk ama şimdi biliyoruz. Noel tekrar ayrılıyor olsa bile belki daha önce sahip olduğumuzdan daha iyi bir şey inşa edebiliriz.

Elbette, konuşmamız gereken çok şey olacaktır, ancak şimdi acele etmenin bir anlamı yok, özellikle de aramızdaki şeyin ne olduğunu bile bilmiyorken. Çıkarları olan arkadaşlar mıyız? On yıl önce kaldığımız yerden devam mı ediyoruz? Yoksa tamamen başka bir şey miyiz?

Bilmiyorum ve şu anda bilmeme de gerek yok. Ölümüne düşünmek istemeyecek kadar çok eğleniyorum, özellikle de bunun daha fazlası olup olmadığından, Noel'i Los Angeles'a kadar takip etmek için her şeyden vazgeçmeye istekli olup olmadığımdan bile emin olmadığım için.

Orgazm sonrası heyecan verici bir yükseliş yaşamadığım zamanlar için tüm düşünceleri bir kenara itiyorum.

"Göreceğiz," diye karar veriyorum, sonra elimi sallıyorum. "Noel ve benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Bana biraz daha sen ve Cliff'ten bahset."

Yüz hatlarında hülyalı bir ifade beliriyor ve çenesini elinin üzerine koyuyor, o gülümseme hala mevcut. "Sanırım her şeyi başlatan şey ..."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Noel

Tahmin ettiğim gibi, ben Falls'tan eve döndüğümde büyükannem çoktan yatmıştı ve bu sabah şehre gitmişti; buzdolabına ilıstirdiğı not sayesinde "yemek işlerine ara vermesi" ve "kendi başının çaresine bakması" gerektiğini öğrendim.

Gülümsedim, sırf onu kızdırmak için bir daha muzlu ekmek yapıp yapmayacağını soran kısa bir not yazdım ve sonra aklımda tek bir şeyle Rossi's Café'ye doğru yola çıktım-Parker.

Dün beklediğim gibi değildi ama istediğim her şey bir araya gelmişti.

Daha fazlasını istiyorum. Sadece seks de değil. Parker'ı daha çok istiyorum. Onunla tekrar gülmek istiyorum. Onunla tekrar oynamak. Tekrar eğlenmek.

Los Angeles'taki hayatımdan ne kadar keyif alsam da, hiçbir zaman Parker'ın hissettiğı gibi evim gibi hissetmedim.

Bu duyguyu fark ettiğimden çok daha fazla özlemişim.

Harris Caddesi'ne doğru ilerlerken tiyatro karşıtı tabelaların neredeyse tamamının artık yerinde olmadığını fark ettim. Muhalifler nihayet kabul etmeye başlamış olabilir mi?

Borgen Caddesi'ne döndüğümde kasabanın çoktan insanlarla dolup taştığını görüyorum ve beni şaşırtacak şekilde, ilk geldiğimde yaptıkları gibi başlarını öne eğmek ya da burunlarını yukarı çevirmek yerine bana el sallıyorlar.

İyi hissettiriyor. Beklediğimden daha iyi. İnsanların ayrıldığım için bana kızma ihtimali olduğunu biliyordum ama hayatım boyunca tanıdığım komşularımın beni görmezden geleceğini hiç düşünmemiştim. Yine de şimdi bana yeniden ısınıyorlar ve bu bana eskiden bu sokaklarda yürürken kendimi nasıl güvende hissettiğimi hatırlatıyor.

"Noel!" Pastanenin önünden geçerken Fran sesleniyor. "Aç mısın?"

Karnımı okşuyorum, zaten ön kapıdan içeri giriyorum çünkü kaldırıma yayılan nefis koku karşı konulmaz. "Her zaman. Menüde ne var?"

Beni ön tezgâha doğru yönlendiriyor ve muhtemelen bu sabah taze pişirdiği mükemmel yuvarlak turtaların sergilendiği vitrinleri işaret ediyor. Kokusundan anladığım hâlâ annesinin meşhur vişneli turta tarifini kullanıyor; bu tarifte biraz burbon ve sadece en iyi Rainier kirazları kullanılıyor.

"Temel ürünlerimiz var: elmalı, vişneli ve tabii ki hepimizin bir Kuzeybatı Pasifik klasiği olduğunu bildiği yaban mersinli. Sonra özel ürünlerimiz var: şeftalili cobbler, yaban mersinli cobbler, hindistan cevizi ve graham kraker kabuklu beyaz çikolata. Ve son olarak, karışımlarımız: mavi ahududu, beyaz çikolatalı hindistan cevizi ve elmalı hindistan cevizi, kulağa biraz çılgınca geldiğini biliyorum ama çok lezzetli."

Birçok seçeneğe bakıyorum, hangisini alacağımdan emin değilim çünkü hepsi kulağa çok güzel geliyor ve midem şimdiden guruldamaya başladı. Dün gece yemek yememiştım ve dün Şelaleler'de yaptığım antrenmandan sonra bir an önce beslenmem gerekiyor.

Fran'e bakıyorum. "Parker'ın en sevdiğinin hangisi olduğunu biliyor musun?"

Dudaklarında bir sırıtış belirmeden önce gözleri bir an için açılıyor. "Elbette. Bu-"

"Elma hindistan cevizi," diye bir ses yükseliyor arkamdan.

Deve bakmak için başımı arkaya eğerek dönüyorum. "Axel. Sizi gördüğüme sevindim."

Homurdanıyor. "Hmm." Beni itiyor ve elmalı hindistan cevizli turtayı işaret ediyor. "Şunu al. Bu onun eseri." "

"Parker mı buldu bunu?"

Başını sallıyor. "O ve Fran, Kocaayak'ın yerinde viski içip sarhoş olmuşlar ve turta konuşuyorlarmış. Acıkmışlar, gizlice buradaki mutfağa gitmişler ve bu canavarı yaratmışlar."

"Hey! Bu yaz şimdiye kadar en çok satan ikinci ürünümüz olduğunu bilmenizi isterim." Fran göğsünü dışarı çıkarıyor, burnu havaya kalkıyor. "Sen hariç herkes bayılıyor."

"Herkes yanılıyor. Hindistan cevizi şeytanın kepeğidir."

"Aslında ben onun kokain olduğuna inanıyorum," diye araya giriyorum.

Beni küçümsüyor. "Sen bilirsin, değil mi Hollywood?"

Parker'ın iyiliği için sakinliğimi korumaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. Axel'i sevdiğini biliyorum ama şu anda onu yumruklamak istiyorum. Neden istemeyeyim ki? Bana saldırıp duruyor. Benim de karşılık vermem adil olur, değil mi?

"Gerçekleşiyorum-"

"İşte buradasın!" Parker kapıdan hızla içeri girdi. "Her yerde seni arıyordum Axel. Ben- Oh. Noel."

Axel'e karşı hissettiğim küçümseme gitti. Yerini hızla sevinç aldı.

Parker .

Gözleri Axel ile benim aramda gidip geliyor ve sanki üzerimdeki gerginliği hissediyormuş gibi dikkatle yanıma yaklaşıp koluma sakinleştirici bir el koyuyor. "İkinizin de burada olduğunu fark etmemiştim. Her şey yolunda mı?"

"Peki," diye cevap veriyorum Axel'den önce. "Ben de tam bize biraz turta alıyordum."

"Kahvaltı için mi?" "Evet."

"Senden hoşlandığımı biliyordum." Parmak uçlarına basarak yanağıma bir öpücük kondurdu.

Bunu o kadar zahmetsizce yapıyor ki, Fran küçük bir gıcırta çıkarana kadar bunun farkına vardığını sanmıyorum.

Fırıncı elini ağzına götürüyor, gözleri kocaman. "Özür dilerim," diyor elinin arkasından.

Parker omuz silkiyor, ya Fran'in tepkisinden etkilenmemiş davranıyor ya da gerçekten umursamıyor.

Bu bizden biri yapar.

Ben önemsiyorum ve Axel de önemsiyor - eğer burun delikleri bir gösterge ise.

"Peki bana ne alacaksın? Çünkü umarım-" "Elma hindistan cevizi mi?"

"Evet! En sevdiğim olduğunu nereden bildin?"

"Axel."

Neredeyse yeni yürümeye başlayan bir çocuk kadar büyük olan koluna sarılarak kendini deve doğru fırlatıyor. "Oh, Axel. Beni gerçekten seviyorsun, değil mi en iyi arkadaşım?"

Dudakları gür kırmızı sakalına doğru dönerek onu silkeliyor. "Kes şunu. Bunun için çok erken."

"Bir gün itiraf edeceksin." Adam kaşlarını çatmaya devam ederken kadın ona sırtıyor. Yine de onu veren gözleri. Ona tapıyor. Herkesin görebileceği kadar açık.

Arkadaşlıklarını asla anlayamayacak olsam da, özellikle de geçmişleri göz önüne alındığında, bunun olabildiğince gerçek olduğunu ve Axel'in Parker'ı gerçekten önemseydiğini ve onun için en iyisini istediğini görebiliyorum.

Sanırım bu onu benim kitabımda iyi yapıyor.

"Ee, bir dilim elma hindistan cevizi ve başka ne var Noel?" Fran tezgâhın arkasından soruyor.

"Kiraz. Yemeyeli çok uzun zaman oldu." Başparmağımı Axel'e doğru savuruyorum. "Ve büyük adam ne isterse. Ben ismarlıyorum."

"Bütün bir beyaz çikolatalı ve şeftalili tart, sonra da bir dilim yaban mersini lütfen Fran," diye rica ediyor bana doğru sırtarak. "Sorun değil, değil mi?"

Dick.

Ona sıkı bir gülümseme veriyorum. "Evet, gayet iyi. İyi dostum Axel için her şeyi yaparım," diyorum alaycı bir tavırla. Arkadaş olmaktan çok uzağız ve bunu yanına bırakmamın tek nedeni Parker. Fran'e dönüyorum. "Beni ara."

"Tamamdır," diyor ve neşeli bir şekilde ekrandaki düğmeleri biraz mırıldanarak yumrukluyor.

Sabah 9:00'dan önce bu kadar turta sattığı için şu anda kendini daha neşeli hissettiğinden eminim.

Fran bana toplam tutarı veriyor, ben de siyah kartımı uzatıp Parker'a dönüyorum. "Bugün için planın nedir?"

"Tiyatroya gidiyorum. Katılmak ister misin?"

Axel başının üstünden bana hançer gibi bakıyor ama bu ona "Elbette. Günümü geçirmek için daha iyi bir yol . Belki Şelaleler dışında."

Parker dünü hatırlayarak kızarıırken Axel, "O zaman git buradan" diyor.

Onu görmezden geliyorum, Fran'den dilimlerimi alıyorum ve ikiliyi kapıdan dışarı kadar takip ediyorum.

Günden ne istediğimden emin değildim ama şimdi başka bir şekilde geçirmeyi hayal edemiyorum - Parker'ı görmek ve Axel'in canını sıkmak.

Mükemmel bir kombinasyon.

"Bekle, bekle, bekle. Bana bir sonraki bağış toplama etkinliğinin bir içki yarışması olduğunu mu söylüyorsun?"

"Sanırım eğer gerçekten, gerçekten temellere inmek istiyorsanız, o zaman evet. Ama bu her şeyden çok bowlingle ilgili."

"Nasıl yani?"

Parker ağzına bir lokma daha turta atarken bacaklarını ileri geri sallıyor. Sahnede oturmuş, Rossi Café'den aldığımız kahvaltının ve kahvenin tadını çıkarırken Axel duvarları değiştirmeye çalışan ekibin başındaydı.

Şimdi boş olan tiyatroya bakıyorum. Lanet olsun. Duygusallaştım. İçeriye en son gitmeden önceki gece girmiştım ve Parker'a o kadar dalmıştım ki burayı gerçekten takdir edememiştım. Burayı şimdi böyle görmek beni bu sahnede geçirdiğim tüm saatlere ve buranın bugün olduğum kişiye ne kadar katkıda bulunduğuna geri götürüyor. Garip.

Ama Parker'ın burayı eskisinden çok daha iyi bir hale getireceğini biliyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Öyle işte."

"Ama insanların bira almasını istiyorsunuz, değil mi? Çünkü her satın almadan elde edilen gelir tiyatro fonuna gidiyor."

"Şey, evet, ama-"

"Yani bu bir içki yarışması."

"Hayır!" Oflayıp pufluyor, sonra gülüyor. "Evet, iyi. Sanırım biraz öyle. Ama yine de trivia düzenliyoruz, bowling oynuyoruz ve eğleniyoruz, yani bu da bir şeydir, değil mi? Ayrıca, sadece bira satışlarından elde edilen gelir değil. Yemekler de var. Garth'ın tüm bunları yaptığına hâlâ inanamıyorum."

Homurdanıyorum. "Yapabilirim. O çocuk altıncı sınıftan beri sana aşık."

"Yapmadı!" diye itiraz ediyor ama sözlerinin arkasında gerçek bir öfke yok. Haklı olduğumu biliyor. "Herkese iyi davranır. Ayrıca, o da tiyatrocı bir çocuktı. Davaya sempati duyuyor, hepsi bu."

Neredeyse Astrid'inki kadar güzel olan kahvemi yudumlarken gözlerimi deviriyorum. "Sen nasıl istersen, Peter." Elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "O sloganın onda kalmasına izin verdiklerine inanamıyorum. Geçen gün gördüm ve çenem neredeyse yere çarpacaktı."

Başını yana doğru eğiyor. "Ne? 'Bigfoot's Hideaway'in hayranı değil misin? Gel Taşaklarını Gör' hayranı değil misin?"

"Oh, bayıldım. Çok komik. Leonard Figgins Senior'un bunun geçmesine izin verdiğine inanamıyorum."

"Sanırım o oylamayı yaptığımızda kendisi yoktu. İşte bu yüzden her belediye toplantısına gitmek çok önemli. Oy pusulasında ne olacağını asla bilemezsiniz."

"Açıkça."

Tabağındaki son turta parçasını sıyrıyor ve toplum içinde çıkarılması yasal olmaması gereken bir sesle ağzına atıyor. Pornografi sınırında bir ses ve bilmeliyim ki dün yüzüme boşalırken çıkardığı sesin aynısı.

Dilini çatalının her bir ucunda gezdiriyor, her bir parçayı aldığından emin oluyor ve ben onu izliyorum, bir inilti ve bir ereksiyonu zar zor tutuyorum.

Boğazımı temizliyorum ve dikkatimi başka bir yere veriyorum.

Axel'in ekibi hızlı çalışıyor ve onlar tüm ağır işleri yaparken Parker'la burada oturduğum için kendimi kötü hissediyorum ama sonra geçiriyor ve tam da olmam gereken yerde olduğumu anlıyorum. "Aman Tanrım. . Bunun nerede olduğunu bilmiyorum. geldi." Peçetesiyle dudaklarını sıvazlıyor. "Sanırım turta o kadar güzeldi."

Bana karşı hep böyleydi -kendisi olabilecek kadar rahattı. Yıllar boyunca birlikte olduğum kadının olmadığı biri gibi davrandığının belli olduğu randevuları sayamıyorum. Ben bunu istemiyorum. Ben gerçek istiyorum.

Parker'ı istiyorum.

"Yani bu etkinliğe geliyorsun anlamına mı geliyor?"

"Bağış toplamaya yardım etmek için geldiğimi söyledim ve ciddiydim." "Biliyorum, ama ..."

"Ama?" Omzumu onunkine çarparak soruyorum. "Aklında ne var?"

"Pekala, gidiyorsun." Omuz silkiyor ve bacaklarının sahnede zıpladığı yere bakıyor. "Sadece altı haftalığına burada olduğunu biliyorum ve zamanını teketime almak istemiyorum."

Ciddi olamaz.

"Hey," diyorum usulca, çenesini bana doğru eğiyorum, böylece gözlerimin içine bakmak zorunda kalıyor. "Ben senin için buradayım, Parker. Bunu biliyorsun, değil mi? Senin için kalıyorum."

"Tiyatro için kaldığını sanıyordum. Çünkü buna inanıyorsun."

"Sana inanıyorum."

Gözleri açılıyor ve sertçe yutkunduğunu hissediyorum. "Oh."

"Bu gerçekten bir sürpriz mi?" Başparmağımı yumuşak alt dudağında gezdirerek soruyorum, kendimi ona dokunmaktan alıkoyamıyorum.

"Şey, hayır. Yani, belki. Bana hep inandın. Ben sadece ..." Tekrar omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece şimdi farklı hissediyorum."

"Dün yüzünden mi?" Başını sallıyor. "Seni bilmem Parker ama dün benim için hiçbir şeyi değiştirmede. Konu sen olunca değişmiyor. Seninle ilgili her zaman sahip olduğum duygulara hâlâ sahibim. Yaptığımız şey . . . Bunların hiçbirini değiştirmede. Dur biraz. Hayır. Bu doğru değil."

Kaşları birbirine çarptı. "Değil mi?"

"Hayır. Bu seni daha çok istememi sağladı. Ve ben seni zaten çok ama çok istiyordum," diyorum, yaklaşıp dudaklarımı yanağına bastırarak.

Nefesi kesiliyor ve sırtarak onu tekrar öpüyorum, kulağına kadar, böylece bir sonraki söyleyeceğimi sadece o duyabiliyor.

"Seni bu sahnede becermeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin Parker," diye fısıldıyorum. "Bunu on yıl önce de yapmak istiyordum ve şimdi tadının nasıl olduğunu bildiğim için daha da çok istiyorum."

Küçük bir nefes verir.

"Şu anda yalnız olsaydık, tam da bunu yapardım. Seni yuvarlar ve bacaklarının arasına kayardım. Boşalman için bana yalvarana kadar amını yerdim, sonra adım bu duvarlarda yankılanana kadar seni becerirdim. Sonra sırf yapabildiğim için her şeyi baştan yapardım."

Yutkunuyor ve ses o kadar duyuluyor ki birkaç mürettebat üyesi neler olduğunu görmek için başını çeviriyor.

Parker onlara el sallıyor, ben de gülüyorum ve sonra geri çekiliyorum. Göğsü kabarıyor, göz bebekleri büyüyor ve saç çizgisinin hemen yanında küçük bir ter damlası belirliyor.

"Bir sorun mu var Peter?" Ona masumca sordum.

Başını sallayarak gözlerini sıkıca kapatıyor. "Senden nefret ediyorum."

Gölüyorum. "."

". Gerçekten istemiyorum. Yine de bazen bunun işleri kolaylaştıracağını düşünüyorum."

Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim ama Axel odaya dalmışken bu konuya girmek istemiyorum.

Sahnedan birkaç adım ötede duruyor, gözleri sadece Parker'a kilitlenmiş, ben burada yokmuşum gibi davranıyor.

"Bir sorunumuz var," diyor ona.

Oyunbazlık gitti. Parker'ın tüyleri diken diken oldu. "Sorun nedir?"

"Gel bak."

Sonra Axel topuklarının üzerinde dönüyor -hâlâ bana bir bakış bile atmadan- ve odadan dışarı doğru yürüyor.

Parker sahneden atlıyor, ben de onun ve Axel'in peşinden koşuyorum.

Onu girişin ortasında, başı tavana doğru eğik bir şekilde dururken bulduğumuzda kayarak duruyoruz.

"Şunu görüyor musun?" Tavanda açılan deliği işaret ediyor. Kirle kaplanmış gibi görünen pembe yalıtım kabarcıkları dışarı sarkıyor. "Bu-"

"Asbest." Parker inliyor, elleri kalçalarına gidiyor. "Bok. Bok, bok, bok."

"Ne kadar kötü?" Tam olarak anlayamadığım için soruyorum. Başımı belaya sokacak kadar çekiç kullanmayı biliyorum ama bunun ötesinde, kendi alanımın dışındayım ve bunların orada olmaması gereken bir delik dışında ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Şuradaki iğrenç gri ve kahverengi lekeleri görüyor musun? Tamamen parlak pembe olmayan yerleri? Bu, durup buraya bir ekip göndermemiz ve başka bir yerde daha olmadığından emin olmamız gerektiği anlamına geliyor," diye açıklıyor Axel. "Muhtemelen bizi birkaç gün geriye götürecekt."

"Ve bize birkaç bin dolara mal oldu." İç geçiriyor ve ben öne çıkıp onu rahatlatmak istiyorum ama şu anda benim kurtarıcılığımıza ihtiyacı olmadığını biliyorum. Ya da benim dikkat dağıtmama.

"Hey," diyorum dirseğinden çekiştirerek.

Bana dönüyor, gözleri endişe dolu ve bundan o kadar nefret ediyorum ki. Keşke yardım etmeme izin verse. Hiçbir fedakarlık yapmadan burayı tam istediği gibi bitirmesi için ona para vereyim ama bunu da yapamam.

"Ben çıkıyorum. Sen ve iş ortağın bu işi halledin, tamam mı?"

Yumuşakça gülümsüyor. "Tamam. Özür dilerim. Sadece ..." Elini yeni keşfettiği dağınıklığa doğru sallıyor.

"Akşam görüşür müyüz?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. Alnına bir öpücük kondurmak için hamle yapıyorum ama Axel'in göz ucuyla bizi izlediğini fark edince fikrimi değiştiriyorum.

Bunun yerine geri çekilip ona garip bir el sallıyorum, sonra da çöplerimizi almak için tiyatroya geri dönüyorum.

Tam girişe dönmek üzereydim ki kapıdan gelen boğuk sesleri duydum.

Duraklıyorum, dinlememem gerektiğini bildiğim halde dinliyorum. "Görüldüğü gibi değil."

"Gerçekten mi? Çünkü ikiniz çıkıyormuşsunuz gibi görünüyor." "Peki ya öyleyse?" Parker Axel'e meydan okuyor.

Sırıttıyorum, onu net bir şekilde hayal edebiliyorum. Bahse girerim omuzları geriye doğru bastırılmış ve çenesi yukarı doğru itilmiş, sadece onu sorgulamaya devam etmesi için yalvarıyordur.

"O zaman bu senin bileceğin iş, sanırım. Ama sadece , daha önce gittiğinde neler olduğunu hatırlıyorum, yine yapacak."

"Nasıl olduğunu biliyorum Axel. Ben de oradaydım. Ben de yaşadım."

Lanet olsun. Sesindeki acı. Beklediğim bu değildi. Oradan ayrıldığımda ve Parker'ın Los Angeles'a asla gelmeyeceğini anladığımda kalbim paramparça olmuştu. Ama dikkatimi dağıtacak ve beni bundan çekip çıkaracak insanlarım vardı. Keşfedecek yeni ve parlak bir şehrim vardı. Parker her zaman sahip olduğu şeye sahipti ve her yerde bizi hatırlatan şeylerle burada yaşamamanın zor olduğunu hayal edebiliyorum.

Onu incittiğim için nefret ediyorum ama ne kadar çok istesem de geri dönüp geçmişini değiştiremem.

"Biliyorum," diyor. "Biliyorum. Ben sadece . . . Kahretsin Park, sadece senin için en iyisini istiyorum, tamam mı? Babanın gidişyle ve Noel'in gidişyle yeterince kalp kırıklığı yaşadın. Bunu tekrar yaşadığını görmek istemiyorum."

"Ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum, ama bu benim kararım."

Axel hemen cevap vermez. Sonra iç geçirir. "Buna saygı duyacağım. Sadece ... unutma, tamam mı?"

"Yapmayacağım."

"Güzel."

Kapıyı tekmeleyerek açıyorum, varlığımı duyuruyorum ve Parker sığıyor ama Axel sığramıyor.

Hayır. Bana sertçe bakıyor, kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Görüştürüz Peter," diyorum ona, bu sefer umursamadan ve durup başına bir öpücük kondurarak.

"Sonra," diye mırıldanıyor kızarak.

"Axel." Ona başımla selam veriyorum.

"Hollywood," diye cevap veriyor.

Her kelimesini duyduğumu biliyor. Her kelimeyi duymamı istedi.

Benim yapamadığım bir şekilde onun yanımda olduğunu hatırlatan bir başka şey.

Bu berbat bir durum ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca yapmam gereken şeyi pekiştiriyor: Ayrıldığımda Parker'ın bu kez onun hakkında ne hissettiğimi tam olarak bildiğinden emin olmak.

Parker: How mad are you going to be if I say I have to cancel tonight?

Parker'dan gelen mesajı okurken ayakkabılarımı bağlamayı bıraktım. Akşam yemeği için birkaç şey almak üzere Jill'e gitmeye hazırlanıyordum, sonra da onun evine doğru yürüyecektim.

Bir cevap yazıyorum.

Ben: Not mad. Just curious why.

Parker: Well, it's a funny story really . . I forgot it was Monday.

Ben: What's so special about Mondays? Except for the fact they were invented by the Devil, of course.

Parker: Dinner at Axel's.

Ugh. Yine lanet Axel.

Menajerimden gelen ve gönderdiği senaryoyu alıp almadığımı soran mesajı görmezden gelirken gözlerimi deviriyorum, başparmaklarım telefonumun ekranında uçuşuyor. Ona okuyacağıma dair söz vermiştim ama bir çizgi roman stüdyosunun yeni bir franchise olarak başlatmaya çalıştığı bir süper kahraman filmi olduğunu fark ettiğim anda bir kenara fırlattım.

Bunun müthiş bir fırsat olacağını biliyorum ama aynı zamanda çok fazla film çekimi anlamına da geliyor ve şu anda bu tür taahhütlerde bulunmak istediğimden emin değilim.

Ayrıca, Parker'ı tekrar ne zaman göreceğim gibi endişelenmem gereken başka şeyler var.

Ben: You mean to tell me you have dinner at Axel's on Monday, then Tater Tot Tuesdays at your mom's the next day? Do you ever cook for yourself?

Parker: Not if I can help it.

Parker: I also go to your gran's as often as I can, and you know she loves feeding people. I'm usually stocked for days by the time I leave.

Ben: Spoiled.

Parker: Says the guy who requires all organic, freshly pressed orange juice in his dressing room with two ice cubes.

Ben: I cannot believe they ran that story. It's so not true, and you know it.

Ben: All I did was ask for one glass with NO ICE because I'm not Satan, and it got twisted into something else.

Parker: Hollywood is weird. I'd never want that life.

Böyle bir şeyi ilk kez söylemiyor ve tıpkı daha önce olduğu gibi, ağzımda acı bir tat bırakıyor çünkü bana tekrar tekrar hayır diyor gibi hissediyorum.

Ben: You don't even know the half of it. They make up the weirdest shit.

Arkadaşım Jude Rafferty'nin bir talk show öncesinde alerji ilacı alıp biraz aptallaşması ve canlı yayında ayağının takılıp Snoopy iç çamaşırını tüm dünyaya göstermesi gibi. Sonrasında, küçük bir hata yüzünden uyuşturucu kullandığına dair koca bir hikaye çıktı ortaya. Gelişmeleri izlemek vahşiceydi ve özellikle de spot ışıklarından çok nefret ettiğini bildiğim için adam için çok kötü hissettim. Neyse ki moda blogger'ı olan harika bir kız arkadaşı var ve ona biraz daha iyi tahammül etmesine yardımcı oluyor.

Parker: What other weird stuff have they made up about you?

Ben: If you haven't heard it, I'm not repeating it.

Ben: Tell me again why you need to cancel?

Parker: First of all, boooo!

Parker: Second, I promised Axel I'd go to his house before I made plans with you, and I figured you didn't want to come.

Ben: Who said I didn't?

Parker: Because you hate him?

Ben: I don't hate Axel.

Ben: I just don't particularly like the big fella.

Parker: See? I wasn't wrong.

Ben: But I wouldn't mind being where you are.

Parker: You . . want to go to Axel's with me?

Axel'in yemek masasına oturup beni Parker'dan uzak tutması için uyarmasını mı yoksa bütün gece bana kaşlarını çatmasını mı istiyorum? Bir kaşık Vegemite yemek tercih ederim ve o bok iğrenç.

Ama Parker'la vakit geçirmek istiyor muyum? Evet. Milyon kere evet. Milyon kere evet.

Ve sırf bunu gerçekleştirmek için bir ya da iki saat boyunca her şeye katlanırım, bu tam bir işkence olacak olsa bile.

Ben: Are you inviting me?

Parker: Noel Carter, will you do me the honor of being my guest to tonight's dinner at Axel Cooke's?

Ben: You're inviting me to be a guest someplace you don't even know if I'm welcome at?

Parker: NOEL!

Gülüyorum, sert bir bakışla ayağını yere vuruşunu kolayca hayal edebiliyorum.

Ben: I'm kidding, I'm kidding.

Ben: Yes, I'll come.

Parker: YAY!

Parker: Dinner starts at seven.

Parker: Oh, and bring some red wine. It's Axel's favorite. Maybe it'll be enough to push you into his good graces.

Robin's Egg mavisi bir kapının önünde duruyorum, elimde şarap şişesi ve kapıyı çalmaya hazırım.

İçeriden bir yerlerden çığlıklar ve yere vuran ayak sesleri geliyor.

İçimden bir ses her neye bulaşacaksam kaos olacağını söylüyor.

Derin bir nefes çekiyorum, sonra kapıyı çalıyorum.

On saniye geçmeden kapı açıldı ve gözlerim aşağıya, aşağıya, aşağıya, bana kocaman kahverengi gözlerle bakan birbirinin aynı üç küçük kıza kaydı.

"Kimsin sen?" diye sorar içlerinden biri. "Yabancı," diye yanıtlıyor bir diğeri.

"Güle güle," diyor üçüncüsü, kapıyı iterek kapatmaya çalışıyor ama diğer kızlar engel oluyor.

"Miranda, Matilda, Mavis!" Parker sesleniyor ve kafamı kaldırdığımda onu kapıya doğru koşarken ve onlar kapamadan kapıyı tutarken buluyorum. "Kapıyı açma konusunda ne demiştik?"

"Yapma mı?" diye soruyor atkuyruklu olan ve diğerlerinin gülümsememi görmemesi için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

"Bu doğru. Bunu yapmayın. Tehlikeli olabilir."

"Ama burası Emerald Grove. Babam kapıları bile kilitlemiyor."

"Ben de istiyorum, seni küçük ispiyoncu!" Axel içeriden bir yerden sesleniyor.

Parker gözlerini deviriyor. Çocukları kovmadan önce bana, "Yapmıyor," diye fısıldıyor. "Hadi şimdi gidin. Gidin oynayın."

"Onunla oynayabilir miyiz?" Tombul bir parmak bana doğru çevriliyor, kızın at kuyruğu başını Parker ile benim aramda sallayarak ileri geri sallanıyor.

Parker bana bakarak, "Bu tamamen ona bağlı," diye cevap veriyor.

Onların seviyesine inip boştaki elimle el sallıyorum. "Merhaba. Ben Noel. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Öne çıkmadan önce Parker'dan güvence istiyorlar.

"Ben Miranda," diye anons ediyor at kuyruklu olan. "Bizimle oynamak için mi buradasınız?"

Kıkırdıyorum. "Duruma göre değişir. Ne oynuyoruz?"

"Ben Matilda'yım!" diye çığlık atıyor atkuyruklu olan, kendini bana doğru fırlatıyor ve kollarını boynuma dolayarak beni bir çocuktan beklediğimden daha sıkı sıkıyor. "Oyuncak bebek oynayabiliriz!"

"Noel'in bundan hoşlanacağını sanmıyorum," diye araya giriyor Parker. "Şaka mı yapıyorsun?" Matilda'ya dedim ki.

"Oyun oynamayı çok isterim
bebekler seninle."

Göz ucuyla Parker'ın gülümsemesini yakalıyorum, sonra tek kelime etmemiş olana bakıyorum.

"Merhaba." Omuzlarından aşağı sarkan kırmızı lüleleri, ışıltılı mor tütüsü ve parlak turuncu yağmur çizmeleri olana bir el daha sallıyorum. "Eğer bu ikisi Miranda ise-"

"Ve Matilda!" diye bağılıyor yine bulaşıcı bir kıkırdamayla.

Ben de gülüyorum. "Ve Matilda, o zaman sen Mavis olmalısın." Sırıttıyor, her iki yanağında da birer gamze beliriyor. "Ben

Mavis ve ben kaplumbağaları severiz."

"Öyle mi? Onlar hakkında çok şey biliyor musun?"

"Kaplumbağalar hakkında her şeyi bilirim."

"O zaman yemekte bana kesinlikle onlardan bahsetmek zorunda kalacaksın."

"Söz veriyorum." Serçe parmağını uzatıyor ve ne istediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Kendi küçük parmağımı onunkine doluyorum ve el sıkışıyoruz.

o.

Ayağa kalkıyorum ve kahverengi gözlü çocuklara bakıyorum.

"Pekala, tanışma bittiğine göre içeri girebilir miyim?"

Üç kişiden ikisi alkışlamaya başladı. Matilda boştaki elimi tutarken, Miranda pantolonumun paçasını çekiştiriyor. Mavis gidiyor, bunu komik buluyorum çünkü bu çocuğun grubun sessiz lideri olduğundan hiç şüphem yok.

Parker yollarından çekiliyor, beni onun yanından geçirip iki katlı evin içine doğru götürürlerken gözleri parlıyor.

Selam, ona göz kırparak söylüyorum.

Gülümsüyor ve bu, çocuklar tarafından esir alınıyormuşum gibi hissetmeme değiyor.

Beni oyuncaklarla dolu ama yine de son derece rahat görünen oturma odasına, ardından boyalı el izleri ve korkunç çizimlerle kaplı koridora ve Axel ile karısını ocağın başında bulduğumuz mutfığa sürüklüyorlar.

Öpüşüyorlar.

Kızlar hep bir ağızdan "Iyy!" diye bağırır.

Çift, ellerini gözlerine, ağızlarına ya da kulaklarına kapatmış, görmeme, duymama ve kötü konuşmama halindeki çocuklara bakarak sırtarak ayrılır.

"Git oyna," diye talimat veriyor babaları. "Yoksa gıdıklama canavarını getiririm."

Hepsi çığlık atar -bu sefer Mavis bile- sonra oturma odasına doğru kaçarlar.

"Oh! Noel!" Axel'in karısı nihayet burada olduğumu fark ettiğinde heyecanla şöyle diyor. Ellerini şişmiş karnını örten önlüğe siliyor ve yanıma geliyor.

Geniş mutfağın ortasındaki adada. "Tanrım. Ben Mary. Sonunda sizinle tanışmak çok güzel."

Elini sıkmak için elimi uzatıyorum, ama o elimi görmezden geliyor ve hemen sarılıyor. Beni de kızı gibi sıkıca kucaklıyor.

"Daha önce resmi olarak merhaba deme fırsatımız olmadığı için üzgünüm," diyor ayrılırken. "Müzayededede sohbet etmeyi umuyordum ama bu ufaklığın farklı planları varmış." Karnını ovuşturuyor. "Bu yüzden gelebilme sevin dim. Şimdi bütün gece sizinleyiz ve ben de şuradaki kızın bana anlatmayı reddettiği tüm hikâyeleri dinleyebilirim."

Mary sobaya doğru ilerlerken en iyi arkadaşlarının arasına dikkatle bakar.

Parker ellerini kaldırdı. "Hey, onu . Bana para ödüyor."

"Teknik olarak . Hatta ortağız."

"Bu senin hakkında istediğim kötü şeyleri söyleyebileceğim anlamına mı geliyor?"

Axel kalın parmağıyla onu işaret ediyor. "Dikkat ."

Parker gülüyor, sonra getirdiğim şarap şişesine uzanıyor. Şişeyi kaldırdı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Kırmızı dedim," diye fısıldıyor. Omuz silkiyorum.

"Oops."

Bilerek beyaz getirdiğimi çok iyi bildiği için gözlerini kısıyor.

"Bak!" Şişeyi kaldırıyor. "Noel şarap getirmiş." "Ooh. Beyaz.

En sevdiğim şarap," diyor karısı heyecanla.

"Hiç içemem çok kötü. Ax, benim için bir bardak al."

Axel sadece homurdanıyor, sonra açmak için şişeyi Parker'dan alıyor. Dolaba doğru ilerleyip birkaç bardak indiriyor, ardından dondurucuya gidip bir tanesinin içine iki buz küpü atıyor.

Burada rahat olduğu belli, sanki burası onun ikinci evi gibi.

İçimdeki kıskançlık duygusunu inkar edemem.

Ben.

Onu bir kenara itiyorum, sonra Parker'ın bana uzattığı şarap kadehini kabul ediyorum.

Kendininkini sapından tutup bana doğru eğiyor. Axel'e el sallıyor ve Axel isteksizce aramıza giriyor, gözleri temkinli ve dudakları aşağı dönük.

"Bu geceye," diye kadeh kaldırıyor. "Ve en iyi iki arkadaşıma. Umarım akşam yemeğinde birbirlerini öldürmezler."

Axel homurdanıyor. "Bunu göreceğiz," diye mırıldanıyor.

"Axel Joseph Cooke!" diye uyarıyor karısı, o da başını eğiyor.

Onu ilk kez birazcık bile korkmuş görüyorum ve gülmekten kendimi alamıyorum.

Bana bir bakış attı ama bu beni rahatsız bile etmedi. Bu gece olmaz. Bu geceyi hiçbir şey mahvedemez.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Parker

"İşler çok hızlı cehenneme döndü."

Axel'in evinin önünden geçerken başımı ellerimin arasına alıp inliyorum.

Saat neredeyse sabahın 2'si ve biz daha yeni ayrılıyoruz. Noel oraya vardıktan yaklaşık 30 dakika sonra kıyamet koptu.

"Şaka yapmıyorsun. Matilda'nın iyi olmasına sevindim. Axel'in de," diyorum. "Çok fazla kan vardı."

"İkisi için de birkaç dikişin düzeltemeyeceği bir şey değil," diyor Noel, bir kolunu omuzlarıma dolayarak ve beni yanına sürükleyerek. Ona sokuluyorum, sıcaklığı ve parfümü şu anda çok ihtiyacım olan bir güvenlik ağı gibi beni sarıyor. "O küçük ama dayanıklı. İyileşecektir. Axel da iyi olacak."

"Biliyorum. Sadece korkutucu, anlıyor musun? Ve eli iyileşene kadar tiyatrodaki birkaç hafta geçirmemize neden olabilir."

"Hayır. Eminim ekibi bu işle ilgileniyordur. Ayrıca, siz ikiniz birlikte harika bir iş kurdunuz. Bu yüzden her şey dağılmayacak."

"Evet, belki." İç çekiyorum. "Akşam yemeği bile yiyemediğimize inanamıyorum. Ama o lazanya ..."

"Kömürleşmiş mi? Tamamen cayır cayır yanmış mı?"

"Çok, çok yandım. Onun yaralanmasına üzüldüğüm kadar yemeğin kaybolmasına da üzülmem beni kötü bir vaftiz annesi yapar mı?"

Gülüyorum. "Sanırım bu seni acıktırıyor."

"Ugh. Çok açım. Keşke buralarda yirmi dört saat açık bir lokantamız olsaydı."

"Düşündüğünüz çok yaya trafiği alacağımızdan şüpheliyim."

"Muhtemelen hayır, ama ani pastırma ve yumurta ihtiyacımı giderir. Oh, ve patates. Hayır, bekle. Bisküvi ve sos. Ve wa-"

"Evime geri dön."

Duruyorum ve onu da kendimle birlikte durmaya çekiyorum.

"Ne?"

"Benimle büyükannene gel. Buzdolabında bunların hepsi ve daha fazlası var, sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim. Sanırım kasabadaki herkes seni düzenli olarak beslediği için evinde pek bir şey yok."

İnkâr etmeye bile çalışmıyorum. "Şansımız varsa birkaç yumurtam ve biraz ketçabım var. Belki mayonez. Ama hepsi bu kadar."

Sırıtarak başını sallıyor ve bizi gittiğimiz yönün tersine çeviriyor. "O zaman anlaştık. Büyükanneme gidiyoruz, ben de kahvaltı hazırlıyorum."

"Büyükannemin umursamayacağından emin misin?"

"Hayır. Hiç de bile. Eve döndüğüm için o kadar heyecanlı ki, kalkıp bize kendisi yemek bile yapabilir."

"Noel!" Karnını dürtüyorum.

"Hey, hey." Benden kaçmaya çalışıyor ama nafile. "Şaka yapıyorum!"

Hem öyle, hem değil. Büyükannemin onun burada olmasını ne kadar sevdiğini inkar edemeyiz, hepimiz seviyoruz.

Aslında, bu gece orada olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Matilda çılgılık attığında Axel -beklendiği gibi- sıçradı ve sarımsaklı ekmeği kesmek için kullandığı bıçak elini kesti. Hemen kan fışkırmaya başladı ama umurunda değildi. Tek odaklandığı şey kızıydı, bu yüzden evin içinde koşmaya başladı, her yere kan bulaştırdı ve onu kucağına aldı.

İkisi de dikiş attırmak için yerel kliniğe gittiler -Axel'in elinde on dikiş, Matilda'nın ise sehpanın üzerinde kırdığı çenesinde dört dikiş vardı.

Tüm bu karmaşanın içinde bir yerlerde akşam yemeği unutuldu ve yandı, yangın alarmı çalmaya başladı.

kızları daha da korkuttu, bu da beni .

Ama Noel öyle değildi. O sakindi. Tamamen sakindi. Axel'in her yeri kanamaya başladığında ya da üçüzler avazları çıktığı kadar bağırıldıklarında benim yaptığım gibi gözünü kırpmadı ya da çığlık atmadı. Bana bir havlu attı, Axel'in eline baskı yapmamı söyledi, sonra ağlayan Miranda ve Mavis'i her gün yaptığı bir şeymiş gibi kucağına aldı ve Mary Matilda'yla ilgilenirken, ben de Axel'le ilgilenirken onları sakinleştirmeye yardımcı oldu.

Mary ve Axel doktora giderken bile Noel, çok geç olmasına ve akşamımızın mahvolmasına rağmen Miranda ve Mavis'e bakmak için benimle kaldı. Ben onlara peynirli makarna yedirip yatmaya hazırlarken o da dağınık mutfağı ve Axel'in kızlara ulaşma telaşıyla kıldığı vazoyu temizledi.

O bizim kurtarıcımızdı ve buna şaşırmamalıydım.

Babam beni bir umutsuzluk çukuruna düşmekten kurtardı, sonra Axel bana her zorbalık yaptığında ya da kötü bir şey olduğunda beni tekrar kurtardı.

Ve beni yine kurtarmak üzere, bu sefer açlıktan ölmekten.

Tam zamanında karnım gurulduyor ve o gülüyor.

"Dayan," dedi ve bizi durdurdu. Sonra dönüp önümde çömeldi. "Yukarı."

Bunu daha önce sayısız kez yaptığımızı düşünerek sırtıyorum ve sanki bunu yapmayalı uzun zaman olmamış gibi sırtına atlıyorum.

Ayağa kalkıyor, ben onun için rahat bir pozisyona gelene kadar beni kucağına alıyor ve bizi hızlı adımlarla büyükanneme götürürken ben de sırtına sıkıca tutunuyorum. Yol boyunca kıkırdıyorum, çocuksu heyecanıma engel olamıyorum.

Belki de sadece yorgun olduğum ve delirmeye başladığım içindir.

Noel'in ayakkabıları büyükannemin evine giden kısa çakıllı yolda gıcırıyor ve içeri girmeden önce beni tekrar ayağa kaldırıyor.

Gördün mü? Buralarda kimse kapısını kilitlemez.

Kapıyı iterek açtı ve onu takip etmemi işaret etti. Ayakkabılarımızı çıkardık ve geçen yıl boş zamanlarımda büyükannemin tadilatına yardım ettiğim mutfağa girdik. Eğlenceli ve gecikmiş bir projeydi. Ayrıca, en sevdiğim insanlardan biriyle daha fazla zaman geçirmek anlamına geliyordu. Bunu es geçemezdim.

"Ne istiyorsun?" Noel sessizce soruyor, ben mutfak sandalyelerinden birine yerleşirken buzdolabını açıyor.

"Krep. Hayır, bekle. Omlet. Hayır-" "Odaklan Peter," diye araya giriyor Noel gülerek.

"Özür dilerim, özür dilerim. Her şey kulağa çok hoş geliyor."

"Peki. Ben nasıl olur? Sen bize bardak getir.

Mimozalar için. Büyükannemin buzdolabının arkasında biraz şampanya sakladığına eminim. Ne kadar iyi olduğunu bilemem ama içki içkidir, değil mi?"

"Portakal suyu mu istiyorsun? Organik ya da taze sıkılmış olduğuna söz veremem," diye takılıyorum ona.

Gözlerini deviriyor, buzdolabına dönüyor ve malzemeleri çıkarıp tezgâhın üzerine koymaya başlıyor. Büyükannemin bardaklarını sakladığını bildiğim dolaba gidip iki tane indiriyorum, sonra da Noel'in benim için bıraktığı portakal suyuyla yarısına kadar dolduruyorum. O çoktan ocağın başına geçmiş, yumurtaları kırıp tavaya atıyor, bir yandan da diğerini ısıtıyor.

"Sayı!" Tezgâhtaki içki şişesini kapıyorum ve üstündeki ambalajı soyuyorum. "Şampanya henüz açılmadı. Sence hepsini içersek kızar mı?"

"Kesinlikle yapacağım."

Kalbim bu gece ikinci kez düğümleniyor ve Noel'in büyükannesinin kapının girişinde, pembe bir bornozu sıkıca sarmış ve bir elinde sineklikle durduğunu görmek için dönüyorum.

"Kahretsin. Seni uyandırdık mı?" Noel onu orada bulduğuna şaşkırmamış gibi soruyor.

"Hayır. Ben sadece gece sinek avına çıkıyorum." Onun gereksiz sorusu karşısında gözlerini devirdi. Tabii ki onu uyandırdık ve hırsız olma ihtimalimize karşı sineklikle üzerimize geliyordu.

Noel yüzünü buruşturur. "Kusura bakmayın. Daha sessiz olacağız. Yatağına dön."

Onu görmezden geliyor, silahını sandalyelerden birinin üzerine atıyor ve torununu sobadan uzaklaştırıyor.

"Yanlış yapıyorsun." Düğmeleri çeviriyor ve tavaları karıştırıyor. "Bırak ben yapayım."

"Ne? Hayır," diye itiraz eder Noel. "Ciddiyim büyükanne. Yatağına dön. Biz hallederiz."

Elindeki spatulayı boş mutfak masasına doğrultuyor. "Oturun. İkiniz de. Ve bana şu mimozalardan bir tane doldurur musunuz? Eğer bu saatte kalkacaksam, en azından bir içki içerim."

Noel'in büyükannesi bize sabahın ikisinde kahvaltı hazırlıyor ve o bitirdiğinde sanki haftalardır bir şey yememişiz gibi afiyetle yiyoruz.

şimdiye kadar yediğim en iyi kahvaltı ve bitirdiğim anda ağlamak istiyorum çünkü şimdi şehrin öbür ucundaki evime kadar yürümek zorundayım.

Noel tabağıımı alıp bulaşık makinesine koyarken, "Uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyorsun," diyor. Gran'i çoktan yatağına göndermişti, ki ben de tam olarak orada olmak istiyordum.

"Sanırım uzun gün ve daha da uzun gece beni etkiliyor."

"Kal."

"Ne?"

"Gece kal. Büyükannem için sorun olmaz, bunu biliyorsun."

"Yapamam..." Başımı sallıyorum, o her şeyi yerleştirirken ben de bardaklarımızı alıp üst rafa koyuyorum. "Bu gece kalamam, Noel."

"Neden olmasın? Daha önce yapmadığınız bir şey değıl."

"Evet, ama o zamanlar çocuktuk. Küçük çocuklar. Her şey farklıydı."

Duraklıyor ve hiç hoşlanmadığım muzip bir sırıtışla bana bakıyor. "Neden? Ellerimi kendime saklamam konusunda bana güvenmediğini mi söylüyorsun?"

"Beni okşayacağını düşünüyor muyum? Kesinlikle."

"Her saniyesine bayılacaksın."

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, yanaklarımın ne kadar kırmızı olduğunu görmemesi için arkamı dönüyorum. Masayı temizlemeye ve Tabasco sosunu, tereyağını ve şurubu kaldırmaya devam ediyorum.

"Kanepede uyurum," diye teklif ediyor.

"Çok tatlısın ama seni kendi evinde kanepede uyutmayacağım."

"O zaman birlikte uyuruz."

Ocağın yanına koyduğum tuzluğu neredeyse düşürüyordum, tezgâha çarpıp Gran'ı tekrar uyandırmadan önce zar zor yakaladım.

Bunu o kadar rahat söylüyor ki, sanki büyükannesinin evinde aynı yatağı paylaşmak beni yetiştiren kadına karşı büyük bir saygısızlık olmayacakmış gibi. Elbette, biz yetişkiniz ve büyükannemin bunu umursayacağını sanmıyorum ama yine de yapmamalıymışız gibi geliyor.

Noel yanımdan gülerек çalkalayıcıları alıyor ve ben onları kırmadan önce yerlerine koyuyor. "Seninle dalga geçiyorum. Sayılır. En iyi şekilde davranacağım, söz veriyorum."

Yutkunuyorum. Ona güvenmediğimden değil. . Sadece... Kendime güvenebilir miyim?

Birdenbire içime bir esneme giriyor ve o zaman anlıyorum ki evet, kendime güvenebilirim. Uyumaktan başka bir şey için çok yorgunum.

"Peki," diye yumuşuyorum. "Ama ciddiylim." Onu işaret ediyorum. "Komiklik yok."

Ellerini kaldırıyor. "Yemin et."

"O zaman gidelim, çünkü seninle tartışırken uyuyakalmak üzereyim."

Kıkırdıyor. "Bu ilk kez olmazdı."

Bu doğru. Geceleri telefonda konuşur ve her şeyi tartışırdık. Bazen, tartışmalar

o kadar uzun sürüyordu ki uyuyakalıyorduk ve telsiz telefonun şarjını bitiriyordum.

Annem bu yüzden bana hep çok kızardı.

"Hadi," diyor Noel, elimi tutuyor ve beni mutfaktan çıkarıyor.

Biz giderken ışıkları kapatıyor, yatak odasına girdiğimizde duruyor.

Buraya geri dönmek garip. Elbette onun odasına birçok kez girdim ama bir yetişkin olarak değil. Büyükanнем kapıyı hep kapalı tutardı ve bu da Noel yokmuş gibi davrandığımız başka örnekti.

Noel kapıyı kapatır, sonra odaya geçer ve yatağının yanındaki ışığı yakarak odayı alçak, sarımsı bir ışığa boğar.

Köşedeki bavulu ve dolap kapısının arkasından sarkan smokini saymazsak, oda ayrıldığı günkü gibidir. Duvarlar film posterleriyle dolu, aksiyon figürleri ve ödülleri hala eski ahşap şifonyerinin üstünde duruyor, çizgi romanlar ve gerilim kitapları kitaplığını süslüyor ve-

Bir kahkaha patlattım.

"Ne?" Noel kaşlarını birbirine kenetleyerek soruyor. "Bu kadar komik olan ne?"

Kahkahamı bastırmaya çalışarak dudaklarımı birbirine doluyorum. "Güzel çarşafklar."

Yatağa bakıyor ve omuz silkiyor. "Sen sevdin Örümcek Adam'ı en az kadar. Belki daha da fazla Peter."

"Kes şunu," diye tıslayarak banyoyu işaret ediyorum. "Orada güvende misin?"

Gözlerini deviriyor çünkü o işerken içeri girdiğim ve her yeri batırdığı zamandan bahsettiğimi biliyor. İkimiz de rezil olmuştuk ama kilitlememesi benim suçum değildi.

"Evet. İşte." Şifonyere dönüp bir gömlek çıkardı ve bana uzattı. "Boyun kısa. Bu gecelik olarak iş görür."

"Kaba." Yine de gömleği alıp banyoya giriyorum.

İşimi hallediyorum, ellerimi yıkıyorum, sonra dolaptan bir bez alıp yüzümü elimden geldiğince temizliyorum. Kıyafetlerimi çıkarıp Noel'in tişörtünü başıma geçiriyorum. Haklı, ona kıyasla kısa boyluyum ve üzerimde kalçamın ortasına kadar geliyor. O kadar büyük ki neredeyse her yerimden sarkıyor. Bu şekilde onun kıyafetlerinin içinde olmak hoşuma gidiyor. Daha önce de bana ceket ya da kapüşonlu sweatshirt ödünç vermişti ama onlar bunun gibi hissettirmiyordu.

Bu samimi hissettiriyor. Önceden masumdu, ama şimdi her şey açıkça farklı. Onun kıyafetlerini giymek, onun olduğumu ilan ediyormuşum gibi hissettiriyor.

Ama yine de sanırım öyle ya da böyle hep öyleydim.

Parmağıma biraz diş macunu sıkıp onu geçici bir diş fırçası olarak kullanıyorum. Sonra saçımı güvenilir topuzumdan çekip yeniden yapıyorum, ancak sonunda aşağı doğru tutmaya karar veriyorum.

Oyalanıyorum. biliyorum.

Nedenini bilmiyorum.

Hayır. Bu bir
yalan. Nedenini
biliyorum.

Geceyi Noel'in yanında geçirmek üzereyim. Bunu daha önce de yapmıştım ama bu onunla seks yapmadan önceydi. Onun yüzünde orgazm olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeden önceydi. Ona karşı hislerim olduğunu itiraf etmeden önceydi.

Artık her şey çok farklı geliyor. Çok daha fazla. Ve bu beni çok korkutuyor.

Yavaşça nefes alıyorum ve daha da yavaş nefes veriyorum. Elimi kapı kolunun üzerine koymadan önce bunu birkaç kez daha yapıyorum.

"Dışarı çık Parker. O sadece Noel," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Sadece eskiden sevdiğin ve muhtemelen tekrar sevebileceğın çocuk, ama önemli değil. Sen daha zor şeylerle yüzleştin. Bunu başarabilirsin."

Derin bir nefes daha alıyorum, kapıyı açıyorum ve Noel'le yüz yüze geliyorum.

O çıplak.

Tamam, çıplak değil ama üzerinde bir çift dar siyah boxer külot var ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

Bacakları uzun ve kaslı, her çıkıntısını ezberlediğim karın kasları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve kolları tamamen kaslı. Koyu renk saçları dağınık görünmesi gerekirken hiç de öyle görünmüyor. Mavi-yeşil gözleri parlak ve dikkatimi çekiyor.

Hollywood'un neden onu başrol oyuncusu olarak seçmeyi sevdiğini anlayabiliyorum, çünkü gerçekten bir film yıldızı gibi görünüyor.

Tek bir kaşını çatıyor. "musun?"

Kendime zihinsel bir sarsıntı veriyorum, sonra sanki sadece onu kontrol etmiyormuşum gibi yanından geçip yatağına ve Örümcek Adam çarşaflarının altına tırmanıyorum.

Gülüyor, sonra banyoya gidiyor, ancak birkaç dakika sonra gözlerim kapanırken tekrar ortaya çıkıyor.

O yanıma sürünürken yatak eğiliyor. Kolunu altımdan geçirip beni daha yakına çekiyor ve ben de isteyerek gidiyorum, çünkü onunla mücadele edecek enerjim yok.

Sanki orada olmak için yaratılmışım gibi beni kendine yaslıyor, sonra alnımdan öpüyor.

"İyi geceler, Peter."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum ve ya o kadar çok gülüyor ki yatağı sallıyor ya da ben o kadar ileri gidiyorum.

Her iki durumda da, uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey bu oluyor.

"Burada olmamanız gerekiyordu."

Başımı kaldırıp baktığımda Noel'i Goodman Tiyatrosu'nun sahnesinin kenarında, Noel tatilinde hırsızlık yaparken bulunduğu en sevdiği soluk Ramones tişörtüyle dururken buluyorum.

"Sen de değilsin," diyorum ona.

Omuz silkiyor, merdivenleri tırmanıyor, her tarafını karalamama izin verdiği Chuck Taylors'ları zeminde yüksek sesle gıcırıyor. "Evet, görünüşe göre ikimiz de kuralları çiğnedik."

Yanıma yerleşiyor, ayakları benimkiler gibi kenardan sarkıyor. Ona Noel için aldığım parfüm bana doğru süzülüyor ve ben de kokuyu elimden geldiğince içime çekip hafızama kazıyorum, özellikle de bir daha ne zaman koklayabileceğimden emin olamadığım için.

İç geçiriyor, sonra elini saçlarında gezdiriyor, hatırlayabildiğim kadarıyla hep aynı şeyi yapıyor. "Buranın gerçekten kapandığına inanamıyorum."

Tiyatronun etrafına bakıyorum. Her nedense hâlâ yanan projektörler dışında karanlık ve sessiz. "Biliyorum. Ama sanırım bir ağaç devrildiğinde ve 'onarılamayacak' kadar çok hasar verdiğinde böyle oluyor."

"Buradaki büyük ağaçlar. . ." Başını sallıyor. "Onları özlemeyeceğim, bundan eminim."

Ailesini karanlık bir gecede, kaygan bir yolda ve bir ağaç yüzünden bir anda kaybeden geçmişini göz önünde bulundurursak, bunu yapmayacağından eminim.

Ailesi hakkında konuşmaya çok yaklaştığımızda her zaman yaptığı gibi konuyu değiştirerek, "Hâlâ kapatılması gerektiğini düşünmüyorum," diyor.

"Ben de öyle. Bahse girerim doğru becerilere sahip herkes burayı onarabilir."

"Burayı yıkıp yeniden inşa edebilirler. Daha iyi hale getirebilirler." "Hayır. Yıkmaya gerek yok. İyi kemikleri var.

Sadece biraz ..." "Büyü mü?"

"Sihir," diye kabul ediyorum. Gözlerimin yüksek tavanlarda ve umutsuzca değiştirilmesi gereken eski, yıpranmış sandalyelerde dolaşmasına izin veriyorum.

"Kim bilir? Belki bir gün buranın ihtiyacı olan sihre sahip doğru kişi ortaya çıkar."

"Evet, belki."

"Yani." Bana sırtıyor. "Beni özleyecek misin, Peter?"

"Tabii ki yapacağım."

Bildiğinden daha fazla.

Eğer en iyi arkadaşım aktör olmak için yarın Los Angeles'a gitmiyor olsaydı, ona gerçekten ne hissettiğimi söyledim ama bunu yapamam çünkü o gidiyor ve bu berbat bir durum.

Onun adına mutluyum. Gerçekten mutluyum. Hayatta istediği her şeyi elde ettiğini görmek istiyorum ama aynı zamanda en iyi arkadaşımı ve son bir yıldır sevdiğim çocuğu kaybettiğim için de üzgünüm.

Tam olarak ne zaman olduğunu ya da nasıl anladığımı bilmiyorum ama bir gün Noel'e baktım ve onu sevebileceğimi düşündüm.

Sonra onu zaten sevdiğimi fark ettim ve bu sadece bir arkadaşın başka bir arkadaşı sevmesi gibi değildi. Daha fazlasıydı.

Bu düşünce beni o kadar korkuttu ki üç gün boyunca onunla konuşmadım. Ondan neden saklandığımı sorduğunda suçu regl olmama attım. Ya bu konuda daha fazla soru soramayacak kadar utandı ya da tamamen inandı çünkü bir daha bu konu hakkında hiç konuşmadık. On iki yaşında kampa gittiğinden beri konuşmadan geçirdiğimiz en uzun süreydi, ama o zaman bile benden uzak kalmaktan nefret ettiği için erken ayrılmıştı - uzun süre sonra bana söylemediği bir şey.

Bizim için de öyleydi. Biz ayrılmazdık. En iyi arkadaştık. Ama sadece öyleydik. Olmamız gereken tek şey. Sonra ona aşık olarak her şeyi berbat ettim.

Bana sinsice yaklaştı ve birdenbire onu daha önce hiç düşünmediğim şekillerde düşünmeden edemedim. Boyunun ne kadar uzadığını ve üzerimde yükselmesinin ne kadar hoşuma gittiğini mesela. Ya da koyu renk kirpiklerinin çerçevelediği gözlerinin ne kadar güzel olduğunu ve bana baktıklarında dünyada en sevdiğim şeyin bu olduğunu. Ya da gülüşünün nasıl bulaşıcı olduğunu ve onu duymak için her şeyimi verebileceğimi. Onunla ilgili her şey bedenimi yanıyormuş gibi hissettiriyordu ve bunu görmezden gelmek çok ama çok zordu.

Duygularımı saklayarak iyi bir iş yaptığımı düşünüyorum. Noel'in bir şeyden şüphelendiğini sanmıyorum ya da en azından umarım şüphelenmez. Bu utanç verici olurdu.

"Ben de seni özleyeceğim," diyor sessizce.

Serçe parmağı benimkine değiyor ve ben bunu pek önemsemiyorum. Birbirimize karşı hep böyleydik. Ama sonra tekrar yapıyor. Ve tekrar.

Görmezden gelinemeyecek kadar çok olmaya başladı.

Ona bakıyorum ama bana bakmıyor. Ellerimizin birleştiği yere bakıyor, kaşları konsantrasyon içinde içe dönük.

O sessiz. Bir şeyler . "Sorun ne?" diye sordum. "Bir şey yok."

"Gel hadi." Omzumu onunkine çarpıyorum. "Bana anlatabilirsin."

"I . . . Gerçekten yapamam."

Şimdi kaşlarımı birleştiren benim. "Neden olmasın? En iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Birbirimize her şeyi anlatmamız gerekirdi."

Şu anda ne kadar ikiyüzlü davrandığımı biliyorum ama benim sırrım farklı. Bu tür bir sır arkadaşlıkları güçlendirmek yerine mahvedebilir.

"Seni özleyeceğim."

"Biliyorum. Bunu az önce söyledin."

"Hayır." Başını sallıyor. "Seni gerçekten özleyeceğim, Peter."

"Ben de seni gerçekten özleyeceğim,

Noel." İç çekiyor. "Anlamıyorsun."

Başımı eğiyorum. "Sanırım değilim."

"Sadece ..." Birden ayağa fırlar ve sahnede bir ileri bir geri volta atmaya başlar.

Bunu sayısız kez yapıyor, her dönüşünde elini saçlarında gezdiriyor.

Tam ona neler olduğunu soracaktım ki durdu ve ellerini kalçalarına koyarak bana baktı. "Seni önemsemişimi biliyorsun, değil mi?"

Ayağa kalkıp kotumun arkasının tozunu alıyorum. "Biliyorum. Ben de seni önemsiyorum."

Dudakları hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Seni umursadığımdan değil."

"Bundan şüpheliyim."

Ve gerçekten biliyorum. Onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Her gece onu düşünerek nasıl uykuya daldığımı ve her sabah aklımda hala o varken nasıl uyandığımı. Her şeyi anlatmak istediğim kişi o. O benim sırdaşım. En iyi arkadaşım. O benim tüm dünyam ve yarın, o gidecek.

Sahneyi bana doğru geçiyor, o kadar yakınımda duruyor ki ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kalıyorum. Bu yaz büyüme atağı geçirdi ve zaten uzun olan boyuna iki santim daha ekledi.

Onda daha önce hiç görmediğim bir bakışla bana bakıyor, belirsizlik ve ne olduğunu tam olarak anlayamadığım başka bir şeyin karışımı. Kalbimi hızlandırıyor ve omurgamın beklentiyle karıncalanmasına neden oluyor.

Uzanıp yüzümden bir saç telini alıyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor, sonra yüzümü okşuyor, başparmağıyla yanağımı okşuyor. Yine, dokunuşu şaşırtıcı değil, ama bu Farklı hissettiriyor. Gözlerindeki o bakış gibi.

"Ben ... yapabilir miyim?" Dilini alt dudağının üzerinde yuvarlıyor. "Bir şey deneyebilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve o da yaklaşıyor, aramızdaki mesafe artık yok. Sert vücudu benimkine bastırıyor ve bu hem çok fazla hem de yeterli değil.

Çenemi tutup başımı geriye doğru eğiyor. Bakışları dudaklarım ve gözlerim arasında gidip geliyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

O bakışı bilirim. Annemle birlikte izlediğim Hallmark filmlerinde sayısız kez gördüm.

Arzu.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum çünkü ne olacağını biliyorum ve bunu istememem gerekse de çünkü yarın o gitmiş olacak ve ben hala burada olacağım, elimde değil. İstiyorum. Bunu çok ama çok istiyorum.

Başparmağının bir başka fırçası, bir başka sık nefes.

"Seni öpebilir miyim,
Peter?" "Evet."

Dudakları dudaklarıma değmeden önce kelimeyi zar zor söyledim. Beklediğimden daha yumuşaktı. Beklediğimden daha yumuşak. Nazik. Hatta çekingen.

Şefkati, beni açlıkla ve ustalıkla öpmeden önce bir an bile sürmüyor.

Daha önce üç kez öpüldüm. İlki Axel Cooke ile şişe çevirmece oynarken, ikincisi geçen yıl Henry Redding ile ilk randevumda ve üçüncüsü de mezuniyet balosunda. Hiçbiri bununla kıyaslanamaz.

Noel'in dudakları sanki beni daha önce yüzlerce kez öpmüş ve ne yaptığını biliyormuş gibi dudaklarıma doğru hareket ediyor. Dili dudaklarımda geziniyor ve ben içgüdüsel olarak dudaklarımı açıyorum.

Sonra birden dili ağzıma giriyor ve ben ona karşı eriyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok, ama o aldırıyor gibi görünüyor. Bir elini belime dolamakla ve beni kendisine daha sıkı tutmakla meşgul.

Beni bir daha asla öpemeyecekmiş gibi öpüyor.

Bunu seviyorum, nefret ediyorum ve hiç bitmesini istemiyorum. Ama bitiyor. Çok yakında.

Noel dudaklarını çekiyor, alnını alnıma bastırırken nefesi keskinleşiyor. "Benimle gel."

Başımı geriye attım. "Ne?"

Dilini alt dudağının üzerinde kaydırıyor. "Benimle gel. Los Angeles'a yani."

"Şaka yapıyorsun."

"Gerçekten yapmıyorum."

Ve gözlerindeki bakıştan doğruyu söylediğini anladım. Onunla gelmemi istiyor.

Ağzım açık kaldı. "Ciddi olamazsın. Ben ... yapamam." Başımı sallıyorum. "Seninle Los Angeles'a gelemem."

"Neden olmasın?"

"Çünkü yapamam."

Burun delikleri genişliyor, çenesi ileri geri hareket ediyor.
"Bu bir sebep değil. Bana bir tane söyle."

"Çünkü Anneme sormam gerekirdi."

Bir kahkaha attı. "Artık bir yetişkinsin, Peter. Ne istersen yapabilirsin. Ayrıca Astrid benim gitmemi sorun etmiyor. Eminim sen de peşime takılıp bu bok çukuru kasabadan gidersen o da iyi olacaktır."

Sözlerine sinirleniyorum. Bu kasaba onun iddia ettiği kadar kötü değil. Burayı seviyorum. Hayır. Burayı seviyorum. Ve onun gibi kaçmak için Los Angeles'a gitmek istemiyorum.

"Peşine takılmak" konusuna hiç girmeyeyim bile. Ne yani, yapacak daha iyi bir şeyim olmadığı için onun hayallerine bağlanıp peşinden mi gidecektim?

Yapacak bir işim var. İnternet üzerinden üniversite dersleri alacağım ve hayatımda ne yapmak istediğime karar verene kadar annemin dükkanında çalışacağım. Noel'in gelip beni küçük kasaba hayatımdan kurtarmasına ihtiyaç duyan kayıp bir yaratık değilim.

"Hayır."

"Ne?"

"Hayır. Seninle gelmek istemiyorum."

"Sen . . . benimle Los Angeles'a gelmek istemiyor musun?"

Benden sendeleyerek uzaklaşıyor, sanki onu reddettiğime inanamıyormuş gibi ağzı açık kalıyor. "Neden olmasın?"

"Çünkü benim üniversitem var."

"Dersleri orada alabilirsin." "Ama ben burada almak istiyorum."

"Neden? Odamı paylaşabiliriz ve gittiğim yerde bir sürü restoran var. Eminim orada bir şeyler bulabilirsin. Belki garsonluk yaparsın. Yazıldığım oyunculuk dersleri ve seçmeler arasında yapacağım şey bu. Sonra para biriktirip kendi evimizi alabiliriz. Bu kasabadan ayrılabiliriz, buraya bağlı kalmayız. Birlikte dünyayı keşfedebiliriz. Harika olacak."

Omuz silkiyorum. "Senin burayı sevmediğini biliyorum ama ben seviyorum Noel. Şu anda Emerald Grove'dan ayrılmak istemiyorum. Ayrıca, eğer

gerçekten seninle gelmemi isteseydin, gitmeden önceki gecedен daha erken bir zamanda bana sorardın."

"Bu ... bu doğru değil, Peter. I . . ." Başını sallıyor. "Bu doğru değil."

"Ama değil mi? Biz ..." diyene kadar sormayacaktın. Söyleyemiyorum, çünkü bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum.

". Soracaktım, ama korktum ki bu olacağını düşündüm. Bana hayır dedin."

"Ne yani? Beni öperek yağ çekeceğini mi sandın?" Öfkelendim. "Benimle böyle oynayamazsın."

Ondan uzaklaşıyorum, sahneyi adımlayarak çıkışa doğru ilerliyorum, uzaklaşmaya ihtiyacım var.

"Peter, bekle."

Ben gitmiyorum. Yürümeye devam ediyorum.

Ciddi olmadığı halde neden beni öptü? Bunun benim için ne anlama geldiğinin farkında değil mi? Onun için ne hissettiğimi anlamıyor mu?

", dur."

"Neden ki?" Omzumun üzerinden bağıriyorum. "Çünkü seni seviyorum!"

Durmak için kayıyorum, kalbim göğsümde o kadar yüksek sesle çarpıyor ki kulaklarım duyuyor.

Gözlerimi kapatıp nefesimi içime çekerek onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Beni seviyor mu? Beni öptüğünü biliyorum ama öpmek sevmekten çok farklı bir şey. Bunu gerçekten benim istediğim gibi söylüyor olabilir mi?

"Parker?" diyor sessizce, gergin bir şekilde. Sahneyi geçip bana doğru gelirken ayak sesleri yankılanıyor. Arkamda duruyor. Sıcaklığını hissedebiliyorum. "Beni duydun mu? Seni seviyorum."

Başımı sallıyorum, konuşmak için kendime güvenmiyorum.

Dirseğimi tutuyor ve beni ona doğru çevirmesine izin veriyorum, gözlerim hala kapalı.

"Parker, hadi ama. Bana bak." Elleriyle yüzümü kavırıyor. "Lütfen."

Sesindeki yalvarış beni mahvediyor ve gözlerimi yavaşça açıyorum.

Bana sadece içtenlikle bakıyor ve o anda bunun doğru olduğunu anlıyorum-Noel Carter beni seviyor.

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek olamaz. Yarın gidiyor ve beni sevdiğini şimdi mi söylemeyi seçiyor?

Neden? Neden bana bunu yapıyor? Ve şimdi?

"Senden benimle gelmeni acıma duygusu, zorunluluk ya da başka bir şey yüzünden istemiyorum. Seni yağ çekmeye çalıştığım için de öpmedim. Seni öptüm çünkü bunu istiyordum, çünkü yıllardır seni öpmek için can atıyordum."

Yıllardır mı? Yıllardır beni öpmek mi istiyor?

"Aslında sana aşık olduğumu fark ettiğim sıralarda." Kendi kendine gülüyor. "I . . . Ne olduğunu bilmiyorum. Bilmiyorum. Biz hiç ... Bu hiç bizim olayımız olmadı. Biz sadece Noel ve Parker'dık, hepsi bu. Ama sonra birden, senin sadece Parker olmadığını fark ettim. Sen daha fazlasıydın ve ben daha fazlasını istiyordum. Seni öyle düşünmemek için çok uğraştım. Aklımdan çıkarmaya çalıştım. Hayatıma devam etmeye çalıştım. Ama yapamadım. Seni sevmekten vazgeçemedim."

"Ama-"

"Zamanlamanın berbat olduğunu biliyorum," diye devam ediyor. "Ve bunun için gerçekten çok üzgünüm. Ama gitmeden önce sana söylemek zorundaydım. Aynı şekilde hissetmesen bile -ki hissetmesen de sorun değil- bilmeni istiyorum. Seni seviyorum, Parker Pruitt, ve sadece bir arkadaşın başka bir arkadaşı sevdiği gibi değil. Sana aşığım ve bu yüzden benimle Los Angeles'a gelmeni istiyorum. Çünkü hayatımı sensiz düşünemiyorum ve de istemiyorum. O yüzden lütfen . . . lütfen benimle Los Angeles'a gel, Peter."

Çaresizlik her kelimeye yapışıyor. Onu daha önce hiç böyle duymamıştım. Onu hiç bu kadar çılgınca duymamıştım.

Gelmemi istiyor ve doğrusu, bir parçam onunla gitmek istiyor.

Ama yapamam. Annemi bırakamam. Kasabamı geride bırakamam. Üniversiteye başlamak üzereyken gidemem. Tüm hayatım burada ve henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim.

Noel'i onun bilebileceğinden çok daha fazla seviyorum ama onunla gidemem.

Ben bir şey söylemeyince iç geçiriyor. "Gelmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." Tek kelime fısıltı gibi çıkıyor. Daha yüksek sesle söylersem bunun çok daha gerçekçi olacağından korkuyorum ve bunun gerçek olmasını gerçekten istemiyorum.

"Şimdi değil mi yoksa hiçbir zaman mı?"

Yutkunuyorum. "Şimdi olmaz. Ben sadece ..." Başımı sallıyorum. "Hazır değilim."

Başını sallıyor. "Tamam. Tamam. Tamam. Bununla çalışabilirim. Şimdi değil."

"Üzgünüm," diyorum ona, çünkü üzgünüm. Ama benden yapmamı istediği sıçramayı yapmaya da hazır değilim.

"Sorun yok. Sorun değil. Yani şimdi gelmiyorsun. Ama belki birkaç ay içinde, tamam mı? Ben oraya gidip yerleşirim, sen de benimle taşınırsın."

"Evet." Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Ve kulağa hoş geliyor. Gerçekten, gerçekten iyi. İstedğim her şeye benziyor. Noel ile bir hayat.

Ama doğru gelmiyor.

Neden doğru gelmiyor?

"Öyle mi? Plan bu mu ?" "Plan bu.

Söz veriyorum."

Söz veriyorum. Kelime dilime batıyor ama geri alamıyorum. Bana öyle bakarken olmaz - gözleri parlıyor ve yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

Onu şimdiye kadar gördüğüm en heyecanlı an, peki neden bu kadar acıtıyor? Neden dünyam yıkılacakmış gibi hissediyorum?

"Güzel. Oraya gelip aşık olacaksın, ben oyuncu olacağım, sen de setlerde ve sonsuza dek birlikte olacağız. Harika olacak."

"Çok ," diye katılıyorum. "."

Ve ben bekleyemem. Bunu ben de istiyorum. Gerçekten istiyorum.

Ama bir şeyler yanlış geliyor. Kapalı. Göğsüm ağırlaşıyor, ama sevinçten değil. Parmağımı tam olarak koyamadığım başka bir şey.

"Siktir, ben de Peter."

Sonra beni tekrar öpüyor ve bu eskisi kadar inanılmaz.

Hayır. Bu daha iyi.

Ona dokunmak, onu daha yakına çekmek için elimi kaldırıyorum ama asla birleşmiyor. Neden bağlanmıyor?

Gözlerimi açarak geri çekiliyorum.

Noel hala orada, ama her geçen saniye kayboluyor.

Ne oluyor? Nereye gidiyor?

"Noel?" Ona sesleniyorum ama cevap vermiyor. "Noel?" Yine cevap yok.

"Noel? Noel mi? NOEL?" Bağırıyorum, adını her söyleyişim daha da çılgınca oluyor.

Ama bu anlamsız. O

gitti.

Ve ben sahnede tek başıma kaldım, hala onun adını sayıklıyorum, hıçkırıklar vücudumu sararken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Gitti. Gitti ve asla geri gelmeyecek. "Parker?"

Sesini duyuyorum. Net ve gürültülü. Etrafımda dönüp onu arıyorum ama orada değil.

"Parker?" diye tekrar söylüyor ve sahne sallanıyor. Ne oluyor? Deprem mi oluyor? "Parker!"

Daha fazla titreme.

"Peter!"

Gözlerimi açıyorum, derin bir nefes alıyorum ve dik oturuyorum.

Goodman Tiyatrosu'nu görmeyi umarak gözümü kırpiştirip odaya bakıyorum ama orada değil.

Noel'in odasındayım, onun yatağındayım.

Bu . . . hepsi sadece bir rüyaydı. Ya da bir anı, gerçekten.

Noel'in onunla Los Angeles'a gitmemi istediği geceydi. Onu geri çevirdiğim gece. İlk kez öpüştüğümüz geceydi. Onu uzun, çok uzun bir süre görecekim son geceydi.

Ama o gitmedi. Burada, yanımda, Örümcek Adam çarşafını beline dolamış oturuyor. Sırtımdan aşağı terler süzülürken kaşları endişeyle birbirine yaklaşıyor.

"İyi misin?" diye soruyor usulca, sırtımı okşayarak.

Başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Kötü bir rüya mı?" diye tahmin ediyor.

Yarısını bile bilmiyor.

"Evet. Kötü bir rüya."

Kaşlarını çattı. "İnliyordun. Beni ." "Özür dilerim."

Başını iki yana sallar. "Olma. Sadece buraya gel."

Beni tekrar aşağı çekiyor, daha önce yaptığı gibi kendisine yaslıyor. Sırtımı yatıştırıcı bir şekilde ovmaya devam ediyor.

Uyku tekrar içimi kemirmeye başlayana kadar böyle yatıyoruz. Neredeyse büyüüne kapılıyorum, ama karşı koyuyorum, tekrar olmasından çok korkuyorum.

"Uyu," diyor, neyin peşinde olduğumu biliyormuş gibi. "Uyu, ben de seni koruyayım Peter."

Alnımdan öpüyor, bana daha sıkı sarılıyor, şeytanlarımla savaşmaya hazır.

Keşke asıl korunmaya ihtiyacım olan şeyin kendisi olduğunu bilseydi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Noel

"Şunu şuraya koy."

"Buraya mı?" Şakayık vazosunu yanlış yere koydum.

Parker gülüyor, ben de tam olarak bunu yapmak istiyordum.

Son iki haftadır stresli olduğunu söylemek hafif kalır. Elimden geldiğince öpücüklerle ve mümkün olduğunca sık soyunmasını sağlayarak dikkatini dağıtmaya çalıştım ama Axel'in çalışmadığı tiyatro tadilatıyla tek başına uğraştığı ve bu akşam ev sahipliği yapacağımız şu lanet bağış gecesi yüzünden hâlâ tetikte bekliyor.

Bugün Cumartesi ve biz de bu akşamki ikinci tiyatro tadilatı için bağış toplama etkinliği için Koca Ayak'ın Hideaway'ini dekore etmenin ortasındayız. Bar ve bowling salonu kombinasyonunun etkinliğe uygun görünmesi için bir mucize gerekeceğini biliyorduk ama bunu başarmak Parker'a kaldı.

Elbette, karanlık kütük kabin tarzı duvarlar hala fotoğraflar, uyumsuz koca ayak gereçleri ve diğer rastgele dekorlarla kaplı, ancak şimdi buraya taşıdığımız tüm balonlar, çiçekler, beyaz masa örtüleri ve tabelalarla düpedüz parlak ve neşeli görünüyor. Hatta buranın her zamanki sarımsı tonundan kurtulmak için ampulleri bile değiştirdi.

"Ha ha." Dilini dışarı çıkarıyor. "Masayı kastettiğimi biliyorsun, tabureyi değil. Senden hoşlandığım için şanslısın."

"seks, değil mi?"

Gözleri açılıyor ve odanın etrafına bakıyor, eğer bu şekilde konuşacaksam istediği kadar boş değil.

"Noel." Adımı bir küfür gibi söylüyor ve elindeki kalemle beni dürtüyor. "Kes şunu."

"Neden? Birinin kıskanacağından mı korkuyorsun?"

"Benden mi, senden mi?" diye meydan okuyor ve bu bir tuzak gibi geliyor. "İkisinden de mi?"

Göğsümü okşadı. "İyi cevap."

Phew.

Taburenin üzerine yerleştirdiğim çiçekleri alıyor ve masanın ortasına taşıyarak onları düzenliyor.

"İşte," diyor tatmin olduğunda. "Çok daha iyi." "Biliyor musunuz, bence bu bir testi hak ediyor. Hadi koymayalım Birkaç masaya çiçek koyun ve onlarsız takımların kaybedip kazanmadığını görün."

Gözlerini deviriyor. "Yapmasak nasıl olur?"

"Ya da onlardan tamamen kurtulabiliriz. Ayrıca, daha sonra üstüne çıkıp seni mahvettiğimde masadan atmam gereken bir şey daha eksilmiş olur."

"Noel!" diye ikinci kez tıslıyor ve ben sırtıtmaktan kendimi alamıyorum.

Tanrım, onunla uğraşmaya bayılıyorum.

Onunla tamamen dalga geçmiyorum. Eğer yine temizlik görevine bırakılırsak, bu da olur.

"Sen imkânsızsın, biliyorsun değil mi?" diye fısıldıyor, gözleri hâlâ dikkat eden biri olup olmadığını anlamak için etrafta geziniyor.

Öyle değiller.

Fran fazladan sandalye ve masa getirmekle meşgul, Astrid ve Clifford karşı köşede flört ediyor ve işletme sahibi Garth, Gran'ın son dakikada ortaya attığı bir fikir olan, gece boyunca sunacağımız kapı ödülleri herkesin duyabilmesi için bowling salonundaki ses sistemini mükemmelleştiriyor. Söz verdiğimiz bilgi yarışması ve bowling ile onları çekiyoruz, ardından ucuz ödüller için çekiliş biletleri ve yerel işletmelerden bağışlanan hediye kartları sunarak kalmalarını ve daha fazla para harcamalarını sağlıyoruz. Her yönden kazançlı çıktık.

Ne yaptığımız kimsenin umurunda değil, o yüzden istediğimi yapabilirim.

Ben de öyle yapıyorum.

Belinden tutup onu kendime çekiyorum ve o da zahmetsizce boşalıyor, sanki ikinci doğasıymış gibi bana doğru düşüyor.

"Merhaba." Ona gülümsedim.

Gözleri sersemlikle parlıyor. "Merhaba."

"Bundan sonra ne yapacaksın?"

"Eve gidip ... şey, boya lekeli olmayan tulumları giymek için mi?"

"İzleyebilir miyim?"

Gülüyor. "Yine imkansız."

". Ben tamamen mümkünüm. Sadece neyi sevdiğimi biliyorum." "Evet, neymiş o?"

"Sen."

Gözleri açılıyor ve ben de kendimi tutamayıp onu öpüyorum. Sadece bir an , sonra eriyip gidiyor.

Ben.

Sanırım diğerlerinin burada olması umurunda değil. onun söylediği kadar.

Ellerini gömleğimin içine sokup beni kendine çekiyor ve ben kendimi onun içinde kaybediyorum. Üzerime oturuşu, her zaman nane gibi kokması, hissettirdikleri, tadı.

Parker Pruitt için gidiyorum ve bunu kimin bildiği umurumda değil.

", siz ikiniz. ," diyor Astrid ama sesindeki sevgi açıkça belli oluyor. "Çalışıyor olmamız gerekiyordu. Bağış kampanyası başlayana kadar dört saatimiz var."

Bu Parker'ın uzaklaşmasını sağlıyor.

Kucaklamamdan kurtulmaya çalışıyor, ama şu anda tüm gözler üzerimizde olmasına rağmen ona izin vermiyorum.

Bana sırtıyor. "Ne başlattığını gördün mü? Şimdi hepsi biliyor."

"Yani? Bu seni rahatsız ediyor mu?" "Hayır."

"Parker . . ."

"Peki." İç çekiyor. "Sayılır. Sadece... Bu kasaba konuşmayı seviyor, biliyor musun?"

Gözlerinde endişe var ve Hollywood yaşam tarzım ve şöhretim hakkında ne hissettiğini ve herkesin işine karışmasının onu nasıl rahatsız edeceğini anlattığı yorumları göz önüne alındığında buna pek de şaşırmadım.

"Ve bizim hakkımızda konuşmalarını istemiyorsun," diye tahmin ediyorum ve o da başını sallıyor. "Ajansım devreye girebilir ve gazetenin basmaya çalışabileceği her türlü saçmalığı ."

"Minnettarım ama işin o noktaya gelmesini istemiyorum. Ben sadece

. ." Bir iç çekiş daha. "Ne istediğimi bilmiyorum."

"Benden başka mı?"

"Senden başka, Noel."

Parmak uçlarına doğru itiyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bu sefer öpücük kısa sürüyor ve benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk bitiyor ve o uzaklaştığında gitmesine izin veriyorum.

İki saat sonra, etkinlikten önce T-eksi iki saat içinde hazırlanabilmek için günü sonlandırmaya hazırız.

"Vay canına, Parker. Burası harika görünüyor," diyor Garth her şeyi incelerken. "Aynı yer olduğuna inanamıyorum."

"Elimden geleni yapıyorum." Ona sırtıyor. "Yedide gitmeye hazır olacak mısın?"

"Evet. Ekibim mutfakta her şeyi hazırlıyor. Akşam için menüde slider, jojos, kanat ve acılı peynirli patates kızartması var. Bunlar en çok satan ürünlerimiz, bu yüzden indirimde olsalar bile tiyatroya çok para kazandırmalıyız."

"Oh adamım. Çok uzun zamandır jojos yememiştim. Los Angeles'a ilk geldiğimde sipariş vermeyi denedim ve bana tuhaf tuhaf baktılar, sonra da bir tabak patates dilimi getirdiler. Sadece normal patates. Ekmek yok, baharat yok ve turuncu bile değillerdi. Kesinlikle olması gerektiği gibi kızartılmamışlardı."

Parker'ın nefesi kesildi. "Bu çok aşağılayıcı! Onlar tamamen farklı!"

"Biliyorum."

Başını sallıyor, sonra Garth'a bakıyor. "Peki ya içki?"

"Biralar üç dolar, sürahiler on altı dolar ve şişe kovaları yirmi dolar."

"Karışık içki?"

Gülümsüyor. "Merak etmeyin, bu gece viski sours'larınız satışta."

Ona göz kırpmıyor, o da kızarıyor ve bundan nefret ediyorum.

Bir adım öne çıkıyorum, kolumu ona doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

Ne yaptığım hiç belli olmuyor ve Garth her hareketimi izliyor. Gözleri hafifçe açılıyor, sonra sert bakışlarımla karşılaşılıyor ve her şey netleşiyor.

Benim, diyor jest.

Anladığını belli edercesine başını sallıyor.

Parker bana doğru eğildi, olanlardan tamamen habersizdi.

"Bir keresinde biraz sarhoş olmuştum," diyor ona.

"Ayda bir kez, belki. Sen ve Axel bazen burada eğleniyorsunuz."

Burnunu kırıştırıyor. "Öyle, ha?"

"Oh, kesinlikle öyle. Her neyse, açılıştan önce yapmam gereken çok şey var ve personelimizin hazırlanmasına yardımcı olsam iyi olur. Altı buçukta görüşür müyüz?"

Parker ona "Tam zamanında," diye söz veriyor ve sonra bana bakıyor. "Gidip anneme hoşça kal diyeceğim."

"Burada olacağım."

O gittikten sonra Garth öne çıkıp elini bana uzatıyor. Ben de kabul ettim.

"İkinizin birlikte olduğunu bilmiyordum. Sanırım bilmeliydim." Gülüyor.

"Nedenmiş o?"

Başını yana eğiyor. "Hadi ama dostum, sanki sen ve Parker her zaman kaçınılmaz değilmişsiniz gibi. Duyduğumda

Geri döndüğünde, tekrar birlikte dair bir his vardı içimde."

"Yine mi?"

Annesiyle sohbet eden Parker'a bir göz atıyor.

"Sarhoş olduğunda çok konuşur. Sen gitmeden önce olanlardan ve zamanlar nasıl birlikte olduğunuzdan bahsetti. Bazen bu konuda saçmalıyor ve keşke evet deseydim diyor, ne demekse artık."

Sözleri beni hayrete düşürdü.

Parker evet demediği için pişman mı? Bu şu anlama mı geliyor? Benimle Los Angeles'a gelmediği için pişman mı?

Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum. Tabii ki Parker'ı yanımda istedim. Her şeyden daha çok. Ve son on yıldır onunla konuşmamaktan nefret ettim.

Ancak diğer her şeyin nasıl sonuçlandığını görünce, geçmişini değiştirebilmeyi dilemek benim için zor.

İnanılmaz bir kariyeri var. Beni reddetmeseydi bu kariyere sahip olabileceğinden emin değilim ve bunu onun için silmek istemiyorum.

"Üzgünüm, bu beni ilgilendirmez. Biz barmenler böyleyiz işte. Bir şeyler duyarız."

Başımı salladım. "Evet, hayır. Anlıyorum."

"Ve gerçekten, benimle ilgili endişelenecek bir şey yok. Aşkı gördüğümde anlarım ve bunun ortasına girmeye çalışmayacağım."

Bölgesel anım bir yana, endişeli değildim ama yine de sözlerini takdir ediyorum.

"Hazır mısın?" Parker topuklarının üzerinde zıplayarak bize doğru dönüyor.

"Evet," diye cevap verdim. "Hadi gidelim."

Garth'a veda ettikten sonra güneş ışığına doğru yola çıkıyoruz. Parker ve ben Borgen'de el ele yürüyoruz ve insanlar bize baktıklarında ya da dokunuşumuzu fark ettiklerinde sadece biraz kızarıyor ama geri çekilmiyor. Geri çekilmemesi hoşuma gidiyor. Muhtemelen biraz fazla.

"Ee," diyorum eskiden çok fazla vakit geçirdiğim dondurulmuş yoğurt dükkânımız The Chilly Cow'un önünden geçerken. "Garth bazen benim hakkımda konuştuğunu söyledi."

"Garth bir yalancı. Onu görmezden gelin."

Güldüm çünkü yalan söylemediğini biliyordum. "Barmenler asla yalan söylemez."

"Tabii ki öyle. Size double dolduracaklarını söylediklerinde hep yalan söylerler. Fazladan buz eklerler, aynı miktarda alkol eklerler ve yine de sizden iki katı ücret alırlar."

"Pekala, bunu sana vereceğim. Ama Garth'ın yalan söylediğini sanmıyorum. Söylüyor muydu?"

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor ve ihtiyacım olan tek onay bu.

"Axel ve ben orada sık sık takılırdık, özellikle de üçüzler gelmeden önce. Aslında orada arkadaş olduk. Sen yoktun ve benim canım sıkılıyordu, bu yüzden bir gün bowling salonuna gittim ve Axel oradaydı. Tek başına oturuyordu, benim gibi somurtkan ve huysuz görünüyordu, önünde bir sepet acılı peynirli patates kızartması vardı. Bir kulvar kiralarken göz teması kurduk ama konuşmadık. Bowling oynadığım süre boyunca gözlerini üzerimde hissettim. Sonunda, dördüncü topumdan sonra gülümsedim ve ona el salladım. Kaşlarını çatıp başka tarafa baktı ve ben de güldüm. Sen gittiğinden beri ilk kez gülmüştüm ve o kadar iyi hissettirmişti ki tekrar olmasını istedim."

Hay sikeyim. Onun gülemeyecek kadar üzgün olduğu düşüncesi ... şey, bu lanet olası kalp kırıcı. Onun böyle hissetmesi ve benim burada olmamam içimi kemiriyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Ertesi gün tekrar gittim ve yine oradaydı," diye devam ediyor. "Aynı masa, yeni bir sepet patates kızartması. Ben de başka bir şerit kiraladım, kolamı ve eski ayakkabılarımı aldım ve onun karşısına oturdum. Yine baktı ve ben yine el salladım. Bu bir hafta boyunca devam etti ve kulağa ne kadar tuhaf gelse de, dört gözle bekleyeceğim bir şey olması güzeldi."

utanç verici sayıda çukur topu atarken bana dik dik bakıldığı anlamına geliyordu."

"Siz ikiniz nasıl arkadaş oldunuz?"

Hafifçe gülüyor. "Bundan sıkıldım. Bir gün bana doğru baktığında el sallamak yerine onu tersledim."

Gülüyorum çünkü Parker'ın böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum. "Yapmadın."

"Ben de öyle yaptım. Axel de seninle aynı tepkiyi verdi. Güldü. Bu o kadar ani oldu ki şaşırdı ve onun da benim gibi kırıldığını hemen anladım. Ailesi boşanmak üzereydi ve tüm arkadaşları üniversite için taşınmıştı. O yalnızdı. Ben de yalnızdım. Biz de birlikte yalnız kalmaya karar verdik. O zamandan beri çok iyi arkadaşız."

Axel'e en iyi arkadaşım dediği için kıskançlık krizine girmesini bekliyorum ama o an gelmiyor.

Yıllar boyunca onun yanında oldu, ona destek verdi ve hatta onun iş ortağı oldu.

Onun en iyi arkadaşı ve sonunda bunu kabullenebildim.

Hayır. Gelen tek şey kalp ağrısı.

Kırılmış.

Gerçekten böyle mi hissetti? Ayrılmakla onu kırmışım gibi mi? Canım yanıyor ve bunca yıldır hissettiğim suçluluk duygusu tekrar içime işliyor.

"Özür dilerim," diyorum ona, araba yoluna döndüğümüzde elini sıkarak. "Bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm. Seni terk ettiğim için üzgünüm."

"Olma. Demek istediğim, yıllar boyunca senden hoşlanmadığım pek çok zaman oldu, ama şimdi buradasın, biliyor musun? Önemli olan da bu, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Doğru."

Artık buradayım. Sadece birkaç hafta daha, ama buradayım.

Yine de merak etmeden duramıyorum. Ben gidince ne olacak? Bize ne olacak? Parker benimle konuşmayı kesecek mi? Daha önce olduğu gibi kalbini kıracak mı? Garth o zaman evet demediği için pişman olduğunu söyledi. Eğer sorsaydım

Şimdi, o ne derdi? Beni reddeder miydi, yoksa benimle gelir miydi?

Sormaya çok korkuyorum çünkü cevabının tam olarak ne olacağını bildiğime dair bir his var içimde ve bu istediğim cevap değil.

Parker'ın benimle gelmesini istiyorum. Ona Los Angeles'taki hayatımı göstermek istiyorum. Onunla birlikte olmak istiyorum ve sadece Kuzeybatı Pasifik'te altı haftalığına değil. Onu her zaman istiyorum. Yatağымda, evimde, hayatımda.

Sadece onu istiyorum.

Ama bunun zor bir istek olduğunu biliyorum. Burada bir hayatı var. Bir kariyeri. Tiyatro. Her şeyi geride bırakmasını istemek bencillik olur ve ben ona karşı bencil olmak istemiyorum.

Merdivenlerden ön kapıya çıkarken "İçeri gelmek ister misin?" diye soruyor.

Onun bildiğinden daha fazla, ama bunun yerine, "Seninle daha sonra Kocaayak'ın yerinde buluşmaya ne dersin?" dedim.

Kaşlarını çatıyor ve onunla birlikte olmak için içeri gelmediğime üzüldüğünü anlayabiliyorum.

Gülüyorum. "Büyükannemle planlarım var," diye açıklıyorum.

İç çekiyor. "Peki. Buna izin vereceğim. Ama sadece tam bir büyükanne çocuğı olman çok hoşuma gittiğı için."

Yanağına bir öpücük konduruyorum. "Fikrimi değiştirmeden içeri gir."

"Ben gidiyorum, ben gidiyorum."

Kapıyı kapatırken el sallıyor ve ben de ellerimi ceplerime sokarak onun garaj yolundan geri dönüyorum ve şehrin diğer tarafına gitmek için Borgen'e sapıyorum.

Dükkanlar erken kapanmaya başladı ve hatta bazıları kapılarına potansiyel müşterileri bağış kampanyasına yönlendiren tabelalar astı.

Her okuduğumda yüreğim kabarıyor. Kasaba büyük bir güçle Parker'ın arkasında toplanıyor. Onu seviyorlar ve Parker'ın yıllar içinde açıkça ortaya koyduğu bir şey varsa, o da onları sevdiğidir.

Bu da ondan gitmesini isteyemememin bir başka nedeni. O buraya ait. Bunlar onun insanları. Burası onun evi.

Telefonum bacağıma çarparak beni içinde bulunduğum sarmaldan kurtarıyor.

İki gün içinde üçüncü kez arayanın menajerim olduğunu fark ettiğimde rahatlamam kısa sürüyor.

Aaron: Did you get a chance to read that script?

İnledim. Gerçekten beni yine bu konuda rahatsız mı ediyor?

Ben: Not yet. Been busy.

Aaron: Read it. I think you're going to love it. Me:

I said I didn't want to do superhero stuff.

Aaron: I know, I know, but this is a huge opportunity. I think you'd regret passing it up.

Aaron: Besides, you owe me. I got you these six weeks off and have been keeping the press off your trail so you can enjoy your little vacation, right?

Beni orada tutuyor. Beni bu altı hafta boyunca Washington'da tutmak için işleri yeniden planlamak için bazı sihirler yaptığını biliyorum, ancak buradaki zamanım biter bitmez, eziyete geri döneceğim. Sadece iki geceliğine Los Angeles'a uçacağım, ardından bir hafta daha sürecektir bir talk show programı için New York'a gideceğim.

Kıçımı kurtarıyor. Sanırım en azından senaryoyu okuyabilirim.

Ben: Fine. I'll let you know on Wednesday.

Aaron: Make it Monday. The studio is on my ass. They want you big-time.

Dişlerimi birbirine vurarak inliyorum.

Ben: I have shit I'm doing this weekend.

Aaron: Well, then, make it work. They aren't going to sit around and wait on us forever. They need an answer soon.

Her konuda haklı olduğunu biliyorum.

Elbette, filmi yapmak istemeyebilirim ama en azından stüdyoya iyi davranabilirim, yoksa kapımı çalmayı bırakabilirler.

Ben: All right, all right. Monday.

Aaron: Thank you.

Aaron: Oh, and I have a slight change of plans. You'll be in LA for just one night, and I need you in New York a night early. I got you an invite to the premiere of Jasper Rafferty's new film.

Aaron: I'll have Vince send you all the details.

Aaron: Talk Monday.

Bana bir seçenek sunmuyor ve bunun yapmak istediğim bir şey olup olmadığını sormuyor. Sadece orada olacağımı bildiriyor.

Oyuncululuğu seviyorum ama bazen bu işle birlikte gelen tüm ekstra saçmalıklar olmasa da olur.

Büyükannemin verandasına çıkarken telefonumu cebime geri sokuyorum. Bu sabah bana söylediği gibi "uyanık kalıp gençlerle parti yapmak" için kestirdiğini bildiğimden sessizce içeri giriyorum. Kocaayak'a gitmek için onu saat altıda uyandırmam emredilmişti.

Oturma odasının duvarında asılı olan saate bakıyorum. Onu uyandırmadan önce hâlâ bir saatim var.

İç çekerek odama giriyorum ve yatağıma yerleşiyorum. Komodinden dizüstü bilgisayarımı alıp geçen hafta boyunca görmezden geldiğim senaryoyu açıyorum.

Sanırım şimdi başlamak için iyi bir zaman.

"Bu yaşlı kemiklerin eskisi kadar hızlı hareket etmediğini biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Yürüyüşümü yavaşlatıyorum. "Özür dilerim. Sadece geç kaldık ve Parker'ın mutlu olmayacağını biliyorum."

"Bah." Büyükanne elini sallıyor. "Ona bir şey olmaz. Benim acemi olduğumu biliyor. Haftada en az bir kez kasabayı dolaşıyoruz, bu da sonsuza kadar sürüyor. O buna alışkın."

Parker'la aramız bozulmuş olsa da büyükannemi hayatına dahil etmekten asla vazgeçmemesini seviyorum.

Bu, ona hayran olmam için bir başka neden ve onun için bu kadar önemli olan bir şeye geç kalarak onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret etmemin nedeni.

İtiraf edeyim, senaryodan düşündüğüm kadar nefret etmiyorum. Hatta bayıldım. Aksiyon ve CGI ile dolu bir süper kahraman filminden çok daha fazlası. Gerçek bir yürek var ve parçası olmaktan gurur duyacağım bir şey. Kendimi hikayeye o kadar kaptırdım ki büyükannemi uyandırmayı unuttum ve Aaron'a stüdyo ile görüşmeye açık olduğumu bildiren bir e-posta gönderdiğim sırada beni almaya gelen kişi o olmak zorunda kaldı.

Bigfoot'un park yeri görüldüğünde, bu etkinliğin şimdiden iyi gittiği anlaşıyor ve daha on beş dakikamız var.

Geç kaldığım için kendime bilmem kaçınıcı kez lanet ediyorum. Zamanında burada olmalıydım. Bu etkinlik Parker için önemli, bu da onu benim için önemli kılıyor. Büyükannemin haklı olduğundan ve Parker'ın geç kaldığım için üzölmeyeceğinden emin olsam da, yine de içeri girmek için sabırsızlanıyorum ve yanımdaki yaşlı kadın da bunu kaçırmıyor.

"Sen önden git. Ben sana yetişirim."

Başımı salladım. "Sana evde üç kez söylediğim gibi, seni bırakmayacağım."

Büyükanne huffs. "Çok inatçı."

Ön kapıya doğru ilerlerken müzik ve kahkaha sesleri yükseliyor.

"Önden buyurun hanımefendi," diyerek geçmesine izin veriyorum.

"Bana bir kez daha hanımefendi de," diye uyarıyor ve ben gülüyorum.

İçeri giriyoruz ve ağzım açık kalıyor. "Bu ..."

Bunun için kelimelerim yok. Her yerde insanlar var. Tüm trivia masaları dolu, barda neredeyse ayakta duracak yer yok, sunucular vızır vızır gidip geliyor ve Garth bira şişelerinin üst üste kapaklarını açıyor. Bowling tarafına bir göz attığımda oranın da aynı derecede yoğun olduğunu görüyorum.

"İnanılmaz biri, değil mi?" Büyükanne önümüzde duran manzarayı seyrederken sırtıyor. "Burayı daha önce hiç bu kadar kalabalık görmemiştim ve uzun zamandır burada yaşadığım için bu da bir şey ifade ediyor."

"Bu inanılmaz."

"Parker nerede?" Büyükannem kızımı bulmak için boynunu bükerek soruyor.

Tam pes edip Gran'i barın yanına park edip onu aramak üzereyken onu fark ettim.

Bowling salonundadır ve küçük bir dans yaparken kollarını kaldırmıştır. Astrid ona beşlik çakıyor, sonra da her zamanki gibi huysuz görünen Axel'e dilini çıkarıyor.

Parker çok mutlu ve rahat görünüyor. O kendi elementinde.

Bu, onun buraya ne kadar ait olduğunu, buradaki her küçük alana ne kadar mükemmel uyum sağladığını bir kez daha hatırlatıyor.

Kasaba.

Sanki gözlerimi üzerinde hissediyormuş gibi bana doğru bakıyor ve gülümsemesi daha da genişliyor.

Bana el sallıyor ama ben barı işaret ediyorum.

Viski ekşisi mi? Ağzıma alıyorum.

Heyecanla başını sallıyor, ben de gülüyorum. Gözlerindeki camısı ifadeden çoktan bir, hatta belki iki tane içtiği .

"Bir içki alacağım büyükanne. Bir şey ister misin?" "Sek bir viski lütfen."

"Orada buluşalım."

"Ve biraz jojos!" diye sesleniyor ve ben de onu duyduğumu belirtmek için başımı sallıyorum.

Bara yaklaştığımda, Garth başını bana doğru eğiyor ve ben de bana ulaşmasının bir dakika süreceğini bildiğim için ona karşı rahatlıyorum.

Kalabalığa dönüp bakıyorum, Parker'ın başardığı şeye hâlâ hayranlık duyuyorum.

Buna şaşırمامalıyım. Set tasarım ekibini de bir şampiyon gibi yönetirdi.

"Bu etkileyici bir katılım."

Dişlerimi sıkıyorum ve sağıma bakıyorum.

"Figs." "Ben Leonard," diyor bana alaycı bir ifadeyle.

Onu görmezden geliyorum. "Seni burada gördüğüme şaşırdım. Parker'ın çabalarını övmene daha da şaşırdım."

"Eğer kastettiğin buysa Parker'dan hoşlanmıyorum."

"Beni kandırabilirdin."

"Sevmiyorum. Sadece bu kasabanın zamanını ve parasını bu kadar ... bu kadar ... bu kadar saçma bir şey için harcamasından hoşlanmıyorum."

"Tiyatroyu sevmiyor musun?"

"Bunun bu şehrin ihtiyacı olan bir şey olduğuna inanmıyorum. Goodman Tiyatrosu var olduğu süre boyunca hiçbir gösteride kapalı gişe oynamadı. Bu arazi üzerine inşa edebileceğimiz ve kasabaya gelir getirecek çok daha iyi şeyler yok mu?"

"Elbette, ama bu kasaba kendi başına yeterince iyi durumda. Eğlenceli bir şeyler yapamaz mıyız?"

"Yapabiliriz ama kız arkadaşının üzerinde çalıştığı o aptalca projeye başlamamalı."

"Aptalca değil."

Homurdanıyor. "Öyle. Ve başarısız olacak. Sözlerimi bir kenara yazın."

Barı tam boyuma kadar itiyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. "Başarısız olmayacak."

"Bunu söyleyebilirsin. Ne de olsa senin adını taşıyor."

"Başarısız olmayacak," diye bu kez yavaşça tekrarlıyorum, belki anlar.

"Parker da böyle iddia ediyor. O sadece çok-"

"Yerinde olsaydım, bir sonraki sözlerimi çok dikkatli seçerdim, Figs." Bir adım daha, o kadar yakın ki tıraş losyonunun kokusunu alabiliyorum. "Çünkü Parker hakkında tek bir kötü söz daha edersen, bu kasabada bir daha asla yazı yazamayacağından emin olacağım."

"O güce sahip değilsin." "Oh, yok mu? O zaman beni dene."

Yüksek sesle yutkunuyor ve gözlerini kırptırarak bana bakıyor. "BEN-BEN-BEN ..." Göğsünü şişiriyor. "Gerçeği yazmamı engelleyemezsin Noel. Gazete bu topluma yardım ediyor."

"Gazete, market kasasında görmezden geldiğiniz çöp bir derginin bir adım ötesinde. Bunu siz de biliyorsunuz, herkes de biliyor."

Bana ters ters bakıyor ve bu hayatımda gördüğüm en az korkutucu şey. "O tiyatrodan daha iyi."

"Öyle mi? Bunu, proje tamamen finanse edildiğinde, kalabalıklar sattığında ve senin boktan küçük gazeten sayesinde gelişmediğinde göreceğiz." Ona doğru bir adım daha attım. "Şimdi seni kendim dışarı atmadan önce defol git buradan."

Ofluyor ama kalabalığın arasından aceleyle geçiyor ve çıkışa kadar onu izliyorum.

"Tanrıya şükür bir şey söyledin," diyor Garth. Figgins'in az önce kapıları iterek geçtiği yere bakıyor. "O adamı hiç sevmedim. Her zaman sorun çıkarır."

"Bana sorarsanız çok fazla."

Garth başını sallar. "Neyse, bir içki ister misin?" Başımı sallıyorum. "Dur tahmin edeyim: Gran için biraz jojos ile sek bir viski ve Parker için de viski ekşisi?"

Gülüyorum. "Benim kadınlarım bu kadar tahmin edilebilir mi?"

"Haftada en az bir kez buraya geldiklerini ve başka bir şey sipariş etmediklerini düşünürsek, evet diyebilirim. Sizin için ne getirebilirim?"

"Bana en iyi viskini ver."

"Büyükannen gibi temiz mi?"

"Tabii ki."

Bara iki kez vuruyor, sonra içkilerimizi hazırlamak için uzaklaşıyor.

Tekrar kalabalığa dönüyorum ve Emerald Grove halkının hayatlarının en güzel gecesini geçiriyormuş gibi görünmelerini izliyorum.

Figgins'i ve makalelerini sikeyim. Ne dediği umurumda değil. Bu etkinlik -ve tüm bu tiyatro projesi- şehir için harika bir şey. Tam da ihtiyacımız olan şey.

Garth yeniden ortaya çıkıyor, üç içkiyi önüme koyuyor ve hazır olduklarında jojoları göndereceğine söz veriyor.

Ona kartımı uzatmaya çalıştım ama beni başından savdı.

"Hayır. Bu gece her şeyiniz müesseseden."

Onu görmezden geliyorum, arka cebimden cüzdanımı çıkarıyorum ve yine de tezgâha bir yüzlük atıyorum. "İyi bir amaç için."

Los Angeles'a ilk taşındığımda bir restoranda çalıştığım birkaç aydan öğrendiğim bir şey olan içkileri dengeliyorum, sonra bowling salonuna gidiyorum.

Yollar tıka basa dolu, çocuklar her yerde başıboş dolaşıyor ve gürültü seviyesi tüm zamanların en yüksek seviyesinde.

Gran'e sek viskisini veriyorum, sonra da bir tabure istiyorum. Axel oturduğu yerden bana başıyla selam veriyor, ben de ona başımla karşılık veriyorum. Yakın zamanda çok iyi arkadaş olmayacağız ama bu bir ilerleme.

"Bowling oynayacak mısın, büyükanne?"

Homurdanıyor. "Bu kalçalarla mı? Bu hayatta bir daha olmaz." Kaşlarımı çattım. Bir zamanlar sevdiği şeyleri yapamamasından nefret ediyorum ama sanırım bu yaşlanmanın bir parçası. Öğreniyorsun uyum sağlayın veya sizi meşgul edecek yeni şeyler bulun.

Parker bir top kapıyor ve kulvarın sonuna doğru yürüyor. Omzunun üzerinden bakıyor, gözlerinde şakacı bir kıvılcım, sonra öne doğru kayıyor. Bir ayak daha. Ve bir tane daha.

Çok geçmeden kulvarın yarısına geldi. Çömeliyor ve topu bırakıp yavaşça lobutlara doğru yuvarlanmasına izin veriyor.

"Hileci Peter!" Bağırıyorum, ama anlamsız.

Hepsi düşer ve o döner, kollarını

Hava.

"Ben kazandım! Kazandım!" diye bağırarak ileriye doğru koşar ve

kendini bana doğru fırlattı.

Onu kolayca yakalıyorum, sanki onu birkaç saat önce görmemişim gibi umutsuzca kollarımı beline doluyorum.

Bana sırtlıyor. "."

. "Özür dilerim, geciktim. Kitap okuyordum."

"Okumak mı?" Nefes nefese kaldı. "Aşk romanları mı okuyordun? Çünkü bazen onları okurum. Öpüşmeli olanlar favorimdir."

"Sadece öpüşmek mi?"

"Oh hayır. Ben de sevişmelerini seviyorum. Bu gerçekten en sevdiğim kısım."

Gülüyorum. Evet, şimdiden çakırkeyif olduğu kesin. "Bildiğim iyi oldu. Hayallerini yıktığım için üzgünüm ama o bir aşk romanı değildi. Bir senaryoydu."

"Görünüşe göre iyi de bir tane. Beni uyandırmayı unuttu," diye yakınıyor Gran, içkisini yudumlarken.

"Ah, doğru." Parker başını sallıyor. "Bazen senin bir film yıldızı olduğunu unutuyorum."

Bazen ben de unutuyorum, özellikle de son zamanlarda. Memleketinize dönmek bunu yapıyor sanırım. Hiçbir şey sizi daha önce tanıyan insanlar kadar alçaltamaz.

Yalan söylemeyeceğim, bir parçam bunu özledi. Sadece Noel olmayı özledim, buradaki herkes bana böyle davranıyor, sanki küçüklüğümden beri tanıdıkları aynı çocukmuşum gibi. Los Angeles'ı ve arkadaşlarımı özlesem de, film yıldızı tarafımı kapatıp tekrar sıradan bir Noel olmak güzel bir mola oldu.

"Sen hâlâ aşık olduğum çocuksun." Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Bu doğru mu?" Onu daha yakına çekerek soruyorum. Sırtışı daha da genişliyor. "Bu doğru." "Kaç kadeh içtin?"

"Sadece bir tane. Artı bir tane daha. Yani iki. Ama şimdi sen bana bir tane getirdiğine göre, üç olacak."

"Bu iyi bir matematik. Bayan Kohlson gurur duyardı." "O burada. Gidip ona söylemeliyim. Sonra da belki etkinlik için birkaç dolar koparıyoruz." Yapmak için uzaklaşıyor ama onu durdurup kendime doğru çekiyorum.

"Sana bir su getirelim, sonra da gidip altıncı sınıf matematik öğretmenimizi haraca , ne dersin?"

"Peki." Öfkelendi. "Ama sen de benimle bowling oynamalısın." "Sanırım bunu ayarlayabilirim."

Gecenin sonunda, yenileme fonuna resmi 35.000 dolar koyduk ve Parker sarhoş oldu.

Bir bardak su içti, bowlingde beni yendi ve iki viski daha içti.

Yaptığı onca işten sonra, serbest kalmayı hak ediyor. Onu sırtıma alıp evine götürmem gerekse bile.

"Biliyor musun, kapını gerçekten kilitlemelisin," diyorum anahtar olmadan içeri girerken.

"Neden? İçeri zorla girmeyi mi planlıyorsun?" diye karşı çıkıyor.

Saçmalığına gülüyorum, sonra onu kanepeye bırakmak için hareket ediyorum.

"Hayır, hayır, hayır!" diye itiraz ediyor, bana o kadar sıkı sarılıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

"Boğulma. Ben."

Tutuşunu gevşetiyor ve ben bir yudum hava emiyorum.

"Oops. Benim hatam." Kıkırdıyor. "Sadece kanepeye değil. Uyuyakalırım."

"da bu zaten. Sen sarhoşsun." "Sarhoş değilim."

"Öylesin ve bu çok sevimli."

"Benden hoşlanıyorsun." Burnunu boynuma dayıyor.

Hiçbir fikri yok.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diyor, bir at gibi yanlarımı tekmeleyerek. "Yatak odama!"

Ona gülüyorum ve istediği gibi onu odasına geri götürüyorum.

Onu yatağa yatırıp sırtımı ona yaslıyorum. "Sanırım bu gece burada uyuyacağım."

"Evet. Gitme," diyor, beni daha sıkı kavlıyor, böylece hareket edemiyorum. "Sonsuza kadar burada kal. Sonsuza kadar Emerald Grove'da kal."

İsteği beni tam göğsümden vurdu. Şaka yaptığını biliyorum ama ya ciddiye? Ya gerçekten kalmamı istiyorsa? Bunu yapabilir miyim? Onun için kalabilir miyim?

Bir parçam yapabileceğimi düşünüyor, ama söz konusu Parker olunca bir belki-değil üzerine kumar oynayamam.

Yataktan kalkıyorum, düşüncelerim kıpırdamadan duramayacak kadar hızlı akıyor. Yürüyüşe çıkmalıyım. Kafamı boşaltmalıyım.

"Hey!" Suratını asıyor, doğruluyor. "Nereye gidiyorsun? Daha önce söz verdiğin gibi beni mahvetmeyecek misin?"

Gülüyorum. "Sarhoşken mi? Kesinlikle hayır."

"Boo."

Öne eğilip başının üstünü öpüyorum. "İyi olacak mısınız?"

"Neden bana gidiyormuşsun gibi soruyorsun?" "Uh, çünkü gidiyorum?"

"Ne? Hayır. Kal," diye yalvarıyor. "Sabah yapacağını iddia ettiğin o muhteşem kahvaltıyı istiyorum."

"Sana tecavüz etmeyeceğim anlamına gelse bile mi?"

"Evet. Senin yanında uyumayı seviyorum."

Ben de onun yanında uyumayı seviyorum.

"Tamam. Ama büyük kaşık ben olacağım."

"Şey, . Ben büyük kaşık değilim. Bu çok garip." Kollarını havaya kaldırdı. "Yardım edin."

Gömleğinin paçasından tutup başının üzerinden çekiyorum ve bir kenara atıyorum. "Pantolon da mı?"

"Evet. Kot pantolonla uyumayacağım. Bu gece çok tuhafısın."

Tekrar uzanırken sorularımdan duyduğu rahatsızlığa gülmek için kendimi zor tutuyorum. Ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyorum, sonra kot pantolonunun düğmelerini açıp bacaklarından aşağı indiriyorum.

Üstüne çıktım. "Daha iyi misin?"

"Çok daha iyi. Ama şimdi işemem lazım."

Gülüyorum. "Bu konuda da yardıma ihtiyacın var mı?" "Sanırım halledebilirim."

Kot pantolonumu ve tişörtümü çıkarıp yorganın altına girmeden önce banyoya sağ salım gittiğinden emin olmak için onu bırakıyorum.

Birkaç dakika sonra büyük boy bir tişört giyerek geri döndü ve ben onu hemen tanıdım.

Büyükannemlerde kaldı. Eve gizlice sokmuş olmalı ve ben fark etmedim.

Saçları bu geceki sarhoş macerasından dolayı dağınık, makyajı biraz dağınık ve gözleri cam gibi ve yorgun. O gece olduğu gibi şimdi de tişörtümün içinde muhteşem görünüyor ve keşke sarhoş olmasaydı da söz verdiğim gibi onun ırzına geçebilseydim.

Yatağa yanıma tırmanıyor, ben de kolumu kaldırıyorum. Sanki prova yaptığımız bir şeymiş gibi bana sokuluyor ve neredeyse üstümde yatana kadar onu daha da yakınımaya çekiyorum. Hafifçe horlamaya başlaması bir dakika bile sürmüyor.

Kıkırdıyorum, sonra başını öpüyorum. "İyi geceler, benim küçük sarhoşum."

"Hmm." Yanağını bana sürtüyor. "İyi geceler, Noel. Seni seviyorum."

Yarı uykulu, ama az önce söylediği sözleri yanlış anlamak mümkün değil.

Seni seviyorum.

Bu gece benimle ikinci kez L-kelimesi kullanıyor ve ikinci kez göğsümde bir çekilme oluyor.

Parker Pruitt beni seviyor.

Ben de onu sevmiyorsam ne olayım.

Bir parçam hep vardı ama bu şekilde değil.

Bu aşk . . . Farklı bir şey. Gençliğimizden bile farklı.

Yıllarca kaynayan türden bir aşk. Her gün içinizi biraz daha kemiren, kalbinizin derinliklerine gömülüp kendini diken, sadece onu hayatta tutacak kadar sulanan bir fide. Sonra bir gün çiçek açar ve beklediğinizden daha büyük olur.

Parker'ı seviyorum. Parker'ı hep sevdim. Ve zaman, mesafe ya da ilişkimizin durumu ne olursa olsun, Parker'ı her zaman seveceğim.

"Ben de seni seviyorum Peter," diyorum ona, horultuları odayı doldururken ona daha sıkı sarılarak.

Umarım iş başa düştüğünde bu işi başarabiliriz.
Gerçekten en iyi arkadaşımı tekrar kaybetmek istemiyorum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Parker

Seni seviyorum.

Ben de dün gece Noel'e öyle dedim.
anı hatırladım.

Bu yüzden son yirmi dakikadır yatakta yatıyorum, o mutfağında bize kahvaltı hazırlarken ben hâlâ uyuyormuş gibi yapıyorum.

Ona onu sevdiğimi söylediğime
inanamıyorum. Daha da ötesi, bunun
doğru olduğuna inanamıyorum.

Onu aştığımı sanmıştım. Hayatıma devam ettiğimi
sanıyordum. Yanılmışım.

Yanılmışım ve bu düşünce beni heyecanlandığı kadar
korkutuyor da.

Tek gereken şehre geri dönmesiydi ve ona sırlıslıkam aşık
oldum. On sekiz yaşımdan beri hiç böyle hissetmemiştim, ama
bu sefer onunla gizlice dolaşmak ve takılmak çok daha eğlenceli
ve yaramazca.

Tam olarak ne zaman olduğunu kestiremiyorum. Belki de
beni Figgins'ten kurtarmak için devreye girdiği ve yapacak çok
daha önemli işleri olduğunu bilmeme rağmen kalıp tiyatroya
yardım edeceğine söz verdiği zamandı. Ya da belki beni
Şelaleler'e götürüp hayatımın en iyi orgazmını yaşattığı zamandı.
Ya da o felaket akşam yemeği sırasında Axel'in kızları ve
benimle nasıl ilgilendiğini. Ya da çok fazla viski içtiğimde
benimle ilgilenmesi.

Ya da belki de onu sevmekten hiç vazgeçmedim.
Hepsi.

Noel Carter'a aşığım ve ne yapacağımı bilmiyorum.
Özellikle de tekrar gideceği ve ben de onunla gidemeyeceğim
için. Burada yapmam gereken çok şey var.

ve Axel ile işimi yürütüyorum. Her ikisi için de çok çalıştım ve bunlardan vazgeçmek istemiyorum.

Ayrıca, gitmek istemeyeceğimi bile bilmiyorum. Yaşadığı yüksek profilli hayatla başa çıkabileceğimden şüpheliyim. Bu onun dünyası, benim değil. Oraya nasıl uyum sağlayacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Ama sanırım bu birkaç hafta daha endişelenmem gereken bir şey değil.

Dolaptan tabakları aldığını duyuyorum ve bunun sonunda yataktan sürünerek çıkmam için bir işaret olduğunu biliyorum. Bu iyi bir şey çünkü bu akşamdan kalmayla gitmesi düşüncesini kaldırabileceğimden emin değilim.

Tuvaleti kullanıyorum, dişlerimi hızlıca fırçalıyorum ve ana kamaraya doğru ilerliyorum.

Noel ocağın başında, tavadaki kreplerden birini tabağa çeviriyor. Yalınayak, üzerinde dün gece giydiği kot pantolon ve sade gri tişört var. Yaptığı her harekette sırt kasları zıplıyor. Los Angeles'ta ona yaptırdıkları egzersiz rutini her neyse belli ki işe yarıyor.

Krepleri bitirdiğinde ocağı kapatıyor ve buzdolabına yöneliyor, dolaptan bir kutu portakal suyu ve iki bardak çıkarıyor. Mutfağımda kendi halindeymiş gibi hareket ediyor ve tek düşünebildiğim, "Buraya uyuyor".

Bu şehirle ilgili çekinceleri olabilir -anlıyorum, var- ama bence buraya daha fazla ait ve işin en kötü yanı da bu.

Ondan kalmasını isteyebilir ve buranın benim olduğu kadar onun da evi olduğunu ona kanıtlayabilirdim ama bu adil olmazdı. Tıpkı benim burada yürütmem gereken bir işim olduğu gibi, onun da Washington'daki küçük bir kasaba yerine Los Angeles'a çok daha uygun bir kariyeri var.

Gözlerim kanepenin arkasına oturmuş, patilerinin arasında Kardan Adam Frosty figürlerimden birini kemirmekte olan Pumpkin'e kayıyor. Bana bakıp miyavlıyor, bu da kahvaltı istediğinin bir işareti.

Noel onu duyuyor ve başını çeviriyor, beni görünce yüzü gülümsemeye aydınlanıyor. "Sıra sende."

"Ben kalktım," diyorum, mutfağa doğru yürüyüp doğruca Pumpkin'in kâsesine .

Dolu olduğunu görünce duruyorum.

Kedimi besledi.

Kedim, daha birkaç hafta önce yanağında çizik izleri bırakan kedim. Çok tatlı.

"Onu sen besledin."

"Ha?" Noel bana dönerek sordu.

Kaseyi gösteriyorum. "Balkabağını beslemiştin."

"Oh evet. O küçük kafasıyla miyavlıyordu. Umarım sorun olmaz."

"Bu Bu ..." Ona doğru koşuyorum, kollarımı ortasına doluyorum ve yüzümü göğsüne bastırıyorum. "İyiden de öte. Kedimi beslediğine inanamıyorum."

Gülüyor. "Ben de seni beslemeye çalışıyorum ama bunu yapabilmek için hareket etmem gerekiyor. Otur. Kahvaltı hazır sayılır. Yiyecek kadar iyi hissediyor musun?"

Ben uzaklaşırken karnım gurulduyor. "Açlıktan ölüyorum."

"Güzel," diyor ocağa dönüp çırpılmış yumurtaları tabağa almak için, "çünkü kahvaltı hazırladım. Yumurtamız, patates kızartmamız, sosisimiz, krepimiz ve meyvemiz var."

"Harika kokuyor." İki kişilik masadaki sandalyelerden birine kayıyorum. Her şeyi hazırlamıştı bile -sıcak sos, patatesler için rendelenmiş peynir, şurup ve tereyağı

-Salsa sosunu bile, çünkü yumurtamın üzerine sevdiğimi biliyor.

"Ama bütün bunları benim için yapmana gerek yoktu. Dün gece sadece şaka yapıyordum."

Duraklıyor ve ben bunu kaçırmıyorum.

Saçmalık.

Dün gece başka ne söylediğimi de hatırlıyor mu?

Varsa da bir şey söylemiyor ve kahvaltımızı devam ediyor.

Onları getiriyor, birini benim önüme, diğerini de kendi sandalyesinin önüne yerleştiriyor. Sonra iki portakal suyu bardağını aldı ve oturmadan önce onları da getirdi.

Bardaklardan birini dudaklarına götürüyor, ardından bir yudum aldıktan sonra bardakları dramatik bir şekilde birbirine vuruyor.

"Vergi mi?" diye sordum. Sırıttıyor, sonra az önce içtiği meyve suyunu bana uzatıyor. "Vergilerden nefret ederim."

"Bilmiyorum. Onları seviyorum." Bir yudum aldığımda göz kırpmıyor, sonra tabağını işaret ediyor. "Şimdi ye. Önümüzde büyük bir gün var."

Bardağı yere bırakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi?"

"Evet."

"Bana olduğunu anlatmak ister misin?"

"Önce yemek ye."

"Tamam." Bıçağımı tereyağında gezdiriyorum, sonra da kreplerimi şuruba batırmadan önce üzerlerine büyük bir parça döküyorum. Kreplerin bu yüzden icat edildiğine inanıyorum; kahvaltıda tereyağı ve şurup yemek için bir bahane olarak.

Bir ısırık alıyorum ve içimden çıkan iniltiden utanmam gerekirken, bunu içimde bulamıyorum. Tadı bu kadar güzelken olmaz.

"Kutsal . . . Bu yediğim en güzel krep. Nasıl bu kadar kabarık yapabiliyorsun?"

"Bir restorana gidip şefe sırlarını soruyor musunuz? Benim dudaklarım mühürlüdür."

"Kötü. Sanırım seni kaçırıp burada tutmam gerekecek, böylece bunları benim için sonsuza dek yapabilirsin."

Bu sabah ikinci kez duraklıyor ve ne söylediğimi anlamam bir anımı alıyor.

Burada geçireceği zamanın sınırlı olduğunu hatırlatıyor. Ona bu kadar bağlanarak tehlikeli bir oyun oynadığımı hatırlatıyor, ama umurumda değil - bu kadar iyi, bu kadar doğru hissettirirken değil.

Yarattığımız bu küçük balonun tadını biraz daha çıkarmak istiyorum.

İkimiz de tabaklarımızı temizlediğimizde, temizliğe başlamak için harekete geçiyorum.

"Dur . Ne sanıyorsun sen?" Noel masanın üzerine eğilip tabaklarına uzanırken soruyor.

"Temizlik mi?"

"Olmuyor. Otur. Ben temizlerim."

"Hayır. Sen pişirdin. Ben temizlerim."

"Ya da beni dinle, sen otur, ben de ortalığı dağıttığım için temizleyeyim."

İç çektim. "Noel."

"Bana Noel deme. Otur."

"Peki." Ellerimi havaya kaldırıp sandalyeme geri oturuyorum. "Misafirim ol."

O mutfağı temizlerken ben de istemeye istemeye orada oturuyorum, hatta lavabonun altından spreyi alıp tezgahları siliyorum. Sinir bozucu olduğu kadar tatlı da, ama yardım etmek için ayağa kalkarsam, durana kadar bana bağıracağını biliyorum.

Sonunda işi bittiğinde bana doğru yürüdü ve elini uzattı.

"Oh, şimdi kalkmama izin var mı?" Sırıttıyor. "Evet."

Beni yukarı çekmesine izin veriyorum ve o da beni kendine doğru çekiyor, hiçbir uyarıda bulunmadan dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Öpücük sert ve sıcaktı ve tüm doğru yerlerimi karıncalandırdı.

Sonunda çekip nefesim kesildi.

"Günaydın," diyor, sanki az önce beni anlamsızca öpmemiş gibi.

"Günaydın. Uyanmak için ne güzel bir yol."

"Oh, eğer bunun seni düşünüyorsan, bir sonraki aklımda ne olduğunu görene kadar bekle."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni kollarına aldı ve masanın üzerine koydu.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese sordum.

"İkinci bir kahvaltı yapıyorum." Sonra dizlerinin üzerine çöküyor ve ayırıyor. Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Herhangi bir

şikayetler?"

Başımı öfkeyle sallıyorum ve o da karanlık bir şekilde kıkırdıyor.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi arkana yaslan da o güzel amını yiyeyim."

Kaba konuşmasından dolayı içimi bir ürperti kaplıyor ve isteğini görmezden gelmeye cesaret edemiyorum, parmaklarını iç çamaşıma sokup bacaklarımdan aşağı çekerken arkama yaslanıyorum. Kalçalarımdan tutup beni masanın kenarına, istediği yere doğru itiyor, sonra da omuzlarını bacaklarımdan arasına sokuyor.

Bir dil darbesiyle iç çekerek masadan kalkıyorum.

Parmaklarımı yumuşak mürekkep siyahı buklelerinin arasından geçirip onu kendime yaklaştırıyorum.

"Tanrım, tadın çok güzel," diye mırıldanıyor bana karşı. "Bütün gün burada kalabilirim."

"Yap şunu," diye meydan okuyorum yüzsüzce, o da gülüyor ve içime bir şok dalgası gönderiyor.

Dilini tekrar tekrar bana doğru kaydırıyor, çenesindeki kirli sakal en hassas yerime sürtünüyor. Bu sertlik çok iyi hissettirmemeli ama hissettiriyor.

Beni yemeye devam ediyor, ta ki ben serbest kalmak için can atarak ona karşı koyana kadar.

Ama o bana vermiyor. Sadece alay edip duruyor.

"Noel." Adını hırıldayarak söyledim. Bir kahkaha daha.

"Evet, Peter?" "Beni öldürüyorsun."

"Gerçekten mi?" Beni tekrar yalıyor ve ben inliyorum. "Çünkü sesin seni öldürüyormuşum gibi gelmiyor. Aslında, yüzüme boşalmana sadece birkaç dakika kalmış gibi geliyor."

"Ve eğer bana eziyet etmeyi bırakmazsan çoktan bırakmış olurum."

"Öyle mi?"

"Lütfen," diye yalvarıyorum. "Gelmek istiyorum."

Sırıttıyor. "Sanırım bunu ayarlayabilirim."

Sonra klitorisimi ağzına alıyor ve ben kendimi kaybediyorum. Sırtım masadan kıvrılıyor ve orgazmım kayalık bir kıyıya çarpan dalgalar gibi içimden geçerken haykırıyorum.

Muhteşem ama çok erken bitti.

Noel her iki bacağımanın içini öpüyor, sonra vücudumu yukarı kaldırıyor, gömleğimi de -teknik olarak onunkini- yanına alıyor. Onu bir kenara fırlatıyor, sonra ağzını bir meme ucuma kapatıyor, elini aramıza sokup kot pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirirken beni nazikçe emiyor.

"Biliyor musun, hep şurayı öpmek istemişimdir," diyor ve dilini göğsümün altındaki küçük çilin üzerinde gezdiriyor. "Yıllardır benimle alay ediyordu."

"Yıllar mı?"

"Evet, Parker. Seni ne kadar uzun zamandır istediğimi biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, sonra bana bakmadığını hatırlıyorum. "Hayır."

"Çok uzun amına koyayım," diyor, diğer meme ucumu dişlerinin arasına alıp dilini üzerinde gezdiriyor.

İki göğsümü de öpmeyi bitirdiğinde, dudaklarıma doğru ilerliyor ve beni iyice öpüyor. Çok iyi ama istediğim bu değil.

Onu istiyorum. Ve şimdi.

Kalçalarımı kaldırıyorum, onun dokunuşunu arıyorum. O bana gülümsüyor

Ben

. "Hevesli mi?" diye soruyor. "Senin için mi? Her zaman."

Geri çekiliyor ve gözleri vücudumda geziniyor, açlık ve mavi-yeşil bakışlarında dönen arzu.

"Bu halinle o kadar güzelsin ki," diyor, sesi ihtiyaçla kalınlaşmış. "Almak için önümde yayıl."

"O zaman beni al." Eğildim ve kollarımı boynuna dolayarak onu tekrar kendime çektim. "Beni senin yap."

Homurdanıyor, ereksiyonu açıklığıma doğru bastırıyor.

"Sanki zaten öyle değilmişsin gibi," diye homurdanıyor içime kaymadan önce.

İçimi doldururken rahatlayarak iç çekiyorum, bana tekrar tekrar vurmadan önce boyutuna alışma şansı bile vermiyor. Ve doğrusu, bu şansı istemiyorum. Onu tıpkı böyle istiyorum - ham ve benim için o kadar hazır ki kendini kontrol edemiyor.

Masanın ayakları onun hamleleriyle yere çarparak gıcırıyor ve bu iş bittiğinde yeniden düzenleme yapmam gerekeceğinden hiç şüphem yok ama umurumda değil. Umursayamam. Bu kadar, bu kadar iyi hissettirirken olmaz.

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" diye boynuma doğru hırlıyor, bir eli saçlarıma dolanmış, diğeri kalçamı ısıyor. "Ne kadar iyi hissettiğin hakkında bir fikrin var mı? Sonsuza dek içinde böyle kalmayı ne kadar çok istediğimi? Seni ne kadar istediğimi? Çünkü istiyorum, Parker. Seni istiyorum. Her zaman. Her lanet günün her dakikasında. Bu benim için hiç değişmedi. Asla."

Ben de bir şey söylemiyorum çünkü söyleyemiyorum.

Noel beni daha sert ve daha hızlı iterken, kendi yüksekliğini kovalarken ikinci orgazmım birdenbire içimden geçiyor.

Birkaç dakika sonra anladı. Üstümde sertleşiyor, kendini içime boşaltırken nefesleri kulağımda daha da keskinleşiyor.

Yavaşça içime giriyor, ikimiz de tamamen tükenene kadar uğraşiyor, sonra sonunda durgunlaşıyor, hareket eden tek parçası ağzının benimkine değmesi.

Çekip gittiğinde berbat görüldüğümü biliyorum. Gözlerim ağırlaşmış, saçlarım yumruğundan dolayı birbirine karışmış ve çenesini kaplayan kirli sakal yüzünden her yerimin kızarmamış olmasına imkân yok.

"İşte bu bir uyanıştı," diyor sırtarak. Tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor ve o da gülüyor.

Beni kollarına aldı ve yatak odasına götürdü. Dün gece yaptığı gibi beni yatağa bıraktı.

Kıyafetlerini çıkarıp yanıma oturdu ve ikimizi de battaniyenin altına soktu.

Aklıma bir düşünce geldiğinde neredeyse uyuyordum.

"Bekle." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bugün için büyük planlarımız olduğunu söylemiştin."

"Ben yaptım."

"Peki, nedir onlar?" "Sen."

"Ne?"

"Sen. Sen benim gün için büyük planımsın. Sadece ben, sen ve bu yatak. Ya da kanepeler. Hangisi olursa. Film izleriz, kestiririz ya da benden faydalanmana izin veririm. Sen nasıl istersen. Kendini çok yoruyorsun. Hiçbir şey yapmamak için bir güne ihtiyacın olduğunu düşündüm. Tamam mı?"

Omuzlarım rahatladı. Dışarıda bir gün geçirebileceğimden emin değilim. Yorgunum. Son birkaç haftadır tadilat ve etkinlikler arasında hokkabazlık yapmak çok yorucuydu. Farkına bile varmadığım bir şekilde zarar veriyor.

Ama Noel yaptı.

Tabii ki Noel yaptı.

"Kulağa cennet gibi geliyor," diyorum ona, kendimi tekrar onun yanına bırakarak.

Ve günü tam olarak böyle geçiriyoruz.

Ondan iki kez faydalandım.

"Gerçekten sadece oturup özlemle pencereden dışarı mı bakıyorsun?"

Rossi's Café'deki yerimden Borgen Caddesi'ne bakarken çenemi elime dayayarak iç geçiriyorum. "Evet."

Noel gülüyor. "Yağmurda dışarı çıkıp oynayamayacağı söylenen küçük bir çocuk gibi görünüyorsun."

"Çünkü yağmurda dışarı çıkıp oynayamıyorum. Tüm inşaatlar durdu."

Bugün Çarşamba ve iki gündür yağmurun dinmesini bekliyoruz.

Sinir bozucu çünkü tiyatrodaki attığımız her ileri adımda bir geri adım atıyoruz. Müzayedeye büyük bir katılım oldu, sonra asbest bizi iki gün ve on bin dolar geriye götürdü. Sonra Axel'in eli bozuldu, bu da bize geri alamayacağımız çalışma saatlerine mal oldu. Önemli miktarda para topladığımız bowling ve trivia etkinliğimiz vardı, ancak iki gün boyunca aralıksız yağmur yağdı ve yakın zamanda da yağacak gibi görünmüyor.

Bu projenin bir gecede gerçekleşmeyeceğini bilsem de, çok az ilerleme kaydettiğimizi hissediyorum ve umutsuzca ilerleme kaydetmek istiyorum. Uzun zamandır bunun hayalini kuruyorum ve bitmesini çok istiyorum. Leonard ve onun ilerleme hakkındaki "raporlarından" bahsetmiyorum bile.

"Figgins'in son makalesi yüzünden mi?" Noel, ona içirdiğim lavantalı limonatayı yudumlarırken aklımdan geçenleri okuyarak soruyor ve o adamdan bahsetmek bile kanımı kaynatıyor,

"Hayır. Belki. Evet."

Dudakları bir tarafa doğru çekiliyor. "Sadece seni kızdırmaya çalıştığını biliyorsun, değil mi? Gazeteyi zaten pek kimse okumuyor."

"Gazeteyi herkes okuyor ve siz de bunu biliyorsunuz."

Ancak gazetenin What's New bölümünde Leonard'ın son kazığı hakkında beni daha iyi hissettirmeye çalışmasını takdir ediyorum.

Tiyatro inşaatı altında mı? "Hiçbir şey" yazdı. Ve hepsi bu kadar.

Hiçbir şey!

Yaşadığımız aksiliklere rağmen başardığım her şey için bir tokat gibiydi. Bu kasabanın yıllardır görmediği katılımı iki başarılı etkinlik düzenlemek gibi. Ya da ilk prodüksiyonumuz olan Güzellik ve

Beast bu kış açılacak. Ya da her bir detayın mümkün olduğunca mükemmel olması için harcadığım saatler.

Figgins'i bir daha gördüğümde ona ağzının payını vermezsem ya da onu tekmelemezsem çok şanslı olacak. Hangisi olacağına henüz karar vermedim.

Ama şimdi ona ve projeyi yıllarca geri çevirenlere bunun şimdiye kadar gördükleri en iyi tiyatro olacağını kanıtlamaya daha da kararlıyım. Elbette, bu projeyi tamamen finanse etmekten hala çok uzağız ve her geçen gün projeyi tamamlamak için çok yüklü bir kredi almam gerekecek gibi görünüyor, ancak kapıları açtığımda ve kasaba halkı gösterilerimizi izlemek için akın akın geldiğinde yüzlerindeki ifadeyi görmek buna değecek.

Bekleyip görmeleri gerekecek.

"Hâlâ çok iş yapıyorsun. Gecenin yarısını lobiye tasarlamak ve yeniden tasarlamakla geçirdin, değil mi?"

"Ben"-kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için kafenin etrafına bakıyorum-"uzun bir mola verdiğimde şikayet ettiğini duymadım."

Kurt gibi sırtıyor. "Oh, şikayet etmiyorum. Benim için diz çökmen çok hoşuma gitti, Peter."

Sözleri karşısında yüzüm ısınıyor ve geceki aktivitelerimizi hatırlatırcasına hâlâ ağrıyan dizlerimi ovuyorum. Hiçbir zaman oral yapan biri olmadım, ama onun için dizlerimin üzerinde olmayı da sevdiğimi itiraf etmeliyim.

Yağmurun gecikmesinin tek iyi yanı Noel'le daha fazla vakit geçirmek anlamına gelmesi. Son iki günün büyük bir bölümünü yatağım ve kanepenin arasında gidip gelerek geçirdik - ve tamam, mutfak tezgahı da öyle. Şimdiye kadar ona doyacağımı düşünmüştüm ama tam tersi oldu ve doyamıyorum.

O gidince ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

O şehre gelmeden önce bildiğim hayata nasıl geri dönebilirim? Onu her gün öpmeden nasıl edebilirim?

gün? Kahkahasını duymamak ya da gülümsemesinin odayı aydınlattığını görmemek? Bundan sonra hayatıma nasıl devam edeceğim?

Yapamam ve yapmıyorum.

Sadece annemin geçmişini tekrarlamaya mahkum olduğum gerçeğini kabullenmem gerekiyor - kalmak istemeyen bir adama aşığım.

"Pervasızca bir şeyler yapmak ister misin?" diye soruyor birden.

Seni severek zaten pervasızca bir şey yapıyorum.

Ama bunu ona söylemedim. Onun yerine, "Mesela?" diyorum. "Bilmem. Figgins'in arabasına yumurta atmak gibi mi?"

Gülüyorum. "Seninle suç işlemeyeceğim, Noel Carter."

"Bu ağır bir suç olmaz. Beş bin dolar değerinde bir hasara yol açabileceğimizi hiç sanmıyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden bu sayı, ağır bir suç olarak kabul edilmesi için tam olarak ne kadar zarar vermeniz gerektiğini söyleyecek kadar spesifik geliyor?"

Sırıtarak omuz silkiyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Başımı sallıyorum, kendi lavantalı limonatamı yudumluyorum. "Peki aklınızda mala mülke zarar vermekten başka ne var?"

"Elimde hiçbir şey yok. Tek planım buydu."

Bir kahkaha patlatıyorum, o kadar yüksek ki birkaç kafa bize doğru dönüyor. Noel'e ters ters baktım.

"Ne?" diye soruyor masumca, ama bakışları üzerime çekmemin onun suçu olduğunu biliyor. "Ama cidden, Şelalelere doğru yürüyüş yapabiliriz. Orayı ne kadar sevdiğini biliyorum."

"Çamurlanmak istemiyorum."

"Bowlinge gidebiliriz?"

"Cumartesi günü bowlinge gittik."

Masaya doğru eğiliyor. "Sonra evine geri dönebiliriz ve seni tekrar becerebilirim."

Sözleri tam arasına giriyor ve onları birbirine kenetliyorum, bunu tahmin ettiğimden daha çok istiyorum. "Hadi yapalım

Bu."

Sandalyesi gürültüyle yere sürtünerek ayağa kalkıyor ve şimdi tezgâhın arkasındaki Gianna ve Greta da dâhil olmak üzere herkes bize bakıyor.

Bana elini uzatıyor ve ben de memnuniyetle kabul ederek beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.

Beni kapıya doğru sürüklerken kıkırdamaktan kendimi alamıyorum ve bize kocaman gözlerle bakan kafe müşterilerine el sallıyorum.

Gülünç görünüyoruz ama umurumda değil. Noel'de bu çok oluyor, umursamama olayı. Beni çok fazla rahatsız etmeyecek kadar iyi hissettiriyor.

Dışarı çıkıp Leonard Figgins ile yüz yüze geldiğimizde kıkırdamalarım azalıyor.

Onu görmekten duyduğum hoşnutsuzluğu gizlemeye çalışarak yüz hatlarımı düzeltiyorum.

"Leonard, merhaba. ?"

"Ben mi? Oh, ben harikayım." Kocaman sırtıyor. "Sen nasılsın?"

Parker?"

Sanki ona haksızlık etmişim gibi adımı kullanarak bana kızmasından nefret ediyorum.

Sahte bir gülümseme yapıştırıyorum. "Kesinlikle şeftali gibi. Daha iyi olamazdı."

Sırıtsı genişliyor ve bundan nefret ediyorum. Uzanıp onu silmeyi o kadar çok istiyorum ki. "Bu çok hoş. Dışarıda çok güzel bir gün, değil mi? Yarın daha da çok yağmur yağacağını duydum. Bu iyi bir şey. İşimize yarayabilir."

Hayır, gerçekten yapamayız. Son birkaç gündür yeterince boşulduk.

"Kalıp hava durumu hakkında sohbet etmek isterdik ama planlarımız var. Eminim anlıyorsundur, Figs," diyor Noel küçümseyerek.

Leonard gözlerini Noel'e diker. "Doğru. Seni tutmak istemiyorum. Eminim meşgul bir adamsındır. Yeni bir rol için aday olduğunu duydum. Bir sonraki Yenilmezler, sanırım öyle diyorlar."

Noel'e baktım. "Yeni bir rol için hazır mısın?"

Geçen gece okuduğu senaryo bu muydu? Koca Ayak'taki bağış toplantısına geç kalacak kadar kendini kaptırdığı senaryo mu?

"Hiçbir şey kesin değil," diyor ama bakışlarına karşılık vermiyor ve az önce hissettiğim baş dönmesi yerini midemi ekşiten bir ağırlığa bırakıyor.

"Her ne kadar bu çok hoş olsa da," diyor Leonard, her şeyin başka türlü olduğunu açıkça bilerek, "gitsem iyi olacak. Gazetede yapacak çok işim var. Haber yapmam gereken çok önemli şeyler var."

Leonard az önce bir ödül kazanmış gibi sırtıyor, yağmurdan çizilmiş gözlüklerini burnuna geri itiyor ve yoluna devam ediyor. Sadece birkaç metre uzaktayken neşeli ıslığını duyuyorum ve onu tekrar tekmelemek istiyorum.

"Bu da bir şeydi, değil mi?" Noel'e bakarak mırıldandım.

Başını sallıyor, gözlerini benden başka bir yerden ayırmıyor.

Kolumu onun koluna doladım. "Hâlâ geliyor musun?"

"Hmm?" diye soruyor dalgınca, sonra nihayet bana doğru bakıyor.

"Oh. Evet. Hadi gidelim."

Oraya yürürken ya da rahat evime girip yağmurluklarımızı kapıya asarken konuşmuyoruz. Noel beni kollarına alıp koridordan yatak odama götürürken tek bir kelime bile etmiyoruz, kafede verdiği sözü yerine getiriyor.

Ve bu korkunç his asla .

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Noel

Yüksek sesli bir vızıltı beni uyandırıyor ve sesin nereden geldiğini anlamam bir anımı alıyor - telefonumdan.

Parker'ın yatağının başucundaki masanın üzerinde sallanıyor ve onu uyandırmamak için dua ederek olabildiğince hızlı bir şekilde ona uzanıyorum.

Dün tiyatrodaki işine geri döndü ve saat 22:00'ye kadar kaldı. O kadar yorgundu ki küvette yaptığım akşam yemeğini yedi, sonra hemen yatağa girdi ve ben daha banyodan çıkmadan horlamaya başladı.

Telefon tekrar canlanmadan önce sadece bir anlığına sessizleşir.

Aaron.

Kahretsin. Menajerim.

Ben cevap verene kadar aramayı bırakmayacak.

Parker'ın elinden kendimi dikkatlice kurtarıırken telefonun çalmasına izin veriyorum. Biraz inliyor, kaşlarının arasında bir kırıksık oluşuyor, sonra horlamaya geri dönüyor.

Bu anı sonsuza dek saklayabilmeyi dileyerek ona gülümsüyorum.

Sonra telefonum tekrar çaldı.

İç çekişimi bastırıyorum, sonra kot pantolonumu ve tişörtümü çekiştirerek yatak odasından çıkıyorum.

kanepenin arkasındaki tüneğinden bana miyavlıyor, patilerinin arasında geçen yılın Noel çelenklerinden uzun bir ip sarkıyor. Ona başımı sallıyorum, sonra ön kapıyı çekip açıyorum ve sabahın serin havasına adım atıyorum.

Saat daha altı ve kasaba sessiz. Bir aydır buradayım ama hâlâ böyle huzurlu sabahlara alışmaya çalışıyorum.

Telefonum tekrar alıyor, bu huzuru bozuyor ve Parker'ın verandasındaki sandalyeye yerleşirken yeşil düğmeye basarak iç çekiyorum.

"Alo?" Cevap veriyorum. "Seni istiyorlar."

"Bu ilginç bir selamlama. Sana da günaydın Aaron. Cuma gününüz nasıl geçti?"

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Hoşbeş için zamanım yok. Plume Pictures seni istiyor, hem de çok. Rolü sana resmen teklif etmek için Çarşamba günü yüz yüze görüşmek istiyorlar."

Sikeyim.

Hayır, sikişmek değil.

Bu iyi bir haber. Gerçekten mükemmel bir haber. Bu, çoğu aktörün umduğu, ancak hayal edebileceği türden bir haber.

Ama aynı zamanda olmamasını umduğum tek şey anlamına da geliyor.

-Emerald Grove'dan bir hafta erken ayrılmak zorundayım.

Los Angeles'a geri dönmek için uçağa atlamak zorunda kalana kadar kaç günüm olduğunu bir elimle sayıyorum.

Beş.

Elimde kalan tek şey bu ve beş gün çok az.

Dürüst olmak gerekirse, Parker'a bu dünyadaki hiçbir zamanın yeteceğini sanmıyorum.

Onsuz on yıl geçirdim ve şimdi bir gün bile geçirmeyi hayal edemiyorum. Sadece bir ay içinde kalbime yeniden yerleşmesi gerçek dışı. Onu düşünerek, onu isteyerek uyanıyorum. Uyurken de aynı şeyi yapıyorum. Tüm düşüncelerim onu bir daha ne zaman göreceğim ve onu nasıl güldürebileceğim üzerine yoğunlaşıyor.

O benim için yeniden her şey oldu ve şimdi onu hayal kırıklığına uğratmak zorundayım.

Ona altı hafta söz vermişim ve söz verdiğim anda bunun asla yeterli olmayacağını bilmeliydim.

Parker'la olmaz. Sevdığım kadınla olmaz.

"Noel?" Aaron havlıyor. "Hâlâ orada mısın yoksa geldiğin o küçük Podunk kasabasında bağlantıyı mı kaybettin?"

"Burası Podunk değil," diyorum savunmacı bir şekilde. Komik çünkü aynı şeyi birkaç hafta önce ben de söyleyebilirdim.

Ama Emerald Grove'a geri dönmekle ilgili bir şeyler farklı. Belki de yaşlandığım ve hayatın daha yavaş temposunu takdir edebildiğim içindir. Ya da belki de burada yaşadığım tüm kötü anılardan yeterince uzaklaştığım ve iyi olanları daha parlak ve daha önemli hissettiğim içindir. Ya da belki sadece Parker yüzündendir.

Homurdanıyor. "Her neyse. Her neyse, toplantı Çarşamba günü saat ikide ve Vince'e uçuşunuzu ve stüdyoya araba servisini ayarlattım bile, böylece kodamanlarla buluşabilir ve bize bir sözleşme sunabilirler."

"Bana bu rolü teklif ettiklerini nereden biliyorsun? Daha maaş konusunu bile konuşmadık."

Aaron güler. "Lütfen. Ben daha sana senaryoyu göndermeden önce bu iş halledilmişti. Seni istediklerini aylardır biliyorlardı. Sadece seni aralarına almamız gerekiyordu."

Dişlerimi sıkıyorum. Aaron işinde bu kadar iyi olmasaydı ve ne yaptığını tam olarak bilmeseydi, şu anda çok kızgın olurum. Ama günün sonunda ona güveniyorum ve beni asla yanlış yönlendirmeyeceğini biliyorum.

"Sana bu tür filmler yapmadığımı söylemiştim."

"Evet, öyle söylediniz ama senaryoyu sevdiniz, değil mi? Seveceğini biliyordum. Sadece süper kahraman olayını aşır bir şans vermene ihtiyacım vardı. Sanırım sonuçta bu tür filmler yapmak istiyorsun."

Kahretsin. Beni orada yakaladı.

Ben yanıt vermeyince "Yapalım o zaman," diyor. "Zamanın var. Bu senin için o olabilir. Bu bir franchise'ın başlangıcı. Bu senin mirasın olabilir. Bir sonraki Demir Adam ya da Kaptan Amerika olabilirsin. Bu fırsatın kaçmasına izin verme Noel. Böyle bir teklif almak için çok çalıştın. Bunu hak ediyorsun."

Çok çalıştım. Son on yılımı çok çalışarak geçirdim. Bir ara vermek istedim. Biraz nefes almak istedim.

Ama o haklı. Bu büyük bir fırsat ve ben de tam olarak bunun için çalışıyordum.

Peki neden sevinçten zıplamıyorum? Neden o heyecan çırpıntısını hissetmiyorum? Neden mutlu değilim?

Cevap içeride, keşke içinde olsaydım dediğim sıcacık bir yatakta yatıyor-Parker.

Her zaman ona geri döner.

Bunu yapmak istiyorum ama Los Angeles'a geri döndüğümde aramızdaki ilişki devam etse bile, bu filmin sadece şimdi değil, ondan uzakta ciddi bir zaman geçirmeyi taahhüt etmek anlamına geleceğini biliyorum. Aylarca sette olmak, uzun günler ve gece geç saatlere kadar çalışmak demek olacak. Sonra, ülke ülke dolaşmak, tanıtımlar yapmak, talk show'lar ve bu kadar büyük bir şeyin tanıtımıyla ilgili diğer her şey.

Bunu istiyor muyum? Ondan o kadar uzun süre uzak kalmak istiyor muyum?

Hem evet hem hayır.

Karmaşık bir durum ve şu anda bu kararı vermek istemiyorum ama başka seçeneğim olmadığını da biliyorum.

"Noel," diye dürtüyor Aaron. "Ne olacak? Var mısın, yok musun?"

Derin bir nefes alıyorum, sonra yavaşça üflüyorum, cevabımın Parker'la sahip olduğum her şeyi tehdit edebileceğini biliyorum.

"Evet," dedim. "Evet. ."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Vince öğleden önce uçuş bilgileriniz için sizinle temasa geçecek. Çarşamba günü görüşürüz."

Sonra telefonu kapattı ve beni bir duygu kasırgasıyla baş başa bıraktı.

Telefonumu yanımdaki masaya bırakıyorum ve hâlâ yapabiliyorken sessizliği içime çekiyorum. Yakında Los Angeles'ın kargaşasına geri döneceğim, toplantıdan toplantıya, röportajdan röportaja ve fotoğraf çekiminden fotoğraf çekimine gideceğim, sadece her şeye yeniden başlayabilmek için başka bir projeye uçacağım.

Burada ne kadar oturduğumdan emin değilim ama arabaların ve insanların kasabada dolaşmaya başlaması ve Parker'ın beni aramaya gelmesi için yeterince uzun bir süre.

Ön kapı tıkırdayarak açılıyor ve onun rahatlayarak iç çektiğini duyuyorum.

"İşte buradasın," diyor, sesi hâlâ uyku sersemliği içinde. Kapıyı arkasından çekip kapatıyor ve küçük verandaya doğru ilerliyor. "Ben de nereye kaçtığını merak ediyordum."

Üzerinde yine benim tişörtüm, altından zar zor görünen bir uyku şortu ve başka hiçbir şey yok. Uzun kumral saçları karmakarışık ve gözleri biraz şiş ama yine de gördüğüm en güzel kadın.

Kucağıma kayıyor ve kolum ona dolanıyor, bana yerleşirken onu yakın tutuyorum.

Bunu her gün yapabilirim.

Bu düşünce birdenbire aklıma geldi ve anında doğru olduğunu anladım.

Bunu her gün yapabilirdim. Bu küçük kasabada kucağımda Parker'la oturabilir ve Los Angeles'taki evimde olduğum kadar mutlu olabilirdim.

Onu sevdiğimi böyle anlıyorum. O tamamen benim için.

Ve ona söyleyeceğim şeyin çok berbat olacağını nasıl bildiğimi.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra "Erken çıkıyorum," dedim.

İç çekiyor ama bu üzgün bir ses değil. Sanki bunun olacağını biliyormuş gibi teslim olmuş bir ses.

Dürüst olmak gerekirse, nasıl yapmasın ki? Ben bile bunun olacağını sezmiştim, özellikle de benim bu işe karışmış olabileceğime dair haberler manşetlere çıkıyorsa.

Sadece bu kadar erken olmamasını

umuyordum. "Ne zaman?" diye sordu.

"Çarşamba öğleden sonra dönmem gerekiyor."

Başını sallıyor ve kucağımdan kalkarak elini bana uzatıyor.
"O zaman sahip olduğumuz zamanın çoğunu değerlendirsek iyi olur."

Beni eve geri çekmesine izin verdim ve sabahı yatakta tam olarak bunu yaparak geçirdik.

"Gel . İyi bir yer bulduğumuzdan emin olmak istiyorum."

Parker önümde koşuyor, adımları hafif ve heyecanlı, şekerçi dükkanında özgürce dolaşan bir çocuk gibi.

Ayrıldığım için daha çok üzüleceğini düşünmüştüm ama birlikte geçirdiğimiz birkaç günü en iyi şekilde değerlendirme sözüne sadık kalıyor.

Cumartesi günümüz yatakta kahvaltı ile başladı - kahvaltı o oldu. Daha sonra Gran'ı Rossi Café'de öğle yemeğine götürdük; burada bir İtalyan sandviçi ve iki kurabiye yedikten sonra tiyatroya gittik ve burada Axel ile boya ve tezgah renkleri konusundaki tartışmaları çözmelerine yardımcı oldum. Cumartesi olması iyi bir şeydi, böylece ekip onların tartışmalarını duymak için etrafta değildi.

Şimdi aylık film kulübünün buluşma zamanı ve görünüşe göre katılmak zorundayız.

Parkta dans ederken, mükemmel noktayı bulana kadar battaniyelere yayılmış insanların arasından geçerken onun heyecanına karşı temkinliyim.

"İşte," diye anons ediyor.

Genellikle kanepesinin köşesinde duran ve sayamayacağım kadar çok kez üzerinde uyuyakaldığım mavi ekose battaniyeyi açıp bizim için genişçe seriyorum. Parker'ın getirdiği küçük sepetten patlamış mısır, şeker ve içeceklerimizi alıp birkaç dakika içinde yerimize yerleşiyoruz. Parker bacaklarımın arasına kayıyor, bana sokulurken sırtını önüme dayıyor.

"Bunun için mükemmel bir gece," diyor başını arkaya eğip yıldızlara bakarak. "Bulut yok."

Bakışlarını takip ediyorum, gece gökyüzüne hayranlıkla bakıyorum. Şehirdeki ışık kirliliği yüzünden gökyüzünü bu şekilde görme fırsatım pek olmuyor ve ne kadar güzel olabileceğini neredeyse unutuyordum.

"Öyle. Biraz serin ama."

"Bu yüzden ikinci battaniyeyi getirdik." Getirdiği yedek battaniyeye uzanıyor ve üzerimize örttükten sonra bana yaslandığı yerden devam ediyor.

"Akıllı kadın." Annesi ve Clifford bize doğru gelirken başının yanından öpüyorum.

"Şu halinize bakın, sıcacıksınız falan." Clifford battaniyelerini silkeleyip bizimkinin yanına yerleştirirken Astrid bize sırıtıyor. "Son zamanlarda seni pek göremedim küçük hanım," diyor kızına.

Parker bana bakıyor, gözlerinde sessiz bir soru var. Ona söyleyebilir miyim? diye soruyorlar.

Başımı salladım.

Tekrar annesine bakıyor. "Noel erken gidiyor."

"Oh." Astrid'in sırıtışı kayboluyor ama sadece bir an sürüyor.

"Pekala, sorun değil. Geri geleceksin, değil mi?"

Parker bana karşı sertleşiyor.

Geri dönmem konuştuğumuz bir şey değil. Geri dönmeyi planlıyor muyum? Evet.

Bunu ne zaman biliyor muyum? Hayır.

Keşke onun için daha fazlasını bilseydim ama şu anda ona kesin bir cevap veremediğim için tutamayacağım bir söz vermek istemiyorum.

"Geri döneceğim," diyorum ona, sesimi Terminatör'deki Arnold Schwarzenegger gibi kalınlaştırarak, havayı hafif tutmaya çalışıyorum.

İşe yarıyor ve Clifford bile bu izlenime gülüyor.

Filmin başladığını haber veren ekran yanıp sönmeye başladığında bu konu hakkında daha fazla konuşmaktan kurtuluyorum.

Parker bir kez daha bana yaslanarak rahatlıyor. Getirdiği çedar peynirli patlamış mısıra uzanıyor ve bana biraz ikram etmeden önce ağzına birkaç parça atıyor.

Dilimi parmaklarına sürdüğümde kıkırdıyor ve sonra onları çarpıcı bir şekilde pantolonuma siliyor.

Buna izin veriyorum çünkü onun gülümsemesini sağlamak için her şeyi yaparım. "Bana hangi filmi izlediğimizi hiç söylemedin."

Film başlarken fısıldayarak.

Kollarımda kıpırdanıyor. "Yapmadım mı?" diye soruyor. "Şey, sanırım göreceksin. Şimdi, şşşt. Film başlıyor."

Müzik yükselmeye başlıyor ve belli belirsiz tanıdık görüntüler ekranda yanıp sönüyor. Sonra, kısa bir , filmin adı ekranda dalgalanıyor ve Parker'ın neden filmin adından bahsetmediğini anlıyorum. Bu benim filmlerimden biri; patronuna aşık olan bir asistanı anlatan romantik bir komedi.

Ben inliyorum, o gülüyor.

"Şuna bakar mısın?" Bana sırtıyor. "Seninkilerden biri."

"Goodman Tiyatrosu'ndaki hiçbir oyun için seçmelere katılmamış olman iyi bir şey. Berbat bir oyuncusun."

Nefes nefese. "Bu ne cüret. Artık buranın adının Noel Carter Tiyatrosu olduğunu bilmeni isterim. Belki adını duymuşsundur. Başarılı bir aktör. Filmlerinden birini izlemek üzereyiz. Bu filmde gömleğini çıkardığını duydum." Kaşlarını birkaç kez aşağı yukarı oynatıyor.

O haklı. Bu tişörtümü çıkarıyorum. "Ya sana bunun bir dublör olduğunu söylesem?"

"Lütfen." Gözlerini deviriyor. "Seni sayısız kez üstsüz gördüm. Karın kaslarını uykumda bile sayabilirim. Anlayabileceğim."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Sadece filmi izle, Peter."

"Bana iki kere söylemene gerek yok. Bunu seviyorum."

"Şanslısın. Kendi işlerimi izlemekten gerçekten nefret ediyorum."

"Bence çoğu aktör öyle. Ama bak ne diyeceğim. Bunu benimle atlatırsan, daha sonra buna değmesini sağlarım."

Müstehzi bir şekilde sırttı ve mucizevi bir şekilde heyecanlandım.
kendi filmimi izlemek için.

"Anlaştık."

Gülüyor, parkın etrafından bize birkaç bakış atılıyor ama umurumda değil. Onun mutlu olmasını istiyorum. Gülmesini istiyorum. Önümüzdeki üç günün böyle anlarla dolu olmasını istiyorum.

Karakterim ekranda görüldüğünde, tüm park alkışa boğuluyor ve çok çok uzağa kaçabilmeyi diliyorum.

Bunun yerine onlara el sallayarak sevgilerini ve desteklerini kabul ediyorum, sonra yüzümü Parker'ın boynuna gömüyorum ve onu öpücüklere boğarken bir kez daha kıkırdamaya başlıyorum.

Film bittiğinde, bitirmeye hazır olmaktan çok daha fazlasıyım.

Parker'ı da kendimle birlikte sürükleyerek ayağa kalkıyorum ve eşyalarımızı sepete atıyorum. Battaniyeleri tekrar katlama zahmetine bile girmiyorum; onları da sepete atıyorum.

"Hazır mısın?" Parker'a elimi ona doğru uzatarak soruyorum. "Evet," diyor parmaklarını benimkilere geçirerek.

Ben bir yürümeye başlıyorum, o da diğer yöne yürümeye başlıyor.

Lastik bantlar gibi birbirimize kenetleniyoruz ve bana çarpmadan önce onu yakalıyorum.

Ona gülümsüyorum. "İnanılmaz karın kaslarım seni evinin nerede olduğunu unutturacak kadar sersemletti mi?"

"Bunu senin için değerli kılacağıma söz verdiğimi unuttun mu?" "Hayır mı? Bu yüzden senin evine dönüyoruz sanıyordum.

yer."

Kaslarını kaldırıyor. "Oh, bunu kastettiğimi mi düşündün?" Arsızca sırtıyor. "Ben başka bir şey düşünüyordum ..."

"Donmuş yoğurt mi geldiniz?" Astrid başparmağını Soğuk inek'e doğru uzatarak soruyor.

Dudaklarını birbirine sımsıkı kenetlemiş, neredeyse topuklarının üzerinde zıplayan Parker'a ters ters bakıyorum.

"Beni kandırdın," diye suçluyorum onu.

"Ben öyle bir şey
yapmadım." "Peter . . ."

"Noel" diye alay ediyor, sesini kalınlaştırarak.

Ona doğru bir adım , o da sanki onu kurtaracakmış gibi
annesine doğru koşuyor ve yol boyunca gülüyor.

Başımı sallıyorum, gülümseyerek peşlerinden
gidiyorum. Eğer istediği şey donmuş yoğurtsa, ona
vereceğim.

Elimde olsa ona bütün dünyayı verirdim.

İsteddiği şeyi ona verirdim.

Benim kalmam için bile.

Bu düşünce bir anda aklıma geldi ama bu onu daha az
doğru yapmıyor.

Parker isteseydi, onun için burada kalırdım. Hatta onun için
her şeyden vazgeçerdim.

Ama asla sormazdı ve bu konuda ne hissettiğimden emin
değilim.

Düşüncelerimden sıyrılıp onlara yetişiyorum.

Kapanışa sadece on beş dakika kala Jules'un dükkânına
giriyoruz.

Sıkışmış ifadesinden bu kadar geç gelmemizden rahatsız
olduğu anlaşılıyor ama gözleri bana takılınca tavrı anında
değişiyor.

"Noel! İçeri gel, içeri gel. Size biraz numune getireyim mi?"

Gülüyorum, eşyalarımızı masalardan birine bırakıyorum.

"Hayır.

Ben hazırım, Jules. Yolumu biliyorum." Sırf yapabildiğim için ona
göz kırpıyorum ve yemin ederim omuzlarını biraz daha geriye
itiyor, ilgiden hoşlanıyor.

Parker karnımı tokatlıyor. "Flört et," diye fısıldıyor, sözlerinin
ardında çok hoşuma giden bir sıcaklık var.

"Ne? Bu gece yaptığımız şeyin bu olduğunu sanıyordum,
takılmak."

Doğru aromaya karar vermeye çalışarak makineleri teker
teker bu bana bir bakış kazandırıyor.

Sonunda marshmallow'da karar kılar ve ardından soslara
geçer, kasesini dört farklı çeşitle doldurur

şeker ve en tatlı dişleri bile tatmin edecek kadar çikolata şurubu.

Fincanımı vanilya ile dolduruyorum, sonra nane şekeri ekliyorum ve başka bir şey koymuyorum. Bana Parker'ı hatırlattığı için her zaman favorim olmuştur.

"Dışarıda oturup bunun tadını çıkarmamızın sakıncası var mı?" Ödemeyi yaparken ona sordum.

"Hiç de bile."

"Teşekkürler, Jules. Sen en iyisisin."

Ona bir göz kırpıyorum, bu da bana bir tokat daha kazandırıyor.

Eşyalarımızı dışarı taşıyoruz, Astrid ve Clifford çok geride değil, sonra kaldırımdaki birçok masadan birine yerleşiyoruz.

Her ne kadar kendi filmime katlandığım için ödülümün tamamen farklı bir şey olacağını düşünsem de, Parker'a bunun güzel bir alternatif olduğunu vereceğim.

"Ee," diyor Astrid, ikramından bir ısırık alarak. "Ne zaman gidiyorsun?"

Bu dört kelime gecenin tüm güzelliğini alıp götürüyor, bir anda üzerimize kasvetli bir bulut çöküyor.

Parker'ın omuzları gerildi ve ben aniden aç değilim.

"Çarşamba erkenden," dedim ona. Vince aslında Salı günü uçmamı istiyordu ama ben mümkün olan son saniyeye kadar ertelemesini istedim. Parker'la olabildiğince çok zaman geçirmek istiyordum. "O öğleden sonra bir toplantı için Los Angeles'a dönmem gerekiyor."

"Seyahatinizi kısa keseceğinize göre çok önemli bir şey olmalı."

Bu bir alay ya da küçümseme değil, sadece gerçek bir ifade.

"Proje hakkında fazla bir şey söyleyemem ama büyük olma potansiyeli var."

"Bu harika. Gerçekten. Seninle gurur duyuyorum oğlum."

Duygularım boğazımı sıkıyor ve başlamak gibi tamamen mantıksız bir şey yapmamak için gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Ağlıyor.

şu anda bu sözlere ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Los Angeles'a dönmek kaçınılmazdı ama bu konuda bu kadar yıkılmış hissetmeyi ya da herkese yeniden bu kadar bağlanmayı beklemiyordum. Bu ayrılmayı daha da zorlaştıracak. Buradaki herkesi özleyeceğim, özellikle de bana her zaman kendi kızyımışım gibi davranan bu kadını.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. "Bunun anlamı çok büyük Astrid."

Elimi okşuyor, bırakmadan önce sıkıca sıkıyor. "Bu tam bir ruh hali emiciydi, değil mi? Hadi biraz da eğlenceli bir şey. Cliff, ocuklara dün gece yatak odasında bana gösterdiğin şeyi anlat."

"Anne!" Parker ığlık atıyor ve ben bile şu anda bir deliğe girip saklanmak istiyorum.

"Ne?" Astrid masumca sorar. "şelalede çekilmiş bir fotoğrafı kastetmiştim." Sırıtıyor. "Neden, ne demek istediğimi sandın, seni küçük sapık?"

Parker rahatlamış bir şekilde yüksek sesle i çekiyor, ancak akşamın aydınlığı çoğunlukla geri dönse de, uzakta bizi her an karanlığa boğmaya hazır ciddi bir bulut hala duruyor.

Astrid ve Clifford'a iyi geceler dileyip Parker'a geri dönüyoruz.

içeri girerken sessiziz ve yatmaya hazırlanırken neredeyse hiç konuşmuyoruz.

Ben yatağın benim tarafıma kayıyorum, o da kendi tarafına kayıyor, bana doğru sürünüyor ve etrafıma sarılıyor.

Başının üstünü öpüyorum ve o da i çekiyor.

"Bu gece için teşekkür ederim," diyor odanın karanlığında.

"Bu gece için teşekkür ederim," diye karşılık verdim.

"ok eğlendim." "Kendini üstsüz görmek zorunda kalsan da mı?"

"Ben hep böyle mi dururum? Ellerim kalalarımda mı?"

Gülüyor. "Hayır. Ve harika görünüyorsun, o yüzden sus."

"Evet, hanımefendi."

Bana daha çok sokuluyor, yüzünü bana yaslıyor ve göğsüme yumuşak öpücükler konduruyor. "Seni özleyeceğim, biliyorsun."

İlk defa benim ayrılmamdan bahsediyor. İkimiz de ilk kez.

Sonsuza kadar sürmese de, yine de konuşulamayacak kadar gerçek.

"Seni daha çok özleyeceğim," diyorum ona dürüstçe çünkü bunun doğru olduğundan hiç şüphem yok. Onu daha çok özleyeceğim.

Onunla ilgili her şeyi özleyeceğim; gülüşünü, gülümsemesini, Tater Tots'u gördüğünde gözlerinin ışıldamasını. Ya da bunca yıldan sonra bile bu şehre hala merak ve sevgiyle bakmasını. Acelesi varken ya da o kadar yorgundu ki ayakta zor dururken insanların onunla sohbet etmek için durması ama yine de onlara zaman ayırması ve gerçekten dinlemesi gibi nazik davranışlarını özleyeceğim.

Sonra, elbette, onun diğer yanlarını özleyeceğim - sabahın erken saatlerinde güneşin teninde nasıl dans ettiği gibi, tamamen kendime ait olanları. Ela gözlerinin orgazmdan sonra neredeyse tamamen yeşile dönmesini. Göğüslerinin altındaki o lanet çil. Ve ne zaman boşalsa adımları rahat bir nefes alır gibi söylemesi.

Yani, evet, onu kesinlikle daha çok özleyeceğim.

"Git uyu," dedim ona. "Yarın senin için hazırladığım planlar için dinlenmen gerekecek."

"Hmm. İyi. Ama sadece çok yorgun olduğum için." Beni tekrar öptü. "İyi geceler, Noel."

"İyi geceler, Peter."

Sadece birkaç dakika sonra yumuşak horlamaları odayı dolduruyor.

Bana gelince? Bir gram bile uyuyamıyorum ve bunun sebebinin bir anını bile kaçırmaktan korkmam olduğunu biliyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Parker

Noel bana erken ayrılacağını söylediğinde, muhtemelen benden beklediği kadar şaşırmadım.

Figgins'le karşılaştığımız o gün bir şeylerin gelişmekte olduğunu hissettim. Kendimi Noel'in altı haftamız dolmadan ayrılma ihtimaline hazırladım ve bu ne kadar ruh kırıcı olursa olsun, cesur bir yüz takınacağıma ve birlikte geçirdiğimiz günleri en iyi şekilde değerlendireceğime yemin ettim.

Bu sözü tutma konusunda iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum.

Son birkaç günü birbirimizden başka hiçbir şeye sarılmadan geçirdik. Tıpkı eskisi gibi, birbirimize çok bağlıyız. O nereye giderse ben de oraya gidiyorum, ya da tam tersi. Dün onunla spor salonuna bile gittim, yirmi yıldır burada yaşıyorum ve o zamana kadar bir kez bile içeri adımımı atmamıştım. Burpee'lerden nefret ettiğimi ama Noel'le bir dakika daha geçirebilmek için yüz tanesine bile katlanabileceğimi öğrendim.

"Merdivenden düşmüş gibi yürüyorsun." "Çünkü düşmüş gibi hissediyorum."

Gülüyor. "Spor salonunda bir gündü."

"Ve hiç gitmeyen biri için bu çok zordu."

Jill's Bait & Tackle'ın koridorlarını karıştırıyorum. Tater Tot Salı'sı için malzeme alıyoruz. Noel'e buradaki son gecesini bu şekilde geçirmek istediğinden emin olup olmadığını sorduğumda bana sanki ondan aya uçmasını istemişim gibi baktı.

"Listede ne vardı?" Ona sordum.

"Bizim bir listemiz yok, hatırladın mı? Her şeyi hatırlayacağın konusunda ısrar ettin ve sonra ben liste yapmaya çalışırken kalemimi çaldın çünkü yalan söylediğini biliyordum."

"Ben bunu asla yapmam." Kesinlikle yaptım. "Şimdi bana ne unuttuğunu söyle."

"Jalapeños, Fritos, rendelenmiş peynir, soğan ve ekşi kremayı unuttun."

"Gördün mü? Listeye hiç ihtiyacımız olmadı." Dilimi ona doğru uzattım.

Gözlerini deviriyor. "Hadi malzemeleri alalım, ukala."

Reyonlarda dolaşüyor, kasaya gitmeden önce sepetimize altılı Karpuz Limon şarap soğutucusu paketi ve bir şişe şarap ekliyoruz.

Peggy her zamanki gibi pek konuşkan değil ve çantalarımızı alıp annemin evine doğru yola çıkıyoruz.

Kaldırımda topallayarak ilerliyorum. Gideceğimiz yere sadece bir blok kaldı ve sonra tezgâha oturup Tater Tots'umu yapabilir ve biraz mola verebilirim. Kollarımdaki market poşetini daha yukarı kaldırıyorum.

Noel iç çeker. "Şunu tutmama izin verir misin?"

"Hayır. Zaten diğer tüm yiyecekleri tutuyorsun." "Evet, bu da en ağır poşet. Onu bana ver."

Ona ters ters bakıyorum ve o da ağzını kapatıyor. "Tamam. O zaman mücadele edin."

"Çok sinir bozucusun," diye mırıldanıyorum ona, annemin araba yoluna döndüğümüzde.

"Bu sabah bana öyle demiyordun. Sanırım bir ya da iki kez seks tanrısı kelimelerini kullandın."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen öyle san."

Gerçi, olmak gerekirse, bu değerlendirme çok da olmazdı.

Sadece gülüyor, sonra da verandanın merdivenlerinden çıkmama yardım ediyor.

Kapıya ulaştığımızda onunla yüzleşmek için dönüyorum.

"Şimdi, bu kapıyı açacağım ve seks hayatımızı konuşmak için. Hem de hiç. Anlaşıldı mı?"

Zar zor sırtarak başını sallıyor. "Anlaşıldı." "Güzel."

Kapıyı çalma zahmetine girmeden iterek açıyorum.

"Anne!" Ayakkabılarımı çıkararak seslendim. "!"

"Ve kesinlikle seks hayatımız hakkında konuşmuyoruz, o yüzden sormayın bile!" Noel bağılıyor.

"Noel!" Ona ters ters bakarak tıslıyorum ve annemin güldüğünü duyuyorum.

"Bildiğim iyi oldu," diye bağılıyor. "Mutfaktayız!"

Bu kez, biz kelimesinin kullanılması beni şaşırtmadı. Clifford, annemle birlikte halka açıldığından beri Tater Tot Salıları'nda bize katılıyor.

İlk başta annemin biriyle çıkması konusunda ne hissettiğimden emin değildim. Çıkmaması gerektiğine inanmadığım için değil, daha önce hiç çıkmadığı için. Ama o ve Clifford birlikte mükemmeller. Birbirlerini o kadar iyi tamamlıyorlar ki, neden daha önce bir araya gelmediklerini hep merak etmişimdir.

Onlara geri dönüyoruz ve onu ocağın başında karıştırırken bulduğumda şaşırmıyorum.

Omzunun üzerinden "Chili hazır olmak üzere," diyor.

"Mükemmel, çünkü açlıktan ölüyorum," diyorum ona ve poşetini tezgâha bırakıyor ve neredeyse bir taburenin üzerine düşüyorum. Omuzlarım rahatlıyor. "Oh, Tanrım. Bu iyi hissettiriyor."

Annem kaşlarını kaldırıyor. "Sorunun ne olduğunu sorardım ama Noel'in bu gece hangi konuların konuşulup konuşulmayacağına dair açıklamasını göz önünde bulundurunca biraz korktum."

Söz konusu adama bir bakış daha fırlatıyorum ve o da gülüp geçiyor.

"Dün onu spor salonuna götürdüm," diye açıklıyor

Noel. "Spor salonumuz mu var?" Annem soruyor.

"Gördün mü?" Noel'e söyledim. "Sana daha önce hiç duymadığımı söylemiştim."

"Nasıl ..." Saçma bir soru sormaktan kendini alıkoyarak başını sallıyor. "Boş ver. Kiminle konuştuğumu unuttum. Evet, bir spor salonumuz var. Jill'in arkasında."

"Kapa çeneni." Annem erkek arkadaşına bakar. "Bunu biliyor muydun, Cliff?"

Başını salladı. "Biliyordum."

"Vay canına. Bir de burayı bildiğini düşünürdüm." Annem acılı biberi karıştırmaya devam ediyor ve bu kasabanın başka ne gibi sırlar saklıyor olabileceği hakkında mırıldanıyor.

Noel getirdiğimiz malzemeleri market poşetlerinden çıkarıp tezgâhın üzerine koymaya başlıyor. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye soruyor anneme.

Ona gülümsüyor. "Sadece Parker'ın yanına otur.

Bu senin buradaki son gecen. Yemek yapmama yardım etmeyeceksin."

"Ben de teklif etmeye çalıştım," diyor Clifford, "ve bu benim buradaki son gecem değil. Neden yardım edemiyorum?"

"Çünkü aşkım, haftada en az dört gece akşam yemeğinde kuru fasulye yiyorsun. Mutfakta umutsuz vakasın."

Omuz silkiyor. "Beni orada yakaladı."

Noel yanımdaki tabureye yerleşiyor, bacağı ait olduğu yerdeymiş gibi benimkine bastırıyor.

Bunu özleyeceğim. Bu küçük anları. Bana dokunmak için bulduğu küçük yolları. Ya da Tater Tot Salı'sı için burada olmasını. Kolonyasının tanıdık kokusunu. Sadece onu.

Hayattan her zaman memnun oldum. Sevdiğim bir evim, bir canavar olan ama yine de çok sevdiğim bir kedim, en iyi arkadaşlarımdan olan bir annem ve iyi giden bir işim var.

Sonra Noel geri geldi ve bana her şey iyiyken harika olabileceklerini gösterdi.

Ve ben harika istiyorum. Onu hayatıma geri istiyorum. Kaçırdığımı bilmediğim her şeyi istiyorum.

Ama onu alamayacağım. On saatten az bir süre içinde ayrılıyor ve ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Annem biberin piştiğini anons ediyor ve biz de tepsilerimizi hazırlamaya koyuluyoruz. Noel ve ben bir tanesini paylaştık ve fırına sürmeden önce taze jalapeños, rendelenmiş peynir ve pastırma parçaları ile doldurduk.

"Noel, Cliff, neden siz ikiniz dışarı çıkıp ateşi yakmıyorsunuz?" diye öneriyor annem. "Parker ve ben işleri bitince bunları dışarı çıkarabiliriz."

Çocuklar dışarı çıktılar ve kapı arkalarından kapandığı anda annem bana döndü.

"Nasılsın?" diye soruyor, dirseklerini tezgâha dayamış, bakışları ruhuma bakıyormuş gibi beni delip geçiyor.

"Ben iyiyim."

Bana sadece bir annenin bakabileceği o bakışı atıyor. "Hadi, benim." der gibi.

İç çekiyorum. "Gerçekten anne. Ben iyiyim." Bana inanmış gibi görünmüyor ve ben de gülümsemeye zorluyorum. "Yemin ederim."

Ama sesimdeki titremeyi ben bile duyabiliyorum.

"Bunun ikiniz için ne anlama geldiğini konuştunuz mu?"

"Hayır."

"Neden olmasın? Onunla birlikte olmak istemiyor musun? Onu çocukluğundan beri seviyorsun."

Tabii ki Noel ile birlikte olmak istiyorum. Her şeyden çok. Ama bu o kadar basit değil.

Bunu nasıl yürütebiliriz ki? Noel burada yaşar mıydı? Ben Los Angeles'ta mı yaşayacağım? Axel ile olan işimden vazgeçmek zorunda kalacak mıyım? Peki ya bir yıldız olmanın getirdiği kaos? Bununla uğraşmak ister miydim? Yapabilir miydim?

Bilmiyorum.

"Ne anlamı var ki? İkimiz de farklı şeyler istiyoruz. Noel Los Angeles'ta yaşamak istiyor, ben ise burada kalmak istiyorum. Son on yılda hiçbir şey değişmedi."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Ama bu doğru. Hâlâ yaşamak istediğimden emin olmadığım bir hayat istiyor. Ya da yaşayabileceğimden. On sekiz yaşındayken de aynı şeyi istiyordu ve ben de on sekiz yaşındayken aynı şekilde hissediyordum.

Yaşlanmış olabiliriz ama geçen sefer ayrılırken bulunduğumuz noktadayız.

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Ben soruyorum.

Tartışmak ister gibi ağzını açıyor ama sonra vazgeçip başını sallıyor.

"Tamam," diyor.

Rahatladım. Tanrıya şükür, bırakıyor.

"Ama bir şey daha söyleyebilir miyim?"

İnledim. "Sanki yapmayacaktın da."

"Ne olursa olsun," diye devam ediyor ben hiç konuşmamışım gibi, "Noel çalışmaya değer. Bence aranızdaki bu şey de buna değer. Geçen ay seni onunla burada görmek . . ." Yumuşak bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Seni çok uzun zamandır böyle görmemiştim. Onunla mutlusun. O seni mutlu ediyor. Her zaman mutlu etti, seni kızdırdığında bile. Bu tür bir aşk .. . Çok sık rastlanan bir şey değil, inan bana. Seni engelleyen her neyse, bunun üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu söylemek için buradayım. Özellikle de Noel'le yaşadığınız türden bir aşka sahip olmak anlamına geliyorsa."

Tezgâhı itiyor, sonra fırına doğru ilerliyor ve kapağını açıyor.

"Birkaç tabak getirir misin?" diye soruyor, sanki az önce bombayı patlatmamış gibi.

Noel beni mutlu ediyor. Her zaman mutlu etti. Hayatımın en güzel anılarından bazıları onu içeriyor ve bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum. Biliyorum ki bunun sebebi o ve onun üzerimde bıraktığı etki. Onunla tanıştığım günden beri, ondaki bir şey beni kendine çekti. Gülümsemesinden mi yoksa sırt çantama iltifat etmesinden mi bilmiyorum ama ondan anında hoşlandım. Bana hoş karşılandığımı hissettirdi. Kendimi güvende hissettirdi. Sevildiğimi hissettirdi.

Yirmi yıl sonra, bana hala tüm bunları hissettiriyor.

Tabureden itiyorum ve dediğini yapıyorum. Yemeklerimizi tabaklara koyduktan sonra Noel ve Clifford'un ateş yaktığı dışarı çıkarıyoruz.

Yemeğimizi yerken hafif bir sohbet yapıyoruz ve ben de katılıyorum, ama aklım başımızın üzerinde asılı duran saatin tik taklarında.

Ve Noel sandalyesinden kalktığı zaman, zamanın geldiğini anlıyorum.

"Astrid," diyor, annem onu karşılamak için ayağa kalkarken çimlerin üzerinden geçerek. Onu kollarının arasına alıp sıkıca sarılıyor ve birbirlerine sarılışlarını seviyorum. Aralarında her zaman bir bağ vardı ve annemin yıllar boyunca onu kendi çocuğu gibi benimsemesine sonsuza dek minnettar kalacağım.

Onlardan uzaklaşıyorum, onlara yalnız bir an veriyorum.

Sırtımın küçük kısmına bir el indiğinde sıçrıyorum. "Özür dilerim," diyor Noel. "Hazır mısınız?"

Ona küçük bir gülümseme verdim. "Ben hazırım."

Anneme sarılıp vedalaşıyorum ve yarın onu kontrol edeceğime söz veriyorum, sonra Noel bizi eve geri götürüp ön kapıdan çıkarmadan önce Clifford'a el sallıyorum.

Borgen Bulvarı'na girdiğimizde sessizdik. Evime doğru gitmediğimizi anlamam bir dakikamı alıyor ama Noel'in bizi nereye götürdüğünü o tek kelime etmeden hemen anlıyorum.

Beş dakika sonra, Noel Carter Tiyatrosu'na giden yolda yürüyüp içeri giriyoruz.

Axel ve ekibinin yarattığı karmaşadan sıyrılıp hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ederek sahneye doğru ilerliyoruz.

Noel kalkmama yardım etti ve sahnenin ortasına doğru yürüdük, çıkıntıya oturduk ve ayaklarımızı sarkıttık.

Bu beni on yıl öncesine, onun en son ayrıldığı ve bizim de aynı şeyi yaptığımız zamana götürüyor.

"Yani," diyor Noel.

"Yani," diye yankıladım.

Gölüyoruz ve gerginlik eriyor.

"Bu tiyatroyu yenilediğinize hâlâ inanamıyorum."

"Ben de öyle," diyorum boş odaya bakarak. "Bir dahaki sefere gördüğünde çok farklı görünecek."

Ayakları salınımının ortasında duruyor ve az önce ne söylediğimi fark ediyorum. "Dönüyorsun, değil mi? Yani geri dönüyorum."

"Öyleyim," diyor sessizce.

"Ne zaman?"

Bir an için soruyu düşünür. "Bilmiyorum. Bu konuda gerçekten konuşmadığımı biliyorum ve bu benim hatam. Seni boş vaatlerle doldurmak istemedim, bu yüzden şimdilik elimdekilerin hepsi bu. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum ama döneceğimi biliyorum. Keşke daha iyi bir cevabım olsaydı ama yok."

Keşke onun da daha iyi bir cevabı olsaydı.

Keşke içinde bulunduğumuz durum için daha iyi bir cevabım olsaydı.

Ama ben istemiyorum. Birimiz kımıldamaya karar verene kadar sıkışıp kaldık.

Yarım saat daha sahnede oturduktan sonra nihayet evime geri dönüyoruz. Normalde beş dakika süren yürüyüş yirmi dakikamızı alıyor, ikimiz de bunu mümkün olduğunca uzatmaya çalışıyoruz.

Noel'e içeri gelmek isteyip istemediğini sorma zahmetine girmiyorum. Her gece yaptığımız gibi arkamdan içeri giriyor.

Doğruca yatak odama gidiyoruz.

Konuşulacak bir şey yok. Burada tam olarak ne olduğunu biliyoruz.

İşte bu kadar. Bu bizim vedamız.

Noel yanıma geliyor, beni kollarının arasına alıyor ve daha önce hiç öpmediği gibi öpüyor, bir daha asla öpemeyeceği gibi.

Gömleğimi başımın üzerinden çekiyor, sonra kot pantolonumun düğmelerini açmadan önce sütyenimi becerikli parmaklarıyla çözüyor. Bacaklarımdan aşağı sıyrıp kenara atıyorum.

Noel geri çekiliyor, aç gözlerle beni süzüyor. "Sen mükemmelsin," diyor. "Çok mükemmelsin."

Sonra beni tekrar öpüyor ve yatağa düşüyoruz. Üstüme tırmanıyor, bacaklarımdan arasına yerleşiyor, sonra tişörtünü başından çekiyor ve dudakları tekrar benimkilere değmeden önce bir kenara fırlatıyor.

Kot pantolonunun düğmelerini açıyorum, mümkün olduğunca aşağı itiyorum ve sonra o işi bitiriyor. Çıplak vücudu bana yaslandığında rahatlayarak iç çekiyorum.

Son birkaç gündür pencereden dışarı attığımız bir nezaketle içimde kayarken beni öpmeye devam ediyor. Yavaş ve yumuşak bir şekilde içime giriyor, dudaklarımız bir kez bile ayrılmıyor.

Benim orgazmım içimde hızla yayılıyor ve Noel'inki de hemen ardından geliyor.

İşini bitirdiğinde üzerimden yuvarlanıp beni yanına yatırıyor.

Uykuya dalıyorum ve uyandığımda Noel yatağın ayakucunda giyiniyor.

Ay ışığı odaya süzülüyor ve ben de bu ışığı kullanarak kuzguni saçlarından çenesindeki kırıışıklara, güçlü omuzlarına ve gergin kollarına kadar her santimini ezberliyorum. Görebildiğim her parçasını hafızama kaydediyorum ... ne olur ne olmaz diye.

Bana doğru döndüğünde, gittiğini görmek istemediğim için gözlerimi kapatıyorum.

Noel parmak uçlarında yatağa geri dönüyor ve sonra başımı öpüyor. "Hoşça kal Peter," diye fısıldıyor.

Güle güle Noel. Seni seviyorum.

Ama bunu söylemiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Orada yatıyorum, uyuyormuş gibi yapıyorum.

Kalbim ikiye bölünmüyormuş gibi davranıyorum.

Ön kapının kapanma sesini duyana kadar gözyaşlarımın düşmesine izin vermedim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Noel

"Noel? Sen misin, ahbap?"

Gülümsüyorum. Beş hafta önce geldiğimde beni aynen böyle karşılamıştı.

"Benim, Lou Lou," diye sesleniyorum ona, ayakkabılarımı çıkararak. Evin içinde ilerlerken onu mutfak masasında otururken bulduğumda şaşırmadım. "Ne yapıyorsun?"

"Uyuyamadım." Omuz silkti, sonra onun için yaptığım ve üzerinde WORD'S BEST GRAN yazan kahve kupasını dudaklarına götürdü. L harfini unutmuştum ve bu yüzden çok üzülmüştüm ama o sadece güldü ve bunun hediye olduğunu da eşsiz kıldığını söyledi. Bu onun kullandığını gördüğüm tek fincan. "Asıl soru şu: Burada ne halt ediyorsun? Gitmek zorunda kalana kadar Parker'la kalacağını sanıyordum."

"Gitmek zorundayım."

Duvarda asılı olan saate bakıyor. "Oh. anasını. Sanırım zamanı geldi, ha?"

"Hâlâ birkaç dakikam var." Cezveye yöneliyorum, dolaptan bir fincan alıyorum ve kendime bir fincan dolduruyorum. Gelmiş geçmiş en kötü kahve olması umurumda değil. Şu anda tam da istediğim şey bu: Büyükanne ve onun berbat kahvesiyle son bir an.

Onun karşısındaki koltuğa yerleşiyorum ve sıcak java'dan bir yudum alırken yüzümü buruşturduğumu zar zor gizliyorum.

"Ee, aklında ne var, evlat?" Büyükanne pembe bornozunu omuzlarına daha sıkı sararak soruyor.

"Hiçbir şey."

Dudaklarını düz bir çizgi haline getiriyor. "Noel Benjamin, benimle kafa bulamazsın."

Bir kahkaha attım. "Pekala. İyiyim. Parker'ı özleyeceğim."

Başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm." "Ve sen de."

"Yok ."

Tekrar gülüyorum. "Ve sanırım Sanırım ben de bu kasabayı özleyeceğim."

"İnsanlara sinsice yaklaşma eğilimindedir. Başka ne var?" "Başka ne?"

"Aklında başka ne var? Çünkü sadece o olmadığını biliyorum."

Büyükannemin bayramlar ve mevsimler için sürekli değiştirdiği çiçekli masa örtüsünü karıştırıyorum. "Parker'a benimle gelmesini teklif etmek istiyorum ama yine hayır demesinden korkuyorum."

"Bu seni şaşırtır mıydı?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum."

"Burada bir hayatı var."

"Biliyorum." İç çekiyorum. "Ve evde bir hayatım var."

"Biliyorsun." Kahvesinden bir yudum alıyor. "Ailenin seni doğurmadan önce uzun mesafeli bir ilişki yaşadığını biliyor muydun?"

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Öyle mi?"

"Elbette. New York'tan bir iş teklifi aldı ve annen Washington'dan ayrılmak istemedi. Seattle'da üniversiteye gidecekti."

"Babam New York'ta mı yaşıyordu?" Başını sallıyor. "İki yıl."

"Ben hiç Bunu bilmiyordum. Orası ..."

"Kaliforniya'dan çok daha uzakta mı?"

Ne demek istediğini anladığım için yutkunuyorum. Aralarında çok daha fazla mesafe varken bunu başarmışlardı, o halde neden Parker ve ben de başaramayalım?

Çünkü bu ondan vazgeçmesini istemek ve onu zorlamak için hala çok fazla. Sadece farklı bir eyalette bir işte çalışmıyorum, dünyanın dört bir yanına seyahat ediyorum, çekim programları sayesinde her seferinde günlerce ulaşamıyorum. Bu sadece bir iş değil. Los Angeles'a gelmesini istemek

. . . Bu onu aslanın inine atmak olur ve ben bunu ona yapamam.

"Durumunuzun farklı olduğunu biliyorum," diyor Gran. "Ama sevginizin başınıza ne gelirse gelsin dayanacak kadar güçlü olduğuna da inanıyorum. Siz iki çocuk ..." Gülümseyerek başını sallıyor. "Siz ikiniz her zaman birlikte bir şey oldunuz. Sen gittikten sonra yürütemediğinizde kalbim kırıldı ama nedenini anlıyorum. Gençtiniz. Daha iyisini bilmiyordun. Ama şimdi ... şimdi sanırım ne istediğini tam olarak biliyorsun ve bunun peşinden gitmekten çok korkuyorsun."

Haksız değil. Korkuyorum ve Parker'ın korktuğunu biliyorum. "Sana bir şey itiraf edebilir miyim?" diye soruyor.

"Bana her şeyi anlatabilirsin, büyükanne." "Burada olmanın sebebi benim."

Başımı eğiyorum, takip etmiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Şu isimsiz bağışçı mı? Tiyatroya senin adının verilmesini isteyen mi? O bendim. Tadilat için gerekli parayı ben bağışladım."

Çenem gevşiyor. "Hayatta olmaz."

"Evet lanet olası." Sırıttırıyor, kendini beğenmiş görünüyor.

Ve sanırım buna hakkı var. Hepimizi kandırdı. Milyon yıl geçse de o parayı bağışlayanın büyükannem olduğunu düşünmezdim. Parker'ın da bu konuda bir şey bilmediğini biliyorum, yoksa şu anda büyükannemle konuşuyor olurdu.

"Neden? Nasıl? Neden?" Son soruyu tekrarlıyorum çünkü o kadar önemli ki.

"Neden? Şey, bunun bir kısmı tamamen bencilce nedenlerdi. Burada olmanı özlemiştim ve tören için geri dönmen gerektiğini biliyordum. Nasıl? Ben yaşıyım, Noel. Senin hiç bilmediğin bir yerde sakladığım param var."

"I . . ." Başımı sallıyorum. "Buna inanamıyorum."

"Kısa hayatında başardığın her şeyle son derece gurur duyuyorum, bub. Bu beni her seferinde şaşırtıyor.

gün. Ama şöhretin, kariyerin. Bunların hiçbiri benim için önemli değil. Bunların hiçbiri senin hakkında hissettiklerimi ya da seni hala nasıl gördüğümü değiştirmiyor - ailesinin cenazesinde bana gözyaşları içinde bakan o küçük çocuk. Sevdığım o küçük çocuk. Senin mutlu olmanı istiyorum. Ve Parker'ın bunu başarmanın anahtarı olduğuna inanıyorum."

"Ama o ve ben on yıldır konuşmuyorduk. Bizim olduğumuzu nereden biliyorsun? ?"

"Çünkü sen sensin."

Bunu öyle bir söylüyor ki, sanki buna tüm varlığıyla inanıyor. Neredeyse benim de buna inanmam için yeterli.

"Bak dostum, korktuğunu biliyorum. Parker'ın korktuğunu biliyorum. Ama denemeden ikiniz de bu işi yürütebileceğinizi nasıl bileceksiniz?"

İçten içe haklı olduğunu biliyorum. Ama bu yine de gitmek zorunda olduğum gerçeğini değiştirmiyor.

Parker hala burada kalmak istiyor.

Saate bakıyorum. Havaalanına zamanında varmak için yola çıkmam gerekmeden önce sadece birkaç dakikam daha var.

"Bana bir iyilik yapar mısın?" Ona sordum. "Ne istersen."

"Bana restorasyon komitesinin bilgilerini verebilir misiniz?"

"Efendim?"

Başımı kaldırdığımda uçuş görevlisinin dudaklarını büzerek bana baktığını görüyorum.

"İçkinizi tazelemek ister misiniz?" diye sabırsızca soruyor ve bunu ilk kez tekrarlamak zorunda kalmadığını belli ediyor. "Bu son çağrı."

Orada durduğundan bile haberim yoktu, düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

Ona boş bardağı mı uzattım. "Evet, lütfen. Bir viski daha."

"Elbette." Bana şu anda bana hizmet etmektense başka bir yerde olmayı tercih ettiğini söyleyen sıkı bir gülümseme veriyor.

Onu suçlamıyorum. Ben de şu anda bu uçakta olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ederdim.

Saat çok erken ve dün gece gözümü bile kırpmadım.

Nasıl kaçırabilirdim ki? Parker'la son gecemdi ve tek bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordum.

Neyse ki büyükannemin berbat kahvesi havaalanına giderken beni uyanık tuttu. Güvenlikten hızla geçtim ve uçağa binmek için tam zamanında yetiştim.

Birkaç saat uyuyabilmeyi umuyordum ama şimdi uyuyamıyorum.

Tek düşünebildiğim Parker. Parker ve onun kumral saçları. Parker ve onun ela gözleri. Parker ve onun gülüşü.

Gülümsemesi. Mizah anlayışı. Onun genel belalılığı. Parker, Parker, Parker.

"Efendim?"

Sersemliğimden sıyrıldığımda uçuş görevlisinin geri döndüğünü ve yüzünde aynı sinirli ifadenin olduğunu görüyorum.

"Özür dilerim." Uzattığı elindeki viskiyi aldım. "Teşekkür ederim."

Bana bir kez daha dudak bükerek gülümsüyor ve uzaklaşırken gözlerini devirdiğini fark etmiyorum.

Normalde bunu düzeltmek için bir şeyler yapardım çünkü kaçınılmaz olarak sosyal medyada bir patlamaya yol açıyor ama bugün umurumda değil.

Aklım Washington'dayken olmaz.

Parker ve beni yeniden bir araya getirmek için tiyatronun tadilat parasını bağışlayanın büyükannem olduğuna inanamıyorum. Ya bir dahi ya da tamamen hayalperest.

Şu anda bir uçakta oturduğum ve sevdiğim kadından kim bilir ne kadar uzakta uçtuğum için ikincisini seçiyorum.

Parker kalmamı istediye, neden istemedi?

Uçuşun geri kalanı boyunca ve hatta indiğimizde bile bu düşünce orada kalıyor.

Vince'in beni beklediği arabaya kayarak biniyorum ve şoför bizi stüdyoya doğru götürürken gözlerimi kapatıyorum.

Trafikte otururuz, çünkü her zaman lanet olası bir trafik vardır.

-Ve korna çalan arabaların gürültüsünü engellemek için elimden geleni yapıyorum.

Kahretsin, bu şehir hep böyle gürültülü müydü? Her zaman bu kadar aşırı uyarıcı mıydı? Yoksa oradayken Emerald Grove'un yavaş temposuna çok ama çok mu alıştım?

Neredeyse bir saat sonra stüdyonun otoparkına giriyoruz ve beni büyük gri binanın içine götürüyorlar, Aaron da aynı derecede gri lobide beni bekliyor.

"Noel!" diye cıvıltıyor, beni selamlamak için ayağa kalkıyor. "Başardın!"

"Yapmayacağımı mı sandın?"

Sözlerim niyet ettiğimden çok daha sert çıkıyor, ama sanırım hiç uyumadığımda ya da yemek yemediğimde ve boktan kahve ve viskiyle koşarken bu beklenen bir şey.

Aaron'ın kaşları kalkıyor ama tavrım hakkında yorum yapmıyor. "Doğru. Muhtemelen birkaç şeyin üzerinden geçmeliyiz. Oraya gitmeden önce aynı fikirde olduğumuzdan emin olmalıyız."

Oturduk ve elindeki evrak çantasını açtı.

Birkaç kâğıt karıştırıyor.

Zaman çizelgelerini, maaşları ve senaryo değişikliklerini gözden geçirmeye başlar.

Tüm başımı sallayarak ediyorum, gerçekten dikkat etmiyorum.

Burada oturduğum için çok mutlu olmalıyım. Şu anda benim yerimde olmak için can atacak en az on oyuncu daha tanıyorum.

Ama nedense bir gram bile heyecan duyamıyorum.

Belki uykusuzluktan ya da aşırı kafeinden. Ya da belki bu sabah yapmak zorunda kaldığım tüm seyahatler, buraya gelirken oturmak zorunda kaldığım trafik veya bu gri duvarlar beni her geçen saniye daha da mutsuz ediyor.

Belki de sadece Parker'ı özlediğim içindir ve sanırım kalbimin yarısını Washington'da bıraktım.

"Noel?" Aaron soruyor. "Hâlâ benimle misin?"

"Hmm?" Giderek sakala dönüşen saçlarımı kaşıyorum. "Ben iyiyim. Zaten uzun bir gün oldu."

Kaşlarını çattı. "İşte bu yüzden Vince dün seni uçakla getirtti, böylece bugün için dinlenmiş olacaktın. Ama hayır. Son saniyeye kadar o küçük, köhne kasabanda kalmak istedin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum, ona savurmak istediğim tüm kelimeleri zar zor zapt ediyorum.

Bu muhtemelen iyi bir fikir değil, özellikle de beni buraya getirmek için çok çalıştığından ve aslında yüzüne tükürmüş olacağımdan.

Resepsiyonda oturan çalışana parmaklarını şıklatıyor. "Siz. Kahve alabilir miyiz lütfen?"

Gözlerini devirirler ama ayağa kalkarlar, sonra asansörlerin yanındaki kahve barına doğru yürürler. Kapsülü makineye yerleştirip başlat düğmesine basarak büyük bir olay yaratıyorlar. Bittiğinde, bize doğru getiriyorlar, yol boyunca tepinip kahveyi kâğıt bardaktan dışarı taşıyorlar.

Aaron inleyerek kahveyi aldı ve sonra Ben.

"Teşekkür ederim," dedim onlara. "Bunu yapmak zorunda değildiniz ama

Bunun için minnettarım." Gülümsüyorum, temsilcimin yarattığı bariz gerginliği hafifletmeye çalışıyorum.

Başlarını sallayıp masalarına geri dönüyorlar.

İçindekilerin ağzımı yakacak kadar sıcak olmasını umursamadan fincandan bir yudum alıyorum ve bu iyi geliyor.

İyi olmasından nefret ediyorum.

Berbat kahve, naneli öpücükler ve kendi iyiliği için fazla meraklı bir kasaba istiyorum.

Ama sahip olduğum tek şey iyi bir kahve, gri bir bekleme odası ve susmak bilmeyen menajerim.

Perişan haldeyim.

Gömleğimin yakasını çekiştiriyorum, sonra kravatımı çözüyorum. Burası neden bu kadar sıcak? Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"Bay Franks? Bay Carter?" diyor resepsiyon görevlisi ve beni Aaron'ın gevezeliklerinden kurtarıyor. "Bay Plume şimdi sizinle görüşecek."

Sandalyelerden kalkıp onları takip ederek uzun bir koridordan gizli ikinci bir asansör setine ulaşıyoruz.

Bir tuvaletin önünden geçiyoruz ve Aaron işaret ediyor. "Kendini toplamak için biraz zaman ister misin?"

Başımı salladım. "Sadece bu işi bitirmek istiyorum, böylece uyuyabilirim."

Cevabımdan hoşnut olmadığı belli olan dudaklarını birbirine bastırıyor ama yine de başını sallıyor.

Arabaya binip otuzuncu kata çıkıyoruz ve burada doğrudan bir konferans salonuna açılan başka bir uzun koridora yönlendiriliyoruz.

Aaron kolunu uzatarak beni durdurdu.

"Buna hazır olduğuna emin misin?" diye fısıldıyor. "Bu büyük bir mesele. Bunu biliyorsun, değil mi? İnsanları buraya sadece onlara kur yapmayı planladıkları zaman davet ederler. Bu bugün üstesinden gelebileceğin bir şey mi?"

"Ben iyiyim," diye ısııyorum.

"Gerçekten mi? Çünkü kıyafetlerin buruş buruş, viski kokuyorsun ve elini saçında yirmi kere gezdirmiş gibi görünüyorsun." Yaklaşıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş. "O yüzden tekrar soruyorum: İyi misin?"

Ne istediğini tamamen anlıyorum: Orada sana güvenebilir miyim?

Başımı sallıyorum. Bana güvenebilir. Bunu berbat etmeyi planlamıyorum. Buraya kadar uçtum ve Parker'ı arkamda bıraktım. Ben de bu işin içindeyim.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

Başını sallıyor. "Pekâlâ. İçeri girelim ve şu anlaşmayı yapalım."

Konferans odasına giriyoruz ve masadaki tüm erkekler ayağa kalkıyor.

"Bay Carter!" diye gürledi odanın diğer ucundaki adam, masanın etrafında dönerek beni karşıladı, elini uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk."

"Ben de öyle Bay Plume." Plume Pictures'ın CEO'sunun elini sıkıca sıkıyorum ve ona en iyi gülümsememi sunuyorum. "Bugün benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim."

"Oh, elbette. Aaron'la geçmişimiz çok eskiye dayanır; üniversite günlerimizden beri içki arkadaşınız. Linus"-yanında oturan ve burnuna ince bir tel gözlük takmış olan adamı işaret ediyor-"bu fikri ortaya attığında ve senaryoyu seni düşünerek yazdığını söylediğinde, seni buraya getirmek için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiğini biliyordum. Aaron'la bir bağlantım olması iyi bir şey." Elimi bıraktı, sonra da menajerimin sırtını sıvazladı. "Seni görmek güzel, eski dostum. Nasılsın?"

"Güzel. Harika. Artık burada olduğumuza göre daha da iyi."

Bay Plume içtenlikle gülüyor. "Her zaman doğrudan iş yapan biriydiniz, değil mi?" Elini sandalyelere doğru sallıyor. "Lütfen, beyler. Oturun."

Aaron ve ben iki boş sandalyeye otururken, Bay Plume masayı dolaşarak etrafımızda oturan diğer adamlarla tanışıyor.

Hepsine başımı salladım ve işe koyulduk.

"Evet, Bay Carter. Aaron bana bir zamanlar süper kahraman rollerinde oynamayı reddettiğinizi söyledi. Bu ani fikir değişikliği neden?" Yazar ve yönetmen Linus soruyor.

"Lütfen, Noel iyi," diyorum ona. Boğazımı temizliyorum. "Yalan söylemeyeceğim, süper kahraman işlerini hiç sevmedim çünkü bayat buluyorum. Zamanın yüzde doksan dokuzu aynı şeylerin tekrar tekrar anlatılmasıyla geçiyor. Ama senin senaryon farklıydı. Kahraman karmaşıktı, kötü adam gerçekçiydi ve romantizm yönü inceydi. Filmin sonunda bir öpücük beklememek hoşuma gitti."

"Bununla gurur duyduk," diyor Linus. "Ve role yeni yaklaşımımı beğendiğinize sevindim. Karakterinizin büyümesi konusunda hiç endişeli misiniz? Çünkü üç filmlik bir destan planlıyoruz; ikinci filmde kötüye dönüşecek ve üçüncü filmde kefareti ödenecek."

"Bu benim için sorun değil. Bu onun insani yönünü gösteriyor. Hepimiz kusurluyuz, değil mi?"

Yönetmen genişçe gülümser. "Anlamışsın. Tanrım, anladığına çok sevindim. Lütfen, lütfen, lütfen bana senaryoyu süper kahraman filmleri konusundaki duruşunuzu değiştirmeyi düşünecek kadar beğendiğinizi söyleyin?" diye umutla soruyor.

Başımı sallıyorum, kendime rağmen bir heyecan kıvılcımı hissediyorum. "Bu, üzerinde çalışmaktan gurur duyacağım bir proje."

"Mükemmel. Bunu duyduğumuza sevindik. Bu durumda, size bir sözleşme teklif etmekten memnuniyet duyarız. Marty, hazır mısın?"

"Elbette. Buyurun," diyor Marty ve Aaron'a bir kâğıt uzatıyor.

"Hmm. Anlıyorum," dedi menajerim, dosyaya bakarak. "Ama tam burada, çizgi ..."

Kendi aralarında konuşmaya başladıklarında onları duymazdan geliyorum.

Bu kısım benimle ilgili değil.

Bunların hepsi yasal saçmalıklar ve daha sonra milyonlarca kez hatırlayacağım detaylar.

Cebimdeki telefonum çalışıyor ve onu çıkarıyorum.

Büyükanne:

It's drunk

Büyükanne:

Damn tit

Büyükanne:

No tit

Büyükanne: D

Büyükanne: O

Büyükanne: N

Büyükanne: E

Büyükanne: Hate this damn phone

Gülümsüyorum. Hâlâ mesajlaşma sanatında ustalaşamadı.

Büyükanne: U know she is gonna B mad

Ben: Let her be mad then.

Büyükanne: Brave man

İstediği kadar kızgın olabilir. Beni unutmaktansa kızgın olup beni düşünmesini tercih ederim.

Büyükanne: How is your meat

Büyükanne: Meat

Büyükanne: U know what I mean

Ben: Good so far.

Büyükanne: Proud of you

Büyükanne: Love you

Ben: Love you, too, Gran.

Kafamı kaldırdığımda Aaron'ın Marty'nin omzunun üzerinde durduğunu ve hâlâ sözleşmeyi incelediğini görüyorum.

Dikkatimi tekrar telefonuma veriyorum, parmaklarım yanımda olması için cinayet işleyeceğim kişinin isminin üzerinde geziniyor.

Kahvaltı ederken dün gönderdiğimiz son mesajları okudum.

Parker: If you're walking past Fran's, can you grab me a slice of apple coconut? Pretty please?

Ben: You know HAVE to walk past Fran's to get to the café. This feels like a setup.

Parker: Oh, do you? I never really thought about it.

Ben: Uh-huh. Sure.

Parker: Please? I'll be your best friend.

Ben: You already are my best friend, Peter. You're stuck with me.

Parker: I hope so.

Umarım öyledir.

O zamanlar bunu şaka olarak algılamıştım, başka bir şey değil.

Ama şimdi bakınca . . .

Şimdi merak ediyorum, acaba gerçekten

Ben

. Çünkü onunla sıkışıp kalmak istiyorum.

Şu an onunla sıkışıp kalmak istiyorum. Onun yatağında iki kişi için neredeyse çok küçük. Rahat bir şekilde küçük olan evine geri döndü. Herkesin diğer insanlar hakkında çok fazla konuştuğu ve gülümsediğinizde size gülümsediği Emerald Grove'a.

Orada olmak istiyorum.

Nokta. "Noel?"

Başımı kaldırıp Aaron'a bakıyorum. Başımda dikiliyor, elinde bir kağıt parçası tutuyor.

"Bunu imzalamadan önce bir atmak ister misin?" diye soruyor. O otururken kağıdı alıyorum, sonra tekliflerini okuyorum.

Bu sayının arkasında çok fazla sıfır var ve bu çok çekici olsa da çekim süresi değil.

Altı ay.

Ve buna yeniden çekimler dahil değil.

Üç filmi de arka arkaya çekmek istiyorlar.

Bu, Parker'dan altı ay uzak kalmak anlamına geliyor - altı ay boyunca yorucu bir çalışma ve sette kesinlikle geçirmek istemediğim altı ay.

Aaron'a bakıyorum çünkü yapmayacağıma emin olduğum tek şeyi yapmak üzere olduğumu biliyorum.

Her şeyi edeceğim.

"Yapamam."

Her kafa bana doğru dönüyor, yüz ifadeleri şoktan şaşkınlığa ve öfkeye kadar değişiyor.

"Pardon?" Bay Plume soruyor. "Bu projeyi yapamam."

Aaron ayağa kalktı. "Bana müvekkilimle bir dakika izin verin."

Kolumdan tutup beni sandalyemden çekerek koridora ve konferans odasından uzağa sürükledi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" diye tıslıyor bana. "Bu sözleşme inanılmaz. Bunu geri çeviremezsin. Sana izin vermiyorum."

"Yapmak zorundayım Aaron. Bunu yapamam. Çok fazla iş var. Çok fazla zaman kaybı ..."

"Uzaklaşmak mı? Neyden uzakta? Daha önce böyle bir programla ilgili hiç sorun yaşamamıştın."

"Çünkü ona sahip değildim!" Patladım.

Bana göz kırpmıyor. "Nesin sen? . ." Farkına varıyor. "Biriyle tanıştın."

"Hayır. Evet. . Karmaşık bir durum."

Başını sallıyor. "Bir parça kış için bunu reddettiğine inanamıyorum."

Ona doğru bir adım atıyorum, sonra bir adım daha. Onu duvara yasladım, burnum sadece birkaç santim uzağında. Gözleri korkudan irileşiyor ve nefesi boğazında düğümleniyor.

"Parker sadece bir kış parçası değil. O benim her şeyim. Ve bir daha ondan uzaklaşmayacağım."

Aaron yutkunuyor. "İyi misin?"

Geri çekiliyorum. "İyiyim."

Duvarı iterek ceketini düzeltiyor. "Senden kimseden uzaklaşmanı istemiyorum. Senden bunu denemeni istiyorum."

"Altı ay Aaron. En az. Ailenizden altı ay uzak kalmak ister misiniz?"

"I . . . Şey, hayır. Özellikle değil." "O zaman benden bunu yapmamı nasıl isteyebilirsin?" "Bu çok büyük bir fırsat, Noel."

"Bunu biliyorum!" Bağıríyorum. "Biliyorum amına koyayım. Ama yapamam. Kendimi veremiyorum..."

Tüm kalbimi Washington'da bıraktığımda kendimi adayamam.

Bir şey imzalamadan önce Parker'la aramızda neler olduğunu anlamalıyım. Eğer çalışmamız için bir şans varsa, hayatımın altı ayına imza atmadan önce bunu değerlendirmek istiyorum.

"Özür dilerim Aaron. Gerçekten üzgünüm.

Ama gitmem gerek." Topuklarımın üzerinde dönüyorum.

"Gitmek mi?" diye sesleniyor geri çekilen sırtıma.

"Nereye?" Onu görmezden geliyorum.

"Noel?"

Asansörler için düğmeye basıyorum.

"Sakin dışarı çıkma," diye uyarıyor. "."

Asansöre adımımı atıyorum.

"Noel!" diye bağırıyor tam kapılar kapanırken.

Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Muhtemelen kariyerimin en büyük anlaşmasına mal olduğumu biliyorum. Muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olduğunu biliyorum ama umurumda değil.

Emerald Grove'a geri dönüyorum.

Ve Parker için geri döneceğim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Parker

Noel gideli üç gün oldu ama nedense üç yıl gibi geliyor.

Çok şey oldu.

O gittikten sonra saatlerce ağladım. Axel'i aradım ve bir "merhaba" demem ona bilmesi gereken her şeyi anlattı. Bana evde kalmamı söyledi, ne kadar yorgun ve kalbim kırık olduğunu düşününce itiraz edecek değildim. Sonunda güneş doğduğunda yorgunluktan tekrar uykuya daldım.

Geçmişte bıraktığımı sandığım pek çok eski duyguyu yeniden canlandırdı; babamın da aynı şeyi yapıp sabahın köründe çekip gitmesi gibi. Ya da Noel ilk kez hayatımdan .

Saat 18:00 civarında annem gelene kadar nihayet yataktan sürünerek çıktım ve kendim için bir şeyler yaptım. Bana duş aldırды, yemek yedirdi ve sonra tekrar yatağa yatırdı.

Ertesi gün kasaba, Gazetenin kapılarına bir gecede asma kilit vurulduğu ve tüm personelin görevden alındığı haberiyle çalkalanıyordu. Bu o kadar ani ve şok ediciydi ki, herkesin hakkında konuşabildiği tek şey buydu

. . ta ki hala anlamaya çalıştığım bir sonraki büyük haber patlak verene kadar.

Noel Carter Tiyatrosu projesi tamamen finanse edildi ve beni dağ gibi bir borçtan kurtardı. Bu sabah restorasyon komitesinden Noel'in gittiği sabah bir bağış yapıldığına dair bir telefon aldım.

O zamandan beri sersemlemiş durumdayım... ve sanırım bunun sorumlusunun kim olduğunu tam olarak biliyorum.

Eğer parayı bağışlayan Noel ise -ki öyle olması en mantıklısı- bunu nasıl yapabildi? Nasıl bir sürü para bırakıp sonra tekrar ortadan kaybolabilir? Nasıl olur da geri döneceğine dair belirsiz bir söz verip başka bir şey söylemeden çekip gider? Önce benimle konuşmadan nasıl böyle düşüncesizce bir şey yapabildi?

Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeden gitmesine nasıl izin verebilirdim?

Ben bir aptalım. En büyük şaka .

Gitmesine izin verdim ve hiçbir şey söylemedim.

Kalmasını ben istemedim. Onunla gitmedim. Sadece gitmesine izin verdim.

Tekrar gittiği için Noel'e olduğu kadar kendime de kızgınım.

Tiyatrodayım ve son on yıldır yaptığım şeyi yapıyorum; kendimi işe gömüyorum.

Axel ve ekip iki saat önce paydos etti ama ben eve gitme düşüncesine dayanamadığım için ana fuayede çalışmak üzere geride kaldım.

Evimi her zaman sevmişimdir ama şu anda olmak istediğim son yer orası. Nereye baksam Noel'i görüyorum ve şu anda bu hatırlatıcılara dayanamıyorum.

Axel'in taşıyabileceğinden çok daha küçük bir kereste yığınını elime alıyorum ve üzerinde çalıştığım alana daha iyi bakabilmek için önümden çekiyorum.

Günlerdir fuayeye ne yapacağımı düşünüyordum ve dün gece nihayet bir rüyada aklıma geldi.

Tiyatroyu temizlerken Bayan Goodman'ın ofisinde saklanmış birkaç eski fotoğraf buldum. Burada geçirdiğim yıllara ve hatta daha öncesine aitlerdi. Onlarla yapacak bir şey bulurum diye sakladım ve şimdi buldum.

Bir anı duvarı.

Fotoğrafları büyütmek ve fuayede sergilemek için tuvallere koymak istiyorum, böylece buranın anıları ve tarihi misafirlerimizin gördüğü ilk şey olacak.

Yeni ve eskinin mükemmel bir birleşimi ve bence kasaba buna bayılacak.

"Bilmem gerekirdi."

Yüksek sesli bir çığlık beni terk ediyor ve Axel'i bir kapı çerçevesine yaslanmış, her şeyi kaplarken bulmak için tam bir sıçrama dönüşü yapıyorum.

"Axel!" Ona ters ters bakıyorum ve o da benim patlamamdan etkilenmeden omuz silkiyor. "Burada ne işin var senin?"

"Seni arıyordum." Kapıyı itiyor, çok daha büyük bir kereste yığınına kapıyor ve benim için kenara çekiyor. Hasarlı ve sargılı eline rağmen benden çok daha fazlasını kaldırabilmesi bana çok saçma geliyor. Odunları büyük bir gürültüyle yere bırakıyor. "Ne yapıyorsun burada?"

"Çalışıyorum."

"Bunu görebiliyorum. Ama neden? Saatler önce bugünlük bu kadar yeter dedik." "Çünkü yapabiliyorum," diyorum Axel'e, bir başka küçük malzeme yığını.

"Yani eve gitmekten ve ne kadar mutsuz olduğunu düşünmekten kaçınıyorsun?"

Ben bir şey söylemem. İkimiz de cevabın ne olduğunu biliyorken ne anlamı var ki?

Evet.

İç geçiriyor. "Bir şeyler içmek ister misin?"

Elimdeki tahtanın yere çarpmasına izin verdim ve kirli avuçlarımı güvenilir tulumuma sildim. "Evet, lütfen. Şu anda bir ya da iki viski ekşi alabilirim."

Axel güler. "Biriyle başlayalım."

Çantamı alıp başımın üzerine koyuyorum ve Axel'i salondan çıkarken takip ediyorum.

Kasaba cıvılcıvılcı, tüm dükkanların kapıları açık, biz geçerken kahkahalar yükseliyor. Herkes çok mutlu, ama nasıl mutlu olabiliyorlar anlamıyorum. Noel gitti. Mutlu olacak ne var ki?

Sokaklar kadar kalabalık olan Bigfoot's Hideaway'e giriyoruz ve barda en sevdiğimiz tabureleri kapıyoruz.

"Ben de sizi bir daha ne zaman burada göreceğimi merak ediyordum," diyor Garth, önümüze iki bardak altlığı atarak. "Tiyatronun sizi meşgul ettiğini düşünmüştüm ama bu saatte dışarıda olmanızı beklemiyordum. Her şey yolunda mı?"

Axel ona, "Uzun bir gündü," diyerek beni koruyor.

"Bunu duydum. Bu arada harika görünüyor. Onca yağmura rağmen kaydettiğiniz ilerlemeye inanamıyorum."

Al , Leonard Figgins.

Garth haklı. Çok ilerleme kaydettik. Axel ve ekibi öyle. Benim dikkatim dağıldı.

Ama yine de, yağmur gecikmelerine rağmen tiyatro güzel bir şekilde ilerliyor. Hâlâ aylar sürecektir bir inşaatımız var ama işlerin gidişatından daha mutlu olamazdım.

"Teşekkürler, Garth."

"Teşekkür ederim. Yeğenim ilk gösteriniz olarak Güzel ve Çirkin'i sahneleyeceğinizi duyunca öyle bir çılgılık attı ki. Belle'in kasabada yürürken söylediği şarkıyı durmadan söylüyor, o yüzden şimdiden en az bir bilet sattığınızdan emin olabilirsiniz." Barın tepesine vuruyor. "Her neyse, her zamankinden ister misin?"

Axel ve ben başımızı salladık ve Garth içkilerimizi almak için koştu.

"Bunu duydun mu?" Axel'e döndüm. "Zaten bir satışıımız var!"

"Tam burada oturuyordum, yani kesinlikle duydum." Umursamıyor gibi görünebilir ama dudaklarının kenarındaki gülümsemeyi görebiliyorum. O da bu konuda benim kadar heyecanlı.

İşte tam da bu nedenle Goodman Tiyatrosu'nu yeniden canlandırmak istedim: toplumu bir araya getirmek, çocukların sanatla ilgilenmesini sağlamak ve eğlenmek.

Normalde somurtkan olan ruh halimi biraz olsun düzeltiyor.

Sonra Garth önümde bir viski ekşisi kaydırıyor ve kasvetli gün biraz daha aydınlanıyor.

Axel, "Ee," diyor ve bir anda kendimi kasvetli hissetmeye başlıyorum çünkü bu çok yüklü bir ifade.

Cevaplamak sorulara ve yapmak istemediğim konuşmalara yol açan türden.

En azından şimdi değil.

"Bunu gerçekten tekrar mı yapıyoruz?" Ben soruyorum. "Neyi yapıyoruz?"

"En derin, en karanlık sırlarımı sana anlatmamı mı istiyorsun?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum." Masumca gülümsüyor, sonra viskisinden bir yudum alıyor.

Ama şu anki niyeti hiç de masum değil. Peşinde olduğu şeyin tam olarak bu olduğunu biliyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, o zamanlar senden Noel sıkıntılarını anlatmanı istememiştim. Bunu kendi başına yaptın."

"Evet, çünkü ailenin boşanmasıyla yaşadığın boktan durum hakkında kendini daha iyi hissetmeni sağlamaya çalışıyordum."

Homurdanıyor. "İşe yaradı. Tek yapmak istediğim seni incittiği için Noel'in kışını tekmelemektir."

"Peki ya şimdi? Hala onun kışını tekmelemek istiyor musun?"

Elini sakalının üzerinde gezdiriyor. "Hayır. Artık o adamdan hoşlanıyorum."

İnanmayarak kaşlarını kaldırıyorum. "Gerçekten mi? Ne değişti?" "Seni ne kadar mutlu ettiğini gördüm."

Sanki dünyadaki en makul cevap buymuş gibi, bunu o kadar kesin bir şekilde söylüyor ki.

Ve sanırım öyle. Noel beni mutlu ediyor.

"Gitmesini istemedim," diye fısıldadım. Bunu ilk kez yüksek sesle söyledim.

Noel'in Los Angeles'a dönmesini istemedim. Kalmasını istedim.

Onunla bir hayat kurmak istedim. Hala onunla bir hayat istiyorum.

Ama ondan bunu isteyemem, özellikle de burası hakkında ne hissettiğini ve geri dönmesi gereken bir kariyeri olduğunu biliyorken. Sırf ben yeniden unutulmaktan korkuyorum diye ondan tüm bunları unutmasını isteyemem.

"Bunu ona söyledin mi?" Axel soruyor.

Başımı sallıyorum. "Karışık bir durum." "Bana o kadar da karmaşık görünmüyor."

Onun için söylemesi kolay. Karısı bu kasabayı seviyor. Onu bekleyen büyük, havalı bir işi yok. bile, her şeyi geride bırakıp onunla birlikte olmaktan korkmazdı. İşimizi nasıl yürüteceğini ya da onu satın almama nasıl izin vereceğini bilirdi, ya da işi yürütmek için ne yapması gerekiyorsa onu yapardı çünkü o böyle korkusuz biri.

Ama ben? Noel ile gitmeye korkardım. Heck, ben Noel ile gitmeye korkuyor.

Ama bunların hiçbir önemi yok çünkü Noel gitti ve benden onunla gitmemi hiç istemedi.

Olan oldu ve ben burada sıkışıp kaldım, bu sefer ne zaman döneceğini görmek için bekliyorum.

Axel bir kadeh daha içtikten sonra bardağını bara dayıyor. "Sana uzun zamandır sır olarak sakladığım bir şey söyleyebilir miyim?"

Nefesim kesildi. "Benden sır mı saklıyordun? Bu yüzden mi bana hiç en iyi arkadaşım demedin? Çünkü en iyi arkadaşların sır saklamadığını biliyorsun ve böyle büyük, hayatını değiştirecek bir sır saklıyorken bana en iyi arkadaşım diyemez miydin?"

"Evet, tam da bu yüzden Park." Gözlerini devirerek başını sallıyor, sanki benden bıkmış gibi. "Bu iki kişi dışında kimsenin bilmediği bir şey."

Tamam, bunu hiç beklemiyordum.

"Vay canına. gerçekten en iyi arkadaş değiliz, değil mi?" Beni görmezden geliyor. "Seni ilk ben gördüm."

Kaşlarımı birbirine yapıştırıyorum, anlamıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, biz çocukken ilk seni gördüm. Noel ve ben . . . Eskiden arkadaş olduğumuzu biliyorsun."

"Hatırlıyorum. Buraya ilk taşındığımda ikiniz sık sık birlikteydiniz, sonra aniden ayrıldınız."

"Öyleydik. Hatta bahse girerim en iyi arkadaştık, ki çocuk olduğumuz için bu tamamen kabul edilebilir," diye ekliyor ben ona ters ters bakmaya başlayınca.

Başımı salladım. "Tamam. Buna izin vereceğim."

"Her neyse, oyun parkındaydık - kasaba meydanındaki parkta - ve salıncaktan atlıyorduk, takla atma cesareti gösteriyorduk. Sonra seni gördük. Nakliye kamyonları garaj yolunuzdan ayrıldıktan birkaç gün sonra Borgen'de bisiklet sürüyordunuz. Annenin yeni dükkânına doğru gidiyordun ve ben anında "İşte benim ruh eşim" diye düşündüm.

Duraklıyorum, içkimin yarısı dudaklarımda. Gözlerimi ona doğru kaydırıyorum. "Özür dilerim. Beni ruh eşin mi sandın?"

"Bir Huffy'n ve Örümcek Adam beslenme vardı. Tabii ki ruh eşim olduğunu düşündüm."

Gülüyorum. "O beslenme çantası çok tatlıydı. Hala depoda bir yerde durduğundan eminim. Bana tekrar aşık olabilmen için onu çıkarmamı ister misin?" Omzumu ona çarpıyorum ama eminim o bunu hissetmiyor bile.

"Her neyse. Okulun başlaması için çok heyecanlıydım, böylece seninle resmen tanışabilecektim, ama yanına oturmak istediğin ben değildim. Noel'di."

Gülüyorum. "Bunu hatırlıyorum. Senin korkunç derecede iri olduğunu düşünmüştüm - tıpkı şimdiki gibi - ve Noel'in de öyle olmadığını."

Kalın sakalının arasından bir gülümseme belirliyor. "O zamanlar çok gariptim. Herkesten çok daha uzun ve iriydim. Kabus gibiydi, hatta bazen kendimi bile korkutuyordum, yani anlıyorum."

Yeni bir okula gelmek zordu ve o zamanlar o kadar gençtim ki diğer çocuklar için nasıl olduğunu hiç düşünmemiştim bile. Axel, Noel ve bana ne kadar sert davrandıysa, eminim kendine karşı da o kadar sertti.

"Ne oldu?" diye sordum. "Noel ile yani."

"Yani, neden arkadaş olmayı bıraktık?" Başımı sallıyorum, o da iç geçiriyor. "Senin yüzünden."

"Ben mi?" Kendimi gösterdim. "Ne yaptım ben?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Onu sen seçtin."

"Ben yapmadım!" İddia ediyorum.

Gölüyor. "Sen yaptın. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum ama ilk günden itibaren ona yöneldin ve o da sana aynısını yaptı. Peki ya ben? Kızmıştım. Sekiz yaşında bir çocuğun olabileceği kadar kızgındım. Çok kıskançtım çünkü arkadaşım olmanı istiyordum. Bana Örümcek Adam beslenme çantası göstermeni istiyordum. Seninle Huffy'ye binmek istiyordum. Ama senin tek gördüğün oydu. Ben de ikinizin de arkadaşı olmak istemediğime karar verdim."

"Ve sonra bize eziyet etmeye mi başladı?" "Ben size eziyet etmedim."

"Sen de yaptın. Bana Potty Parker ve tiyatro ineği dedin, herkese berbat öpüştüğümü söyledin, yanından her geçtiğimde inek alarmı diye bağırdın," diyorum, her bir utanç verici deneyimi parmaklarımla işaretleyerek. "Devam edeyim mi?"

Yanakları kırmızının koyu bir tonuna dönüşür. "Yapmamayı tercih ederim." Dudaklarını yukarı kaldırıyor. "Berbattım, değil mi?"

"Yaptın." Omzunu okşadım. "Ama sen de çocuktun Axel. Daha iyisini bilmiyordun. O zamanlar hiçbirimiz bilmiyorduk."

"Bu bir mazeret değil. Gerçekten değil ve bunun için üzgünüm Park."

Reddedici bir şekilde elimi sallıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Bunları daha önce de konuşmuştuk. Ama sen artık o kişi değilsin. O küçük budaladan çok daha iyisin."

"Öyleyim, ha?"

"Şey, evet. Ruh eşimin böyle bir pislik olmasına imkan yok."

Yanaklarında solmakta olan kızarıklık tüm gücüyle geri geliyor. "Yani şimdi ruh eşi olmaya geri mi döndük?"

"Oh, Axel. Biz her zaman ruh eşiydik. Platoniktik. Benim için bir kış gibi davrandığın zamanlarda bile. O zamanlar beni daha iyi olmaya, daha akıllı olmaya, kendim olmaya itiyordun. Bir bakıma bana, beni incittiğinden çok daha fazla yardım ediyordun. Ve şimdi, bir yetişkin olarak, sen de aynısını yapıyorsun."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Beni bu işi yapabileceğime ikna etmeseydin şu anda tadilat işinde bile olmazdım. Sen olmasaydın Pumpkin'i evlat edinemezdim ya da viski sours takıntımı başlatamazdım, gerçi bazen bu sonuncusu için senden gizliden gizliye nefret ediyorum." Ona göz kırpıyorum, sonra içkimden bir yudum alıyorum.

"Sanırım iyi bir etkim var, ha?" "En iyisi," diye katılıyorum.

"Güzel. Bu da beni neden burada olduğuma getiriyor, Noel."

"Noel için mi geldin?"

"Hayır. Noel için geldim. Aptalca davranıyorsun."

Başımı arkaya attım. "Pardon?"

"Beni duydunuz," diyor kalın kızıl sakalını sıvazlayarak.

"İkiniz de bu konuda inat ediyorsunuz. Sen kalmak istiyorsun, o gitmek istiyor ama ikiniz de uzlaşmaya yanaşmıyorsunuz."

Başımı sallıyorum. "Anlamıyorsunuz. Karışık bir durum. Bu _."

"Gerçekten değil," diye araya giriyor. "Neden gitmediğini biliyorum.

gençken. Bu çok mantıklıydı. Hayatına yeni başlıyordun ve ayrılmaktan korkuyordun. Ama şimdi bir yetişkinsin. Hayatını çözmüşsün. Kim olduğunu biliyorsun. Ne istersen yapabilirsin, Park. Sadece bunu yapacak kadar cesur olman gerekiyor."

Çenemi yukarı kaldırıyorum. "Ben çok cesurum."

"Artık korku filmlerini battaniyenin altına saklanmak yerine parmaklarının arasından izliyor olman cesur olduğun anlamına gelmiyor. Güçlüsün, bu kesin, ama hala korkuyorsun. Neden?"

"Bu-"

Bana ters ters bakıyor. "Sakin karmaşık olduğunu söylemeye cüret etme Parker Bernice. Bu boktan bir bahane ve sen de bunu biliyorsun."

"Vay canına." Islık çaldım. "Şimdi bana orta isim mi vereceksin?"

"Evet. Çünkü durum bu kadar ciddi."

Viski bardağımı ellerimin arasında ileri geri iterek iç geçiriyorum.

"Bilmiyorum," diyorum ona. "Yani, biraz biliyorum. Çok mantıklı gelen kısımları var. Ama o benden tamamen farklı bir dünyada yaşıyor. Biz tamamen farklı iki insanız. Ya bununla başa çıkamazsam?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Seni zaman yetişkin adamlara bağırırken görüyorum. Kerestecimiz Ike'ı bile ağlattın. Neredeyse beni ağlatıyordun. Hollywood'u idare edebilirsin, Parker. Özellikle de Noel için."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Axel haklı. Bunları yaptım ama beni iki kez terk eden bir adam için hayatımı alt üst etmekten farklı şeyler bunlar.

Sorunumun asıl kaynağı da bu. Herkes sürekli gidiyor. Babam, Noel . . . Noel, yine. Onu üçüncü kez gitmekten ne alıkoyacak?

"Ya ... ya giderse?" Sessizce soruyorum. "Babamın yaptığı gibi mi?"

"O zaman kışını ona bizzat ben vereceğim. İki kere. Hayır. Üç kez. Ama dürüst olmak gerekirse, bunun endişelenmen bir şey olduğunu sanmıyorum. O adam seni seviyor. Bunu herkes görebilir. O zamanlar da herkes görebiliyordu. Ben bile."

Noel beni seviyor mu?

Elbette, bunu daha önce de söylemişti, ama bu yıllar önceydi, biz gerçek dünya hakkında hiçbir şey bilmeyen gençlerken.

Beni şimdi sevebileceği doğru mu? İstedieğim bu mu?

Evet. Her şeyden çok, çünkü ben de onu seviyorum. Düşündüğümden çok daha fazla.

"Bak, gitmek istiyorsan git. Ben işlerimizi halledebilirim. Uzaktan çalışabilir ve gerektiğinde buraya uçabilirsin. Los Angeles'a bile açılabiliriz, orada da yenilenecek çok şey var. Bunun sizi karar vermekten alıkoymasına izin vermeyin. Ama korkunuzun sizi durdurmasına da izin vermeyin. Hayatınızı mutlu bir şekilde, gerçekten mutlu bir şekilde ve sizi mutlu edecek biriyle geçirmek varken, bunu yapmanın bir anlamı yok.

seni en az senin onları sevdiğin kadar seviyor. Sadece mutlu ol Park, tamam mı? Korkunu bırak ve mutlu ol."

Korku, en çirkin F-kelimesidir. Beni çok uzun zamandır geride tutuyor ve bundan bıktım.

Los Angeles'ta yaşama fikrini pek çok kez reddettim, ama bu kararım gerçekten adil miydi? Gerçekten başa çıkamayacağımı bilmiyorum. Sadece oradaki potansiyel bir yaşam hakkında çok fazla varsayımda bulundum çünkü tekrar incinmekten korktum. Elbette, paparazziler ve herkesin işime burnunu sokması gibi hoşuma gitmeyecek pek çok yönü olduğunu biliyorum ama Noel'le birlikte bir hayat anlamına geldiğinde bu gerçekten de o kadar kötü bir değiş tokuş mu?

Axel haklı. Belki de korkularımı bir kenara itip mutluluğumu bulmalıyım.

Ve şu anda mutluluğum Los Angeles'ta.

Taburemden kalkıyorum, çantamı karıştırıyorum ve Garth için barın üstüne para atıyorum.

"Bekle, bekle, bekle," diyor Axel. "Ne yapıyorsun?"

"Gidiyorum."

"Ayrılmak mı? Neyi? Neden?"

"Çünkü rezervasyon yaptırmam gereken bir uçuş var."

Yavaşça dudaklarına bir gülümseme yayılıyor ve başını sallıyor. "İşte orada."

"Kim?"

"En iyi arkadaşım."

Kendimi onun kollarına bırakıyorum, sıcaklığının beni sarmasına izin veriyorum.

Ben.

"Bana en iyi arkadaşım dedin," diye fısıldadım, ona sarılarak Sıkıca.

"Kapa çeneni," diyor ve beni aynı sertlikte geri sıkıyor.

Gülüyorum, geri çekiliyorum. "Ne kadar süre yok olacağımı bilmiyorum. Her şeyi halledebileceğinden emin misin? Doğru malzemeleri sipariş etmek ve her şeyi gitmesi gereken yere koymak?"

Gözlerini deviriyor. "Boya rengini bir kez karıştırırsan ..."

"Üç kez, Axel. Üç kez."

"Arkadaşlığımızın statüsünü iptal etmeden önce git." Bir gıcırtı çıkardım ve o güldü. "Seni ararım."

"Lütfen yapma."

Kollarımı tekrar ona doluyorum ve pembe yanağını öpüyorum. "Seni seviyorum, ruh eşim."

"Ben de seni seviyorum. En iyi arkadaşım."

"Kahretsin. Siktir."

Yatakta dik oturuyorum, kalbim sanki bir mil koşmuşum gibi çarpıyor.

Saate bakıyorum. Saat sabahın üçü.

Kaliforniya'ya uçmak üzere havaalanına gidebilmek için alarmım iki saat içinde çalacak şekilde ayarlandı.

Uykuya daldığıma bile şaşırdım, ilk kez uçacağım ve Noel'i tekrar göreceğim için sinirlerim çok yüksek.

Onu havaalanından aradığımda çıldıracak mı? Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yokken oraya uçtuğum için aklımı tamamen yitirdiğimi mi düşünecek?

Beni orada ister mi?

Gürültülü bir çarpışma düşüncelerimi böldü ve durakladım.

"O... çocuğu. Ow! Ow! Siktir!"

Elimden geldiğince nefesimi tutuyorum, duymaya çalışıyorum çünkü az önce Noel'in sesini duyduğuma yemin edebilirim ve sanki oturma odamdan geliyor gibiydi.

Ama bu mümkün değil, değil mi?

"Anasını . . . Lanet olsun!"

Hayır. Bu yüzde yüz Noel'in sesi.

Hala onun gibi kokan yorganı üzerimden atıyorum.

-Yatak odamdan oturma odasına koşuyorum.

Orada, kapının yanında duran Noel.

Ve orada, bacağına bağlı Pumpkin var. "Kahretsin!

Kes şunu, Balkabağı! Benim!"

Kedi tıslıyor, dişleri Noel'bacığına kenetlenmiş, pençeleri dişleriyle birlikte içeri giriyor.

İblis kedim beni çok sevdiği için çok duygulandım ama Noel'in güvenliği benim en büyük önceliğim.

"Balkabağı!" Turuncu tekire parmaklarımı şıklatarak bağıyorum. "Yere yat!"

Noel'in kafası bana doğru savruldu. Parlak mavi-yeşil gözleri kocaman.

"Parker," diyor usulca, kedinin hâlâ onu parçalıyor olmasına aldırmadan.

"Merhaba," diyorum, ona doğru koşup Pumpkin'i yakalıyorum.

Kediyi Noel'in bacağından daha fazla zarar vermeden çekmek biraz zaman alıyor ama sonunda onu indirdiğimde, yatak odama doğru koşuyor, geçerken kuyruğu kapıya çarpıyor.

"Vay anasını, bu ufaklık ne kadar da güçlü," diyor Noel, derin nefesler alarak. "Hiç bırakmayacak sandım. Ayağım takıldı ..."

Konuşmayı keser, gözleri aşağıya kayar.

Bana dönüp baktı. "Parker, kapının önünde neden bavul var?"

"Aldığım selam bu mu? Bir Selam, Merhaba ya da beni kedinizden kurtardığınız için bir Teşekkür değil mi?"

Sırıttırıyor. "Haklısın. Nerede benim terbiyem?"

Sonra beni kollarına alıyor ve bacaklarım kendiliğinden beline dolanıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve o da dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Öpüşme ateşli ve ağırdır ve dikkatli olmazsak daha fazlasına yol açabilir.

Daha fazlasını istiyorum. Çok kötü.

Ama önce konuşmamız gereken çok şey var. Burada ne işi olduğu gibi.

Ağzımı geri çekiyorum, nefesim kesik kesik geliyor ve ona gülümsüyorum.

"Daha mı iyi?" diye soruyor ukala bir gülümsemeye. Gülüyorum. "Çok daha iyi."

Beni tekrar ayağa kaldırıyor ama gitmeme izin vermiyor, beni hâlâ kendisine bağlı tutuyor. "Şimdi bavulunuzun neden kapının yanında olduğunu sorabilir miyim?"

"Senin için."

Kaşlarını kaldırıyor. "Ben mi? Ne demek istiyorsun?" "Seni bulmak için Los Angeles'a gidiyordum."

Dudaklarını birbirine yapııştırıyor. "Los Angeles'ın çok büyük olduğunu ve Emerald Grove gibi olmadığını ve orada öylece insan bulamayacağının farkındasın, değil mi?"

"Bunu biliyorum. I . . . Arayacaktım. Sürpriz olacaktı. Tıpkı bunun gibi." Gözlerini kısarak ona baktım. "Burada ne işin var?"

"Sen."

"Noel . . ."

Gülüyor. "Ben ciddiym. Senin için geri geldim. Üç gün önce burada olacaktım ama önce halletmem gereken bazı şeyler vardı, böylece çekip gittiğim için her şeyi tamamen kaybetmemiş olacaktım."

" gitmek mi?" Farkına . "Senin toplantın
Anlaşma . . . Kabul mi?"

"Hayır, çünkü bir önemi yok. Hiçbirinin önemi yok. I . . . Seni istiyorum, Peter. Önemli olan sensin."

"Noel, yapamazsın. Yapamayız. Bu işin böyle yürümemesi gerekiyordu."

"O zaman nasıl çalışacaktı?" "Bana tekrar sorman gerekiyordu."

Başını yana eğiyor. "Sana ne sorayım?" "Seninle gelmemi. Tekrar seninle gelmemi." İç çekiyor.

"Yapamam. Bunu yapamam Parker."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu adil değil. Burayı seviyorsun. Burası senin evin."

"O da senin."

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Bunu artık biliyorum. Bunu geride bırakıp hayatıma devam etmeye çalıştım ama yapamıyorum. Yapamam çünkü ..." dudaklarını yalıyor, bir elini saçlarında gezdiriyor. "Siktir,

Çünkü sen buradasın, tamam mı? Buradasın ve benim evimsin, Parker. Her zaman öyleydin."

"O zaman bana sor."

"Yapamam," diyor tekrar. "Bunu yapamam. Ya bir gün uyandığında istediğinin bu olmadığını fark edersen? Ya bir hata yaptığını fark edersen? Ya bana kızmaya başlarsan? O zaman ne olacak? Evsiz mi kalacağım? Los Angeles'ta yine yalnız mı kalacağım?" Başını sallar. "Bunu yapamam. Seni buradan götüremem."

"Peki ya bir gün uyandığımda hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu olduğumu fark edersem? Her zaman istediğim şeyin bu olduğunu? Ya bunun şimdiye kadar verdiğim en iyi karar olduğunu fark edersem? Ya sana bakıp daha da aşık olursam? Ya seninle gitmemek hayatımın en büyük hatasıysa?"

Konuşmak için ağzını açıyor ama haklı olduğumu bildiği için ağzından bir şey çıkmıyor.

"Bu büyük bir risk," diyor sonunda. "Evet, ama buna değer. Sen buna değersin."

Okyanus gözleri bir yalanın ipucunu arar gibi beni delip geçiyor. Bir tane bile görmeyecek. Bu konudaki seçeneklerimi tarttım. Kahretsin, son on yıldır onları tartıyorum.

Eminim.

Noel Carter'la bir hayat benim istediğim şey. "Emin misin?"

"Hiçbir şey hakkında olmadığım kadar eminim."

"Çok şey olacak Parker. Geç saatlere kadar süren geceler, yıldızlarla dolu etkinlikler, paparazziler ve işimize karışan insanlar olacak." I Başını salla. "I Biliyorum. I Biliyorum o öyle. Bu gidiyor için olmak bir ayarlama.

Büyük alışma. Ama geçen son on yıl da öyle. Zordu. Onlarla boğuşmak acı vericiydi. Eğer bunu atlatabilirim, birkaç süslü partiyi ve fotoğrafçıların can sıkıcı olmasını da atlatabilirim. Önümüzdeki on yılı burada oturup sen hayatımın nasıl olacağını düşünerek geçirmek istemiyorum. Şimdi içinde olmanı istiyorum.

Seni Şimdi istiyorum. I . . . Seni seviyorum, Noel. O kadar çok ki bazen acıtıyor. Ve seninle bir hayat istiyorum. En iyi arkadaşım olmanı istiyorum. Sonsuza kadar."

"Siktir." Alnını benimkine dayadı. "Siktir, Peter. Ben de seni seviyorum. Ben de aynı Şeyleri istiyorum. Gerçekten istiyorum. I . . . Bir uyarım var."

Endişe sarıyor. "Tamam . . ." "Biz de burada yaŐıyoruz."

Geri ekiliyorum. "Ne? Ama buradan nefret ediyorsun. Sen . . ."

"Burayı seviyorsun. Burası senin evin ve senden gitmeni istemek istemiyorum. Ayrıca, burası benim de hoşuma gidiyor. O zaman biz de burada yaŐayalım. Zamanımızı burası ve Kaliforniya arasında paylaŐtırabiliriz. Biraz uŐraŐmak gerekecek, ama sanırım bunu başarabiliriz. Ayrıca, burada iŐletmen gereken bir tiyatron var. Ben kendi hayallerimi kurarken senin hayallerini geride bırakmana izin veremem."

Yüzümü göŐsüne gömüyor, gözlerimden akan yaşları saklamaya çalışıyorum.

"Hey, hey. Gel hadi." Yüzümü kendine doğru çekiyor ve başparmağıyla gözyaşlarını siliyor. "Neden ağlıyorsun? Bunu isteyeceğini düşünmüştüm. Bunun seni mutlu edeceğini düşünmüştüm."

"Ben de bunu istiyorum. Bu beni mutlu ediyor." "O zaman neden ağlıyorsun?"

"Tiyatro. Tiyatronun parasını sen ödedin."

"Ah. O."

Gülüyorum. "Evet. Bu."

Yüzünü buruşturuyor. "Delirdin mi sen?"

Başımı salladım. "Hayır. Olmak istedim, ama ... hayır. Sadece mutluyum, çok mutluyum."

"Güzel. Bunu kendi başına yapabileceğini biliyorum. Yapabileceğine dair sana inancım tam. Ama yapmak zorunda değilsin. Yardım etmek için orada olmak istiyorum. Bu da dahil olmak üzere her konuda senin ortağın olmak istiyorum."

Yumuşak ve yavaş bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

"Seni seviyorum Parker," diyor, ağzı her kelimede benimkine değiyor. "Seni sekiz yaşımdan beri seviyorum."

yaşındayken bisikletinle kasabaya gelmiştin. Dokuz yaşındayken babanın seni neden terk ettiğini söylediğinde seni sevmiştim. Seni on yaşındayken sevdim ve Batman'ın Örümcek Adam'dan daha iyi olduğunu söylediğim için benimle bir gün boyunca konuşmadın. On iki yaşından on sekiz yaşına kadar seni sevdim, beni reddettiğinde bile. Ve son on yıldır, seninle bir şansım daha olacağını hiç düşünmediğim zamanlarda bile seni sevmeye devam ettim. Seni şimdiye kadar sevdiğim herkesten daha çok seviyorum ve her zaman seveceğim. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Benim her şeyimsin Peter ve hayatımın geri kalanını bunu sana kanıtlayarak geçirmek istiyorum."

İç çekiyorum. "Bu adil değil. Sen bir aktörsün. Bütün bu güzel konuşmaları ezberlemiştin."

Kıkırdıyor. "Bu konuda hiçbir şey prova edilmedi. Her kelimeyi doğrudan kalbimden söyledim."

Onun yaptığını biliyorum. Benimkinde hissedebiliyorum.

"Ben de seni seviyorum Noel Carter, aynı şekilde. Sanırım sekiz yaşından beri, aşkın ne olduğunu bilmeden önce. Tanıştığımız günden beri senin benim, benim de senin olduğunu biliyordum. Bu hiç değişmedi; ne çocukken ne de sen gittiğinde. Ve asla değişmeyecek. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve ben de seninle sonsuzluğu denemekten başka bir şey istemiyorum."

Dudaklarımı tekrar yakalıyor, bana asla doyamayacakmış gibi öpüyor.

Anlıyorum. Ben anlıyorum. Ben de ona asla doyamayacağım.

Her ne kadar kulağa hoş gelse de, Noel'e sonsuza kadar yetmeyebilir.

"Yine de bir sorum var," diyor. "Herhangi bir şey."

"Balkabağı konusunda ne halt edeceğiz?"

EPİLOG

Noel

Sekiz Ay Sonra

Parker'ın tiyatro hakkında konuşmasına ve renovasyonun bir parçası olmasına rağmen, yine de bu şekilde sonuçlanacağını hiç beklemiyordum.

Burası . . . inanılmaz bir yer.

Fuayenin yüksek tavanlarına bakıyorum, bir zamanlar orada olan asbest dolu deliği hatırlıyorum. Şimdi üstü kapatılmış ve yerine parıldayan bir avize asılmış.

Bakışlarım eski siyah-beyaz fotoğraflardan oluşan zengin bir goblenle bezenmiş duvarlara kayıyor. Her bir görüntü, Parker'ın yarattığı bu başyapıta kadar tiyatronun tarihindeki bir bölümü, bir hikayeyi anlatıyor.

"Parker, bu ..." Kelimeleri bulamıyorum.

"Biliyorum." Bekârlığa veda müzayedesinde giydiği siyah topuklu ayakkabılarının parmak uçlarında heyecanla zıplıyor. "Ama gerisini görene kadar bekle."

Restorasyonun son aşamalarının bir parçası olamamak beni öldürüyordu ama bunun iyi bir nedeni vardı. Aaron'ın bunu nasıl yaptığından emin değilim ama Plume Pictures ile görüşmeyi kurtardı ve yine de bana rolü teklif ettiler. Beni o kadar çok istediler ki prodüksiyonu üç ay öne çektiler ve filmler arasında bir ay garanti verdiler. Bu daha uzun süre çekim yapacağımız anlamına geliyor ama benim de bir hayatım olacak.

Şu anda burada olmamın sebebi de bu. Noel Carter Tiyatrosu'nun kapılarını resmi olarak açmamıza sadece otuz dakika kaldı ve bunu kutlamak için geçen yıl bu tiyatro henüz bir hayalken çektiğim One Night filminin galasına ev sahipliği yapıyoruz.

Artık bu bir hayalden öte, bir gerçek ve çok çarpıcı.

Dün gece şehre döndüğümde tiyatroyu görmek için doğruca buraya gelmek istedim, ancak Parker bitmiş halini ilk kez görebilmem için beni bugüne kadar bekletti.

Dürüst olmak gerekirse, bir dakikadan kısa bir süre içinde onu çıplak ve altımda tuttuğumu düşünürsek, o kadar da üzgün değildim.

" gel." Elimi tuttu, beni fuayeden geçirip tiyatroya doğru sürükledi.

Parker yeni patlamış mısır ve tereyağı kokan etkileyici büfeye doğru el sallıyor. "Patlamış mısır misafirlerinin evden getirmesine gerek yok!"

Eskiden herkesin Goodman Tiyatrosu'na nasıl gizlice atıştırmalık soktuğunu hatırlayarak gülüyorum. "İnanılmaz kokuyor."

"Tadı da güzel," diye söz veriyor. "Dün akşam yemeğinde bir kova içmiş olabilirim."

Suçlu görünüyor, da bana tam olarak ne olduğunu söylüyor Yaptım.

"Yarın sana harika bir yemek pişireceğime söz veriyorum, Anlaşma mı?"

Dramatik bir şekilde iç çekiyor. "Şükürler olsun. Muhteşem aşçılık becerilerinle beni şımarttığını söylemiyorum ama son zamanlarda Rossi'de çok yemek yiyorum."

"Ve bu kötü bir şey çünkü . . . ?"

Parker gösteri başlamadan önce içeri aldığımız birkaç kişiye gülümseyerek etrafına bakınıyor, sonra komplocu bir tavırla eğiliyor. "Çünkü sen daha iyi bir aşçısın."

Yanağıma bir öpücük konduruyor ve ben de onu belinden tutup kendime doğru çekiyorum.

Bunu özledim. Onu özledim.

Sadece iki haftadır ayırız ama bu bir ömür gibi geliyor, özellikle de Emerald Grove'a döndüğüm ve çantalarına takıldığım gecedan beri en uzun süre ayrı kaldığımız zaman olduğu için.

Parker söz verdiğimiz gibi Los Angeles'a geldi ve ikimizi de şaşırtacak şekilde buradan nefret etmedi. Aslında, sanırım biraz sevdi

alıştı. Elbette Washington'dan daha fazla değil ama yine de çatı katımda kendini evinde gibi hissetmeye başladı ve hatta bizi takip eden paparazzilere bile alıştı. Pumpkin de çok seviyor ve uçuşlarda hepimizin beklediğinden çok daha başarılı.

Olmak ile onu bunlar son sekiz aylar var
inanılmazdı ve on yılı onsuz geçirdiğime
inanamıyorum.

Emin olduğum bir şey var ki o da bir daha asla olmayacak.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sırtarak

Ben

. "Sen."

"Ben mi?"

Başımı salladım. "Evet."

"Bunlar yaramaz düşünceler mi?" diye fısıldıyor.

Gülüyorum. "Şaşırtıcı bir şekilde, hayır. Sadece nasıl olduğunu düşünüyordum

Seni çok seviyorum."

Sırtışı genişliyor. "Bunu duymaktan bıkacağımı hiç sanmıyorum."

"Bunu söylemekten asla bıkmayacağım. Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Gülüyor. ". kadar yeter." "Neden? Seni kızdırıyor muyum?"

"Evet," diyor kesin bir ifadeyle. Kıpırdanarak elimden kurtuluyor ve bir kez daha elimi tutuyor. "Hadi gel. Gerisini görelim."

Tiyatroya doğru yürüyoruz ve Astrid ile yeni taşındığı Clifford'un barın yanında oturduklarını görüyorum. Bana el sallıyor, ben de ona göz kırpmıyorum.

Koridorda yürürken sevimli kızı Molly'yi kucağına almış olan Axel'e başımla selam veriyorum. Mary diğer konuklarla sohbet ederken üçüzler ayaklarının dibinde bir şeylere kıkırdıyor. Parker'ın en iyi arkadaşı başıyla onaylıyor. O ve ben iyi bir ritim bulduk. Daha az homurdanma ve daha çok konuşma var. Yakın zamanda kucaklaşmayacağız ama tokalaşmayı ilerlettik.

İlerleme .

Parker, göstereceğimiz filmlerin afişlerini ve süs parçalarına gömülü film şeritleri gibi eklediği ince ayrıntıları işaret ediyor ve sonra beni sinemaya açılan çift kapıdan içeri çekiyor.

Çenem düştü.

Eski, yıpranmış koltuklar ve korkunç patlamış mısırlı tavan çoktan gitmiş. Onların yerine minder gibi görünen parlak siyah koltuklar ve tavan güzel süslü fayanslarla değiştirildi.

Ama en iyi kısmı bu değil. En iyi kısmı sahne. "Bu aynı sahne," diyorum, gözlerimi ondan alamayarak. "Öyle," diyor Parker. "Onu yırtıp atacak yüreğim yoktu.

yıkıldı. Sahnenin altına birkaç takviye ve biraz sert cilalama ile onu onarabildik ve devam etmesini sağladık."

"Yapamam..." Başımı iki yana sallayıp ona bakıyorum. "Bütün bunları yaptığina inanamıyorum. Burası Bu Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Mükemmel bir yer. Daha iyisini hayal edemezdim."

"Gerçekten mi? Yani duvar renginin fazla olduğunu düşünmüyorsun-"

Dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum ve söyleyeceği aptalca şeyi kesiyorum.

Bu yerle ilgili her şey en ince ayrıntısına kadar mükemmel ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Öpücük ilk başta yumuşak, ama neredeyse anında daha fazla bir şeye dönüşüyor ve şu anda başka bir yerde olmayı dilememe neden oluyor, böylece giydiği muhteşem dar lacivert elbiseyi yırtıp atabilir ve onunla yoluma devam edebilirim.

"Tamam, tamam. Daha gösteri başlamadan birbirinizin suratını emmeyi bırakın."

Suçüstü yakalanmış iki genç gibi birbirimizden ayrıldık.

"Büyükanne!" Sinemanın kapısından içeri girerken ona bakıyorum.

Bana sırtıyor. "Bub. Neden dün gece beni görmeye gelmedin, hmm?" Bembeyaz kaşlarını kaldırıp bana baktı ve

Kendimi yeniden azarlanan bir çocuk gibi hissediyorum.

Parker'ı işaret ediyorum. "Bu onun hatasıydı."

"Hey!" Kız arkadaşım elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Değildi!"

Ama . Bunu ikimiz de biliyoruz.

"Artık burada olmana sevindim." Büyükkannem kollarını açıyor ve ben de zahmetsizce kollarına atılıyorum, ona sıkıca sarılıyorum ve her zaman kokladığı aloe verayı içime çekiyorum.

"Seni özledim," dedim ona.

"Beni daha bir ay önce gördün," diyerek uzaklaşıyor ama onun da beni özlediğini biliyorum. Parker'a yaklaşıyor ve yüzünü buruşuk ellerinin arasına alıyor. "Sen, benim tatlı kızım, olağanüstü bir iş çıkardın ve seninle çok ama çok gurur duyuyorum."

Parker'ın gözleri anında yaşlarla doluyor ve Gran'e sıkıca sarılıyor.

Büyükkannemin anonim donör olduğunu ona hiç söylemedim. Büyükkannem bilse umursayacağını düşündüğümünden değil, ama şimdilik aramızda küçük bir sır olması hoşuma gidiyor.

"Parker!" Fran bağırarak odaya girdi. "İşte buradasın!"

"Fran? Neyin ?" Parker soruyor. "Son zamanlarda hiç dışarı çıktın mı?"

"Hayır." Parker başını sallıyor. "Saatlerdir buradayım, beşte açılış yapmadan önce her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istiyorum. Neden?" Kaşlarını birleştiriyor. "Sorun nedir?"

"Sen sadece . . . Bunu görmelisin. gel."

Fran, Parker'ın elini tutarak onu odadan çıkarır.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri endişe dolu, ama ben sadece omuz silkiyorum.

Büyükkanneme bakıyorum ama bana el sallıyor, sessizce Parker'ı takip etmemi söylüyor.

Kızlar tiyatronun önüne doğru ilerliyor, ben de arkalarından takip ediyorum.

Parker kapıyı iterek açıyor ve kadının ağzı açık kalıyor.

"Peter?" "Peter?" diye sordum. "Her şey yolunda mı?"

Başını sallıyor ama onu şoka sokan şeyden gözlerini ayırmıyor.

Arkasından yaklaşıp başının üzerinden bakıyorum ve benim çenem de onunla birlikte gevşiyor.

One Night'ın prömiyerini burada yapma fikrini ortaya attığımda, Parker buralı olmayan kimseyi bulamayacağımız konusunda biraz temkinliydi, özellikle de havaalanına bu kadar uzak olduğu için. Ancak biletler satışa çıktıktan iki dakika sonra tüm biletler tükendi. Biz de başka bir gösteri ekledik ve o da satıldı.

Bir tiyatronun kapalı gişe oynaması bir şeydir, ama kalabalığı bizzat görmek başka bir şeydir.

Binanın etrafını saran bir sıra var, o kadar uzun ki Borgen'e doğru akıyor ve tek düşünebildiğim, "Al bakalım Figgins".

Parker'a yaptığı onca saçmalığa dayanamıyordum, bu yüzden ona ve Gazette'deki diğer dedikodu tacirlerine haddini bildirmek için, sırf yapabildiğim için gazeteyi satın aldım. Önce Leonard Figgins'i, sonra da ortalığı karıştıran diğer çalışanları kovdum ve gazeteyi dürüst ve tarafsız gazetecilerle yeniden inşa ettim. Özellikle seyahat ve çekim programım nedeniyle yayına başlaması birkaç ay sürdü ama şimdi her zamankinden daha iyi durumda ve hatta ben uzaktayken Emerald Grove'da olup bitenleri takip etmek için her gün gelen kutuma gönderdiğim çevrimiçi bir sürümü bile var. Bu hepimiz için gerçek bir nimet oldu.

"Kutsal ... krakerler! Bu Vay canına! Ne diyeceğimi bilemiyorum." Parker inanamayarak başını sallıyor. "I . . . Bunu hiç beklemiyordum."

"Gerçekten mi? Kesinlikle öyle."

Parker bana dönerek kapının arkasından kapanmasına izin verdi. "Sen yapmadın."

Başımı salladım. "Ama ben biliyordum Peter. Bana bundan bahsettiğin andan itibaren bu tiyatronun gelmiş geçmiş en inanılmaz şey olacağını biliyordum."

"Sen . . ." Sırıttı. "Harikası, bunu biliyor muydun?"

"Ben mi?" Kolumu beline dolayarak onu kendime yaklaşıtıyorum çünkü şu anda ona dokunmadan edemiyorum. "Ben hiçbir şey değilim."

Seninle karşılaştırıldığında, Parker. Hiçbir zaman da olmadım. İnsanlar aktör olduğum için yıldız gücüne sahip olanın ben olduğumu sanıyor ama o ben değilim. Sensin. Her zaman sendin."

"Son kısmı tekrar söyle."

Gülümsüyorum. "Her zaman sendin, Peter. Ve her zaman da öyle olacak."

Onu usulca, yavaşça öpüyorum, sadece yapabildiğim için oyalanıyorum.

Nihayet çekildiğimde hâlâ gülümsüyordu ve bu çok hoşuma gitti.

Onu seviyorum.

"Seni seviyorum, Noel Carter," diyor.

"Ve seni seviyorum, Parker Pruitt. Şimdi gidip bir tiyatro açalım, ne dersin?"

TEŞEKKÜRLER

Bunun geleneksel olarak yayınlanan ikinci kitabım olduğuna inanamıyorum. Hatta ilkinin yayınladığıma bile inanamıyorum!

Bu kadar çok insan olmasaydı bu yolculuğa devam edemezdim ve hepsinin bir an için takdir edilmeyi hak ettiğini düşünüyorum.

İlk olarak -her zaman ilk olarak- sevdiğim ve hoşlandığım harika kocam. Bu teslim tarihinin her günü karavana gelip saatlerce orada oturup yazmama izin verdiğin için teşekkür ederim çünkü o sırada işe yarayan buydu. Sen her zaman benim en büyük destekçim oldun ve bunu sensiz yapabilmemin imkânı yok. Seni seviyorum.

Muhteşem temsilcim Aimee'ye ve Brower Literary'deki ekibin geri kalanına hayallerimi gerçekleştirdikleri için teşekkür ederim.

Montlake'teki ekip bana inandığı için. Bunu şekillendiren editörlerim.

Gelmiş geçmiş en iyi halkla ilişkiler ekibi olduğunuz için Valentine PR. Siz bayanlar harikasınız!

Laurie, ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda olan arkadaşım ve asistanım.

Annem ve kız kardeşlerim beni her zaman destekledikleri için.

Ashley ve Becca şimdiye kadarki en büyük amigo kızlar oldukları, olay örgümün kıvrımlarında nefes nefese kaldıkları ve altı saatlik (veya daha uzun) akşam yemekleri için.

Kelime sayımı tutturabilmem için bu boktan şovun devam etmesini sağlayan tüm inanılmaz lavantalı limonatalar için Davenport Coffee.

Çalışmalarımı paylaştıkları ve arkadaşlarına anlattıkları için Kitap Dünyası. Kulaktan kulağa iletişim gerçekten en iyi reklamdır, bu nedenle her inceleme, gönderi, yorum ve beğeni tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade eder.

Son olarak, bu kitaba şans verdiğiniz için teŖekkür ederim. Parker ve Noel bir gün aklıma dŖtler ve ben onların hikâyesini yazana kadar da gitmek istemediler. Umarım siz de benim yazmayı sevdiğim kadar sevmiŖ ve onlara benim kadar aŖık olmuŖsunuzdur.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf© 2019 Perrywinkle Photography

Teagan Hunter, The DM Diaries ve bolca iğneleme ve bir parça yürekle yazılmış diğer ateşli romantik komedilerin yazarıdır. Pizzayı, hokeyi ve aşk romanlarını seviyor, ancak bu sırayla değil. Yazmadığı zamanlarda onu saatlerce Supernatural, One Tree Hill veya New Girl izlerken bulabilirsiniz. Teagan ayrıca Cadılar Bayramı'na karşı hafif bir takıntısı var ve daha serin havaları tercih ediyor. Lise aşkıyla evlendi ve şu anda Kuzeybatı Pasifik'te yaşıyorlar. Daha fazla bilgi için www.teaganhunterwrites.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

